

CRONICILE APOCALIPSEI

MILLENNIUM BOOKS

Simon Spurrier

SUPRAVIEȚUITORUL

SIMON SPURRIER

SUPRAVIEŢUITORUL

Traducere de MIRCEA PRICĂJAN

Capitolul 1

Undeva deasupra Atlanticului, în timp ce survolam un canion de nori grei ce părea că se deschide precum o gură hulpavă, am hotărât că îmi ajunsese.

— Dă-o-n mă-sa, nu mai pot! am spus.

Până atunci mă mutasem deja de trei ori. Lăsasem în urma mea o serie de picturi abstracte pe spătarul fotoliilor de la clasa întâi, fiecare dintre ele un memento roşu-cleios al caracterului meu muritor. Fotoliul în care mă aflam acum era îmbibat în sânge pe jumătate coagulat. Îmi simţeam clipa morţii aproape şi, de n-ar fi fost vocea aceea răstită şi cicălitoare venită din adâncul minţii mele (*nu cumva să laşi garda jos, soldat!*), probabil că m-aş fi putut lăsa vrăjit de ideea de a da colţu'. Analgezicele găsite în depozitul de la Heathrow nu păreau să fi avut alt efect în afară de sporirea senzaţiei de vomă. Oricât mă străduiam să stau nemişcat, gaura rotundă şi urâtă care-mi păta cu roşu umărul refuza să se închidă. Sângele picura fără încetare, îmi îmbiba veşmintele în profunzime, ajungând peste tot… Ultima oară când fusesem să mă uşurez în cubiculul din spatele cabinei de comandă – din care becurile şi uşa fuseseră furate cu ani în urmă – coborâsem şovăitor privirea, de teamă că am să-mi văd şi lenjeria îmbibată în sânge. Dar nici măcar uşurarea de a descoperi că nu era aşa nu avea cum să atenueze durerea.

Aşadar. Hotărârea se insinua pe nesimţite, însă nu aveam idee ce fel de primire ne aştepta la LaGuardia, aşa că nu o puteam amâna pe termen nedefinit. Mi-am ros buza o vreme, am înfulecat filosofic, cu gândurile aiurea, dintr-o conservă cu hrană pentru câini pe care o aveam în rucsac şi am hotărât să fac o încercare.

Înveţi autocontrolul în primul an de antrenament, dar e vorba de lucruri rudimentare. Dacă eşti rănit într-o misiune, ideea principală e că deja ai compromis toată treaba „sub acoperire”, aşa încât ceea ce păţeşti după aia este în întregime problema *ta*. Îmi amintesc cum medicul pe care îl trimiseseră de la MOD scrutase gânditor încăperea plină de soldaţi aliniaţi înaintea lui cu o expresie care zicea: *O, sărmani nenorociţi.*

Două săptămâni a pierdut ţinându-ne discursuri despre sterilizare şi politica eutanasierii, iar când a ajuns la partea despre extragerea unui glonţ a ridicat doar ochii peste dosar şi a spus:

— Aveţi numai grijă să *duduiţi* de analgezice.

Da, să trăiţi etc. etc.

M-am ridicat, refuzând să cedez moleşelii din picioare, şi mi-am croit drum în faţă. Rucsacul în care îndesaserăm tranchilizante şi stimulente – şi toate porcăriile pe care ne mai căzuseră mâinile – era pe scaunul copilotului, lângă Bella. După ochii sticloşi şi broboanele de sudoare dintre firele ei de păr încâlcit bănuiam că energizantele cu amfetamină o ţinuseră trează, şi abia întoarse privirea când am scotocit după un cocteil cu ale mele. Ieşise nevătămată din schimbul de focuri de pe Heathrow – în principal ascunzându-se după mine – şi părea că-şi ia foarte în serios rolul de pilot. Degetele cu încheieturi albe pe manşă, respiraţie greoaie, buza de jos zbârcită acolo unde se muşcase prea tare. După câte fiole goale erau împrăştiate pe jos, speram să nu facă un atac de cord înainte să picăm la destinaţie.

Să picăm. Proastă alegere de cuvinte.

Am găsit o mână de seringi hipodermice inscripţionate „Extaz” – frumos legate cu o bandă elastică – şi am ridicat din umeri. De când apăruse năzbâtia cu „Sfârşitul lumii” ieşise la iveală o largă ofertă de narcotice puternice – Perf-E din rezervele armatei, amestecuri de droguri făcute la colţul străzii şi cocteiluri artizanale – şi cine naiba mai era în viaţă ca să spună ce efecte au? Însă „Extaz” suna mai bine decât „agonie infecţioasă extremă”, aşa că mi-am spus *dracu’ să le ia de efecte secundare* şi am înşfăcat una din legătură.

Banda elastică se rupse şi mă plesni peste obraz. Al naibii de macho, n-am ce spune.

— Poate trag puţin pe dreapta, am bodogănit, sperând că Bella nu observase, apoi am desfăcut o seringă şi m-am întors împleticit în cabină.

M-am făcut comod fără grabă. În pofida huruitului de motor şi a sâcâitoarelor semnale sonore ale aparatelor de avertizare din carlingă, avionul gol era un loc sinistru. Ca un râu secat sau o morgă fără niciun cadavru în ea; când elimini lucrul care-i dă funcţia – în cazul de faţă pasagerii care transformă

hardughia asta în mai mult decât un uriaş tub zburător de trabuc – nu mai rămâne decât o promisiune deşartă.

O, şi un om rănit care se face muci injectându-şi „Necunoscutul Drog X” şi care are alături o pereche de foarfece nesterilizate şi un sul de gută.

N-am exagerat cu doza. N-ai de unde să ştii cât e normal, cât e supradoză, cât înseamnă moarte instantanee. Liniştea ca de vată de zahăr urcă în mine într-un val cald, umplând pe rând toate membrele şi, preţ de o secundă, m-am gândit cu îngrijorare că mi-am injectat cine ştie ce acid barbituric care mă va adormi înainte să apuc să-mi fac de lucru cu rana. Dar apoi valul îmi ajunse la creier, lovindu-mă ca o palmă, dându-mi o stânjenitoare senzaţie orgasmică la nivelul vintrelor şi spunându-mi – iar şi iar, ca un vinil zgâriat ce-mi cânta în ureche – că totul va fi bine.

Al dracului de bun drog.

Înainte să-mi treacă măcar prin gând că ar trebui să fiu în agonie, scărmănam deja în straturile expuse de muşchi din partea superioară a braţului. Presupun că într-un fel abstract *eram* în agonie însă, ca atunci când urmăream un film prost printre gratiile de la vitrinele magazinelor cu electrocasnice de pe Tottenham Court Road, era o senzaţie diafană şi tăcută; nu-mi luă mult să mă întorc şi să-mi concentrez atenţia în altă parte.

Nu cumva să laşi garda jos, soldat.

Nu, să trăiţi etc. etc.

Când ieşi – zgâriind osul, eram mai mult ca sigur de asta –, trăgând după sine fuioare de sânge semicoagulat ca firele unei pânze de păianjen, glonţul se dovedi a fi un lucru mărunţel, neînsemnat. Judecând după câte durere provocase, aproape că mă aşteptam la un proiectil AMRAAM cu aripioare ghimpate, aşa încât cheagul amorf de mucozităţi care ieşi din mine fu de-a dreptul dezamăgitor. L-am lăsat să cadă – *clinc!* – pe tava pliantă din faţa mea, am împroşcat un jet de antiseptic militar în craterul rămas şi m-am apucat de lucru cu guta. Am făcut o treabă jalnică – ştiam asta –, din rană deja se scurgea puroi şi sângerarea refuza să se oprească, dar în lipsa unei unităţi de urgenţe, a unui doctor, a unei infirmiere ori măcar a unei persoane care să aibă cât de cât habar ce-i de făcut, futu-i, mi-a ieşit o operă *de artă*.

Am strâns ultimul nod, am rupt firul cu dinţii, am aplicat deasupra o compresă îmbibată cu antiseptic şi am înfăşurat braţul de mai multe ori cu o bucată de cârpă.

Apoi am stat, plin de mine, permiţându-mi o clipă sau două de automulţumire, după care am leşinat.

Poate că Extazul avea un uşor efect halucinogen. Poate că deliram din cauza sângelui pierdut şi a durerii reprimate. Poate că lipsa somnului îşi spunea cuvântul şi-mi afecta procesul de gândire.

Sau poate aveam pur şi simplu imaginaţia îmbâcsită de prea multe chestii nasoale.

Oricare ar fi fost motivul, cum stăteam trântit acolo într-un scaun la bordul aeronavei 737 goale, la zece mii de metri deasupra mării Sargaselor, subconştientul meu împrăştia cu largheţe un caleidoscop de lucruri irelevante şi ceţoase: simfonii contradictorii de experienţe pe jumătate amintite. Îmi era rău.

Aveam impresia că asist la o reluare a propriei mele vieţi. Aveam impresia că-mi văd trecutul în lumina puternică a unui cinemascop, numai că beneficiind de informaţii suplimentare, ca pe un DVD, şi de o coloană sonoră fără sens, totul pe un ecran de televizor ale cărui culori o luaseră razna.

Dură o vreme ca imaginea să se stabilizeze (orice-ar fi putut însemna *vreme*) şi când efectul psihedelic se pierdu şi urâtele amintiri se focalizară în imagini şi mai urâte aş fi dat orice ca să mă pot trezi – doar că atunci când dormi nu *ştii* că dormi. Aşa funcţionează creierul omenesc, enervant de-a dreptul.

Totul se derulă înapoi. Sări peste chestii importante şi în general îmi creă o stare de confuzie urâtă de tot. Nu-s sigur, iar Bella nu prea putea fi atentă atunci, dar cred că m-am fâţâit prin cabină ca un somnambul epileptic. Ar fi trebuit să-mi amintesc să leg centura de siguranţă.

Cu mintea eram înapoi în Londra, alergam cuprins de panică şi…

În întuneric, răpăit de mitraliere. Flăcări ieşind pe ţevi de armă în spatele plăcilor mâzgălite ale scuturilor de apărare şi dale de ciment crăpându-se sub impactul gloanţelor rătăcite.

Heathrow. Totul se ducea dracului din Anul Molimei. Avioanele semănau cu nişte santinele moarte; jefuite de sticlă ori metal, înclinate în unghiuri ciudate pe roţi dezumflate şi cu

coloane de direcţie rupte: toate semne ale violenţelor care devastaseră la început, cu cinci ani în urmă, aeroportul.

În centrul oraşului, cetele de supravieţuitori şi proscrişii cu care vorbisem negaseră participarea la actele de violenţă (ale căror urme erau vizibile oriunde întorceai capul) cu ridicări din umeri şi murmure filosofice.

„Anu' Molimei", spuneau ei. De parcă asta explica – şi scuza – orice faptă anarhică, orice act necugetat de distrugere care venea la pachet cu un oraş aflat în cădere liberă. Toate jafurile. Furturile. Crimele. Violurile. Arderea faţadelor de magazine, colmatarea râurilor cu epavele maşinilor, adunatul de conserve, măcelărirea cailor de poliţie, tusea şi împleticirea şi scuipatul de sânge din plămâni aflaţi în pragul lichefierii.

Aşteptarea ogivelor nucleare ce nu mai veneau.

Anul Molimei. Au fost vremuri nebuneşti.

Aici şi acum, în aeroport, distrugerea era cu atât mai greu de ignorat. Precizia avioanelor, atent proiectata eleganţă a complexului: totul desfigurat, spart, recuperat şi lăsat pradă buruienilor aspre şi ruginii insidioase. Actele de violenţă luaseră sfârşit cu ani în urmă, dar urmările lor erau neatinse, ca nişte monumente de alabastru ridicate în cinstea demenţei unei întregi populaţii.

În spatele meu, focurile de armă se stinseseră. Am continuat să alerg, trăgând-o pe Bella după mine fie de haină, fie de păr – nu mă oprisem să mă uit. Mă îndreptam spre singura aeronavă aparent intactă: cea revopsită în albastrul ţipător al Bisericii Apostolice a Zorilor Redescoperiţi.

Neo-Clericii. Care în momentul de faţă încercau să mă ucidă.

Undeva, între bezna hrăpăreaţă a pistei de decolare şi luminile pâlpâitoare din jurul turnului de control, cineva urla. O răbufnire gutturală de imprecaţii biblice care acopereau zângănitul reîncărcării cu mâini nesigure a unei arme ruginite. Şi mai departe, tropot de bocanci care se îndreptau spre sursa larmei cu genul acela de grabă pe care înveţi să-l asociezi cu soldaţii bine antrenaţi, şi mi-am adus aminte cu un geamăt că majoritatea cazărmilor rămăseseră goale în acel an, că soldaţii intraseră în rândul Bisericii cu abandonul inconştient al celor care trec dintr-o instituţie în alta. Îmi doream ca vocea să tacă dracului.

Din câte se pare, eram un eretic. Un profanator, un filistin, o abominaţie ambulantă, un diavol ce trebuie nimicit numaidecât şi, mai presus de orice, un nemernic viclean. Am recunoscut tonul mieros al călugărului gras cu care mă „împrietenisem” mai devreme în acea zi – profitând de înclinaţiile lui sexuale pe care le-am intuit în privirea lui sfioasă şi în gesturile cochete – şi pe care îl lovisem apoi fără reţinere peste cap cu patul unei puşti când se întorsese să îmi aducă nişte apă.

A fost o cale de-a intra, ce pot să zic.

Şi atunci Bella începu să strige ceva în urma mea – „geanta! geanta!” – şi, când m-am întors să văd ce se întâmpla, Kalaşnikovul prinse iar viaţă. Ceva bont şi tare îmi lovi braţul stâng şi am început fără vrerea mea să mă învârt pe călcâie.

— O! am făcut, întrebându-mă de ce mi se lipise de obraz cimentul crăpat. O!

Şi Bella striga, şi motoarele aeronavei porneau tânguitor, şi un răpăit de şi mai multe arme, şi durere şi confuzie şi droguri şi mai mult sânge decât văzusem vreodată în viaţă, şi...

Bing-bing.

Aeronava, zburând pe pilot automat, emiţând cine ştie de ce semnale de avertizare.

Am întredeschis ochii; o crăpătură de lumină suficient de puternică încât să zăresc buloanele rotunde de oţel ale suporturilor de sub scaune, vestele de salvare îndesate în compartimente din plasă sub fiecare şi o pungă străveche de alune prăjite fără ulei. Goală, bineînţeles.

Înapoi în prezent.

Eşti la podea, soldat.

Gânduri anapoda îmi treceau leneş prin minte, mă întrebam cât mai am până să vină stewardesa şi să-mi spună să mă ridic, dacă am borât pe bagajul cuiva, dacă i-aş putea cere cuiva să-mi aducă o cafea. Cred că realitatea şi-ar fi intrat în drepturi destul de repede după aceea, însă Extazul mi-a pulsat iar în vene.

Un alt proto-orgasm mi se acumula în vintre. Un alt flux de imagini tremurate, bizare, şi, de foarte departe, zvâcnete de durere în braţul stâng, după care...

Semnalul.

Asta era înainte de Heathrow. La dracu’ – din cauza asta

ajunsesem la Heathrow. Asta era înainte de Neo-Clerici şi de Bella şi de toate celelalte.

Stăteam singur, întins pe un prici în colţul Camerei de Comunicaţii 221A, în aripa de est a clădirii SIS din Vauxhall Cross. Moţăiam cu ochii aţintiţi spre râu şi mă gândeam la toţi ceilalţi supravieţuitori hoinari, strânşi covrig în staţii de metrou şi în depozite din malluri, adunaţi grămadă în jurul focurilor din butoaie şi încăierându-se pentru şobolani şi porumbei.

Adăpostul meu mic şi călduţ nu mă făcea să mă simt tocmai superior, însă eram pe-aproape.

Londra era deja urâtă înainte de An. După aceea a fost…

Diferită.

Staţi să vă spun: orice oraş arată ciudat fără lumini. Noaptea cerul este negru şi spuzit de stele ca în orice altă parte, iar dacă ai locuit în Londra o perioadă cât de scurtă de timp ştii că asta e anapoda. Cerul ar trebui să fie galben-verzui. Încărcat de poluarea care se scurge din norii care nu dispar niciodată. Era ca şi când Molima ar fi răpit culoarea cerului, aplatizând tot ceea ce era civilizat, tot ceea ce era avansat. Uită-te la lume acum; îţi spune: „Totu-i ecologic, mda. Da' asta nu-i aşa plăcut."

Ghemuit acolo, în camera mea, cu mintea goală, cu bărbia aşezată pe un morman de perne furate, acesta era un gând bine exersat. Cinci ani de realitate din asta posomorâtă şi nu prea mai aveai ce să spui despre ea.

Nu mai era nimic nou care să te emo…

Semnalul trezi consolele la viaţă cu o pâlpâire de neon şi o ploaie de informaţii codificate, şi eu am tresărit ca electrocutat. Clădirea era programată să economisească electricitatea, aşa că nu mai puteai aprinde nici cel mai mic bec, darămite să porneşti sistemele. Probabil că era un declanşator automat, care se pornea şi funcţiona doar pe durata primirii semnalului. Inteligent.

Timp de cinci ani sistemele fuseseră mute. Pe console se adunase praful, fuseseră acoperite cu supă la conservă vărsată şi reviste porno furate sau cu alte articole de lux pe care le mai şterpeleam din când în când. Vreme de cinci ani antenele de pe acoperiş – ingenios mascate de arhitectura deco, robustă – stătuseră inerte, trăgând cu urechea la tăcerea atotcuprinzătoare.

Timp de cinci ani dormisem în aceeaşi încăpere,

descurcându-mă cum puteam, adunând ce găseam pe malurile râului la lumina zilei, furişându-mă înapoi noaptea ca un urs în bârlogul lui. Întotdeauna îi ignoram pe cei care adoptaseră aceeaşi rutină. Administratori bătrâni sau secretare de nivel scăzut, presupun, destul de norocoşi încât să-şi aducă aminte codurile de acces însă nereuşind vreodată să treacă de punctele de control din holul central. Toate uşile erau automatizate. Toate erau închise.

Dar nu şi pentru mine. Nu şi pentru membrii personalului superior.

Aici, sus, încă se mai păstra spectrul electricităţii. Sisteme de iluminare de nivel redus noaptea, uşi cu auto-închidere. Panouri solare pe acoperiş, cred, deşi încă nu dădusem de ele. În depozitul de arme exista chiar şi un dozator funcţional, însă cafeaua avea gust de plastic şi ceaiul dospea de rahat de şoareci. Totuşi acolo eram în siguranţă. Acolo erau uşi etanşe construite să reziste la un atac cu rachete, un tunel pe sub râu până în inima sumbrului şi pustiului Palat Whitehall şi toate lucrurile vechii mele vieţi.

Dosare. Computere. Arme.

Iar acum un semnal.

M-am gândit că este o glumă înainte de toate, însă asta era o prostie. Care dintre prietenii mei – şi nu fuseseră niciodată mulţi – ar fi avut posibilitatea să-l transmită, darămite un simţ al umorului atât de bolnav?

Nimeni. Nu mai rămăsese nimeni. Nimeni cu rang destul de însemnat încât să aibă acces la coduri, nimeni care să ştie cum să se conecteze aici, sus. Nimeni de când Şeful se sufocase cu cheagurile propriilor lui plămâni şi cei doi directori care supravieţuiseră căzuseră într-o ambuscadă în drum spre o întâlnire Cobra. De atunci, camaraderia în rândul foştilor angajaţi ajunsese una dintre ultimele preocupări.

Informaţiile codificate piuiau ca un cor de greieri nervoşi, transferându-se pe ecranul pâlpâitor în coloane neîntrerupte; o lumină verde pâlpâia de fiecare dată când cererea de acces era verificată şi aprobată.

Şi apoi un cuvânt rătăcit în fluxul de informaţii.

Trecu pe ecran atât de repede, că aproape l-am ratat. Cu ochii căscaţi, mi-am spus că mă înşel şi am ignorat furnicăturile transpiraţiei care îmi apărea pe frunte, dar tot l-am căutat din

nou cu privirea.

Acolo era.

PANDORA

Mi se strânse stomacul. Mi se întâmplă ceva cu inima care semăna mult cu o gaură neagră ce mi se căsca între coaste. M-am împleticit în faţă, cred, deoarece m-am trezit şezând cu mâinile întinse, lipit de marginea mesei ca de o bară de siguranţă care mă ţinea în vagonetul unui montagne russe.

Cuvântul curse iar cu viteză pe ecran, de jos în sus, o explozie pixelată de... de ce?

Coruri de îngeri, raze de lumină, intervenţie divină. Cine naiba să ştie? Nu era posibil, însă îl aveam în faţa ochilor.

Şi atunci ultima cerere de acces fu acceptată, legătura fu stabilită, canalul vocal se deschise cu un pocnet lichid şi la urechi îmi ajunseră pârâituri de electricitate statică.

Şi respiraţia cuiva.

Şi o voce care spuse:

— Eşti... eşti acolo?

Am recunoscut-o.

— O, am făcut. Mai mult n-am fost în stare să spun. Vocala ieşi dintr-o parte adânc îngropată în mine care – ea singură – era în stare să funcţioneze la apariţia acestei revelaţii. Restul creierului meu era un peşte ameţit care se zbate pe un chei, aşteptând o piatră care să-l facă chiseliţă.

— O...

Şi atunci rezerva de electricitate se termină, canalul de comunicare se închise, monitoarele se întunecară unul după altul, beculeţele se stinseră şi tăcerea mare şi neagră se revărsă în pântecele clădirii ca niciodată până atunci.

Îmi amintesc că mi-am pierdut cumpătul. Doar puţin.

Îmi amintesc că m-a cuprins furia şi că am spart tot felul de lucruri şi că am mârâit. Îmi amintesc că am tras pumni în pereţi şi în console până când sângele era atât de dens pe încheieturile zdrelite ale degetelor mele, încât picura pe covor. Dar mai mult decât orice îmi amintesc senzaţia care creştea în mine; senzaţia pe care o dădusem uitării, lepădată ca o piele moartă cu atâţia ani în urmă. Senzaţia care spunea, tare şi răspicat, la baza craniului meu, cuprinzându-mă cu degete de fier, îndreptându-mi postura şi nedându-mi şansa să mă împotrivesc:

Nu cumva să laşi garda jos, sold…

Ceva mă atinse pe faţă.

Mi-am revenit din delir/fragmente de amintiri mult mai repede de data aceasta, şi cum huruitul motoarelor îmi bombarda graniţa lucidităţii, mi-am amintit unde mă aflu fără mari probleme. Mi se părea că izbutisem să mă trag în alt scaun al avionului – la fel de-al naibii de cleios – şi, lăudată fie guta, sângele nu-mi mai şiroia pe interiorul braţului. Mă întrebam cât timp trecuse.

Undeva, o alarmă suna încet, un semnal politicos de urgenţă. Aproape am râs de această idee şi am decis, cu un chicot semi-isteric, că drogul încă avea efect asupra mea.

Concentrează-te.

Am simţit încă o atingere uşoară, *ceva* tandru plimbându-se peste buzele mele şi, începând să înţeleg, am încercat să articulez cuvinte.

— Nu, Bella… am bolborosit, străduindu-mă să deschid ochii. N-nu-i… n-nu-i aşa…

Avionul păru că trepidează. Ea îmi atinse iar buzele.

— *Ţ-am zis…* am îngăimat, conştient că-mi atârna saliva pe bărbie şi că vata amortiza orice mişcare. Nu-s… nu-s ntere sat *înteremă-sa.*

Apoi urechile mi se obişnuiră cu huruitul avionului (mai ascuţit decât înainte?), îl eliminară în straturi, ca decojind o ceapă, şi am recunoscut mantra de cuvinte trunchiate care se avântau spre mine de departe.

— … mă-sa… şuiera vocea. Mă-sa mă-sa mă-sa… o doamne futu-i nu… ce-i… ce-i… o, futu-i…

Bella. Tot în carlingă. Întâmpinând probleme.

Atunci cine…?

Am deschis furios ochii, pregătirea mea de luptă activându-mi imediat toate instinctele, muşchii încordându-mi-se din cap până în picioare… şi mi-am dorit să n-o fi făcut. Simţurile mele intrară în scurtcircuit, inundându-mi cu adrenalină mintea fragilă, tocmai trezită, şi puseră în mişcare ultimele rămăşiţe de Extaz. Fluxul mă năpădi ca o furtună de zgomot alb, învăluind complet tot ce vedeam şi auzeam şi puteam atinge, şi ultimele mele impresii dinainte să alunec în leşin pentru a treia oară vorbeau despre o *arătare* încâlcită, cu tentacule, care se întindea spre mine de sus, atingându-mi

senzual buzele.

Mască de oxigen. Procedură de urgenţă. Avionul are probleme.

Căcat.

Alarme şi înjurături şi turbulenţe, adaptări la fluctuaţii de gravitaţie...

O sirenă gonea pe stradă. În urmă cu două, poate trei săptămâni m-aş fi sinchisit să mă ridic şi să văd despre ce era vorba. Poliţia, pompierii, ambulanţa, salvamontul?

Acum nu prea avea sens. Toate erau ambulanţe.

Asta era... înainte. La început. Asta era înainte ca Chestia să devină anaerobă, înaintea gropilor comune şi a măştilor de gaze, înainte să bombardeze spitalul St. Mary's şi să trimită pe străzi maşini cu difuzoare şi aruncătoare de flăcări („... aşezaţi toate cadavrele pe caldarâm... nu vă apropiaţi de acest vehicul... aşezaţi toate cadavrele pe...”). Asta era chiar la început, când isteria încă nu se generalizase, când oamenii se agăţau de slabele speranţe de stabilitate, când încă nimeni nu înţelesese cât de tare se va agrava situaţia, iar reprezentaţii armatei făceau pe brejii. Nu există motive de panică, bla-bla-în-mă-ta.

Asta era cu cinci ani înainte să recepţionez semnalul.

Stăteam tolănit într-un fotoliu, singur în apartament, ascultând sirena cum se îndepărtează şi amestecând gheaţa din paharul cu băutură. Cine ştie de ce, clinchetul cuburilor care se loveau de sticlă îmi aduse aminte de cafeneaua din Kabul – muzică de lăută şi sarindă, iz puternic de melasă de pepene din narghilele – unde, cu două luni în urmă, îmi rupsesem două degete.

M-am crispat amintindu-mi. Îmbătrâneam, poate. Gărzile de corp ale victimei goliseră ambele încărcătoare cu cartuşe de calibru 22 şi până la urmă a trebuit să-l omor prin strangulare pe sărmanul nemernic, în timp ce el se străduia din răsputeri să-mi desprindă degetele de pe gâtlejul său.

Pâr, pâr, gâl.

Nu cumva să laşi garda jos, soldat.

Nu, să trăiţi etc. etc.

Am luat o duşcă de scotch. M-am uitat în jur, trist.

Apartamentul nu era cine ştie ce, sincer să fiu. Câteva CD-uri pe nişte rafturi, mult prea multe tirbuşoane şi ustensile

inutile pentru ascuţirea cuţitelor de bucătărie, un acvariu fără peşti în el (cine să îi hrănească?) şi un pat dublu rareori ocupat de două persoane.

Cred că „nelocuit” e cuvântul potrivit.

Uneori simţeam impulsul să scot cămăşi şi şosete – curate – din sertarele din dormitor şi să le aşez atent care pe unde, ca şi când ar fi fost aruncate sau uitate. O dezordine organizată, pentru numele lui Christos. Nu vi se pare tragic?

Ei bine, totul urma să se schimbe şi asta era inevitabil. Am aruncat o privire la ceasul de la mână şi am mai luat o duşcă, întrebându-mă fără astâmpăr de ce întârzie atât de mult furgoneta.

O altă ambulanţă, un alt dric care patrula străzile oraşului căzut în amorţeala morţii. Cred că şi vuietul sincopat al unui elicopter (un elicopter-ambulanţă, fără îndoială) auzindu-se undeva pe fundalul vuietului Londrei.

La televizor, un prezentator BBC se dădea de ceasul morţii să anunţe ultimele evoluţii ale zilei.

„… i s-a alăturat ministrul sănătăţii, care a anunţat din nou că se face tot posibilul pentru izolarea şi combaterea epidemiei. Acuzat de protestatari că amână vaccinarea cetăţenilor, primul ministru a părut vizibil afectat şi i-a asigurat pe reprezentanţii presei că măsuri viabile de tratament nu pot fi oferite decât după ce oamenii de ştiinţă vor afla mai multe despre natura molimei.

După un incident similar, Pentagonul a fost închis astăzi când protestatarii au pornit spre Washington DE, cerând măsuri concrete împotriva cazurilor tot mai numeroase de infecţ…”

Am apăsat butonul de „standby” de parcă m-ar fi jignit.

Afară, încă o ambulanţă. Voci care se certau în apartamentul de alături.

Cineva tuşind în camera de deasupra. Deloc un semn bun.

O oră mai târziu, m-au trezit – nici nu-mi dădusem seama că m-a furat somnul – două bipuri prelungi emise de telefonul meu mobil. Un SMS. Am ridicat clapeta, am citit numele apelantului şi m-am grăbit să deschid mesajul, încercând un vag sentiment de nelinişte de care nu mă puteam dezbăra şi pe care nu eram în stare nici să mi-l explic.

SCZ, *spunea mesajul.* SCHIMBARE PLAN.

FOST CHEMATĂ.

POATE 2 SAPT?

AŞTEPŢI?

L-am privit ţintă vreme de vreo o oră. Parcă urmăream reluarea unui meci de fotbal, sperând în zadar să observ ceva ce mi-a scăpat prima dată, sperând că totul va avea alt deznodământ.

— O, am făcut. Doar pentru urechile mele. Doar pentru peştii inexistenţi din acvariu, poate. Poate doar pentru telefonul al cărui ecran se stingea întruna de fiecare dată când nu-i făceam nimic. O!

Trecu o altă ambulanţă.

Şi m-am trezit pentru ultima dată în cabina mânjită cu sânge a unui Boeing 737 furat, cu impresia că un vulcan îşi scuipase lava în craniul meu, întrebându-mă de ce se mişcă totul atât de repede înainte şi înapoi.

De data asta era *într-adevăr* Bella. Mă strângea de hainele jilave făcute zdrenţe. Mă scutura zdravăn, aşa încât mă loveam cu ceafa iar şi iar de tapiseria plasticată a scaunului.

— … ştiu că mă auzi*, nemernic* ce eşti, *trezeşte-te* odată, *trezeşte-te* odată, tre…

Am bolborosit ceva indefinit. Tirul ei verbal nu încetă, ci schimbă doar viteza ca un aparat ale cărui circuite nu mai au mult până ce se vor arde.

— … o să *murim,* jigodie, o să ne *prăbuşim!* Trenul de aterizare, da? Nu a *coborât!* Autopilotul ăla nenorocit ne duce spre *aterizare* şi, futu-i, o să *murim…*

M-am întrebat dacă mai am timp să-mi injectez încă o doză de Extaz.

Capitolul 2

M-am temut întotdeauna de aterizare.

Înaintea Molimei, înainte ca străzile să geamă de oameni morţi, muribunzi sau care îşi doreau moartea, înainte ca supravieţuitorii să se dumirească ce se întâmplă, înaintea acuzaţiilor publice şi a revoltelor şi a valurilor de violenţe şi linşaje şi, una peste alta, înainte ca totul să se ducă de râpă, călătoream frecvent cu avionul.

În împrejurări mai puţin sinistre aş fi acumulat suficienţi kilometri pe cardul de fidelitate cât să pot ajunge până la Jupiter, însă când fiecare zbor e însoţit de un nou paşaport, un nou nume şi o nouă identitate, e greu să ţii socoteala. În branşa mea, plăcerile erau puţine. Nu că ar fi contat cine ştie cât. Acum sigur nu mai contează.

Ideea e că am călătorit destul cu avionul ca să cunosc rutina. Forţa motrică a decolării, chinul ocupării unui loc lângă toaletă, Legea Probabilităţii Ghinionului cu privire la pasagerii din scaunul de alături (oameni normali contra ciudaţi, 1 la 3).

Şi de fiecare dată, la apogeul fiecărei anoste misiuni, după ore întregi de privit suprafeţele interioare ale unei aeronave puternic luminate, când vocea căpitanului cârâia în difuzoarele ascunse vederii pentru a anunţa iminenţa aterizării, *de fiecare dată* stomacul mi se strângea puţin.

Cunosc toate argumentele pro. Le-am auzit pe toate. De obicei şezând alături de un ciudat.

„… rămâne în statistici cea mai sigură modalitate de a călători…”

„… sunt şanse mai mari să fii lovit de un autobuz decât…”

Bla bla bla.

Puteţi spune că sunt pesimist, însă ceva mă nelinişteşte la imaginea unui obiect compact de metal şi plastic cântărind patruzeci de mii de kilograme care coboară cu o viteză dezastruoasă spre o pistă de ciment care nu este nici pe departe *moale*, să ne înţelegem bine. Ceva face să-mi transpire puţin palmele când mă gândesc la două sute şi ceva de oameni vârâţi într-un cilindru cu aripi care frânează controlat în înaltul cerului.

Oi fi eu absurd.

Cu cinci zile înainte să-mi revin din leşinul indus de Extaz în cabina unui avion a cărui soartă era pecetluită, cu Bella scuturându-mă şi spunându-mi că o să *murim*, noi doi întocmeam planuri.

Le-am discutat într-un pub incendiat de pe o stradă incendiată de lângă Heathrow, mâncând iepure sălbatic şi o recoltă bună de mure. Bella îmi vorbise despre autopiloţi. O găsisem doar cu o săptămână în urmă şi încă ne obişnuiam unul cu celălalt. Pentru mine, ea era o persoană cu experienţă ca pilot, prea drogată pentru a-i păsa de riscuri, mânată de propriile-i motive pentru a ajunge în State. Nu mă sinchisisem prea tare să aflu care erau acestea. Nu atunci. Ştiam doar că mă va ajuta fără să fie nevoie de bani, vorbe dulci sau ameninţări. Excelent.

Pentru ea, eu eram doar un psihopat înarmat care o va ajuta să ajungă la bordul aeronavei.

— Chestia e, spusese ea, curăţându-şi sâmburi de mure dintre dinţi, că un autopilot le poate face cam pe toate.

— Serios?

— Mda. Fluturase nepăsător din mână. Adică… e clar că ai nevoie şi de un pilot în c*arne şi oase.* Să supravegheze, să regândească planul de zbor, să reacţioneze la te miri ce. Dar în linii mari autopilotul se ocupă de ce-i mai greu. Urmează traseul, reglează înălţimea şi viteza de zbor, chestii de astea. Dacă n-ar fi fost manevrele de decolare, cred că într-un an sau zece s-ar fi renunţat cu totul la echipaj.

Se încruntă, adăugând pe muţeşte:

Dacă n-ar fi apărut Molima, vreau să spun…

Încă era un lucru normal să discuţi despre viitor ca şi când încă ar mai fi *existat* aşa ceva.

— Manevrele de decolare? am repetat, nedumerit.

— Mda. Nu mă-ntreba de ce. Profesorii nu mi-au explicat, iar eu am urmat cursul doar trei săptămâni. E nevoie de contribuţia unui om, presupun. Prea multe variabile, prea multe lucruri rămase în voia sorţii.

Am încuviinţat din cap, puţin uşurat. Ideea că de fiecare dată când decolam viaţa mea era în mâinile unui calculator de buzunar ceva mai evoluat nu-mi picase bine.

Până când:

— Stai aşa. E vorba *doar* de decolare?

Bella zâmbi. Cerşise o ţigară de la mine înainte (eu nu fumez, dar bunurile de schimb rămân bunuri de schimb) şi acum şi-o aprinse tacticos, suflând leneş fumul printre dinţi.

— Doar de decolare.

— Atunci… aterizarea este… a…

— Aha. Încă un surâs malefic din care fumul ieşea ca cerneala dintr-o sepie, apoi o ridicare din umeri. Nu *întotdeauna*. Majoritatea piloţilor efectuează ei înşişi manevrele de aterizare. O chestiune de credinţă, presupun. Dar să spunem că plouă sau că e ceaţă pe pistă. Apeşi nişte butoane, te laşi pe spate şi face unchiul Bob restul.

— Futu-i.

— Aha.

— Deci când o să… a…

— He-he.

Avea un râs frumos, una peste alta. Era mult mai înclinată să râdă pe înfundate, lucru care mă călca pe nervi, însă chiar şi aşa. Doar nu aveam prea multe motive să râdem.

— Când vom fi în zbor, reluă ea, poţi pune pariu pe ultimul tău Marlboro c-o să folosesc pilotul automat cât de mult posibil. Crede-mă, e varianta cea mai eficientă.

N-are rost să spun că discuţia aceasta nu mă umpluse de încredere.

La aproximativ trei sute de metri deasupra solului, când sistemele de alarmă atinseseră un crescendo insuportabil şi dincolo de hublourile din partea dreaptă a aeronavei se ridica o dâră vizibilă de fum, realitatea necruţătoare a situaţiei reuşi să spulbere cu totul mahmureala lăsată de Extaz şi mă izbi drept între ochi.

Zburam la bordul unui avion aparţinând unei mişcări sectare notorii pentru inflexibilitatea sa, un avion de care nu se mai îngrijise nimeni ca lumea de cinci ani, un avion despre care nimeni nu ştia cât combustibil mai are în rezervoare, la manşa căruia se afla o narcomană îngrozită care nu depăşise la cursul de pilotaj stadiul de operare computerizată a unui simulator de zbor, iar trenul de aterizare suferise stricăciuni ireparabile la nivelul uneia sau al mai multor componente.

Şi aparatul se îndrepta spre aterizare condus de un computer îmbătrânit.

— O, futu-i, am spus. O să murim.
Bella nu mă mai scutură.
— Asta-ncercam să-ţi *ziiiiic!* strigă ea cu ochii ieşiţi din orbite.
Preţ de un moment sau două, ne-am holbat unul la celălalt, despărţiţi doar de vaierul neregulat al motoarelor şi ţiuitul spasmodic al sistemelor de alarmă. Apoi am izbucnit amândoi în râs.
Adrenalina are efecte ciudate.
Râsul Bellei nu mai suna atât de frumos în clipa aceea.
Din câte îmi dădeam seama, pilotul automat ne adusese exact pe traiectoria de aterizare.
Nu eram foarte atent – scaunul în care mă fixasem cu centura de siguranţă era amplasat departe de carlingă, pe considerentul că, în cazul unei evoluţii *urâte* a lucrurilor, cu cât stai mai aproape de carlingă, cu atât ai mai mult de suferit –, dar prin uşa deschisă am întrezărit în depărtare cicatricea a ceea ce putea fi pista de aterizare, poleită în bronz de lumina după-amiezii, mărginită într-o parte de anexe indefinite şi în cealaltă de un luciu puternic de apă. Mie mi se părea că se află drept în faţă şi sub noi, la orizont, loc care presupun că este optim pentru o pistă de aterizare.
Bella şedea lângă mine şi cânta sinistre cântecele de grădiniţă, refuzând să vorbească.
Înclinându-mă puţin spre dreapta, chiar şi asaltat de amalgamul indigest al simţurilor (în mod ironic, durerea de la braţ revenise cu forţe reînnoite mult înainte să-mi recapăt instinctele), mă aşteptam încordat ca vârful aripii să atingă pista, ca aripa întreagă să se rupă şi noi să capotăm – lăsând în urmă o dâră de combustibil şi fum – ca o colosală roată a norocului.
Sau poate că nu aripa, ci coada va atinge solul, iar noi vom ricoşa în sus ca un cuţit aruncat la ţintă care se loveşte cu plăselele, făcând un salt şi întorcându-ne prin aer, până când botul carlingii s-ar lovi de macadam ca o suliţă boantă, spulberând toate suprafeţele şi umplând cabina într-o explozie de cioburi.
Sau poate motorul din dreapta va exploda în momentul impactului. Poate că nu vom prinde deloc de veste când ne vom prăbuşi, vom vedea doar o splendidă jerbă de foc, o supernovă

care va spulbera toate geamurile, toate scaunele şi toate oscioarele fragile din corpurile noastre.

Poate că ne vom izbi de o clădire.

Poate că vom rata aterizarea pe pistă şi vom fi îngropaţi, în plină viteză, în noianul de curţi şi hangare ce umplu extremităţile aeroportului LaGuardia. Poate că ne vom răsturna în apă, bolborosind în vreme ce întunericul ne înghite.

Poate că vom…

O, futu-i mama mă-sii.

Nu-i niciodată bine să te laşi pradă imaginaţiei într-o situaţie disperată.

— … în vârf de copac… când vântul suflă, leagănul…

— Bella?

Cu colţul ochiului, în zare, pe geamuri, vedeam tufişuri.

— … când ramura se rupe, leagănul cade…

— Bella, taci *dracului* din gură…

Linia orizontului îşi făcu tremurat apariţia pe ambele laturi. Pista se desfăşură.

— … jos va cădea…

Zgranţ.

Scântei. Alarme ţipând ca nişte copii abandonaţi.

Totul se cutremura. O răbufnire de aer trecu prin cabină dinspre carlingă, aducând cu ea cioburi de sticlă şi pietricele, şi gâtul mi se suci atât de tare, încât am scâncit şocat. Vedeam porţiuni cu iarbă şi clădiri îndepărtate trecând în viteză pe lângă noi, însă nu într-o linie dreaptă. Rulam pe pistă, cu trenul de aterizare pe jumătate coborât ţipând şi protestând sub noi, înclinându-ne pe o rână, înaintând într-un nor de metal topit şi tăciuni amestecaţi. Ne îndreptam spre marginea pistei.

Un moment neaşteptat de imponderabilitate şi o durere crâncenă în diafragmă când centura de siguranţă mă ţinu locului. Cu colţul ochiului am văzut cum Bella se ridică în aer, cu mâinile şi picioarele depărtate, lipindu-se de tavan cu un *crănţănit* de gândac strivit, după care căzu înapoi, lovindu-se de o tetieră şi răsucindu-se, cu capul în jos, pe-o parte.

Nu avea centura pusă.

Căcat.

O trepidaţie zdravănă şi metalul supus la cazne contorsionându-se cu un scrâşnet mecanic. Pe hubloul de lângă mine, rătăcit în spatele unei perdele de contradictorii dâre de

fum şi rămăşiţe învolburate, am reuşit să desluşesc vârful aripii înclinându-se pe spate şi în sus, rupându-se în timp ce avionul îşi continua alunecarea lentă. Se rupse de tot cu o smucitură îngrozitoare, împrăştiind combustibil care se aprinse imediat şi se împrăştie magnific pe pistă ca într-o cascadă de neon. Metalul fuzelajului – cu patru scaune în faţa mea – se îndoi cu un ţipăt, trimiţând toate cioburile de sticlă pe partea stângă şi împingând fum în interiorul cabinei. Totul se făcu negru şi toxic, şi în pofida pâclei aceleia înţepătoare şi a tusei mele nestăpânite am reuşit să aud bubuiturile pe care avionul aflat în chinurile morţii la scotea la impactul cu solul. Străbătu ultima bucată de pistă cu gemete şi vaiere, smulgând bucăţi de asfalt cu un huruit de polizor unghiular, apoi intră cu o nouă smucitură pe porţiunea de teren acoperit cu iarbă. Bella se văieta undeva în obscuritate.

Timpul începu să revină, bucată cu bucată. Scânteile curgeau ca nişte bale.

Şi – încet la început, dar prinzând viteză pe măsură ce inerţia ceda în faţa schimbării de greutate – am rulat. Am aterizat cu trenul de aterizare efectiv distrus, cu singura aripă rămasă ridicată spre cer, deasupra fuzelajului, ca înotătoarea dorsală a unui rechin, cu tavanul îndoindu-se şi curbându-se şi apoi cedând de-a dreptul când preluă întreaga greutate. Când întreaga cabină se ridică precum un vagonet de carusel, scaunul meu trecu de la poziţia lui verticală la o orizontală dreaptă, iar centura de siguranţă mă ţinu iar în loc.

A doua aripă plesni solul cu o smucitură teribilă şi se rupse. Ca un car alegoric cilindric, fuzelajul trecu peste ea, desfăcându-se pe la încheieturi.

Înăuntru: un haos de nedescris.

Fragmente de te miri ce căzând şi apoi ridicându-se, sângele dând buzna şi apoi retrăgându-se din globii oculari, mâinile parcurgând traseul între poală şi frunte.

Bella se zbătea ca un peşte pe moarte, *buf, buf, buf*, când pe tavan, când pe podea, la fiecare nouă rotaţie. Nu prea părea vie. N-o puteam ajuta cu mare lucru.

Avionul părea să încetinească.

Apoi ceva explodă în spatele nostru. Asurzitorul vuiet sonic al unui motor demult pierdut se stinse cu un şuierat dureros şi – *o futu-i o futu-i* – brăzdă totul, înăuntru şi afară, cu

şrapnel. Metalul fu străpuns. Aeronava se balansă şi se lăsă în faţă, cu valuri de căldură rostogolindu-se dinspre coada schimonosită, şi mă trase de hainele însângerate, zdrenţuite. Ceva îmi înţepă genunchiul. Faţa îmi sângera. Puţinele hublouri rămase explodară ca spuma pe un val şi, rostogolindu-ne din nou, am avut în treacăt impresia că pe geamul spulberat văd porţiuni de iarbă pârjolită. Ceva tăios şi lung străpunse metalul de lângă mine şi mi se opri la nici treizeci de centimetri de coaste: un jalon de pe terenul de lângă pistă, cules ca un ghimpe.

Într-un sfârşit, precum un motor uriaş care intră în hibernare, avionul rămase încremenit locului; înclinat pe spate ca o târfă pălmuită aşteptând să fie lovită iar. Fumul ieşea de peste tot şi pârâitul molcom al flăcărilor îmi înghiontea creierul amorţit.

— Căcat, am spus.

Şi corpul inert al Bellei – pe jumătate sprijinit pe speteaza unui scaun aflat direct deasupra capului meu – cedă gravitaţiei, zvâcni în aer cu o mişcare moale şi se înfipse în ţepuşa zimţată din perete.

Cred că nu voi uita nicicând sunetul pe care l-a scos.

Primul impuls a fost acela de a ieşi din epavă.

Toate porcăriile alea hollywoodiene cu rezervoare sărind spontan în aer ca vulcanul Krakatau – la mult timp după prăbuşire – puteau fi ignorate fără probleme. Al doilea motor tăcuse la scurt timp după ce rostogolirea nebună se oprise, eliminând orice pericol evident de explozie. Însă panica iraţională rămase ca un tăciune în viscerele mele şi focurile deja aprinse erau suficient de multe încât să te îngrozească. În fumul tot mai gros şi cu sângele curgându-mi în ochi din tăietura de pe frunte, m-am zbătut ca să ajung la catarama centurii de siguranţă, descoperind din senin o *nevoie* imperioasă de a ieşi din avionul ăla nenorocit.

De a mă îndepărta de trupşorul flasc al Bellei. Care se uita ţintă la mine.

Nu cumva să laşi garda jos, soldat.

Nu, să trăiţi etc. etc.

Începeam treptat să înţeleg că *reuşisem*. Ajunsesem în State. *Reuşisem*, futu-i mama mă-sii.

Şi da, întâmpinasem greutăţi şi făcusem sacrificii. Da,

îndurasem durere şi trecusem prin haos şi mă târâsem pe brânci. Da, întâlnisem moartea.

Însă e imposibil să faci ceea ce am făcut eu vreme de cincisprezece ani şi să nu dai peste unele sau toate acestea la un moment dat. Nu apuci să te furişezi ca o umbră printre picăturile de ploaie, ucigând şi înjunghiind în culisele a o sută una puteri străine fără să înveţi cum să ignori totul. Să strângi totul într-un ghem infect pe care să-l azvârli, părăsit şi dat uitării, undeva în pustietăţile otrăvite ale minţii nesondate. Orice era nevoie pentru a merge mai departe. Condiţionare mentală. Deconectare emoţională. Orice.

Ajunsesem în America. Nimic altceva nu avea importanţă.

Deşi, sincer să fiu, victoria era întrucâtva întunecată de incertitudinea a ceea ce urma să găsesc acolo. Cu cinci ani în urmă, înainte ca emisia buletinelor de ştiri să se întrerupă şi ca undele radio de urgenţă să tacă definitiv, înainte ca internetul să devină o frescă inertă – sucombând puţin câte puţin, pe măsură ce serverele din toată lumea clacau –, părea că Statele Unite nu dăduseră ortul popii.

Sigur, primiseră şi ei o bombă nucleară sau două.

Ascultaţi la mine: se pare că nimic nu scoate la iveală agresivitatea unui popor ca un dezastru împărtăşit. Dacă dădeai crezare estimărilor făcute la început – şi eu le-am crezut –, Virusul AB eliminase 93% din populaţia globului. Asta înseamnă cincizeci şi nouă de miliarde de oameni, ca să ştiţi, îndoiţi de durere, scuipând pe gură ghemuri de alveole pulmonare, sângerând din ochi şi urechi şi fund, murind pe capete.

Aţi auzit?

Cincizeci şi nouă. De miliarde.

E un număr care depăşeşte limitele imaginaţiei mele – şi ăsta nici măcar n-a fost sfârşitul.

A fost un timp – poate una sau două luni – când guvernele şi reţelele media şi liniile de comunicare încă erau oficial operaţionale. Reduse la minimum, cu personal puţin, menţinute pe linia de plutire prin efortul celor care-şi văzuseră nouă din zece colegi murind, care rămăseseră zăpăciţi cu toată răspunderea pe umeri, fără a avea vreun indiciu, vreo speranţă sau vreo idee despre ce anume se întâmpla.

Presupun că a fost inevitabil ca un tăntălău dus cu pluta să înceapă să arunce cu acuzaţii.

Virusul AB a fost creat de om, s-a spus.

Armă biologică, s-a spus.

Terorism sponsorizat de stat ascuns în spatele unei pandemii nimicitoare, s-a spus şi oamenii au arătat cu degetul şi au găsit „dovezi” şi au lăsat să crească tensiunea. Veştile erau aproape inexistente când rachetele au fost scoase de la păstrare, însă noi am aflat de asta. Chiar şi în Londra.

Îmi place să cred că nimeni n-a ales ca ţintă Marea Britanie datorită faptului că poziţia noastră diplomatică era fără pată, posibila noastră implicare într-un atac biologic era de râsul curcilor, iar neutralitatea noastră împiedica atragerea oricărei acuzaţii.

Mda. Şi porcii zboară în înaltul cerului.

Nu, noi am fost cruţaţi deoarece nu mai rămăsese niciun onanist la Whitehall care să scoată capul peste parapet şi să se alăture curentului general. Nu mai rămăsese nimeni care să contribuie la marea gâlceavă planetară. Nu mai rămăsese nimeni care să apese Butoanele Mari şi Roşii.

După Molimă, toţi sărmanii neghiobi rămaşi la conducere fie au fost linşaţi de gloatele înfuriate, fie au fugit şi s-au ascuns. A fost un mod specific britanic de-a face faţă dezastrului.

Acum, asta era la distanţă de jumătate de glob.

Cu mari cazne, m-am târât prin interiorul avionului distrus şi am încercat să anticipez. Judecând după căldura şi lumina care pătrundeau prin cea mai mare dintre crăpăturile fuzelajului, părea să fie o zi frumoasă, lucru oarecum nou după cinci ani de ploi acide şi ceruri londoneze.

Am aruncat o ultimă privire înapoi la Bella – urându-mă că nu aveam energia necesară să o scot din ţepuşa aceea, că nu pregetam măcar un moment ca să-i închid măcar ochii. Dar nu… acelaşi sentiment că sunt închis, blocat într-o cuşcă. Aşteptând ceva *să* vină şi să pună mâna pe mine.

E un clişeu, dar nu poţi fi cât de cât priceput la ceea ce obişnuiam eu să fac fără să te laşi condus de instincte. Asta şi faptul că, în branşa mea, *întotdeauna* era ceva care venea să pună mâna pe mine.

Logica spunea că Neo-Clericii erau în apropiere. Aceasta era, în definitiv, avionul lor. Era de asemenea ruta *lor* de zbor, programată dinainte în autopilotul *lor*, care aterizase (un cuvânt mai bun îmi lipseşte) cu noi la destinaţia aleasă de *ei*. Mă

puteam aştepta să nu le fie pe plac felul în care avusesem grijă de un lucru al lor.

Am vârât mâna în buzunarul hainei, căutând asigurare.

Tot acolo.

Bun.

Dar la ce altceva să te aştepţi? Un deşert nuclear? O pustie radioactivă bântuită de descreieraţi şi de muribunzi? Animale sălbatice canceroase împleticindu-se pe picioare tumefiate, sărind să se înfrupte din noul sosit?

Mai fusesem o singură dată în New York. Nu suna prea diferit.

Pusesem un rucsac cu provizii într-un dulăpior de lângă carlingă. Croindu-mi drum în faţă pe lângă scaune contorsionate şi măşti de oxigen care se bălăngăneau, a fost destul de uşor să-l recuperez. Dar când am încercat să-l salt pe umeri, icnind cu răsuflarea tăiată, am înţeles exact cât eram de slăbit. Mi s-a învârtit capul o fracţiune de secundă – moştenire rămasă de la Extaz – şi m-am împleticit, pierzându-mi echilibrul.

— Fir-ar să fie! am şuierat printre dinţi şi am căzut în fund.

Asta mi-a salvat viaţa.

Un răpăit de armă semiautomată se porni de undeva din spatele meu, iscând un gheizer mic de bucăţi de plastic şi fibre de izolaţie în tavanul/peretele de deasupra mea.

Exact unde m-aş fi aflat eu.

M-am lăsat pe burtă şi m-am rostogolit încă înainte să conştientizez ce fac. Urmă un alt ropot de gloanţe – bănuiam că din aceeaşi sursă – care mişcă aerul precum un ventilator uriaş şi mă trase de haina jerpelită când un glonţ făcu o gaură în poalele ei. M-am descotorosit de ea înainte să ia foc, ascuns de scutul tapisat al unui scaun răsturnat, şi am lăsat adrenalina să preia conducerea.

Identifică inamicul.

— Unde mama *mă-sii*, strigă o voce cu un accent newyorkez mai pronunţat ca nasul lui Pinocchio, sunt *copiii?*

Ah!

Copiii.

— Pot să explic! am strigat, lăsând să mi se simtă bine groaza în voce. Numai să… numai să nu mă împuşti! *O, Doamne, o, Doamne.* N-am făcut-o eu. Pe mine m-au trimis să vă spun!

— Cine te-a trimis?

— Ăă… *Gândeşte repede.* Episcopul! A apărut o problemă! Cu copiii, vreau să zic. Au vrut să vă explic eu, a-aşa că m-au…

— Ce problemă? Unde mama *mă-sii* sunt copiii?

Orientează-te. Află direcţia.

— *Răspunde-mi!* Unde *sunt?*

Ceva mai încolo în cabină. Stând pe interval. Probabil că urcase prin coada ruptă a avionului.

Singur?

— Te rog, eu… eu doar… o, Doamne…

Am scos cel mai verosimil suspin de care eram în stare. L-am eliberat din mine ca un adevărat actor. Mi-am concentrat toată teama falsă în vocea aceea firavă şi tremurată, iar când figura apăru încet la graniţa câmpului meu vizual, furişându-se în faţă cu buzele strânse, am observat că adoptase o postură de-o imprudenţă copilăroasă. Arma îi era coborâtă.

Îşi dădu ochii peste cap când mă văzu, ghemuit şi tremurând în zdrenţe însângerate, cu nasul plin de muci scurşi.

Şi Oscarul i se decernează lui…

— Adună-te, zise el pe un ton puţin mai blând. Acum, spune-mi cine dracu' eşti, până nu te…

M-am mişcat atât de repede, încât şi simţurile mele au fost luate prin surprindere. Condiţionare mentală. Al treilea an de antrenament. Reacţii biologice: nu sta pe gânduri. Discipline zen pe baza catalizatorilor chimici: pătrunde în subconştient şi blochează toate abstracţiunile şi lucrurile care pot distrage atenţia, devenind o fiinţă mai puţin şi mai mult decât raţională.

Să-ţi laşi corpul să preia controlul.

— Glg, făcu el.

I-am retezat jugulara şi carotida dintr-o sigură lovitură cu cuţitul de vânătoare pe care îl aveam la mine încă de la Heathrow. În haină mi se îmbibă sânge proaspăt.

Nu contează.

M-am lăsat jos cu o piruetă în timp ce sărmanul ghinionist încă se întreba unde am dispărut, încă se întreba de ce nu mai are voce, încă se întreba de ce din gură nu-i ies furioase cuvinte interogative, ci doar gâlgâieli.

Trei împunsături între coaste. Două direct în intercostali, a treia ricoşând pe-o parte în stern, tăind ceva cu un *poc!* unsuros, apoi pătrunzând uşor mai departe, ca în brânză.

Am făcut un pas în spate.

M-am gândit să-l mai înjunghii o dată deasupra plexului solar, dar am decis că nu e nevoie.

M-am retras în spatele scaunului şi am aşteptat cu o răbdare animalică să-mi recapăt funcţiile omeneşti ale creierului.

De la un capăt la altul, toată operaţiunea îmi luase în jur de şase secunde.

Bărbatul rămase în picioare încă cinci secunde, până când corpul lui înţelese că era deja mort.

Ateriză în balta propriului său sânge ca un porc obez, zvâcni o dată sau de două ori şi rămase nemişcat.

Mi-am şters cuţitul pe mânecă şi mi-am dres vocea.

Nu părea să mai fie cineva prin preajmă.

Capitolul 3
Interludiu

Bărbatul alesese să-şi schimbe numele pe durata misiunii – nu că ar fi avut încotro. Ori făcea asta, ori trebuia să suporte sâcâitul sachemilor până la sfârşitul zilelor.

Cu o săptămână în urmă îl chema Rick. Astăzi îl chema Hiawatha. Ca să vezi.

Gonea călare pe Honda pe strada principală a unui orăşel pitoresc, ascultând cu plăcere huruitul motorului bătrân – încă o melodie perfectă, în pofida sincopelor şi-a ocazionalelor rateuri – şi alese la întâmplare o stradă lăturalnică. Pe trotuare nu era nici ţipenie de om. Nicio draperie nu tremura şi nimeni nu trăgea cu ochiul peste zidurile năruite. Nu era nimeni de faţă să-l vadă pe Voinicul Hiawatha cum străbate strada.

Bănuia că ar trebui să fie ridicat în slăvi. Al său era, în definitiv, un nume provenit din străfundurile eroicului trecut indian – aparţinuse marelui războinic/profet care adusese pacea în sânul naţiunilor învrăjbite. Hiawatha – cel dintâi – fusese prieten şi frate cu divinul Mare Pacificator, un glorios totem ancestral în legea sa şi ilustru făuritor al primei Mari Confederaţii. Patru sute de ani mai târziu şi albii încă insistau să le aplice membrilor Uniunii celor Cinci Naţiuni insultătorul nume de irochezi, şi asta fără a clipi măcar.

Ignoranţă şi aroganţă. Aşa spuneau sachemii, cel puţin.

(Pologhii plictisitoare şi sterile despre cum Confederaţia „inventase” democraţia, despre influenţa ei asupra constituţiei SUA şi despre o sută şi una de alte amănunte, irecuperabil perimate, pe care mamele din clan şi căpeteniilor lor docile le repetau papagaliceşte de fiecare dată când cineva era destul de nesăbuit încât să pună o întrebare vag legată de cultură.)

Irochez însemna „şarpe cu clopoţei”. Mamele din clan urau acest apelativ.

Lui Rick (născut Hiawatha), dimpotrivă, îi plăcea această descriere. Făcea apel la tânărul din el, o poreclă sinistră, într-un fel, pe măsura pieilor şi a vopselelor de război pe care Tadodaho i le lăsase. În mod categoric avea mai mult caracter decât titlul pe care membrii Confederaţiei şi-l dăduseră singuri –

„Haudenosaunee”: locuitorii caselor lungi. Nu prea era un nume care să trezească teama în sufletul duşmanului, mai cu seamă când majoritatea „caselor lungi” erau, în ultima vreme, rulote Winnebago.

Rick lăsă motocicleta să încetinească şi opri în faţa unei clădiri impunătoare situate la o răscruce. Părea să fi avut rol de judecătorie ori ceva maiestuos şi prestigios – cu mult timp în urmă –, însă o firmă sclipitoare de plastic anunţa că proprietarii de ultimă oră erau RAY ŞI JAKE, acela fiind al lor MAGAZIN UNIVERSAL.

Vai, vai.

Rick ascultă huruitul motorului până ce acesta se opri, întrebându-se dacă mai rămăsese ceva în clădirea cu ferestrele şi uşa bătute în scânduri. Îi ghiorăi stomacul. Nu peste mult timp va trebui să-şi caute şi combustibil. Fie asta, fie să rămână izolat acolo, în oraşul-fantomă de suburbie, pe veci – şi încă ceva, mai înfiorător, la care nu se putea gândi. Vârî cheile în buzunar şi coborî cu picioarele pe trotuar, dându-şi codiţa lungă şi dublu împletită din calea ochilor. Totul părea tăcut. Un indicator năpădit de buruieni – atârnând pe un stâlp ruginit de cealaltă parte a străzii – îl anunţa că nimerise în curios-numitul oraş Snow Hand (asta într-o zi cu soare puternic şi doar câteva urme de Smog Activ) şi-i cerea să conducă grijuliu.

Surâse afectat.

Tot apropo de nume care induc în eroare, găsea că era la fel de dificil în ultima vreme să se refere la duşmanul ubicuu (adică la cretinii care continuau să le spună „irochezi” membrilor Haudenosaunee) cu un termen atât de simplu precum „Albii”. Părea ridicol. Unii dintre cei mai buni prieteni ai lui din interiorul tribului erau albi, şi se spunea că sfatul bătrânilor le oferise la fel de multe drepturi, libertăţi şi oportunităţi ca şi celorlalţi membri de sânge. Rick nu înceta să fie uimit de faptul că „noii” membri ai tribului – care se alăturaseră de bună voie Confederaţiei de la declanşarea Molimei încoace şi care erau în cea mai bună parte mai palizi decât un goth anemic – păreau să nu aibă absolut nicio reţinere în a face mereu poante pe seama nenorociţilor de „albi”.

De parcă şi-ar fi dat demisia din propria lor specie.

Cretini norocoşi.

Nedumerirea lui nerostită îi aduse un zâmbet mic,

nechemat, pe buze. Îşi amintea ultima noapte dinainte să plece din satul său natal pentru a porni în această călătorie ridicolă şi îşi amintea de bunul său amic Leicester (fost funcţionar bancar, un om la locul lui, în mod curent vânător-prădător, membru al comunităţii Kanien'kéhaka) care fuma o enormă pipă cu haşiş. Tăntălăul chiar începuse să turuie, cu seriozitatea absolută de care e în stare doar un narcoman înflăcărat, despre „Diavolii cu Feţe Palide".

Rick descoperi că, la o săptămână distanţă, încă îi venea să chicotească când se gândea chestia aia.

Peisajul anodin oferit de Snow Hand părea puţin probabil să-i ofere hrană ori combustibil. Căscioare albe şi verzi, placate cu lemn de sicomor şi aluminiu, stăteau cuibărite la poalele dealurilor împădurite în toate părţile. Cam toţi copacii erau morţi, observă Rick, lucru care nu prea reuşea să-i înlăture neplăcutul sentiment de stranietate. Făcuse popasuri în destule locuri de-a lungul autostrăzii I-80 în ultimele câteva zile ca să ştie că asta nu era deloc o raritate. Poate că cine ştie ce efect straniu al emanaţiilor îşi pusese amprenta pe latura estică a Apalahilor. Poate lipsa ploii, sau doar abundenţa soarelui, sau ceva din Smogul Activ, sau... sau orice era posibil. Pădurile din părţile acelea erau moarte. Nu era problema lui.

Rick urcă spre uşa magazinului universal, nelăsându-se impresionat de stolul de ciori care stăteau pitite pe acoperiş. Acestea – sau altele ca ele – ţinuseră pasul cu el cale de optzeci de kilometri buni deja, sperând poate că va muri pe nepusă masă. Nu era un semn îmbucurător pentru speranţele lui de-a găsi hrană.

Vitrina largă a magazinului fusese temeinic bătută în cuie: mai întâi cu scânduri (demult uscate şi contorsionate), după care cu un amalgam disperat de fier ruginit, plasă cu ochiuri mari şi portiera unei maşini demult pierdute.

Inexpugnabil. Aproximativ.

— Alo? strigă Rick, scoţând încet o rangă mică din desagă, neştiind prea bine dacă-şi doreşte să fie auzit. O pisică grasă, demult sălbăticită, îl ochea imprudent de pe o alee buruienoasă din cealaltă parte a străzii. Ridică din umeri. Până la urmă, dacă nu era nimic în magazin, poate că va avea norocul să găsească pe undeva nişte conserve cu mâncare pentru pisici. Sau...

Se întrebă cât de greu era să jupoaie o pisică...

Făcu o încercare lipsită de convingere de-a deschide forţat uşa – slabe şanse –, apoi se căţără repede, cu dexteritate, pe vitrina bătută în cuie, ca o veveriţă într-un copac, şi se aşeză pe pervazul unui geam de la etaj, speriind corul de ciori gălăgioase din postul lor de observaţie. Drugi de fier, ce ghinion, brăzdau fereastra, însă lemnul era atât de vechi şi tencuiala de pe margini atât de fragilă, încât câteva lovituri zdravene de rangă şi o doză vârtoasă de forţă brută reuşiră să-i ofere acces înăuntru.

După cum vedea Rick lucrurile, cu cât era mai greu să intri într-unul dintre locurile acelea mohorâte, cu atât erau mai mari şansele să găseşti ceva valoros. Se strecură peste pervaz, tăcut ca moartea, strângând ranga în mână ca pe o sabie de samurai.

Oricine ar fi locuit în Snow Hand cu cinci ani în urmă – Diavoli cu Feţe Palide, fără-ndoială, ha! – fie muriseră, fie plecaseră altundeva. La fel ca în majoritatea oraşelor. Familii dezrădăcinate, morţi rămaşi neîngropaţi. La început, când oamenii începuseră să moară şi guvernul vorbea în mod evident din ce în ce mai puţin despre asta pe zi ce trecea, oamenii se prinseseră mai repede decât se aşteptau oficialii. Se întâmpla ceva important, ceva ţinut sub secret.

Poate că orăşenii văzuseră şi luminile scăpărând în noapte, la orizont, înspre sud-est, în timp ce sovieticii sau saudiţii sau cine ştie cine ştergeau Washingtonul de pe faţa pământului cum înălbitorul şterge o pată. Asta-i genul de lucru care ucide spiritul comunităţii, îl ucide mai eficient ca muzica disco.

Snow Hand. Unii plecaseră spre est, către New York probabil, şi fără îndoială că muriseră acolo. Alţii plecaseră spre vest, dincolo de dealuri. Probabil că muriseră şi ei.

Câţiva dintre cei norocoşi poate că se alăturaseră Haudenosaunee, rămânând în viaţă şi socotindu-se norocoşi şi ducându-şi mai departe traiul.

(Mda, bodogăni în sinea lui necaracteristica voce a revoltei, asta atâta timp cât respectă nenorocitele alea de tradiţii şi nu fac valuri prea mari.)

Rick verifică în grabă încăperile de la etaj, cu adrenalina arzând în el ca o lumină abia vizibilă. Nimic. Doar dacă te săturai cu câteva păpuşi roase de şoareci sau dacă puteai alimenta Honda cu un sertar întreg cu apă de colonie. Deşi era

de la sine înţeles că magazinul fusese deja prădat, totuşi nu-l surprinse să găsească bijuterii şi aur dosite la loc ferit, neatinse în cutii şi în sertare de noptieră. Cine să fure ceva atât de nefolositor, în definitiv?

Puse ranga pe umăr şi îşi croi drum către parter, către magazin, suspinând când gândurile i se întoarseră la trib, şi se întrebă ce s-ar întâmpla dacă, în clipa aceea, ar face cale întoarsă şi ar lua-o către casă. Ducă-se dracului misiunea. Ducă-se dracului Sfânta Datorie.

În Haudenosaunee, sachemii – aruncând întruna priviri precaute peste umăr pentru a căuta aprobarea femeilor-căpetenii – îi spuseseră toate „Rahaturile Naţionaliste” (expresia lui, nu a lor), toată dogma piei albe/piei roşii, toate bazaconiile cu „Ei-şi-Noi”: era o stare de spirit. Confederaţia îşi găsise rostul şi ţelul în această lume post-Molimă întoarsă cu susul în jos, şi oricine se încumeta să le aţină calea sau să se amestece în treburile ei era etichetat drept „Faţă Palidă” – şi asta indiferent de culoarea pielii. Mai simplu nu se putea.

Rick ar fi vrut să sublinieze, în continuare, defectele acelei stagnări tehnologice – în principal faptul că era de-o prostie crasă –, numai că în acel punct al discuţiei sachemii repetau mecanic aceleaşi platitudini care duceau până la urmă la un răspuns pentru orice punere sub semnul întrebării a statu-quoului:

„Dacă asta a funcţionat în cazul străbunilor…”

Ajuns la baza scărilor, zări interiorul uşii din faţă. Ceea ce-l împiedicase să intre pe acolo era o încuietoare masivă – bine unsă, bine îngrijită. Hmm.

Culoarea pielii în sine, susţineau membrii Confederaţiei, nu mai avea nicio importanţă în ecuaţie. Cum ar fi putut să aibă, când cel puţin jumătate din membrii actuali ai Haudenosaunee erau caucazieni get-beget? Fuseseră primiţi în trib cu braţele deschise (din altruism sau dintr-un calcul la rece? se întreba Rick în sinea sa) şi învăţaţi interminabilele lecţii ale trecutului. Ce avea importanţă, croncăneau femeile-căpetenii, nu era identitatea celor care practică Vechile Obiceiuri, ci simplul fapt că acestea erau practicate.

Împingând în lături o uşă care dădea în spaţiul de servire, Rick reflectă trist la cât de uşor îmbrăţişaseră noii irochezi albi stilul de viaţă, ceremonialul, capcanele unui lucru aparţinând

culturii veritabile. De când se ştia – născut şi crescut într-o rezervaţie plină ochi de gândaci –, auzea aceleaşi poveşti vechi şi nu-şi aducea aminte ca ele să-i fi dat vreodată aceeaşi senzaţie de voioşie copilărească şi satisfacţie religioasă ca lui Leicester şi celorlalţi. Mânjindu-şi pielea albă ca laptele cu cenuşă şi vopsele, respingând hainele moderne – şi din astea erau cu grămada, de când cu Molima – în favoarea vestelor de modă veche şi a straielor din piele de cerb.

Cine ştie cum, în adâncul (necuprinsului) ocean al imaturităţii sale, Rick se simţise trădat. Invidios, chiar. Cum îndrăzneau oamenii aceia, intruşii? Cum îndrăzneau să apară din senin, să intre în trib şi să profite de asta de două ori mai mult decât el?

Problema era următoarea:

Îşi petrecuse toată copilăria, toţi anii de educaţie, toţi anii tinereţii încercând din răsputeri să fie alb. Cum îndrăznea lumea să se întoarcă la o sută optzeci de grade? Cum îndrăzneau toţi nenorociţii să fie dintr-o dată irochezi?

În magazin mirosea a praf şi a ţigări şi se simţea un iz vag de alcool. Trecu printr-o draperie de mărgele mucezite şi intră în depozitul din spate, după care se opri ca să-şi cureţe pânzele de păianjen din păr.

De fiecare dată când era într-o dispoziţie extrem de proastă, Rick era înclinat să-i numească „Turişti” pe irochezii albi. Spunea că sătucul comunităţii Kanien’kéhaka este un bâlci şi se oferea în gura mare să facă fotografii cu yankei graşi îmbrăcaţi în costume tradiţionale de serie la preţul de doar cinci dolari. Apoi se prefăcea că încearcă să vândă hotdogi imaginari sau că face pe ghidul pentru turiştii veniţi la cazinoul expert deghizat sub forma unei case lungi de lemn.

Ultima dată când apelase la şarada aceasta, un sachem îl bătuse atât de crunt, încât trebuise să doarmă în şezut vreme de o săptămână… însă meritase cu vârf şi îndesat, fie şi numai pentru a vedea expresiile de pe feţele tuturor.

Ideea era… Ideea era că totul devenise o glumă monstruoasă! Confederaţia exista – prospera! – pentru că modul de viaţă pe care îl propovăduia funcţiona. Funcţiona în lumea aceea de care se alesese praful. Funcţiona deoarece infrastructura se păstrase, deşi toate celelalte utilităţi dispăruseră. Funcţiona deoarece crea legături care nu se bazau

pe beneficii materiale sau pe genealogii. Funcţiona deoarece era o societate comunist-egalitaristă care ar fi funcţionat – care putea să funcţioneze – doar când toată lumea progresa în acelaşi ritm.

Rick era convins de asta. Când se declanşase Molima, el studia ştiinţele sociale.

Molima pusese cruce acestor ştiinţe.

Ideea, ideea, ideea. Ideea era că existau motive pentru care irochezii veritabili luaseră locul Diavolilor cu Feţe Palide drept cea mai stabilă şi viabilă comunitate, şi niciunul dintre acestea nu avea cea mai mică legătură cu vechile poveşti şi religii şi mituri. Să alergi şi să dansezi în jurul focului, să arunci bulgări de pământ, să psalmodiezi şi să fumezi pipă şi aşa mai departe.

Chestii de bâlci.

Mai rău totuşi, în pofida afirmaţiilor lor volubile că nu era aşa, membrii sfatului pur şi simplu nu jucau atât de corect pe cât spuneau. Altfel, cum naiba fusese el, Rick, un aşa-numit Onundagaono „pur-sânge” – care nu dăduse niciodată o ceapă degerată pe istoria sau religia Haudenosaunee – ales să joace un rol pentru care orice membru alb al tribului ar fi ucis bucuros?

Era, într-un singur cuvânt, o porcărie.

Înainte să-l trimită la drum, îi dăduseră trei daruri. Şi asta era o pacoste pe capul lui. Ceva cu o oarecare valenţă mitologică: trei lucruri fabuloase pe care un cavaler curajos să le ia cu el în călătorie. Slabă consolare, fir-ar să fie, pentru faptul că fusese aruncat în gura lupilor, după părerea sa. Nu era ca şi când vreuna dintre alea trei chestii ar fi valorat mare lucru.

Din partea femeilor-căpetenii care conduceau Confederaţia din umbră, motocicleta. Honda XR650L cu pneuri de la un alt model, părţi de motor recuperate de pe te miri unde şi desagi artizanali de cea mai proastă calitate. Un rahat cu ochi, nu alta, însă ce mândre erau când i-au adus-o. Rick îşi amintea că rămăsese năuc. Comunităţile aveau acces la vehicule mult mai bune de atât, însă femeile se uitaseră la el cu atâta însufleţire, cu feţele ridate nemişcate, şi-l avertizaseră că-l vor paşte mari neplăceri dacă va alege să abandoneze motocicleta.

Să n-o pierzi, spuseseră ele. *Să n-o laşi pe unde ai să umbli.*

Minunat.

Din partea sfatului de sachemi, zâmbind toţi ştirb, încuviinţând din cap şi mormăind în barbă, primise un pachet cu iarba scârboasă pe care nerozii ăia bătrâni o fumau neîncetat în colibele lor părăginite. Rick ar fi apreciat gestul dacă iarba în chestiune n-ar fi fost cunoscută între membrii Haudenosaunee ca având unele... proprietăţi ciudate. Nimeni nu ştia unde o creşteau bătrânii (în mod categoric nu în aceleaşi sere atent îngrijite în care tinerii îşi cultivau drogurile) sau ce anume îi adăugau, sau ce efect avea. Însă făcea unele... chestii.

Dat fiind că-l trimiseseră într-o misiune sfântă, Rick rămăsese cât se poate de uimit că ei consideraseră înţelept să-i dea cincizeci de grame de Moartea Creierului uscată pentru drum.

Şi în cele din urmă, din partea lui Tadodaho, o legătură mică de pânză cu ceva tare în mijloc. Faţă de aceasta Rick se simţise puţin mai încrezător. Întotdeauna se înţelesese cu Tadodaho; bătrânul era singurul din trib dispus să plece urechea la nedumeririle lui Rick şi să-i răspundă la întrebări – pe îndelete, enervant, corect. Rick desfăcuse legătura cu mâini nerăbdătoare şi găsise...

Un ac. O aşchie argintie de metal, ca un ac de cusut.

„S-ar putea să-ţi prindă bine”, spusese bătrânul, încuviinţând înţelept din cap. Rick avusese impresia că este victima unei glume nesărate.

Iar acum, după câteva zile bune, încă simţea pachetul acela, făcut ghem în buzunarul de la spate. Îl strânse uşor prin pantalonii de piele, clipind în lumina slabă a magazinului prăfos şi uitându-se în jurul său, simţind că vestigiile accesului său mental de furie încep să dispară.

Lăsă să-i cadă maxilarul.

De când se ştia nu văzuse atât de multe arme.

După aproximativ o oră – sau aşa i se părea – în dormitorul de la etaj plin de păpuşi mucegăite şi jucării de tot felul, pe Rick îl trezi strigătul cuiva.

Zgomot de paşi pe scări.

Un început de rău augur.

Deschizând precaut pleoapele încleiate, văzu soarele după-amiezii care îşi dădea toată silinţa să trimită câteva raze palide prin plafonul de Smog Activ printre canaturile putrede ale

geamului de la etaj şi peste faţa lui.

— Futu-i… murmură el, ştergându-şi saliva de pe bărbie. Nu avusese de gând să adoarmă.

Analizându-şi ultimele frânturi ale visului în care era afundat înainte să fie trezit, bănuia că trebuie să fi fost vag conştient că cineva se apropia; huruitul unui motor, scârţâitul uşii din faţă a magazinului universal: toate încorporate într-o abstracţiune rapid evanescentă în care apăreau tomahawkuri vopsite în alb, stoluri de ciori cârâitoare cu capete ca de pipe cu haşiş şi o pisică obeză care îi spunea pe vocea şoptită a lui Tadodaho:

„Dacă asta a funcţionat în cazul străbunilor…”

Ei, mersi. Mersi mult de tot, o, voi, glorioşi strămoşi. Acum era ca şi pierdut.

— Ram? mârâi vocea de la jumătatea scărilor, hârâită ca a unui fumător înveterat şi tărăgănată ca a unui alcoolic notoriu. Ram? Tu eşti? Unde dracu' ai găsit motocicleta aia de belea, bătrâne? Parc-ar fi ieşit direct din curu' unei gropi de gunoi!

Rick îşi vizualiză vehiculul rablagit. Vocea îl descrisese relativ corect.

Paşii de pe scări sunau, acum că se gândea la asta, grei.

Se îndreptă în şezut cât de repede şi de fără zgomot putu, încă pe jumătate adormit, şi îşi evaluă opţiunile. Niciuna nu-i surâdea.

După ce găsise depozitul secret de arme – pistoale, puşti, Uziuri, aruncătoare de grenade, arme de vânătoare, două mortiere vechi şi prăfuite şi un lansator de rachete uriaş agăţat pe un perete – pusese lucrurile cap la cap şi ajunsese la o singură concluzie:

Colecţionari.

Acolo, departe de oraşele mari, în necuprinsul câmpiilor americane brăzdate şi alimentate de autostrăzi crăpate, Colecţionarii erau pretutindeni. Rick ştia prea bine pentru cine lucrau mercenarii ăia nenorociţi, strângând provizii, arme, droguri şi…

… se gândi la trib, împuţinat încet…

… şi la alte lucruri.

Însă Colecţionarii nu erau decât simpli colecţionari. Asta era ideea. Atâta vreme cât nu aveai ceva la care să râvnească, atâta vreme cât nu erau puşi pe prădăciuni, te ignorau.

Atâta vreme cât aveai peste optsprezece ani.

Atâta vreme cât nu erai o piele roşie.

Căcat.

În Fort Wayne şi în toate ţinuturile stăpânite de Haudenosaunee prădăciunile erau la ordine zilei. Însă aici, unde era acum, lucrurile stăteau altfel. Aşa-i? Aici, fără îndoială, Colecţionarii nu aveau de unde să ştie despre Anomalia Sângelui...

Pe de altă parte, dacă un motociclist psihopat se întoarce acasă la arsenalul lui secret şi dă peste un indian adormit, e la mintea cocoşului să presupui că-i va sări muştarul.

Prin urmare, Rick ocupase camera de la etaj care dădea în faţa magazinului universal, exact cea prin care pătrunsese în clădire; în mână avea o armă de vânătoare furată. Doar să se odihnească puţin, îşi promisese. Nu găsise nimic de mâncare sau de băut şi, cu toate că un depozit de arme suficient de bine dotat încât să înzestreze o mică armată putea trece drept o descoperire de excepţie, nu prea ajuta la revigorarea trupului. Se trântise ca o traistă de ovăz pe podea, lângă fereastră, cu ochii deja grei.

Putea vedea pe oricine se apropia de la un kilometru şi jumătate, îşi spusese. Avea o cale uşoară de ieşire dacă vreun tâmpit încerca să se caţere pe perete şi dintotdeauna dormise superficial. Dacă-l trezea ceva, avea suficient timp la dispoziţie pentru a reacţiona.

Mda, sigur. Şi între timp un uriaş furios intrase pe uşa din faţă (ceea ce însemna că venea frecvent acolo, ceea ce însemna că ştia de arme, ceea ce însemna aproape sigur că avea una la el) şi acum urca scările bocănind din picioare pentru a o surprinde pe Bucle Aurii că-i mănâncă din terci.

Metaforic vorbind.

— Ram! Căcat pe băţ, bătrâne! Dacă ţi-ai injectat iar din chestia mea o să-ţi trag un şut în e...

Uşa se dădu de perete. Ceva semănând vag cu un urs – dar cumva, în acelaşi timp, cu o fiinţă gânditoare – apăru cu spatele în cadrul uşii, acoperit cu ceva argintiu, licăritor. Rick abia avu timp să-l observe, darămite să reacţioneze raţional, însă cine ştie cum, deşi ceaţa somnului încă nu i se ridicase de peste gânduri, arma de vânătoare era deja ridicată şi el avea degetul pe trăgaci.

Cu o fracţiune sau două de secundă înainte să se audă detunătura, îşi dădu seama că fiara era de fapt un om. Păr facial ca de urangutan mort, ochi narcotici de cărăbuş, nefocalizaţi, privind pe sub sprâncene stufoase, un melon ridicol aşezat şugubăţ în creştetul capului, peste chică. Trupul creaturii era înveşmântat într-o enormă jachetă argintie, acoperită cu fâşii ţipătoare de pânză şi brelocuri zăngănitoare; pantaloni dungaţi de costum care păreau complet nelalocul lor, dar care lăsau să se vadă jambiere cu imprimeu tigrat şi şosete de atletism; ghete grele ca smulse din picioarele unui astronaut aflat pe catafalc, şi – în mod ironic, ultimul lucru asupra care îi căzură ochii – o macetă mare cât toate zilele.

Omul semăna cu un veteran al războiului din Vietnam care şi-a găsit de lucru ca perceptor, după care, într-o zi, a luat-o razna într-un magazin cu articole de camping. Era un spectacol greu de înţeles. Rick nici nu încercă.

— Hei! mormăi bărbatul, ochii lui refocalizându-se pentru scurt timp.

Puşca de vânătoare îi spulberă mâna dreaptă.

Rick nu era străin de armele de foc, însă reculul tot îi smulse un scâncet, şi se împletici în spate, luptându-se să ţină ţeava dreaptă. Creatura hirsută aproape că nici nu încetini: din mână rămăsese un ciot împodobit de spuma pastei vâscoase a sângelui şi de tendoane libere, maceta făcută ţăndări fusese azvârlită cât colo într-un nor de bucăţi de carne şi aşchii de os. De undeva dinăuntrul membrului terciuit o arteră scuipa încet sânge.

— Tu nu eşti Raaaam! reuşi ciudatul să spună înfruntând şocul şi durerea. Continua să se apropie chiar dacă, la picioarele lui, degetele mâinii drepte se încleştau, pocnind lichid.

Acum ori niciodată, îşi spuse ferm Rick, nevenindu-i să creadă ce vede.

O labă uriaşă apucă ţeava puştii şi trase tare de ea. Un mănunchi de scântei şi fum înflori undeva la subsioara monstrului, scobind o gaură mare cât un cap de om în tencuiala din spatele lui şi făcându-l pe Rick să se împleticească din nou. Arma îi fu smulsă din mână, răsucită expert ca o bâtă de baseball în palma care-i mai rămăsese omului, şi fu plesnit cu ea peste obraz. În ciuda fulgerelor de lumină albă şi a durerii crescânde – care devenea din ce în ce ascuţită –, Rick îşi spuse

că asta nu era corect.

— Ţi-am... ţi-am făcut mâna chiseliţă, futu-i... bolborosi ca şi când ar fi încercat să-i aducă aminte asta gigantului înfuriat de deasupra lui. Cine ştie cum, la un moment dat ajunsese cu faţa lipită de podea.

Deasupra capului său, umbra puştii pendula înainte şi înapoi; patul de lemn era mânuit ca măciulia unui buzdugan artizanal, pregătit să-i facă praf craniul. Aproape că i se părea inutil să încerce să se rostogolească pe o parte, însă cu o sforţare reţinută se întoarse pe spate şi îşi ţinu răsuflarea.

Patul puştii lovi podeaua, deasupra scalpului său, cu un bufnet.

Rick se uită ameţit în sus, străduindu-se să vadă prin perdeaua de sânge arterial, şi-l lovi pe urs cu toată forţa drept între picioare. Toate acestea se întâmplau altcuiva, desigur: era departe de realitate aşa cum fusese şi în visul cu tomahawkurile şi ciorile. Rick se împotrivi pornirii de a râde.

Real ori nu, gravele răni suferite de uriaş păreau să-şi spună încet cuvântul. Lovitura în vintre avu efectul pe care şocul şi pierderea de sânge nu-l avură: să-l facă să se clatine pe picioare, să i se întunece vederea şi să cadă în genunchi cu un pârâit crunt. Puşca – acum goală – alunecă într-un colţ şi Rick simţi, ca de la mare depărtare, că se ridică şi că se şterge de praf.

— Raaaam...? scânci străinul, căzând pe-o rână ca un munte şi strângându-şi ciotul descărnat al mâinii drepte, încercând să oprească sângerarea. Rick se uită cu ochi mari în jos la el – la buzele lui acoperite de clăbuci roşii şi la globii oculari holbaţi – şi hotărî că voia şi el drogul pe care îl luase tipul, oricare era acesta.

La drept vorbind, pe Rick îl cuprindea o neplăcută senzaţie de vinovăţie, ca o băşină în marşarier: intrase cu forţa în casa cuiva, îi spărsese geamul, îi furase o armă...

... şi apoi îl împuşcase când fusese prins în flagrant delict. Un act criminal josnic care nu prea se potrivea cu cineva care purta numele Voinicului Hiawatha.

— E-eşti... eşti teafăr? îngăimă el, simţindu-se ridicol, adresându-se colosului cotropit de suspine.

Creatura se concentră la el după a treia încercare – mişcarea spasmodică a globilor oculari se potoli preţ de o clipă

sau două – şi se încruntă, cu fruntea înroşită împodobită de broboane de sudoare.

— Tu nu eşti Ram, spuse acesta, surprinzător de calm.

— Ăă. Nu. Nu sunt. Uite, îmi pare tare r…

— Unde-i Raaaam?

— Nu ştiu. Cine-i Ram?

— Raaaaymond.

— O, înţeleg. Înţe… În mintea lui Rick apăru o imagine: firma de plastic lucitor care atârna dincolo de vitrină. D-deci, ăă… Deci tu tre’ să fii Jake?

Ochii grasului rămaseră imediat nemişcaţi, sprâncenele se uniră.

— Jake? spuse el.

— Aha.

— Jake e mort. Io-s Slip.

Rick tuşi, întrebându-se dacă n-ar trebui să-i ofere ajutor medical, însă dorindu-şi să se afle la un milion de kilometri de acolo. În schimb, căutând ceva de spus – orice! –, lăsă să-i scape:

— Ce, ăă. Ce i s-a întâmplat?

— A murit.

— Mda, ai spu…

— A dat-o-n bară-ntr-o misiune. I-a lăsat pă copii să fugăugă. Ăi mari din Biseric-A-pos-to-li-că s-au încins. Au dat vina pe el, pricepi? Aşa că i-am tras-o-n ochi.

— Ăă. Rick îşi drese glasul. Poftim?

— I-am scos. Ăle mai bune bucăţi. Zemoase. Caocaocao ipitoare, zise Ram.

O, da. Asta era altă chestie.

Colecţionarii.

Nu făceau nazuri de unde-şi primeau următoarea masă…

— Tu… ăă…

— I-am scos. I-am mâncat. I-am tras-o-n orbite. Jake cretin futut în cur. I-am tras-o biiine de tot, he-he-he.

Ciudat era, descoperi Rick, că asta îl făcea să se simtă uşurat. Spulberarea accidentală a mâinii cuiva care doar încerca să-şi apere proprietatea ar fi pus la încercare până şi puterea lui de acceptare a amoralităţii. Descoperirea faptului că ciungul în cauză este un canibal psihopat îl scăpa în bună parte de vinovăţie, iar confirmarea faptului că victima lui întâmplătoare

avusese legături cu Neo-Clericii îi ajungea lui Rick ca să se simtă de-a dreptul extaziat. Abia se abţinea să nu-l scuipe pe tipul acela mătăhălos din care sângele se scurgea în valuri ritmice o dată cu viaţa.

Coborî la parter, simţindu-se puţin ameţit, şi se servi cu arme şi muniţie cât putea duce.

Ieşi în stradă.

Intră înapoi şi aruncă lansatorul de rachete, înjurând printre dinţi. Aparent, „cât putea duce” nu însemna atât de mult pe cât crezuse.

Ieşi iar în stradă şi îşi privi motocicleta. Mamele din clan explicaseră cât se poate de clar.

Să n-o pierzi, spuseseră ele. *Să n-o laşi pe unde ai să umbli. Te vor paşte mari neplăceri.*

Pisica încă îl ochea de peste drum, amintindu-i de visul pe care îl avusese şi de bătrânul Tadodaho şoptindu-i vorbe despre Strămoşi.

— Ducă-se dracului, zise Rick cu voce tare.

Apoi aruncă cu o piatră în pisică, trecu un picior peste monstruosul Harley Davidson pe care cel care încercase să-l ucidă îl parcase lângă Honda sa şi o luă înapoi spre I-80 însoţit de huruitul ca torsul unui tigru zombi al motocicletei.

Avea o întâlnire în New York şi voia să se prezinte la ea în stil mare.

Capitolul 4

În Londra, duminică de duminică, dacă aveai timp şi dispoziţie şi ceva de dat la intrare, puteai asista la un mic spectacol. Dacă se putea numi aşa.

John-Paul Rohare Baptiste în lumina puternică a reflectoarelor: un far călăuzitor de puritate divină în veşminte albe şi mitră ţuguiată, purtând imprimat un „O" simplu, purpuriu, iniţiala ordinului său.

Rugându-se. (Bătând câmpii, dacă mă întrebaţi pe mine, însă eu nu fac parte din publicul-ţintă.)

Înfăptuind miracole. (Înscenate, dacă mă întrebaţi pe mine.)

Evanghelizând, înflăcărându-se, vorbind în limbi, făcând convulsii în comuniune cu îngerii, curgându-i balele şi urlând ca un descreierat. Citind fragmente din Biblie, uneori. Alteori din alte cărţi, după cum i se năzărea. Stând încremenit, ca un iepure în bătaia farurilor, în vreme ce supuşii apăreau în cadru şi proclamau, cu accent apăsat de newyorkez, că „Duhul Sfânt a pogorât asupra sa..."

Nimeni nu părea să găsească asta la fel de comic ca mine.

Omul era nebun de legat, după părerea mea de expert – nu că m-ar fi întrebat cineva vreodată. Acolo, în definitiv, era vorba de divertisment. Aceea era, în rândul unei părţi prost înţelese a „societăţii" supravieţuitorilor, o ultimă legătură cu trecutul. Media. Semnale de emisie. Ceva civilizat...

Asta era în Londra. Pe tot cuprinsul Marii Britanii, din câte îmi dădeam seama. Christoase, pe cuprinsul întregului mapamond, din câte puteam şti.

Îi spuneau Show-ul Zilei de Mâine.

Cei mai norocoşi – cei care supravieţuiau cum puteau în suburbii sau baricadaţi în birouri automatizate ca mine – beneficiau de puţina electricitate rămasă. Destul cât să deschidă aparatele o oră săptămânal, ora indispensabilă, vrăjiţi ca un om care asistă la prima apariţie a imaginii mişcătoare. Aşa şi părea, uneori. Ceva ce ajunsese la ordinea zilei – emisia de sunete şi forme – îşi recăpătase farmecul începutului.

Nimeni nu se aşteptase ca televiziunea să supravieţuiască

după Molimă. Era ceva aproape magnetic.

Alţii şterpeleau generatoare ruginite din staţii de lucru abandonate şi studiouri căzute în paragină, adunând electricitatea de care aparatele lor aveau nevoie ca să prindă viaţă, fie că era vorba de televizoare antice în alb-negru, fie monitoare cu plasmă. Se instalau în scuaruri pline de gunoaie şi depozite mânjite de graffiti, imense mulţimi de oameni care se strângeau ca să caşte gura la imaginile înceţoşate de pe ecrane şi să aştepte transmisia, fiind puse să plătească în hrană sau ţigări sau favoruri.

În fiecare duminică, la ora patru după-masa (adică la unsprezece EST), începea emisiunea. De la declanşarea Molimei, Londra oricum devenise un oraş al tăcerii, însă niciodată liniştea nu domnea mai tare ca în momentul cristalin dinainte de startul emisiunii. Respiraţii reţinute, pumni încleştaţi. Presupun că nu mulţi dintre ei debordaseră de religiozitate înainte să se întâmple pocinogul, dar să vezi cu ochii tăi cum este propovăduit cuvântul Domnului era o experienţă care întrecea totuşi vânătoarea de porumbei şi scormonirea prin hrube subpământene. Le întrecea fără să gâfâie.

— Abatele! strigau ei în vreme ce mulţimile se strângeau. E Abatele la teve! Bilete de dat la troc! Conserve, carne, apă proaspătă, ţigări! Abatele Baptiste transmite-n curând!

De-a lungul anilor participasem şi eu la câteva vizionări publice. Din pură curiozitate. Doar ca să văd ce-i cu tot tapajul ăla sau poate chiar (în şoaptă fie spus) doar ca să fiu în preajma altor oameni.

Lucrurile se derulau întotdeauna la fel. Cu un minut înainte de ora patru apăsau pe butoane. Se lăsa tăcerea şi toţi ochii se îndreptau spre acel dreptunghi luminos pe care dansau purici de electricitate statică ca un vifor în condiţii de imponderabilitate. Secundele se lungeau şi, înainte să-ţi dai seama, oamenii începeau să şuşotească, schimbau priviri de îngrijorare, adrenalina îşi intra în drepturi. Transmite? Am ratat emisia? S-a întâmplat ceva rău? O, Iisuse, rugaţi-vă pentru el! Rugaţi-vă să transmită! Nu-l lăsaţi să ne abandoneze!

Idioţi.

La patru fix: semnalul. O imagine de reglaj purtând în ea întreg spectrul de culori şi încercuită cu acelaşi O purpuriu care decora tot ce atingeau Neo-Clericii, iar prin asta se înţelegea şi

hainele publicului lor. Un chiot inegal de bucurie din partea mulţimii, o răbufnire slabă de muzică de orgă şi Abatele apărea pe ecran.

Zâmbitor. Senin. Ridat ca o legumă geriatrică. Mitra instabilă căzută peste o frunte fragilă, nas clasic-acvilin, bărbie ieşită proeminent dintre faldurile abisale ale unui guler înfoiat. Întotdeauna mi se păruse că seamănă cu un vultur albinos. Cu un bunic bătrân şi prietenos care-şi ascunde bine perversiunile. Cu un criminal de război care încearcă să se integreze în societate.

Dacă aş fi rostit toate astea cu voce tare probabil că nu mi-ar fi fost prea bine.

Slujbele începeau întotdeauna la fel. Un prim-plan strâns – ochi prietenoşi şi zâmbet blajin care umplea ecranul –, o uşoară defocalizare care putea fi intenţionată, dar şi efectul unei probleme tehnice, şi ţapul bătrân începea dintr-o dată să vorbească folosind un pronunţat accent sudist, sincer şi tâmp.

— Binecuvântaţi, spunea el, sunt copiii.

— *Unde*, urlă vocea şi portavocea ţiui dureros, *sunt copiii?*

— Te rog! am strigat, ţinându-mă bine de ruptura din locul unde coada avionului se desprinsese de restul fuzelajului. Sunt… sunt rănit! Sângerez! Am nevoie de ajutor!

— Futu-i, *copiii!*

Aş fi cerut prea mult să sper ca tactica aceasta cu necunoscutul disperat să funcţioneze de două ori consecutiv. Avea să fie urât.

Cu priviri furişe, rămânând jos pe fuzelajul contorsionat, mi-am făcut socoteala că afară erau zece oameni, mai mult sau mai puţin. Mişcându-se ager prin zonele înnegurate de fumul combustibilului şi al rămăşiţelor arzânde, înaintând tiptil ca un comando care atacă un fort inamic. Coada era în mod evident calea de intrare, însă mai erau şi altele. Deschizături mai mici în pereţii de metal, geamurile sparte ale carlingii, craterul din podea de la jumătatea cabinei, care ducea jos, în cala bagajelor, acum întoarsă la orizontală.

Pe scurt, dădusem de dracu’.

— Ieşi afară! guiţă portavocea, schimbând tonalitatea; vocea vorbitorului era piţigăiată şi se auzea cu sincope incomode. Ieşi naibii *afară!* Domnule! Cu mâinile *sus!*

Tactici de diversiune. Să mă reţină acolo, în spate,

încercând să câştige timp, în vreme ce echipa de kamikaze pătrundea prin altă parte. *Subtil*.

Am ridicat puşca mortului şi i-am verificat reglajul. Idiotul ăla o pusese pe tir de câte trei gloanţe. Cea mai rapidă cale de a-ţi goli imediat încărcătorul.

Fusese trimis la punct fix, credeam. El şi camarazii lui încartiruiţi la aeroport, în aşteptarea aeronavelor venind de cine ştie de unde ca să-şi lase cargoul şi să plece înapoi acasă după alt transport. Londra, Paris, Madrid… Unde altundeva îşi mai stabiliseră Neo-Clericii baze?

— Ai zece secunde la dispoziţie! Zece, tâmpitule! Auzi?

O, da, cargoul…

Nu era de mirare că le sărise muştarul din cauza lui. Nu doar le distrusesem avionul, dar nici nu oprisem să ridic încărcătura pe care o aşteptau.

Binecuvântaţi fie copiii.

Am surprins o imagine mentală urâtă cu acelaşi avion prăbuşindu-se, rotindu-se – scântei şi furtuni de metal spiralând în toate direcţiile, fumul curgând ca o hemoragie – însă plin ochi de tineri îngroziţi. Plângând după părinţii rămaşi în Londra, strigând şi suspinând în timp ce hublourile se făceau ţăndări şi şrapnelul sărea în toate părţile. Fără să mai ajungă vreodată la „zorii redescoperiţi” care li se promiseseră.

— Mai sunt şapte, tâmpitule!

Da, da.

Omul căruia îi luasem viaţa era la picioarele mele, un sac de piele dezumflat din care se scurgeau fluide în curs de coagulare. Îl trăsesem de lângă carlingă şi, cu o crâncenă mahmureală narcotică şi câteva răni care sângerau abundent, chestia asta nu fusese prea distractivă. Din câte îi puteam vedea prin fumul şi întunecimea de la locul prăbuşirii pe colegii lui înarmaţi, erau îmbrăcaţi la fel: rase călugăreşti cenuşii, ghete negre de infanterie, capete rase cu precizie militară şi pistoale semiautomate M16A2 strânse tandru la piept. Bănuiam că Biserica Apostolică a Zorilor Redescoperiţi reuşise să pună mâna pe armată în partea *aceasta* a Atlanticului la fel de uşor ca în cealaltă.

Omul mort avea un cerc purpuriu tatuat în jurul ochiului stâng. Îl făcea să pară asimetric. Sinistru şi ridicol, amândouă deodată.

Guralivul cu portavocea ajunse la „cinci”. Era destul de clar că vor pătrunde prin faţa şi prin lateralul epavei cu puţin înainte să se termine numărătoarea inversă. *Luaţi-l prin surprindere pe cretin.*

Eu aşa aş fi procedat.

Era timpul să trec la treabă.

L-am ridicat pe mort, cu braţele petrecute pe sub umerii lui, şi mi-am lipit capul de şalele lui. Plămânii omului şuierară adânc şi un nou şuvoi de sânge păstos i se scurse pe buze. M-am ghemuit atent pe podea (ceea ce fusese înainte flancul stâng al avionului) şi am aranjat cadavrul aşa încât să-mi acopere extremităţile cele mai evidente. Ceva călduţ şi umed îmi picură pe bărbie.

La adăpostul unei zone de serviciu, acolo unde stewardesele încălzeau odinioară mâncare în recipiente de plastic şi se plângeau de pasagerii neascultători, nu eram decât o umbră sub un cadavru. Am aşezat arma pe şoldul tipului, i-am tras mâna peste patul ei şi am îndoit un deget sub apărătoarea de trăgaci, aşteptând.

Condiţionarea de luptă devenise iar activă, derulând totul cu încetinitorul, transformând totul în abstracţiuni, scoţând detaliile în evidenţă. Începeam să mă satur de interiorul avionului ăluia nenorocit.

Şoapta unui prăfuit impuls de agresivitate străbătea nodurile bătătorite ale creierului meu străvechi. Eram un om al cavernelor cu o puşcă semiautomată Armalite şi un scut făcut din carne.

Rânjetul se declanşă nechemat.

— Doi! mârâi vorbitorul cu portavoce, glasul lui trădând nerăbdare şi (îmi spuneau pregătirea şi simţurile acordate la un nivel imperceptibil pe care singur nu l-aş fi sesizat) frică autentică.

Ei nu-s obişnuiţi cu asta.

Ghinionul lor. *Eu* sunt.

Undeva în carapacea avionului, am auzit zgomote pe care cadavrul de pe mine le atenua: sticlă împrăştiată şi bocanci grei călcând pe podeaua de pâslă. Cu ochii înceţoşaţi, am reuşit să desluşesc siluete care se târau pe-o parte dinspre cala spartă, se strecurau în jos prin fisurile din fuzelaj, se furişau spre mine dinspre carlingă.

Ţineau armele gata de tras, dar prea jos, prea macho, prea evident aşa cum văzuseră în filme. Se tot opreau şi apoi înaintau puţin, ciuleau urechile la ameninţări, se străduiau să nu-şi lase mâinile să tremure în mânuşi. Se loveau de fiecare colţ. Se opriră când ajunseră la Bella şi murmurară între ei în şoaptă, lucru pe care niciun agent sub acoperire care se respectă nu s-ar gândi măcar să-l facă.

O pereche de ghete se opri lângă mine.

— Nenorocitu' l-a rezolvat pe Garson… spuse el.

Cretinul.

Cu primul foc de armă l-am uşurat de faţă. Nu e uşor să ţinteşti de sub un tip mort, dar mi-a ieşit bine. L-am nimerit lângă ureche şi a căzut pe spate, strigând. Aşchii de craniu şi un ochi ieşit din orbită. Al doilea foc l-am tras undeva în pieptul lui, doar ca să fiu sigur.

Am lăsat rânjetul să se lărgească puţin.

L-am împins pe sărmanul Garson de pe mine.

Am scrutat intervalul. Cu băgare de seamă. Fără grabă.

Ceilalţi erau cuprinşi de panică. Reacţionau la focurile de armă, căutau ţinte. Strigau, se certau, stăteau pe vine în poziţia aceea idioată de luptă care aduce a constipare. Spaţiu strâmt, oameni stând în şir indian. Nu era loc pentru acoperire.

Să înceapă masacrul.

Câte un glonţ odată. Nimic complicat. Ţinteşte, foc, ţinteşte, foc, ţinteşte, foc.

Flăcări pe ţeava puştii, serpentine de fum. Cheaguri de sânge şi carne zburând care încotro din sutane deschise la culoare, ca nişte pepeni sub lovituri de baros. Un tip reuşi să întoarcă focul, dar, disperat, rată ţinta. O apăsare convulsivă pe trăgaci, ca o anticipare a *rigor mortis*.

Erau opt în total. Patru ieşiseră deja din joc; morţi sau dezarmaţi. Alţi trei căutau să se ascundă – pe al patrulea l-am prins din căzătură, o dată în coaste, încă o dată în picior. M-am ridicat împleticit în picioare. L-am lăsat pe Garson să alunece la podea.

Am continuat să trag. I-am ţinut pe ceilalţi nemernici cu capul la cutie. Am avut noroc şi pe unul l-am nimerit în picior. Nu reuşise să se ascundă bine. Am văzut cum gheata i-a explodat ca o mină din piele, cum arma i-a căzut din mâini.

Mi-am dat seama că strigam. Un şuvoi neinteligibil de

sunete animalice şi cuvinte semi-articulate. *Vorbeam în limbi*. Heh!

Iată Sfântul Duh care se pogoară asupra sa…

L-am împins pe Garson cu piciorul jos din avion, prin coada lui, lăsându-l să cadă grămadă pe asfalt ca un om care se prăbuşeşte de pe o stâncă. Am continuat să trag. Am pornit încet în retragere, în interiorul aeronavei.

Afară, ce rămăsese din Garson era făcut ferfeniţă, gloanţe trase cu amortizorul smulgeau bucăţi din sutana lui ca penele dintr-o pernă. Un lunetist iute de deget deci, undeva în partea cu aeroportul a pistei de aterizare; făcea exces de zel. Probabil tipul cu portavocea.

Cretinul.

Înăuntru mai rămăseseră doi tipi. Am continuat să trag. Intenţionat pe lângă ţintă. Nu aveau decât să creadă că nu ştiu unde se ascund. Nu aveau decât să transpire. Nu aveau decât să-şi adune curajul să…

— *Jigodie!*

Primul se ridică în picioare ca un tăntălău. În ambele mâini cu câte un pistol – cowboy afurisit – strigând şi înjurând ca un soldăţoi.

Ceea ce, să ne înţelegem bine, în mod limpede nu era.

Reuşi să tragă două focuri – ratând, evident – şi se lăsă iar jos cu o expresie de extremă uimire pe chip. Jumătatea superioară a capului îi lipsea.

Bine tras, soldat.

Am încetat focul. Am rămas pe poziţie. Ştiam exact unde se află al optulea.

Îi auzeam plânsetul.

— O, Doamne… spunea întruna. O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne…

M-am întrebat în treacăt dacă nu cumva apelează la acelaşi truc pe care îl folosisem eu. Să mă facă să las garda jos, după care să se întoarcă cu un zâmbet sălbatic pe buze şi pus pe rele.

Nu.

O analiză subconştientă ieşi la suprafaţă. Fără a fi chemată şi fără niciun efort. Instincte animalice oferind straturi întregi de informaţii cu o precizie înfricoşătoare.

Nu, e îngrozit. I se simte în voce. Ştie că va muri.

M-am gândit să-l las în viaţă. Probabil că nu era decât un copil. Un amărât ca oricare intrat în Cler cândva după Molimă. Căutând puterea pe care ţi-o oferă gloata. Nu şi-a imaginat nicicând că va ajunge să stea pitit în spatele unui scaun de avion de la clasa economic, răsturnat, vânat de un psihopat care tocmai îi decimase durii amici.

Sărman nebun. Aproape că-mi era milă pentru el.

Apoi mi-am amintit de ce mă aflam acolo, mi-am amintit semnalul şi cei cinci ani lungi, şi durerea şi doliul, şi vocea îngropată adânc în bezna sufletului meu...

Nu cumva să laşi garda jos, soldat!

... şi am făcut un pas în faţă şi i-am tras şoricelului înfricoşat un glonț în creştetul capului, aşa încât creierii i-au ieşit prin falcă aidoma mucilor suflaţi într-o batistă.

Nu, să trăiţi etc. etc.

Afară, dincolo de pâlpâitul micilor focuri risipite de-a lungul şi de-a latul pistei, totul era neclintit. Undeva, departe, câteva păsări de mare croncăneau, amintindu-mi – cu un junghi ruşinos de melancolie – de Londra. Dar în rest, *nimic*.

Stăteam ascuns, vag în poziţie de luptă, şi scrutam atent pista de aterizare distrusă de rularea avionului. Ici şi colo, unde combustibilul se vărsase şi luase foc, o luminozitate palidă tremura deasupra solului, ca o reflexie înflăcărată a apelor calme care se întindeau dincolo de ea. Ideea de a o lua la fugă pe asfalt – străduindu-mă să-l buimăcesc pe lunetistul acela nenorocit care putea sau nu să mai fie acolo undeva – şi de a sări în apa mlăştinoasă avea o atracţie de necontestat. Mi-am imaginat apa spălându-mă de mizeria şi de sângele care-mi îmbibase haina; tot sângele închegat care mă stropise cu câteva clipe în urmă, pe când străbăteau avionul de la un capăt la celălalt cu unul dintre pistoalele cowboy-ului în mână, curmând gemetele şi rugăminţile soldaţilor-călugări pe care îi rănisem.

Nu era timp pentru ultimele cuvinte, pentru admirat spectacolul şi pentru gustat sentimentul puterii. M-am apropiat doar de ei, le-am lipit ţeava între ochi, am întors privirea, am apăsat trăgaciul.

Conferenţiarii numeau asta milă crudă.

Al doilea an de antrenament. La pupitru era maiorul Femham Dow.

„E uşor – al naibii de uşor”, spusese el, *„să-ţi pară rău*

pentru un om pe care l-ai rănit. Omul acela a pierdut totul. Ştie ce-l aşteaptă. O să... urle şi-o să se pişe pe el. O să implore îndurare, dacă e în stare. O să vorbească despre familia lui, poate. Orice.

Ideea e că singurul motiv pentru care nu e mort este că tu ai ratat primul foc. E greşeala ta, soldat, nu a lui. Şi asta nu schimbă nimic. Aşa-i?

Crezi că el nu încerca să te omoare? Crezi că va renunţa la actele de violenţă dacă îi vei cruţa viaţa? Că se va pune în slujba cauzelor caritabile? Crezi că n-o să te împuşte în spate dacă mai e în stare, atunci când vei pleca?

Nu. Nu fiţi atât de proşti! Un duşman rănit este doar un duşman mort care încă nu ştie asta...”

Să enunţi lucrurile astea şi să le pui aplicare erau două chestii complet diferite.

Ieşisem prin cala pentru bagaje, sărind peste pilonii perpendiculari de susţinere şi plasele de prindere a cargoului, îndreptându-mă spre hăul de oţel contorsionat şi zgură solidificată unde partea din faţă a trenului de aterizare fusese împinsă în sus în măruntaiele avionului, făcând o ruptură lungă în fuzelaj. Ieşirea dădea spre partea cu marea a pistei, departe de clădirile aeroportului şi – speram – de lunetist. Am stat cinci minute bune în deschizătură, aruncând priviri la stânga şi la dreapta, ieşind o dată pentru a vedea acoperişul epavei şi retrăgându-mă apoi înăuntru. Nimic. Fie nu mă avea deloc în cătare, fie aştepta să ies ca să înceapă jocul.

Urăsc din suflet lunetiştii.

Am păşit afară şi am rămas acolo. În aer se simţea miros de sare şi cenuşă; un amestec înţepător ce părea că se împrăştie pe aripile brizei uşoare care unduia apa. Senzaţia soarelui pe piele mă luă pe nepregătite, uitasem de căldură în cenuşiul nesfârşit din Londra. De la Molimă încoace – încă de când căzuseră bombele, la jumătate de lume distanţă – Păşunile Verzi ale Angliei deveniseră Mlaştinile Cenuşii. Odată am stat o jumătate de oră cu un alt supravieţuitor – i-am uitat numele, însă era un talentat vânător de şobolani – şi am flecărit despre radiaţiile rămase în aer şi despre afurisitul de Curent al Golfului. Înainte lucrase la Institutul de Meteorologie, spunea el.

După treizeci de secunde, discuţia m-a depăşit.

Mă depăşea şi felul în care toate acestea făceau ca

aeroportul LaGuardia, aşezat pe malul apei în New York ca o pată de mucegai, să se bucure de soare neîntrerupt şi de ceruri senine. Aveam impresia că tocmai sosisem la Disneyland.

Am lăsat pofta de-a face o baie în apă să se stingă, înlăturată de petele caleidoscopice de ulei de pe suprafaţa ei şi de tenta maronie a malului. Având mai multe zgârieturi şi răni deschise decât voiam să recunosc, aş fi avut parte mai puţin de o baie şi mai mult de o infecţie sigură.

Gata cu trasul mâţei de coadă.

Mi-am croit drum de-a lungul fuzelajului, lipit de fundul lui bombat, la umbra avionului. La carlingă m-am oprit şi am pus pe umăr arma complet încărcată pe care o şterpelisem de la o altă marionetă a Clericilor, şi m-am căţărat pe suprafaţa înclinată şi plină de găuri, crispându-mă când mi-am forţat puţin prea tare braţul rănit. Reîncepuse să sângereze uşor; una sau două dintre suturile ageamii stăteau să plesnească. Am înjurat în barbă şi am încercat să nu le dau atenţie.

Atârnând acolo ca o halcă de carne într-un cârlig, aplecat, am putut să mă uit prin geamurile sparte ale carlingii şi să analizez atent terenul care se întindea în partea stângă a epavei.

Întins, neted, gol. Nicio ascunzătoare.

Căcat.

La jumătatea drumului între porţiunea de pistă pe care rămăşiţele de avion încă ardeau şi îndepărtatele clădiri ale aeroportului – îngrămădite ca nişte jucării în jurul turnului de control ca un abajur de veioză întors cu susul în jos – fuseseră clădite o serie de barăci dărăpănate şi adăposturi nu tocmai solide, dispuse într-un semicerc aproximativ. Erau ţinute laolaltă de cabluri şi grinzi întinse în toate părţile ca la un circ înalt din lemn şi plastic supus unor tensiuni ridicate. O punte cu şine mergea pe lângă acoperişurile lor, prevăzută în ambele capete cu câte un turn placat cu fier. Am mijit ochii prin pâcla fumului de pe pistă şi am desluşit o pancartă mare scrisă nepriceput cu sprayul şi agăţată de ambele capete ale şinelor, atârnând în faţa întregului mecanism.

Am simţit că o sprânceană săltând în sus.

Pe indicator scria:

BUN VENIT LA NOII ZORI

… alături de obişnuitele cercuri purpurii, umbre colorate şi alte aiureli specifice Neo-Clericilor. Pancarta părea făcută din cârpe şi hârtie igienică la şcoala din localitate, apoi mărită de vreo două sute de ori.

Era vopsită într-un albastru intens.

Efectul general era de-a dreptul jalnic.

Acum îl vedeam pe lunetist printre cioburile de sticlă şi instrumentele de bord contorsionate din carlingă, stând la vedere pe schelă. Peste umeri avea petrecută cureaua portavocii şi în mâini ţinea o armă cu lunetă deosebit de atractivă, o M82, aş fi spus. Nu văzusem aşa ceva decât în poze.

Căcat.

Deasupra unei perechi de ochelari de soare laţi – cu lentile roşii-rubinii – o căciulă cu urechi aiurea de tot îi era îndesată pe scalp, ceva între o beretă şi o *kippah*, iar roba îi era cu câteva tonuri mai albă decât a colegilor săi morţi. Deci:

Şeful.

Am încercat să-l prind în cătare, uitându-mă atent de-a lungul ţevii puştii mele M16, dar de la distanţa aceea n-aş fi avut nicio şansă să-l nimeresc. Stătea cu spatele la mine, aplecat peste balustrada din spate, şi arăta cu degetul şi striga la cineva de jos, ascuns de pancartă. Părea că este o ceartă în desfăşurare şi, pradă unui acces de apoplexie, tâmpitul cu căciulă bătea din picior şi flutura îndrăcit din pumni.

Un huruit puternic se auzi de nicăieri – un motor, turându-se vorace – şi o formă mătăhăloasă ieşi de după complexul de barăci. Pătrăţoasă şi mare, înaintând cu viteza melcului. Preţ de un îngrozitor moment am crezut că e vorba de un tanc. Cine ştie ce vehicul ultra-rar din rezerva armatei pe care fraţii aceştia nebuni întru Domnul îl întreţinuseră ani la rând. Dar nu, era ceva mult mai ciudat.

Era un autobuz şcolar cu bride groase de fier ruginit atârnând pe lângă roţi pentru a le proteja, vopsit în acelaşi albastru aprins ca şi clădirile şi însemnat cu aceleaşi O-uri purpurii, mari, pe ambele laturi. Geamurile erau astupate – aparent, cu zeci de veste antiglonţ inscripţionate cu „NYPD” –, iar parbrizul era apărat de o plasă de sârmă rezistentă. Nu-l vedeam pe şofer. Nu vedeam cine sau ce era înăuntru. Nu

vedeam decât forma aceea ireală care se apropia greoi de avion, de mine şi de totala mea lipsă de pregătire. Şi mai vedeam, dincolo de gemuleţul de deasupra cabinei, o „destinaţie” care mă îngrozi:

MÂNTUIRE (SENS UNIC)

Îmi venea să deschid focul asupra lui doar din principiu.

Vehiculul făcu un viraj larg pe după coada avionului, ajungând în spatele epavei, croindu-şi drum printre mormanele de rămăşiţe în flăcări cu nepăsarea unui uriaş încăpăţânat şi imbatabil. Am sărit repede de pe carlingă şi m-am retras imediat în spaţiul de sub botul avionului, simţind cum cresc în mine primele semne de panică. Când autobuzul avea să tragă pe lateral, numai dacă şoferul era orb nu avea să mă vadă. Ce anume ar fi trebuit să fac *atunci?*

Nu trebuia să fii un geniu ca să pricepi ce puneau la cale. O tură de recunoaştere în jurul perimetrului ca să cerceteze latura care, din turnurile lor, le era ascunsă vederii. Ca să mă scoată la lumină, dacă întâmplător mă aflam încă în viaţă.

Cu lunetistul într-o parte şi un vehicul blindat în cealaltă, nu avea să le fie deloc greu să mă încolţească în câmp deschis, să mă doboare ca pe un popic solitar.

Am inspirat adânc, lăsându-mă ghidat de instinctele dobândite prin antrenament. Gândind mecanic.

Acum, singurul loc bun de ascunzătoare era înapoi în avionul acela nenorocit din care îmi luase jumătate de oră să ies. M-am gândit să mă târăsc înapoi. Chiar mi-am încordat muşchii, gata să ies din jalnica mea ascunzătoare şi să intru pe geamurile sparte ale carlingii, provocându-mi probabil răni grave în acelaşi timp, dar oricum… Era mai bine decât ni…

Autobuzul se opri.

Frânele lui scrâşniră încet, oprindu-se lângă deschizătura segmentului de coadă lipsă, în dreapta mea. Auzeam voci certându-se înăuntru. Aproape de spatele lui se deschise o trapă şi o siluetă în robă se aplecă afară. Am încremenit.

Omul aruncă ceva, pe sub mână, spre coada avionului.

— Dă-i drumu’! strigă, probabil şoferului.

Trapa se trânti şi autobuzul se puse în mişcare.

— O, futu-i mama mă-sii... am şoptit.

Coada se hurducă. Întreaga epavă se zdruncină, muşcând şi mai mult din iarba uscată. Dincolo de colţul ascunzătorii mele, prea departe în câmp deschis pentru a putea vedea bine, flăcări şi bucăţi de metal se rostogoleau prin aer, fragmente de fuzelaj vopsite în albastru spiralând în traiectorii orbitale de scântei şi fum, căzând şi făcându-se ţăndări pe asfalt.

Câteva bucăţi *ricoşară* sprinten în autobuz. Nu părură să lase vreo urmă.

Credeau că încă sunt înăuntru. Oricum, asta nu mai conta cine ştie cât. Înăuntru sau afară din epavă, încolţit de „Cultul Aparatelor Hi-Tech de Distrugere" eram ca şi terminat.

Gândeşte, gândeşte...

Autobuzul înaintă încet, dând ocol avionului, şi se opri lângă următoarea gaură din fuzelaj, la o treime din lungimea lui. Trapa se deschise din nou şi, ca o imagine ireal-banală – un tip într-un parc, aruncând o minge unui căţel nerăbdător – un soldat azvârli încă o grenadă în epavă.

Autobuzul merse mai departe.

De data aceasta, explozia aruncă în aer uşa unei ieşiri de urgenţă, o trimise ca pe o rachetă drept spre cer, de unde căzu înapoi la pământ rostogolindu-se. Când se împrăştiară bucăţi din ea, alte scurgeri de combustibil luară foc şi, pentru a doua oară, am simţit că mă invadează un val de ameţeală şi slăbiciune. Totul păru să se întunece.

Înceţoşat.

Fără noimă.

Nu acum!

Pierdere de sânge. Ace de căldură circulând în susul şi-n josul venelor goale...

Am...

Să nu cumva să laşi garda jos, soldat!

Am ridicat puşca la umăr. Acum şoferul autobuzului avea să mă vadă. Acum erau prea aproape. Grenada urma să spulbere partea din faţă a avionului, să explodeze în carlingă precum o enormă embolie palpitândă, strivindu-mă şi frângându-mă şi arzându-mă în acelaşi timp.

Frânele scrâşniră.

Trapa se deschise.

Soldatul nu se uita afară, era aplecat spre înăuntru şi

striga la şofer, strângând precaut în mâini bomba ca o minge de baseball, gata s-o arunce.

Am auzit:

— … -ţi părerile nenorocite pentru *tine,* tăicuţă, şi lasă-i pe bărbaţii *adevăraţi* să facă…

Trase cuiul.

L-am împuşcat.

Trapa se trânti, o pâclă de sânge se întinse în jos şi în afară. Grenada încă era înăuntru.

Şoferul nevăzut urlă.

M-am retras mai adânc în ascunzătoare şi m-am făcut ghem.

Spatele autobuzului explodă ca un balon umflat prea tare, fumul se înălţă gros spre cer, valuri pulsatile de ameţeală mă făcură să cad în genunchi ca o păpuşă de cârpe, cu vomă pe bărbie, şi totul se făcu alb.

Capitolul 5

Îngrijorarea mea cea dintâi era că nu mai vedeam bine.

Bine, deci tocmai mă trezisem. Poate că încă nu aveam motiv de panică, însă instinctele dobândite prin antrenament erau *adânc* înrădăcinate, iar primul lucru pe care îl înveţi este să *fii pe fază.*

Află totul.

Nu lăsa nimic necercetat.

Sigur că da.

Aveam vaga idee că leşinasem din cauza hemoragiei. Intra cumva în discuţie un… autobuz? Un avion? Ce naiba? Poate că încă halucinam.

Poate că vălul de ceaţă care-mi acoperea vederea era doar un efect al minţii mele traumatizate, sau ceva opac care-mi picura în ochi, sau… sau orice altceva.

Gândiţi-vă la ce e mai rău.

Da, să trăiţi etc. etc.

Aşadar: Pagube însemnate ca urmare a privării creierului de oxigen, ducând la perturbarea simţurilor şi la incapacitatea de a funcţiona eficient.

Soluţie: Abandonează misiunea.

Mi-am amintit unde mă aflam. Mi-am amintit prăbuşirea avionului şi schimbul de focuri şi începeam chiar să leg totul de chestia cu autobuzul, când cea mai mare piesă a puzzle-ului îşi găsi locul: mi-am amintit de ce venisem acolo.

Semnalul.

„Incapacitatea de a funcţiona eficient” nu intra în discuţie. „Abandonarea misiunii” putea, scuzaţi-mă limbajul, să se ducă-n pizda mă-sii.

Mi-am scos din minte ce era mai rău şi am încercat în schimb să fiu puţin optimist. Când am răsucit capul pentru a mă uita la podeaua de sub mine – eram întins pe umărul drept, care mă durea apăsat de propria-mi greutate – imaginea asfaltului crăpat al pistei de aterizare se focaliză perfect. Doar când mă uitam ceva mai departe mi se înceţoşa privirea, de parcă orizontul s-a fi jucat de-a prinselea.

— Nu te mişca, cârâi cineva. Aproape am terminat. Nu pot

lucra dacă te tot mişti.

Mă furnica pielea şi am avut de nevoie de un moment sau două să îmi dau seama de ce. Eram pe jumătate despuiat. Eram întins pe o pistă distrusă, înconjurat de reziduuri şi combustibil, nu reuşeam să văd nimic mai departe de câţiva zeci de paşi şi aveam pe mine doar chiloţii.

— H-hei…

— Fir-ar! Nu te *mişca!*

O mână ridată – încheieturi brune şi palmă albă – îmi apăru pentru scurt timp în câmpul vizual şi îmi trase un bobârnac peste frunte, lucru care nu mă făcu să mă simt mai în siguranţă. Simţeam că mă mişc încet din tot corpul, de parcă m-ar fi apucat un câine de mâneca stângă şi acum smucea de ea dintr-o parte în cealaltă, cu toată că nu aveam nimic pe mine şi, drept urmare, nu aveam nici mânecă.

Totul era extrem de ciudat. Nu simţeam deloc durere.

Mi-am plimbat limba prin gură, simţind oarecum gust de sânge, adunându-mi anemic puterea de-a vorbi, şi în cele din urmă am făcut o încercare:

— Ce faci… ăă…?

— Te repar, spuse vorbitorul.

În vocea lui se simţea un accent pronunţat – afro-american, precipitat newyorkez – şi o înnăscută inflexiune ironică ce făcea fiecare afirmaţie să pară adresată unor nepoţi cărora le făcea pe plac. Mă simţeam uşor privit de sus şi nu reuşeam să pricep de ce.

— Şi cum anume, am spus, neizbutind din nou să-mi focalizeze privirea pe distanţă lungă, ai de gând să faci asta?

— Înainte de toate, cu o transfuzie scurtă. În pofida subiectului, vocea părea calmă. Ăsta-i cam singurul lucru bun la Molimă. Toţi sunt donatori, înţelegi?

— Sânge?

— Ce repede te prinzi! Aveam impresia că tipul, oricine ar fi fost, stătea pe vine lângă mine. Da, sânge. Ceea ce înseamnă, amice, că-ţi lipsea o cantitate însemnată din organism.

— Ş-şi tu mi l-ai dat… De unde?

— Nu tre' să te doară pe tine capu' de *asta*.

L-am contrazis în sinea mea, însă aceeaşi senzaţie că ceva mă smuceşte de umărul stâng îmi distrăgea atenţia, iar vocea – un om în vârstă, am concluzionat – nu terminase ce avea de

spus.

— Apoi te-am aranjat, înţelegi? Vreau să zic… cine şi-a bătut joc *de* braţul tău, aici? Se auzi un *poc-poc-poc* moale şi mi-am imaginat un deget care mă împungea lângă gaura de glonţ – deşi nici acum n-am simţit nimic. La fel de bine putea să toarne un litru de noroi în rană şi apoi s-o coasă cu nişte andrele.

— E… eu am făcut-o.

— Ai făcut-o singur? Vocea tăcu un moment, apoi bătrânul fluieră încet. Ei… poate că asta schimbă lucrurile. Totuşi, nu te supăra, e o treabă făcută de mântuială.

— Tu… Ai aranjat-o tu?

— Mda. Antiseptic, suturi noi, bandaj nou. Făcu o pauză, gândindu-se la accentul meu. Englez, hă?

— Dar nu-l simt. De braţ zic.

— Şi eu am locuit acolo un timp. Frumoasă ţară. Păcat de ploi.

— Am spus că nu-mi simt…

— Mda. Tre' să fie efectul anestezicului.

Am dat să bâigui: *Anestezic? Unde dracu' ai găsit tu…* dar gândurile mele schimbară macazul cu un *zdrang* şi o luară pe o direcţie mult mai importantă.

— De ce? am întrebat.

— De ce, ce?

— De ce faci toate astea? Ce se întâmplă?

— *A!*

Pronunţată vocala în felul acela enigmatic care înseamnă:

Stai să vezi.

Am fost tras şi mai tare de braţul stâng, o mişcare executată cu o anumită doză de finalitate, şi am auzit un mormăit surd – „Gata!" –, după care o mână aspră mă rostogoli pe spate. M-am simţit puţin ca o broască ţestoasă întoarsă cu burta la soare; nu eram în stare să mă ridic în şezut. Nu că aş fi încercat. Eram mult prea ocupat să mă uit în sus la binefăcătorul meu, întrebându-mă dacă nu cumva încă dorm fără să-mi dau seama.

— Bună seara, zise umbra. Mă cheamă Nate.

Era un om vârstnic. Cred. Nu trecuseră decât cinci ani de la declanşarea Molimei şi deja era dificil să-ţi dai seama. Traiul greu îşi lasă amprenta asupra unora mai tare decât asupra altora; tinerii se maturizează repede, pe feţe li se întipăreşte o

expresie încordată, riduri (nu de *râs*, evident) li se adună la colţurile ochilor şi ale gurii. La asta se adaugă emanaţiile radioactive, inaniţia, expunerea, rănile. Cine să-şi dea seama? Aş fi spus că tipul avea cel mult şaizeci de ani, dar părea mai bătrân şi avea comportament de om mai tânăr. Pielea lui avea o culoare uniformă, de tec, care dădea chipului său o calitate ireală de fiecare dată când zâmbea. Ochi de un alb desăvârşit şi dinţi care scânteiau aidoma unor beculeţe încastrate într-o sculptură neagră.

— Nate, am repetat. El a rânjit.

Era îmbrăcat ciudat, de parcă toată viaţa ar fi furat doar haine de uniformă. Pantaloni de camuflaj, o cămaşă albastru-deschis cu o insignă a poliţiei din New York cusută la rever şi o jachetă albastru-închis împopoţonată cu stele aurii şi nasturi dubli, pe care după o secundă am recunoscut-o ca fiind un veritabil obiect vestimentar al Armatei Unioniste. Îmi făceam socoteala că o şterpelise din cine ştie ce club dedicat recreării de evenimente istorice sau magazin de haine fistichii, cu toate că, graţie rosăturilor, petelor şi franjurilor, avea *într-adevăr* aspectul unui lucru vechi de un secol şi jumătate. Efectul ei completa doar impresia generală de nebun în uniformă, de cleptoman cu înclinaţie spre orice are un vag aspect oficial.

M-am împotrivit dorinţei de a-l saluta milităreşte.

Această curioasă strădanie de-a emana un aer autoritar era zădărnicită întrucâtva de accesoriile pe care le alesese: tenişi de un roşu-aprins, o şapcă de baseball New York Mets şi o curea aurie cu o cataramă imensă pe care erau gravate cuvintele:

NENOROCITĂ POP

Lângă mine se afla un om mort.

Nate îmi urmări privirea şi rânjetul îi tremură puţin.

— A, făcu el din nou.

Cadavrul aparţinea unui soldat din armata Clericilor, însă nu-l recunoşteam din interiorul avionului. Unu la mână, nu avea nicio gaură în ţeastă.

Echipamentul lui cenuşiu era înnegrit şi pârlit, mânjit cu sânge şi apă murdară, iar porţiunile de piele vizibile erau la fel

de murdare: jupuite în fâşii roşii şi străpunse complet de fragmente de şrapnel. Un braţ i se mai ţinea de umăr în câteva zgârciuri şi un os spart, iar capul era atât de strivit, încât tatuajul stacojiu din jurul ochiului abia se mai vedea. Stătea tolănit, pe jumătate drept, sprijinit de rămăşiţele contorsionate ale aceluiaşi autobuz şcolar blindat care-mi bântuise amintirile recente. Îmi amintea în mod ciudat de un foc de artificii monstruos: partea din faţă era aproape neatinsă, însă restul era atât de distrus, încât abia mai puteai înţelege ceva.

Clericul mort era tipul dinăuntru. Cel care aruncase cu grenade.

Nate tuşi, stânjenit.

Un tub subţire de plastic ieşea dintr-o canulă soioasă înfiptă în încheietura cadavrului şi şerpuia până pe podea, unde făcea una sau două bucle spre mine, după care dispărea la periferia câmpului meu vizual. Nu simţeam nevoia să întorc capul şi să-mi confirm bănuiala, însă aveam o idee bunicică încotro ducea.

Era plin de sânge.

— Doar lui nu-i mai trebuia… zise Nate, puţin posac. Şi am întrerupt legătura cu mult *înainte* să moară.

Ei, atunci totul e în regulă.

Nate se foi lângă mine – ridicând celălalt capăt al tubului de transfuzie şi mişcându-l ca pe o marionetă –, după care începu să strângă amalgamul de obiecte pe care le împrăştiase lângă mine pe o pătură în mare parte curată. Ace de cusut, cârpe însângerate, pachete neîncepute de feşi şi antiseptice din rezerva armatei şi un sul de pansament alb care se desfăcuse parţial şi ajunsese pe cimentul pătat cu ulei.

Încă nu vedeam clar la depărtare. Începeam să mă îngrijorez.

— De ce nu văd bine? am întrebat, descoperind că-mi pot controla corpul – cât de cât –, însă eram atât de epuizat, încât mă durea şi numai gândul mişcării.

Nate se încruntă un minut, confuz, şi aruncă ocheade în jurul nostru. Dacă ar fi trebuit să ghicesc, pe faţa lui era expresia cuiva care tocmai a petrecut ore întregi salvând un străin de la moarte sigură prin hemoragie şi care tocmai descoperă că străinul în cauză era deja în stare vegetativă la nivel cerebral.

— Nu *vezi?* zise el.

— E… e ca o… o ceaţă. Ca… Lucrurile de aproape sunt clare, dar cu cât se îndepărtează mai mult…

Se uită la mine de parcă aş fi fost retardat.

— Ei, *asta*, spuse el, este ceva ce uneori chiar *ceaţă* se cheamă*.*

Chiar şi scăpat de panică, încă mai aveam loc în minte ca să mă simt ca un tolomac.

— D-dar… dar perfect senin când avionul… când…

— Ei, da' aşa stau lucrurile la New York. Flutură nepăsător din mână, uitându-se spre zidul de albeaţă lăptoasă. Se numeşte Smog Activ, e Le-Me-Ce.

— Lee… cum?

— Le-Me-Ce. La Mintea Cocoşului. Scuză-mă… Când stai printre zevzeci, ştii, te obişnuieşti să vorbeşti în acronime. Arătă cu degetul mare spre cadavrul tolănit pe jos şi clătină din cap. Soldaţi şi călugări, Iisuse! Combinaţia asta nici n-ar trebui să existe.

M-am străduit să rămân la un singur subiect de discuţie. Nate era genul de om care putea întreţine, schizofrenic, trei conversaţii deodată, sărind de la una la alta ca o maimuţă drogată cu metamfetamină. Pe deasupra, în ochii lui se vedea un licăr protector de inteligenţă, o inteligenţă care simţeai că stă ascunsă în spatele accentului şi a îmbrăcămintei deşucheate, însă mereu în alertă. Cu ochii în patru.

— Smog Activ, am repetat, trăgându-l înapoi la punctul de pornire.

— Da, da. Un tip pe care l-am cunoscut cândva mi-a spus că a apărut după ce cămilarii au ras Washingtonul de pe faţa pământului. Pen' că, ştii, pe-atunci eu nu eram în State. N-am asistat la spectacolul de lumini. Dar da, Smog Activ… Vine pe negândite, pleacă pe negândite. Ţac-pac. Fără vreo explicaţie. Nu pare să dăuneze cine ştie cât, deşi, dacă mă-ntrebi pe mine, acum e un lucru bun.

— Cum aşa?

— Glumeşti? O prăbuşire de avion cum scrie la carte, o epavă arsă până la ultima fărâmă… o trâmbă de fum care se-nalţă spre cer până la călcâiul lui Dumnezeu. Rânji. Iar acum, că amicii tăi în sutană au dat ortul popii, nimic nu-i mai opreşte pe prădători să vină şi să arunce o privire.

Prădători. Amici în sutană. Cămilari care au ras Washingtonul de pe faţa pământului.

Ia lucrurile pe rând, în mă-sa.

Află totul.

Nu lăsa nimic necercetat.

— Erau un lunetist… ş-şi un şofer. Tipul din autobuz. E mort şi el?

Efortul necesitat de articularea cuvintelor începea să devină insuportabil; cu toată că reîncepeam să-mi simt braţul amorţit, restul corpului implora odihnă.

Nate îşi trase nasul şi îşi şterse o picătură de apă de pe el.

— Ei bine, zise el. Lunetistul de colo sus, ăla-i un tip crud pe nume Cy, un Cardinal. Din câte am putut să deduc, înainte de Molimă nu făcea parte din armată, deci presupun că s-a întâmplat ceva al naibii de urât… Omu-i dus rău cu pluta. Un psihopat ve-ri-ta-bil. Heh. Nate scuipă pe jos. Şi-i sus în ierarhie. Poate că-ntr-o zi o să-i ia locul Abatelui. Vezi tu, Cy e însărcinat cu aducerea mărfii de la aeroport în oraş. Când avionul coboară din cer aşa distrus ca ăsta şi toţi copiii lipsesc, el ştie imediat că a încurcat-o. De aia s-au încins aşa de tare Coriştii. Cy voia să aibă un… un cadavru, ceva acolo. Cum ar fi: „mda, aeroportu-i distrus şi nu am pus mâna pe dijma de la britanici, da' l-am rezolvat pe tipul răspunzător de asta…"

— Pe mine?

— Corect. Doar că nu i-a ieşit. Şi-apoi ieşi tu ucigând toate jigodiile în stânga şi-n dreapta, iar Cy începe să înţeleagă că poate ar trebui să nu-l mai preocupe ce va spune şeful lui, ci că trebuie să-şi salveze pielea. Aşa că trimite autobuzul, doldora de grenade şi alte căcaturi, ca să te ţină ocupat. Poate chiar să te ucidă, dacă norocul va fi de partea lui. Aplecă din cap spre autobuzul şcolar distrus. Imediat ce bătrâna Bertha s-a întors cu curul în sus poţi fi sigur că Cy şi-a vârât coada între picioare şi a pornit în trombă spre oraş în Outrider.

— O simplă diversiune?

— Corect. Câţiva… miei de sacrificiu, ai putea spune. Li s-a spus să meargă să *moară* pentru ca Domnul-Cu-Chipiu să mai apuce o zi în viaţă. Presupun că tot drumul de întoarcere s-a frământat ce să-i spună şefului. Să ceară întăriri – aş crede. Să se întoarcă aici… poate într-o zi jumate? Îţi sugerez să speli putina până atunci, hă?

— Şi şoferul?

Nate rânji din nou şi se aplecă şi mai tare. În adâncul umbrelor în care era cufundat ochiul lui stâng, aproape imperceptibil pe fundalul pielii sale tuciurii, am reuşit să disting curbura lungă a unui tatuaj stacojiu.

O jumătate de cerc.

M-am crispat.

Flutură în joacă un set de chei deasupra mea, apoi le aruncă peste umăr.

— Acum nu prea mai am ce să conduc.

— Şi tu… şi tu faci parte din Cler?

Chicoti în barbă, ridicând un ghem făcut din ceva jerpelit şi urât mirositor. La început am presupus că era vorba de un câine mort, după care mi-am dat seama că sunt hainele mele.

— Nu tocmai, răspunse el. Acum nu mai fac.

O oră mai târziu, eu şi Nate şedeam sub bolta zidului din faţă al complexului de barăci, la loc ferit de vânt, ascultând fâlfâitul pancartei mari de Bun Venit de deasupra noastră. Smogul Activ făcuse loc pe neaşteptate unei furtuni care se iscă din senin, pierzându-se departe în întuneric.

Dincolo de apele care încercuiau aeroportul, petele îndepărtate care reprezentau extremităţile nordice ale oraşului se topeau treptat în beznă. Mă aşteptasem – în mod nesăbuit – la aceeaşi junglă de neoane pe care o văzusem în toate filmele, la aceeaşi imagine înstelată cu zgârie-nori scânteietori pe care o întâlnisem în toate ghidurile turistice. Aceeaşi scenă de calm vesperal lucios reprodusă pe coperta hărţii oraşului pe care mi-o însuşisem dintr-o librărie din Covent Garden şi pe care o studiasem zile în şir în Heathrow, în vreme ce întocmeam cu Bella planul călătoriei. Încă o aveam în rucsac, harta aceea atât de uzată de atâta întors pe toate părţile că nu aş mai fi avut nevoie s-o consult. Cunoşteam toate liniile, toate marcajele, toate bulinele roşii cu care era împodobită…

Dar nu. De la depărtare, oraşul părea că rămăsese după Molimă exact ca Londra, un loc bântuit; un neant punctat ici şi colo de luminile palide şi pâlpâitoare ale focurilor aprinse de supravieţuitori şi de aburii metalurgici ai rămăşiţelor industriei.

Nate mă mutase la umbra pereţilor ruginiţi ai complexului albastru, dincolo de porţiunea cu iarbă şi departe de epavă, de îndată ce prinsesem suficientă forţă ca să parcurg drumul,

susţinându-mă cu un braţ şi trăgând după sine rucsacul meu cu celălalt. Spunea că era mai bine să ne îndepărtăm de avion înainte să se lase cu adevărat întunericul. Prădătorii din zonă urmau să vină mânaţi de curiozitatea de a afla ce provocase atâta gălăgie şi erau prea mari şansele să fim implicaţi în luptele care aveau să se işte între aceştia pentru te miri ce.

Am avut impresia că nu vorbea despre coioţi sau câini dingo.

Acum, în miezul nopţii, aerul începea să se răcească şi era greu să vezi în jur.

Avionul încă pâlpâia. *Ceva* se mişca în fum.

Nate spunea că era un „curator”. Spunea că asta înseamnă că fusese angajat de Clerici, într-un fel, dar că nu se aşteptau din partea lui la chestiile alea de căcat. Nu evangheliza, nu îndoctrina şi în mod categoric nu se împăuna cu destinul auto-proclamat al Bisericii de a aduce Noii Zori ai Civilizaţiei.

La drept vorbind, cuvintele lui Nate au fost: „… cretinii ăia purtători de halate nu m-au putut convinge de căcaturile astea nici atunci când stăteau cu armele îndreptate spre mine” –, dar tot dracul ăla era.

— În cele din urmă, spuse el, au înţeles că valorez mai mult în viaţă, au încercat să mă roage *frumos* în loc să-mi *ceară* de-a dreptul. De atunci ne-am înţeles foarte bine.

Până să apar eu şi să-ţi măcelăresc colegii.

Până să-şi ia picioarele la spinare şeful tău purtător de sutană şi să te lase în urmă.

Până te-ai hotărât să mă ţii în viaţă în loc să mă ucizi cât încă aveai ocazia.

Hmm.

Motivul pentru care mă ajutase încă nu fusese întru totul clarificat. Scosesem din rucsac o sticlă de votcă pe care s-o împart cu el – m-am gândit că atâta pot face şi eu – şi o dădea pe gât fericit. Ar fi trebuit să mă simt mai recunoscător, presupun.

În schimb…

Instinctele alea vechi. Vocile alea vechi.

Află totul.

Nu rămâne dator cuiva cu nimic.

Da, să trăiţi etc. etc.

Nate spunea că fusese puţin... *necooperant* când Cardinalul Cy îi spusese să iasă cu autobuzul pe pistă ca să mă ţină ocupat. Spunea că se opusese ideii de-a se arunca în gura lupului, în vreme ce el, Cardinalul, fugea mâncând pământul. Nate spunea că protestase vehement faţă de acest tratament, că nu se oferise curator doar ca să-şi pună viaţa în pericol pentru a lăsa o jigodie fără boaşe să scape cu viaţă şi că intrase într-o ceartă de proporţii cu colegul lui de sacrificiu când i se ordonase să se transforme într-un kamikaze.

Spuse într-un final că tipul care arunca cu grenade trebuise să-i ţină o armă la tâmplă doar ca să pornească motorul.

Aşa se explica dorinţa lui de-a nu se alătură prea repede Clericilor. Trădător al cauzei. Laş. Dezertor. Bla-bla-bla.

Prea bine.

Asta *nu* explica însă motivul pentru care se străduise atât de tare să mă ţină în viaţă după aceea.

L-am întrebat.

— Mai vrei şobolan? spuse el, ignorându-mă cu un rânjet larg, hăcuind ceva mic şi blănos cu un cuţit cu lamă subţire.

Am încuviinţat din cap şi am ridicat o ţepuşă goală din focul încropit şi am înfipt-o în bucăţica pe care mi-o întinse. Mai bun era doar porumbelul.

Lângă avion, forme întunecate treceau prin faţa focurilor dănţuitoare, ca nişte umbre mişcătoare.

— Mai sunt încă multe arme la bord, am spus, încordat.

Şi cadavrul Bellei.

Nate spuse că prădătorii nu vor folosi armele de foc.

— Relaxează-te, zise el şi-mi dădu votca cu un dram de reţinere. Spuse că indiferent ce ar găsi prădătorii, le vor duce imediat – cu toată ceremonia şi deferenţa cuvenite – şefilor lor de Klan. Spuse că dacă un singur nerod ar irosi măcar un glonţ şi asta ar ajunge la urechile şefilor, ţarcul de vânătoare îl păştea ori ar fi tras în ţeapă cât ai zice peşte.

L-am întrebat ce sunt Klanurile.

El zâmbi şi muşcă din şobolan.

Vântul îşi ascuţise muşcătura.

Nate zise că odinioară fusese doctor.

— Un fel de, zise el.

Spuse că se născuse în Bronx şi crescuse pe stradă în

Harlem, şi că dacă n-ar fi avut norocul să fie sedus într-o discotecă din sudul statului probabil că acolo ar fi rămas, dându-se peste cap să găsească bani pentru droguri. Spuse că în urmă cu douăzeci de ani – sau pe-acolo – dăduse norocul peste el să întâlnească o puicuţă albă bogată care nu rezistase incontestabilului său farmec personal şi-l luase cu ea în Anglia atunci când compania pentru care lucra îi mutase serviciul. Spuse că puicuţa plătise cu vârf şi îndesat ca să-l aducă pe calea cea dreaptă. Spuse că-l înscrisese la cursuri serale pentru a-şi putea termina clasele obligatorii, apoi la un colegiu de stat, apoi – bătând fierul cât era cald – la facultatea de medicină. Spuse că trăsese din greu pentru fiecare pas făcut, deoarece se dovedise că putea suporta eşecul şi dependenţa şi criminalitatea şi sărăcia, dar singurul lucru pe care nu-l suporta era să o vadă dezamăgită.

Totul semăna puţin cu o telenovelă, însă n-am vrut să-i tai elanul.

Nate spuse că picase cu brio la examenele de final, că mai rău nu se putea nici dacă ar fi lăsat goale paginile cu întrebări.

— Dependenţa de morfină, explică, uitându-se în gol.

Şi cu asta, spuse el, basta.

— Nu te-ai putut controla? am întrebat, culegându-mi dintre dinţi oscioare de şobolan. Să scapi de dependenţă, să încerci din nou? Mi se pare că era puţin prea târziu ca să arunci totul pe apa sâmbetei.

— Mda, făcu el pe o voce calmă. Mda, ai dreptate aici. Numai că Sandra – aşa o chema pe doamnă, cea care… cea care m-a dus în Anglia –, Sandra m-a cam prins cu pantalonii în vine.

— A!

— Mda. Cu secretara ei.

Mi-am ferit privirea, neştiind bine dacă să mă crispez sau să chicotesc.

— A!

Când am întors privirea, expresia lui Nate era… ei bine, tristă – evident –, dar asta nu era tot. Semăna cu faţa unui director executiv atunci când afacerea se poticneşte la ultima întâlnire. O expresie pe care o vedeam în misiuni când soldaţii şi agenţii din jurul meu îşi dădeau seama că totul s-a dus de râpă şi că probabil vor muri oameni, iar asta pur şi simplu nu *era corect.* Un fel de… frustrare, poate. O iritare stârnită de

împrejurări asupra cărora nu ai niciun control.

Lucru oarecum ciudat, având în vedere că era numai şi numai vina lui.

Ceva întunecat trecu repede prin umbrele din afara cercului de lumină împrăştiat de foc. Nate se uită intens un moment într-acolo, perfect impasibil, şi scuipă peste buştenii aprinşi.

Spuse – continuând povestea de parcă nici nu s-a fi întrerupt – că după aceea banii s-au terminat destul de repede. Spuse că-şi dăduse seama cât de tare o apreciase (pe ea, dar şi/sau banii ei, în funcţie de cum voiai să interpretezi lucrurile) doar când era prea târziu. Sandra, cu inima zdrobită, plecase. El lăsase lucrurile în voia lor. Cardul lui Visa se epuizase şi făcuse să se aprindă beculeţe de alertă pe un computer al Biroului de Imigrare şi, înainte să se dezmeticească, Nathaniel C. Waterstone se trezi fără un domiciliu stabil, dar cu un mandat de deportare pe numele său şi o nou-nouţă dependenţă de heroină în cârcă.

Am tuşit cât am putut de politicos, conştient că omul din faţa mea tocmai mă cususe.

— Deci când ai spus că ai fost doctor…

— Mda. Ridică din umeri. Un fel de.

Se uită în altă parte şi suspină, de parcă era capabil să vadă până dincolo de Atlantic.

— *Londra*, prietene. Docklands, Tower Hamlets şi East End. O mulţime de locuri în care se dau bani buni pe un tip care ştie să folosească un ac. Uneori… *neoficial.* Înţelegi?

Nate spuse că fusese un felcer al străzilor. Medic personal al mafiei. Scotea gloanţe, curăţa răni de cuţit, elimina cadavre: fără nicio întrebare. Presupun că l-am crezut într-o anumită măsură.

Avea faţă de om sincer.

Dincolo de buruienile care mărgineau pista de aterizare, cineva urla din toţi rărunchii. Tot dintr-acolo se auzeau şi voci – estompate de pârâitul focurilor mici –, voci murmurate şi certăreţe. Alte siluete mişcându-se ager în întuneric.

— Prădători, zise Nate şi ridică din umeri.

Cu mâna pe puşcă, am întrebat ce se va întâmpla cu cadavrele din avion. N-am pomenit de Bella. Nu eram sigur de ce, la vremea aceea, dar acum ştiu. Chiar şi atunci, şezând cu

Nate în frig, ceva îmi zgândărea tot mai tare mintea…

E ceva cu el.

— Depinde, spuse.

— De ce?

— Din ce Klanuri fac parte. În principal… fură doar haine, nu se ating de cadavre. Vreo două triburi din vest au prins însă gustul cărnii proaspete, din câte am auzit, dar prin părţile astea lucrurile n-au degenerat într-atât. Un tip pe care l-am cunoscut cândva – asta o să-ţi placă – a zis că dacă treci prin Es-I – prescurtarea de la Staten Island, ştii? – în zilele astea, eşti un… hm… festin *ambulant,* futu-i. Au arbalete şi săgeţi, *prietene,* a zis el. Au proţapuri, ’*tu-le muma* lor. Dar prin părţile astea, mnu. Mnu. Oameni civilizaţi, prietene. Bun venit în Queens.

Rânjetul îi lumină faţa. Nu ştiai niciodată cât de serios era Nate.

I-am cerut să-mi vorbească din nou despre Klanuri. Chicoti şi îşi aprinse o ţigară.

Când s-a declanşat Molima, zise, şi oamenii au început să moară pe străzile Londrei, el făcea parte dintr-o gaşcă de albanezi. Spuse că până atunci trecuse dintr-un grup în altul – chinezi, afgani, jamaicani, până şi demodata brigadă britanică a purtătorilor de costume. Spuse că psihopaţii aceştia cu Kalaşnikovuri îl luaseră drept un fel de examinator: să facă un control fetelor pe care le aduceau cu feribotul de pe continent, să se asigure că vor rezista în saloanele de masaj şi cămăruţele pentru striptease interactiv. Nate spuse că niciodată în viaţa lui nu stătuse cu nasul în atâtea fofoloance, şi că la un moment dat asta încetase să-l mai excite.

Spuse că tot cam pe atunci se hotărâse să se lase de droguri.

Întoarse iar ochii în altă parte.

Am avut impresia că asta nu era tot. Dar şezând acolo afară, în frig, cu un bandaj proaspăt pe braţ şi un şobolan semi-digerat în stomac, ascultând cearta zoaielor umanităţii în întuneric, peste zgomotul de arme şi cuţite şi toate celelalte porcării pe care le lăsasem în avion, nu aveam dispoziţia necesară să-l iscodesc.

Ideea era că în mod aproape sigur cineva îl convinsese pe Nate să renunţe la droguri. Poate că-l ajutase, se îngrijise de el, cine ştie ce altceva. Nu ştiu. Dar Nate, mi-am dat seama de asta

în primele secunde după ce l-am cunoscut, nu era genul de om care să ia singur decizii. Nu fără ajutor. Nu era genul care să deschidă drumul.

— Eram de opt zile la dezintoxicare când… virusul, ştii? Când situaţia s-a agravat rău de tot. Aveam un… un teve, unul mic, în cameră. Buletine informative non-stop. Cadavre pe străzi, spitale devenite neîncăpătoare. Aproape toţi albanezii şi-au dat duhul pe loc. Au scuipat sânge, au dat colţul. Îţi spun, prietene, ce putoare… *Ceilalţi* şi-au strâns boarfele şi au plecat. Încercau să ajungă acasă, poate. Fiecare avem o familie, hă?

Suspină.

— Îţi spun, prietene… mi-era frică. Imaginează-ţi: eu, căcându-mă apă, tremurând, vomând, toate scârboşeniile astea, sistemul imunitar la *pământ,* şi dincolo de uşa mea făcea ravagii o *molimă* de sfârşit de lume. Era cât pe ce să cedez.

Îmi aminteam şi eu. Londra. Haos. Panică. Au trecut câteva săptămâni bune până să se afle de ce unii oameni au supravieţuit. De ce majoritatea au murit. Ne-au anunţat puţin câte puţin în emisiuni TV poticnite şi în fluturaşi imprimaţi artizanal, în perioada aceea spasmodică dinainte ca media să cedeze.

— Dar am supravieţuit, zise Nate. La dracu', da. Am ieşit curat ca lacrima.

La fel şi eu.

Cel mai bine îmi amintesc sentimentul de *nedreptate*.

Presupun că întotdeauna m-am simţit norocos. Mă aşteptau necazuri, sigur, însă eram în viaţă, câştigasem la o loterie pentru care nici măcar nu cumpărasem bilet. Preoţi şi infirmiere şi suflete milostive putrezeau pe caldarâm, iar eu – un *ucigaş* nenorocit – eram bine mersi, respiram nestingherit.

Nu mi se părea corect.

Ciudat lucru să te simţi vinovat fiindcă trăieşti.

— În orice caz, reluă Nate, aruncând în foc o bucată de lemn dintr-o stivă de lângă peretele ruginit, asta a pus punct carierei mele medicale.

Spuse că rătăcise prin Londra vreme de un an sau doi. Lăsă să se înţeleagă că se străduise să ajute ori de câte ori i se ivea ocazia – triaj, tratament, oblojire –, însă presupun că întotdeauna ceruse ceva.

Nate nu deborda de altruism.

După doi ani, Biserica Apostolică a Zorilor Redescoperiţi fusese pusă pe picioare şi funcţiona. Şi eu îmi amintesc asta. Abatele care-şi transmitea predica miraculoasă în fiecare duminică, mulţimile care se adunau, tatuajele stacojii şi rugăciunile psalmodiate pe un singur glas.

Jigodiile purtătoare de sutană şi-au făcut nestingherite intrarea pe rămăşiţele carbonizate ale scenei lumii şi au declarat că ei şi numai ei – ca entitate care îmbrăţişează valorile comunităţii, integrităţii, inteligenţei şi, desigur, *credinţei* – puteau să înlăture ororile Molimei şi să pună bazele unei noi civilizaţii.

Spuneau că ei şi numai ei puteau să depăşească „inerţia care subjugă umanitatea” şi numai ei puteau reclădi, recrea, *reporni!*

Aroganţii.

Ăia.

Nenorociţi.

Au venit în Londra şi au împrăştiat vorba. Eu i-am ignorat.

Spuneau că pentru cei mai mulţi dintre oameni era prea târziu. Lumea aşa cum o cunoscuseră dispăruse de mult. Spuneau că oamenii se pot consola trăind cât de bine posibil, îmbrăţişându-l pe Iisus, străduindu-se să-şi ducă zilele cât mai bine printre ruine. Spuneau că închinarea în faţa Neo-Clericismului era singura expresie a purităţii şi a speranţei omului obişnuit.

Însă pentru copii… Pentru copii opţiunile erau mult mai multe. Inocenţi, nepângăriţi de calamităţile trecutului, nevinovaţi de păcatele care atrăseseră Molima asupra lumii. Pentru ei, viitorul era limpede. Aşa spuneau Clericii.

Ei trebuiau să clădească noii zori.

Aşa că preoţii au venit şi i-au luat.

Sub ameninţarea armei, uneori. Dar de cele mai multe ori nici n-au trebuit să-i ameninţe, de cele mai multe ori părinţii i-au dat de bună voie şi, la plecare, le-au făcut din mână, zâmbitori, mândri de contribuţia lor la refacerea lumii, şi ăsta a fost cel mai rău dintre lucruri.

Biserica trimitea copiii cu avioane vopsite în albastru, şi ignora lacrimile şi urletele, şi le spunea tuturor, *tuturor* celor implicaţi:

Fiţi recunoscători.

Se duceau într-un loc mai bun, ziceau Clericii.

Şezând acolo în frig, ascultând povestea lui Nate, stăteam cu ochii pironiţi la pancarta mare de deasupra mea. Tremuram.

— I-au adus aici, am şoptit aspru, clătinând din cap. Pe copii. Nu-i aşa?

Nate încuviinţă din cap.

— De ce? Ce *fac* cu ei? Unde-i nenorocita asta de… nouă *zi de mâine?*

Nate ridică din umeri, luă o gură de apă dintr-o gamelă cu capac care se înşuruba şi îşi continuă povestea de parcă s-ar fi oprit doar cât să tragă aer în piept.

Nate spuse că fusese găsit de Clerici pe străzile Londrei. Auziseră că era doctor. Spuseseră că s-ar putea să le fie de folos cineva ca el. Se putea chiar să-l ridice la starea de graţie. Pe deasupra, spuseseră ei, Nate era deja american.

Puneau două condiţii:

— Numărul unu, povesti el, mi-au spus că trebuie să am credinţă. Eu le-am spus că dacă îmi dau o slujbă şi mâncare şi un loc cald unde să dorm o să cred în orice vor ei. Şi, numărul doi, au spus că trebuie să mă întorc la New York.

Se opri şi pentru o secundă sau două păru că nu va mai continua. Era ciudat de văzut. Starea naturală a lui Nate era vorbitul monoton şi de fiecare dată când se oprea ca să se uite în întuneric cu ochii aceia luminoşi era… deconcertant.

— Deci te-ai întors în America, am spus. Şi ce ai făcut?

Se uită la mine preţ de o secundă – direct în ochi, pentru prima dată –, după care îşi feri iar privirea. Cineva chiui lângă epava avionului.

— Ce făceam şi înainte, mai mult sau mai puţin. Ironic, nu? Exact ca pentru albanezi. Verificam produsele atunci când venea transportul. Mă asiguram că pot face faţă călătoriei. Că nu sunt urme de boli sau alte slăbiciuni. Clericii îi vor doar pe cei mai buni.

— Ai examinat copiii?

— Corect. La naiba, eram *responsabil* pentru ei. Un bătrân stângaci cu faţă afabilă şi un costum tâmpit. Făceam glume. Puneam plasturi pe tăieturi şi zgârieturi. Le spuneam că totul va fi bine. Conduceam autobuzul până în oraş, mă întorceam numaidecât după următorul transport. Londra, Paris, Moscova. Veneau avioane de peste *tot.*

— Deci tu eşti samsarul Noilor Zori? am spus, încercând să par puţin sarcastic. Voiam să văd cum va reacţiona bătrânul.

Află totul.

Nu lăsa nimic necercetat.

El surâse (puţin prea târziu), apoi aprobă din cap.

— Îmi place titulatura, spuse el. Mda, îmi place.

Ceva foşni în apropiere. O şoaptă de veşminte şi picioare. Am strâns mâna pe puşcă, scrutând umbrele, însă Nate flutură scurt cu mâna spre mine şi rânji.

— Nu-i nevoie, prietene.

Nu mă liniştise cu nimic.

Ceva se prelinse din întuneric. Ceva ezitant şi mizerabil, încâlcit şi cu ambele laturi informe pline de pene. Ceva care se împrăştie când lumina focului ajunse la el; se desfăşură treptat într-un agregat. O mulţime de oameni.

Holbându-se toţi deodată la carnea care se prăjea deasupra focului.

Apărură la lumină ca o singură entitate care mişuna pe mult prea multe picioare. Semănau – *asta era o idee venită din senin* – cu nişte figuranţi pe platoul unui film de război: cu trăsături recognoscibil umane, însă machiaţi cu cele mai bune substitute pentru funingine, pământ şi sânge uscat, înaintând grăbit cu expresia aceea a celor care nu ştiu ce fac sau de ce fac lucrul acela. Câţiva aveau răni proaspete – ciupituri şi tăieturi de cuţite şi muşcături – şi se uitau unii la alţii cu precauţie.

Cei din faţă păşeau cu superioritatea pe care le-o oferea cine ştie ce ordine socială bizantină instituiseră între ei, strângând în mâinile murdare arme furate, bucăţi de haine, chimicale de tot felul şi o droaie de alte lucruri prădate din avion. Unul ţinea catarama de la o centură de siguranţă şi zâmbea cu expresia plină de sine a cuiva s-a autodepăşit. Altul – un tânăr – avea blugii Bellei aruncaţi peste umăr.

Puşca îmi dădea o senzaţie reconfortantă.

Controlează-te, soldat.

Da, să trăiţi etc. etc.

— Ei bine… făcu Nate, sprijinindu-se cu spatele de peretele complexului, manifestând la fel de mult dezinteres ca înainte să iasă făpturile acelea din întuneric. Cu ce vă putem ajuta?

Cred că mă aşteptam într-un fel să-i aud vorbind dezarticulat. Asta dacă ştiau cât de cât să vorbească. Arătau atât de involuaţi, atât de-al dracului de *preistorici*, încât în acel moment nu m-ar fi surprins să-i văd căzând în genunchi pentru a-i venera pe „Stăpânii Focului”.

Acum că am spus-o pare o dovadă de aroganţă. Adică… de ce să fie ei mai incoerenţi decât mine? De ce să fi fost cei cinci ani de greutăţi şi mizerii mai abrutizanţi pentru ei decât pentru mine?

— Am simţit miros de şobolan, zise o femeie înaltă din primul rând. Îmi amintea de cineva şi mă străbătu un fior pe şira spinării.

Termină cu căcaturile astea, soldat. Ai treabă de făcut.

Nate săltă din umeri.

— Şi?

— Şi ne-am gândit că poate vreţi să facem troc.

Nate clătină din cap.

— Nu facem trocuri.

— Dar… *vezi?* Femeia scoase un pahar de plastic dintr-un rucsac ponosit şi i-l arătă ca pe-o bijuterie. Bun, vezi? Perfect pentru troc, adică. Uite ce a…

Vocea lui Nate se înăspri puţin. Chipul îi rămase neschimbat.

— Nu. Facem. *Trocuri.*

Prădătorii aruncară câteva priviri stânjenite de la unul la celălalt, apoi ochii femeii înalte deveniră vicleni. Arzători, cu pleoape grele, ca un copil care se gândeşte să facă o prostie.

— Am putea *lua…* zise ea încet, într-o manieră nonşalantă.

Nate chicoti în barbă.

— Aţi putea, zise ea. Mda.

Prădătorii se foiră, îşi mutară greutatea de pe un picior pe celălalt. Ici şi colo câte o lamă scânteie în lumina focului şi inima mi se strânse în piept: grăbindu-şi bătăile, încetinind scurgerea timpului.

Endorfinele mă cotropiră.

Muşchii mi se încordară.

Un bătrân ieşi împleticit în faţă – un om îmbrăcat într-un pulover albastru-închis decorat cu dungi de vopsea albă – şi l-am urmărit cu ochiul atent al unui animal de pradă.

— Ce Klan? şuieră el. Hm?

— Ţi-o arăt pe-a mea dacă mi-o arăţi şi tu pe a ta, rânji Nate. Puşca M16 era caldă acum, încălzită de palma mea.

Dintr-o dată, prădătorii tresăriră; o mişcare care amintea de o minge care se rostogoleşte şi, fără a sta pe gânduri, ducând mâna spre trăgaci, am dat să ridica puşca şi…

Nate aşeză mâna pe ţeavă, ţinând-o jos. Îmi aruncă o privire, clătină din cap şi mormăi spre prădători. Acestora nici prin gând nu le trecuse să ne atace.

Stăteau în loc şi se agitau, de parcă ar fi avut loc un consult medical *en masse*. Fiecare în parte, după caz, avea cotul, umărul, braţul, abdomenul, gâtul sau glezna decorate cu un semn mic. O urmă ca de fier înroşit având forma unei feţe zâmbitoare: ochi asemenea unor arcuri gemene deasupra unui nas monumental, urechi clăpăuge ce se iţeau de-o parte şi de cealaltă a feţei.

— Mickey, zise Nate. Îmi adresă un zâmbet tâmp, ca un bătrân care discută valoarea diferitelor piesele de şah, şi spuse: Respectabil Klan.

— Acum facem troc? întrebă femeia. Altfel ne servim singuri.

— Ce Klan? şopti bătrânul, ţopăind de pe un picior pe celălalt. Ce Klan ce Klan ce Klan?

Nate lăsă capul pe spate pentru a alunga umbrele de sub cozorocul şepcii sale. Semicercul stacojiu părea să-i *scapere* pe obraz.

— *Clericii*… se iscă o şoaptă. Un susur de teamă trecând grăbit prin mulţime. *Căcaţii divini… Coriştii…* Nenorociţii de Clerici…

Şi astfel plecară.

Eu şi Nate am rămas în tăcere. Până la urmă, eu am tuşit în pumn şi l-am întrebat, sperând că a treia încercare va fi norocoasă, dacă vrea să-mi vorbească despre Klanuri.

Îmi adresă o privire contrariată, pufni încet şi zise:

— La naiba, prietene. Da’ tu ce crezi că am făcut *până acum?*

Capitolul 6

Centrala Electrică Edison, situată pe 12th Avenue, vizavi de Astoria, era o încâlceală înnebunitoare de conducte, cabluri, depozite, hornuri în spirală, rezervoare pântecoase de stocare şi structuri dezolante aidoma unor schelete geometrice făcute din traverse. Totul cuibărit pe malul aceloraşi ape poluate ca şi aeroportul. Avea un incontestabil aer mormântal. Un amalgam de îmbinări ca de genunchi, lanţuri vertebrale care uneau agregate mişcătoare şi containere în formă de cranii care-şi pierduseră de mult luciul.

Nate mă adusese acolo în zori, după ce îi spusesem că aveam nevoie de un mijloc de transport.

Nu mă întrebase de ce. Nu mă întrebase cu ce gânduri venisem acolo.

Nu-mi spusese de ce se ţinea după mine.

Hmm.

Stând în faţa centralei electrice, se vedea cu ochiul liber că nu mai exista activitate acolo. Totul ruginise, toate materiile prime fuseseră furate, smulse bucată cu bucată într-un milion de acte de vandalism mărunt şi lăcomie egoistă.

Când am ieşit din stradă, am observat că deasupra intrării era întins un şirag de fanioane roşii – oferind întregului edificiu un aer grotesc –, iar porţile mâncate de rugină stăteau prăbuşite pe-o rână, amintindu-mi de nişte oameni rezemaţi care urmăresc trecătorii. Peste anunţurile privitoare la protecţia muncii de deasupra lor fuseseră trase X-uri cu sprayul roşu şi cineva ridicase o pancartă deasupra intrării pe care scria doar atât:

VEHICULE

Simţeam că cineva se uită insistent la mine – acelaşi instinct preistoric – şi am întors privirea, cu pielea de găină, după făptaş. L-am găsit doar când am ridicat ochii direct în sus: un cap de mort cu orbitele goale, cu pielea franjurată, cu maxilarele fără buze aşezate într-un rânjet atemporal. Voyeurul

acela macabru era înfipt în vârful unui stâlp de telegraf; de la el se întindeau cabluri şi circumferinţa lui solidă era vopsită în dungi de catran şi vopsea roşie.

— Ce dracu' înseamnă *asta?* am spus, indicând cu capul în sus.

— Jalon teritorial, murmură Nate, fumând o ţigară cât un pai. Una dintr-ale mele. Negru şi roşu înseamnă că ăsta e un Te-En.

I-am aruncat o privire goală. Acronimele astea începeau să mă calce pe nervi.

— Teritoriu Neutru, rânji el, arătând cu degetul mai departe spre reţeaua de alei şi drumuri ale centralei, toate împodobite cu aceleaşi steaguri şi fanioane negru cu roşu. Aici Klanurile nu au ce căuta.

— Şi atunci mortul…?

Nate ridică din umeri, scoţând fum pe gură.

— Poate s-a luat la bătaie. A pierdut un pariu, a încercat să facă pe cocoşul. Cine ştie? Poate un simplu ghinionist aflat în locul nepotrivit atunci când cineva a vrut să demonstreze ceva. Cei care întreţin Te-Enurile nu dau dovadă de blândeţe faţă de cei care încalcă regulile. Îşi permit să folosească orice mijloace, înţelegi?

Ca mai tot ce scotea pe gură, explicaţiile dezinvolte ale lui Nate amestecau elemente de bun-simţ şi elemente zăpăcitoare. Să faci pe cocoşul, jaloane teritoriale… totul părea scos dintr-un vis narcotic. O reîntoarcere la amintirile şi peisajele induse de Extaz. Dar măcar nu eram cu *totul* în beznă. Petrecusem cea mai mare parte a dimineţii la aeroport, moţăind şi gândind, ascultând sforăiturile bătrânului, iscodindu-l cu privire la sistemul de Klanuri de fiecare dată când se îndura să se trezească.

Dacă înţelesesem o zecime din ce spusese el, în anul Molimei, New Yorkul – ca s-o zicem pe-a dreaptă – se dusese de-a dreptul dracului. Zugrăvise o imagine cu străzi sugrumate de maşini abandonate, schelete împletite pe trotuare. Cu armata luând-o razna cu tunuri cu apă şi gaz lacrimogen. Cu revolte asemenea unor războaie în toată regula şi cartiere întregi arse din temelii doar pe baza unui singur caz de presupusă infecţie. El nu fusese de faţă – încă era în Londra la vremea aceea –, dar, lăsând la o parte înclinaţia naratorului spre hiperbolă, tot nu mi-

a fost uşor să-l ascult.

Ce *era* sigur era existenţa sistemului de Klanuri. Într-un fel ciudat, în pofida tuturor lucrurilor, asta mă impresiona. Era uşor să-ţi imaginezi cum începuse şi, în străfundul minţii – dincolo de îndoieli şi dezaprobări –, părea cel mai natural lucru din lume. Asemenea unor specii noi eliberate în savană, turme speriate întâlnindu-se, sporindu-şi exponenţial numărul.

Unde-s mulţi, puterea creşte.

Mentalitate de turmă.

Cele mai vechi instincte de pe pământ.

După spusele lui Nate, Klanurile îşi aveau originile în locuri diferite. Poate că unele apăruseră în jurul puţinilor politicieni care supravieţuiseră Molimei şi avuseseră norocul să nu se afle în Washington când explodase bomba nucleară. Îţi poţi imagine scena, într-un fel. Oameni scunzi în costum, stând pe trepte de piatră, făcând tărăboi. Cum se întâmpla în Hyde Park, cum era în Colţul Oratorilor în fiecare duminică. Femei şi bărbaţi furioşi cocoţaţi pe scări sau pe scaune, împroşcând cu pucioasă în stânga şi în dreapta. De când cu Molima, aceştia trebuie să fi devenit *Regi.*

Cu toate astea… E un pas mare de acolo şi până la segregarea găştilor în funcţie de culoare, la însemnarea cu fierul roşu, la închiderea teritoriilor şi la expansiune agresivă şi la raiduri de noapte şi la atacuri-fulger şi la încăierări în miez de noapte şi la sânge în rigole…

Cu o noapte în urmă, în timp ce Nate explica toate acestea, când îi spusesem că pur şi simplu nu-mi pot *imagina* oameni raţionali comportându-se atât de prosteşte, coborându-se la un nivel atât de jos, el se oprise, rânjise şi spusese:

— Vremuri disperate, prietene.

Aleea principală care străbătea interiorul centralei electrice făcea o curbă bruscă, fiecare centimetru fiind ocupat de fâşii de pânză şi panouri publicitare artizanale. Pe majoritatea apăreau numele unor dughene cu mâncare şi ale unor puncte de troc (promiţând COMERŢ ONEST, GAMĂ LARGĂ, ORICE BUN ARE UN PREŢ), punctate în fiecare caz în parte de imagini iconice ale unor gustări dispărute: hotdogi, burgeri, gogoşi. Am descoperit că-mi salivează gura la amintirea unor mâncăruri ce păreau atât de extravagante şi l-am întrebat pe Nate ce ofereau *de fapt* dughenele.

— Şobolani, răspunse el, fără a întoarce privirea. Doar şobolani.

Unele Klanuri se dezvoltaseră, poate, din surse mai puţin evidente. Sergenţi încrâncenaţi descopereau că nu mai aveau o ţară pentru care să lupte, că nu mai aveau la cine să urle, că nu mai aveau cum să-şi verse surplusul exploziv de testosteron. Conducători, celebrităţi, avocaţi. Poştaşul din localitate, fir-ar să fie. La început nu-ţi trebuia mare lucru ca să fii centrul turmei, ca să laşi ceva comod şi sigur să crească în jurul tău. Poate că unele dintre acele presupuse găşti mafiote – care creşteau şi fuzionau – puteau susţine chiar că îşi formaseră micile lor state din motive bine întemeiate. Nate îmi spuse că unul dintre Klanuri se numea la început Thin Blues [*Nume provenit din denumirea „thin blue line” (subţirea linie albastră) dată forţelor de poliţie, sugerând faptul că poliţia este singura forţă care ţine civilizaţia departe de anarhie. Expresia îşi are originea în poemul „Tommy” al lui Rudyard Kipling*]. O ceată de răcani de la NYPD, spuse el, care se înfrăţiseră pentru a învinge haosul. Spuse că pentru început făcuseră chiar şi câteva încercări decente de menţinere a ordinii publice; patrulau cu maşina, efectuau arestări, trăgeau după hoţi. Folosi cuvântul „altruişti”, care sună ciudat rostit de el şi era greu de luat în serios.

Spuse că asta nu durase mult.

Spuse că, de atunci, Thin Blues rămăsese unul dintre Klanurile *mai mici*.

În interiorul parcului industrial al centralei electrice am ajuns la un punct de control, unde doi indivizi uriaşi în haine negre şi bandane roşii erau postaţi pentru a dezarma orice trecător. Se formase un rând mic de prădători zdrenţuroşi, iar dincolo de cortul punctului de control vedeam mişcarea peristaltică a unei mulţimi mari de oameni. Asta îmi dădu o stare de agitaţie. În Londra, nu vedeam atâţia oameni la un loc decât la predicile Abatelui, şi doar *gândul* acesta îmi lăsa un gust neplăcut în gură.

I-am urmărit pe paznici cum executau controlul corporal, dându-i fiecărei persoane un număr de ordine, folositor pentru reintrarea în posesia armelor şi a cuţitelor, şi am înclinat din cap spre Nate.

— Ei din ce Klan fac parte? am întrebat, indicând cu bărbie spre malacii musculoşi.

— În clipa de faţă, răspunse el, din absolut niciun Klan. Teritoriu Neutru, ţi-aduci aminte? Sunt plătiţi ca să vegheze la păstrarea lucrurilor aşa cum sunt.

Ca pentru a întări această idee, paznicii îi cereau fiecărui nou-venit să-şi arate însemnul Klanului. Coate sau umeri erau afişate în tăcere, genunchi ridicaţi, gâturi lungite, şi am surprins în treacăt câteva dintre acele mâzgăliturí şi simboluri fără sens care identificau şi distingeau grupările. În fiecare caz, paznicul lega o cârpă neagră, scoasă dintr-un coş murdar, în jurul cicatricei, ascunzând semnul de ochii celorlalţi.

— Neutru, doar atât spuse Nate.

Am ajuns în capul rândului şi am provocat puţină rumoare. Pentru început, semnul lui Nate cu greu putea fi acoperit cu o simplă cârpă – doar dacă nu era dispus să fie legat la ochi, şi nu era –, însă natura însăşi a semnului îi puse pe ceilalţi jar. Se tot uitau unul la celălalt, strângeau din maxilare, întrebându-se cu voce tare dacă n-ar trebui să-l cheme pe El-Şî.

Alt acronim de căcat. Nate părea încântat de atâta consternare.

Îmi explicase noaptea trecută cum stăteau lucrurile, imediat ce prădătorii pe care-i numise „Mickey” se pierduseră în întuneric.

— Neo-Clericii, a spus el, măreaţa Nouă Biserică, făţarnicii preoţi-luptători ai Noilor Zori au fost de fapt un Klan ca oricare altul. O, unul *mare*, sigur că da. Cel mai mare. Conducători *de facto* ai New Yorkului, a cărui rezervă de electricitate le-a oferit control administrativ asupra tuturor celorlalte Klanuri, însă cu toate acestea…

Cumva, nu păruse posibil. Cum se putea ca un lucru atât de mundan, atât de *trivial* cum era această şleahtă feudală să se fi împrăştiat în largul lumii devastate pretinzând că va aduce un nou viitor? De la cuţitari furioşi la arhitecţii zilei de mâine.

După Nate, Biserica Apostolică a Zorilor Redescoperiţi pornise sub forma unei cete de nemernici roşi în cur care-şi spuneau Corişţii. Nu aveau vreo trăsătură definitorie – în afara reputaţiei că au minţile sucite – şi s-ar fi stins în obscuritate dacă nu l-ar fi întâlnit pe cel numit John-Paul Rohare Baptiste.

Nimeni nu ştia multe despre el. Nimeni nu ştia de unde venea sau cine fusese înainte. Tot ce se ştia era că n-ar fi trebuit să fie în viaţă şi el le-o dovedise iar şi iar, cu teste şi mostre şi

ridicări demonstrative de mâneci goale, exact cum continuase să facă săptămânal în detestabila lui emisiune TV.

Molima ar fi trebuit să-l *secere*. Ar fi trebuit să cadă răpus.

Însă el totuşi trăise.

Sub conducerea lui şi sub flamura fâlfâitoare a autodeclaratei sale divinităţi, Klanul se umflase ca o tumoare. Ajunsese la punctul în care ar fi putut provoca şi înfrânge orice altă grupare ar fi ales, însă *nu* urmărea asta. Ieşiseră pur şi simplu din lupta puterii, anunţând că intenţiile lor depăşiseră stadiul meschinelor pretenţii teritoriale şi se instalaseră într-o postură de arbitru echidistant.

Acum îi monitorizau pe ceilalţi aidoma unor părinţi mândri care hotărăsc câştigătorul într-o luptă din joacă a ţâncilor. Dăduseră o formă gâlcevilor şi neînţelegerilor, sprijiniseră Klanurile ce le erau pe plac, oferiseră arme şi droguri (cele mai valoroase bunuri de schimb) şi în schimb ceruseră Dijma.

O, da…

Dijma.

— Toţi copiii care au depăşit vârsta de cinci ani, spusese Nate cu o noapte în urmă, ca şi când ar fi citit nişte cuvinte scrise pe interiorul pleoapelor sale, şi nu au atins-o pe cea de optsprezece urmează să fie incluşi în Be-A-Zet-Er.

Asta însemna Biserica Apostolică a etc. etc.

Împrăştiaseră vestea cea bună peste mări şi oceane. Cuceriseră lungimile de undă atunci când toate frecvenţele căzuseră în tăcere. Îşi asumaseră răspunderea pentru viitor atunci când toţi politicienii şi liderii şi generalii înfometaţi şi cu bale la gură rămaşi n-o putuseră face, după care îşi făcuseră un ţel din preluarea controlului asupra copiilor.

Îi făcuseră pe oameni să *vrea* să-şi dea propriile odrasle. Şi nu erau decât o *bandă* din New York ca oricare alta.

Am descoperit că-mi doream să fi tras puţin de timp când eram în avion cu nemernicii aceia.

Până la urmă, savurând fiecare minut de uimire năucă a paznicilor, Nate scoase din buzunar un petic ca de pirat şi îşi acoperi jumătatea de tatuaj. Părea că mai făcuse lucrul acesta înainte. Malacii aproape că leşinară de uşurare; îşi cerură scuze în fel şi chip şi spuseră că membrii „Măreţului Klan” vizitau atât de rar Târgul, încât fuseseră luaţi pe nepregătite. Era o imagine din aceea care îţi rămâne în minte: doi yeti de doi metri şi zece

încruntându-se şi scărpinându-se în cap înaintea unui bătrânel sfrijit, îmbrăcat ca un travestit cu fetiş pentru uniforme. Nate plescăi aprobator şi plecă falnic mai departe pe aleea principală.

Paznicii se întoarseră spre mine şi isteria panicardă li se şterse de pe feţele pământii. Îmi luară arma, aruncându-i o privire bănuitoare care spunea „cum mama naibii ai pus tu mâna pe asta, mititelule?” şi îmi cerură să le arăt semnul Klanului meu.

— A! am făcut eu.

Nate îmi spusese că lucrurile stăteau aşa: existau klanişti şi existau prădători. Prădătorii erau asemenea vitelor. Erau loiali celor care se întâmpla să cârmuiască teritoriul în care ei aleseseră să-şi ducă mizerabilele lor vieţi. Unii mergeau oriunde mergea Klanul lor ori alegeau cel mai profitabil sau binevoitor dintre regimuri de care să se lipească. Alţii erau simple prăzi, ca pământul dobândit printr-o dispută teritorială; se mutau fără pompă sub alt semn, după cum cerea situaţia.

Suna feudal. Suna de-a dreptul *stupid.*

— De ce nu *pleacă* pur şi simplu? întrebasem în aeroport, în vreme ce Nate explica. De ce nu se *revoltă?* Probabil că sunt mii şi mii.

— Dar asta şi fac, a zis Nate şi a ridicat din umeri. Neîncetat. Nu trece o zi fără să aibă loc o mică… revoluţie, revoltă, orice. Haos pe străzi, în fiecare noapte, fir-ar să fie. Dar uite cum e: vrei un mod prin care să împarţi rahaturile găsite care pe unde, sau mâncarea, sau cine ştie ce mai ai? Klanurile sunt singura soluţie.

— Prostii.

— Nu-s prostii. E bun simţ. Şi dacă nu bun simţ, atunci ordinea naturală a lucrurilor, futu-i. Îşi linsese buzele, fluturând din mână în timp ce căuta să-mi dea un exemplu. Să spunem că eşti o… o fată tânără, bine? Abia scăpată din dijmă. Nu ai părinţi. Nu ai arme. Nu ai prieteni şi nici mâncare. Cine o să-ţi ţină partea? Cine o să aibă grijă ca bordeiul de rahat în care ţi-ai găsit loc de dormit nu va fi devastat sau ars din temelie sau dărâmat de cine ştie ce violator drogat? Hă?

Clătinasem din cap, neputându-mă convinge să fiu de acord, însă înţelegeam încotro bătea. Într-o anumită măsură.

— Şi dacă presupunem că *nu* eşti neajutorat? am întrebat. Tot trebuie să… te conformezi. Să te alături, să te comporţi ca

un bun de *proprietate,* să fii marcat ca o *vacă* de muls.

— Da, trebuie. Da, trebuie. Dar numai spre binele tău. Şi ce se întâmplă când impresionezi un mahăr, hă? Sau poate când devii apropiatul şefului de Klan? Sau când ucizi pe cineva de pe lista neagră a Klanului?

Clătinasem iar din cap.

— Promovezi, rânji el. Devii membru de Klan cu drepturi depline. Ai dreptul să porţi arme. Ai dreptul să umbli nestingherit. Să urci în ierarhie. Poate să candidezi într-o zi pentru funcţia supremă.

— Şi dacă o faci de oaie?

Vocea lui se făcuse neauzită, aproape dispăruse în spatele trosnetului de foc.

— Atunci ai pus-o. Şi-ar fi bine să te poţi descurca singur sau să găseşti pe cineva care să aibă grijă de tine.

Iarăşi vorbea despre sine. Ca întotdeauna.

Nate spunea că membrii cu drepturi depline ai Klanurilor purtau culorile grupării şi îşi lăsau rănile făcute cu fierul roşu să se vindece. Puteau să poarte arme şi să împartă dreptate în cadrul Klanului şi să extindă teritoriile şi toate celelalte prostii din jocurile de război la care te duce mintea. Se jucau de-a generalii, gladiatorii, poliţiştii şi conchistadorii. La ei ajungeau cele mai bune obiecte. Ei alegeau primii, mâncau cele mai bune alimente, strângeau datoriile, păzeau integritatea Klanului şi, în general, se fuduleau.

I-am spus lui Nate că mă trec fiorii. Nu ştiu dacă şi-a dat seama că glumesc.

Înapoi la centrala electrică.

— Nu sunt însemnat, le-am zis paznicilor.

— Nu eşti prădător? Unul dintre ei şi-a plimbat privirea în sus şi-n jos peste hainele mele jalnice. *Arăţi* ca un prădător.

— Sunt membru de Klan cu drepturi depline, am spus cu un zâmbet, apelând la cel mai bun accent american de care eram în stare şi totuşi reuşind performanţa de a părea (în urechile mele, cel puţin) un bufon.

Asta eram.

— Mda? zise paznicul, arătând ca şi când deja ar fi avut parte de o zi proastă şi n-ar fi crezut că se poate mai rău de atât. Din ce Klan?

Am cumpănit un moment, am zâmbit agreabil şi am spus:

— Aleşii.

M-au lăsat să intru până la urmă, şi când am trecut pe lângă malacul cel mai mare, aceasta a bodogănit fără tragere de inimă:

— Problemele Klanurilor n-au ce căuta înăuntru.

Am surâs larg şi i-am spus că gândul era departe de mine.

După ce am trecut de punctul de control şi am pătruns mai departe în perimetru, l-am surprins pe Nate că se uită insistent la mine, asemenea unui pirat sinistru, cu ochiul neacoperit scânteind.

Ducea rucsacul meu încă de la aeroport – ca să-mi cruţe umărul, spunea – şi acum îl puse grijuliu pe jos, uitându-se la mine cu un zâmbet curios.

M-am întrebat pentru a cincisprezecea oară cu ce spera să se aleagă din toată tărăşenia asta. Ajutându-mă. Salvându-mi viaţa şi aducându-mă acolo.

Oi fi eu cinic, însă Nate nu mi se părea genul de individ care face ceva pe ochi frumoşi.

— Mai pot lua o ţigară? întrebă el.

Şi-o câştigase. Sigur că şi-o câştigase.

Bunurile de schimb sunt bunuri de schimb.

— Dă-i drumul.

Dar când îşi vârî mâinile în rucsac, acestea se mişcară cu o viteză şi siguranţă ce trădau tot soiul de lucruri unui nemernic paranoic cum sunt eu. Dacă ştii ce cauţi să vezi.

Familiaritate.

Încredere.

Lăcomie.

Când îmi salvase viaţa, când alesese să rămână alături de mine în loc să mă ucidă, în timp ce eu zăceam cu sângele altui om zvâcnindu-mi în vene, avusese la dispoziţie ore întregi ca să-mi scotocească prin rucsac. Asta să fie? Oare doar din pricina asta rămăsese alături de mine?

Văzuse bunurile şi voia să-şi câştige porţia?

Nu. Asta nu avea sens. M-ar fi putut lăsa pur şi simplu să sângerez până la moarte, să mor acolo pe pistă, să ia totul pentru el.

Atunci, *ce?*

Aceeaşi zgârietură pe creier. Aceeaşi furnicătură în străfundul minţii.

Ceva nelalocul lui.

Ceva ce nu se potriveşte.

— Nate.

— Hm? făcu el, aprinzând ţigara.

Întreabă-l şi gata, blestemăţia naibii…

— De ce mă ajuţi?

În aer mirosea a sare şi a fum de eşapament. Mult timp, domni liniştea.

Se uită la mine. Cu ochi nemişcaţi.

— Credeam că am clarificat asta, spuse încet, de parcă aş fi fost nerecunoscător. De parcă i-aş fi spus că nu am *nevoie* de el.

— Mai spune o dată, l-am îndemnat cu blândeţe.

El suspină. Îşi ţuguie buzele.

— Am plecat dintre Clerici, amice. Mi-am salvat pielea când ar fi trebuit… ar fi trebuit să mor ca un martir. Asta se aşteaptă ei. *Ascultare oarbă,* înţelegi?

— Şi?

— Şi dacă o să pună mână pe mine, s-a… va fi… Îşi feri privirea, cu o expresie temătoare pe chip, şi tuşi fals. Trase încă un fum lung din ţigară, calmându-şi nervii.

— În orice caz, spuse el. Te-am văzut în acţiune.

— Şi?

— Te-am ţinut în viaţă, zdrenţărosule. Acum tu nu mai trebuie decât să-mi întorci favoarea.

Şi era o explicaţie bună, presupun. Avea sens. Se potrivea bine.

Şi sub toate acestea vocea întunecată din mintea mea striga:

Nu cumva să laşi garda jos, soldat.

Nu cumva să te laşi distrat, băiete.

Nu cumva să laşi să-ţi scape ceva.

Nu, să trăiţi etc. etc.

Nate mă ajuta. Datorită lui eram destul de sănătos încât să merg mai departe, să duc treaba la bun sfârşit, să îmi urmăresc scopul ca o afurisită de sabie înflăcărată. Tot restul era doar pleavă. Tot restul erau doar porcării periferice fără importanţă. Cui îi *păsa* de ce mă ajuta Nate? Îmi oferise o explicaţie. Acum *să trecem mai departe.*

Doar că, doar că, doar că.

Doar că atunci când Nate lăsă ţigările să cadă înapoi în rucsac mâna lui pregetă – o fracţiune de secundă, nu mai mult – lângă mototolita hartă a oraşului pe care New Yorkul era tot mâzgălit şi plin de notiţe în cerneală roşie, şi buzele îi tresăriră. Un zvâcnet scurt. Doar un zvâcnet.

Apoi mă surprinse că-l privesc, închise rucsacul cu un zâmbet prietenesc şi mă conduse mai departe în incinta centralei electrice.

Am luat rucsacul şi mi l-am pus eu pe umăr.

— Cum te simţi? întrebă el din mers. Ţi-ai recăpătat puterile? Ai pierdut mult sânge.

Ţine să-mi aducă minte. Să nu uit că-i sunt dator.

Foarte străveziu, Nate.

— Mă simt a-ntâia, i-am spus pe un ton puţin mai rece decât aş fi vrut.

Antrenament de bază, anul doi:

Cere favoruri. Fă-i pe oameni să-ţi fie recunoscători. Fă-ţi prieteni. Fă-i pe nenorociţi să-ţi fie datori.

Dar tu nu rămâne dator cuiva cu nimic. Mă auzi, soldat? Nu lăsa nimic neonorat. Nu te simţi obligat să porţi de grijă cuiva.

Oamenii sunt nişte paraziţi, băiete. Când văd un om puternic, se agaţă de el.

Te vor încetini.

Vor complica inutil lucrurile.

— A-ntâia de-a dreptul, am repetat îmbufnat, aproape ininteligibil.

Capitolul 7

Pe atunci, transmisiunile TV erau în voia sorţii.

Semnalul în sine nu avea nimic. Avea să existe vreme de încă un an sau doi, până să se întrerupă curentul şi generatoarele să rămână fără combustibil şi toţi durii din White City [Sediul BBC din Londra] să se dea bătuţi. Oricum până atunci aproape nimeni nu mai avea vreun televizor funcţional.

Dar la început, clar ca cristalul, limpede ca lacrima, 100% gunoi.

În mare parte erau reluări. Un computer coordona programul, bănuiam, pentru a umple golurile şi a împiedica suprapunerile. Nesfârşite episoade ale serialului Only Fools and Horses, sezoane de mult apuse ale serialelor de comedie Porridge şi The Good Life, o pleiadă de emisiuni-concurs în care participanţii câştigaseră sau pierduseră cu ani în urmă. Reluări ale Prietenilor tăi, iar şi iar şi iar şi iar, şi toţi cei interesaţi aşteptau în van un episod care să se intituleze „Cel în care toţi mor de un virus necunoscut”.

Nimeni nu făcea ceva nou. Niciun documentar despre starea actuală de urgenţă. Nimeni nu avea timp sau energie să programeze canalele.

Toţi erau prea ocupaţi să supravieţuiască.

Asta era la început. Asta era în timpul Molimei înseşi, în timp ce virusul mătura ţara, în timp ce infrastructura ceda ca un dig făcut din sare şi toate certitudinile mărunte şi liniştitoare – publicitatea, măturătorii de stradă, rulotele cu hotdogi, ziarul Metro de la metrou, soldurile la magazine, DVD-urile piratate, mostrele gratis din supermarketuri, automatele de la care puteai cumpăra orice – toate micile farafastâcuri pe care nu le băgai niciodată în seamă, pur şi simplu...

... au dispărut încet.

Mai puţin ştirile. Uneori, în orice caz. „Dumnezeu să binecuvânteze BBC-ul!” strigau oamenii, trecând pe stradă, împiedicându-se în corpuri însângerate şi poliţişti morţi. Uneori treceau zile în şir fără să se audă nimic – fără buletine informative la oră de vârf, fără „întrerupem transmisia acestei comedii antice pentru a vă da o veste de ultimă oră” – şi afară,

în ploaie, toţi oamenii care nu reuşeau să înţeleagă de ce ei nu tuşesc şi nu mor ca toţi ceilalţi erau de-a dreptul consternaţi, aşteptând lângă monitoare. Dar din când în când… din când în când.

Îmi imaginam o echipă tehnică restrânsă care muncea dârză la Centrul de Televiziune; dormind şi trăind în clădirea aceea hâdă doar ca să împrăştie vorba în lume. Îmi imaginam că erau îndeajuns de mândri de ei înşişi, ca un pompier care îşi depăşeşte limitele ducându-se să salveze un copil care plânge, ca un pictor care nu doarme o săptămână pentru a obţine tonurile potrivite, umbrele potrivite, efectele potrivite. Ca un soldat care o ţine drept înainte, care nu lasă niciodată garda jos orice ar fi.

Într-o lume civilizată – şi folosesc acest cuvânt cu un grad bine drămuit de ironie –, ştirile sunt un bun de larg consum ca oricare altul. Atât de rar te afectează direct. Atât de rar intersectează universul protejat al lumii tale reale. E doar un alt mijloc de divertisment. O altă îndepărtată lume fictivă (sau aproape aşa ceva) pe care să o analizezi în discuţii dezlânate la bodega din colţ, la un ceai sau o cafea, în tren, oriunde.

Molima a schimbat toate astea. Molima a făcut aşa încât toţi să trăiască ştirile, tot timpul. Dintr-o dată, toţi oamenii – neînsemnaţii necunoscuţi tăcuţi care-şi spuneau „oameni normali” şi nu făcea niciodată gura mare – au aflat ce înseamnă să te fi născut în Bagdad, sau să fi rămas văduvă de pe urma unui cutremur, sau să fii un politician căzut în dizgraţie. Dintr-o dată, au ştiut toţi cum este să deschizi televizorul şi să auzi vorbindu-se doar despre tine, despre lumea ta, despre viaţa ta de rahat, discuţii pe acelaşi ton serios-detaşat ca la orice altă ştire negativă.

Trebuie să fi fost o senzaţie ciudată.

(Nu şi pentru mine, totuşi. Într-un fel sau altul, eu contribuiam de ani de zile la apariţia ştirilor. Şi chiar „apariţie” vreau să zic. În unele săptămâni aveam impresia că, de nu aş fi fost eu şi ale mele, corespondenţii pe probleme de afaceri externe ar rămâne fără obiectul muncii, cu toate că ei nu ştiau asta. Şi nimeni nu-mi rostea vreodată numele.)

În acea zi, pofta de a primi ştiri proaspete era mai puternică decât oricând. Pe toată întinderea pustie a Londrei se formaseră grupuri mici de oameni – hainele lor nu erau încă

zdrenţuite, dar nici mult nu mai era până la asta; feţele lor nu erau încă supte de malnutriţie, dar nici mult nu mai era până la asta – în jurul ecranelor pâlpâitoare, în încăperi de la stradă şi magazine de electronice, tolerând reluările sâcâitoare în speranţa că un buletin informativ va emite din senin.

Cu două zile în urmă menţionaseră bombele căzute în America. Zvonuri legate de explozii atomice, atacuri în toată lumea, rachete lansate spre cer şi căzând imediat la pământ, pulsaţii electromagnetice aidoma unor ciume tehnologice şi sisteme de apărare „Star Wars” ultraperformante dând rateuri, lansând inutile rachete de interceptare în toiul furtunilor cu fulgere şi trăgând cu detectoare de căldură în mare.

Când făcuseră acel anunţ – cu vreo două zile înainte – era greu de ştiut cât din informaţii fusese confirmat şi cât era inventat. Născocit, puteai presupune, de creatura răvăşită care şedea la pupitrul de ştiri, holbându-se îngrozită la camera tremurătoare de luat vederi. Era greu să-ţi imaginezi specimenele alea de la BBC – îmbăţoşate, cu feţe imobile, cu engleza reginei vorbită cu o pronunţie rigidă vecină cu ridicolul – bâlbâindu-se şi tuşind atât de tare ca fata aceea agitată şi gârbovită din spatele teancului de hârtii, în vreme ce spunea unei Londre prostrate că Armaghedonul nuclear e la distanţă de o aruncătură de băţ, după care sorbea atentă o gură de apă.

Zilele scurse de atunci fuseseră extrem de tensionate.

Eu petrecusem tot acest timp închis în apartament. Se schimbase din ziua aceea sumbră când primisem SMS-ul, când băieţii de la mutări nu veniseră, când ambulanţele trecuseră pe stradă una după cealaltă. Acum acvariul era făcut cioburi pe podea, CD-urile erau trase toate de pe raft, într-un maldăr, două flori de ghiveci se ofileau încet cu tulpinile rupte şi cu rădăcinile scoase din pământ, iar uşa de la intrare prezenta câteva găuri mici acolo unde trăsesem în ea – fără alt motiv decât pentru a le da vecinilor de veste că sunt înarmat.

Avusesem un acces de furie sau două, atâta tot.

Telefonul nu sunase. Nu primisem alte SMS-uri. Nimic.

O, şi P.S.: s-ar putea să stea să cadă bombe nucleare.

Nu era nici pe departe cea mai bună săptămână din viaţa mea.

Ideea e că în ziua aia, când serialul de comedie a fost din fericire întrerupt şi grafica serioasă cu ULTIMA ORĂ a apărut din

senin, neînsoţită de vreun semnal sonor, toţi sărmanii oropsiţi ai sorţii din oraş s-au aplecat mai tare spre televizor şi şi-au ţinut răsuflarea.

La pupitrul de prezentator era cineva nou – şi mai tânăr decât ultimul, cu o chică zburlită de păr şi o pereche de ochelari groşi ce reflectau albastrul unduitor al prompterului într-un mod sinistru – care îşi drese agonic vocea înainte să înceapă.

Ceea ce spuse nu avea absolut nicio legătură cu bombele.

„Bună ziua”, spusese. Aproape am pufnit în râs. „O echipă de cercetători din Statele Unite care beneficiază de susţinerea ONU a făcut deja public un raport privitor la necunoscuta boală care acum se estimează că a lovit două treimi din ţările lumii şi care nu dă niciun semn de slăbiciune. În pofida precarităţii semnalului, agenţiile care încă păstrează legătura cu BBC de peste Atlantic au conformat veridicitatea informaţiei, cu toate că sursa ei rămâne încă necunoscută.

Potrivit raportului, boala ţinteşte anumite condiţii biologice cu o precizie până acum nemaiîntâlnită în medicină. Numită de autorul necunoscut al raportului «Virusul AB», această infecţie – care este anaerobă şi nu necesită contact direct pentru a se transmite – atacă globulele roşii ale sângelui cu o rapiditate nemaivăzută, provocând blocaje musculare, respiratorii şi cardiace în doar câteva zile.”

Pe ecran apăru un grafic artizanal: o imagine brută înfăţişând opt siluete umane identice dispuse pe două rânduri şi patru coloane. Deasupra coloanelor figurau literele A, B, AB şi O, iar rândurile erau marcate cu simbolurile matematice pentru plus şi minus.

— O, fir-ar să fie... am şoptit. Începea să-mi cadă fisa.

„Fiecare persoană în parte”, continuă vocea, adoptând tonul zglobiu al unui narator de documentare, „are una dintre aceste patru grupe distincte de sânge – cunoscute ca fenotipuri. Acestea se caracterizează prin diferiţi factori proteici, sau «antigene», de la suprafaţa fiecărei globule roşii în parte. Prin urmare, oamenii cu fenotipul «A» au antigene de tip A”, la aceasta, prima coloană a tabelului se lumină într-un galben ţipător, „iar oamenii cu fenotipul «B» au antigene de tip B. Cei a căror grupă sangvină este «AB» au antigene de ambele tipuri, în vreme ce aceia la care antigenele lipsesc cu desăvârşire aparţin fenotipului «O».”

În fiecare caz în parte fâşia galbenă evidenţiatoare parcurse componentele tabelului. Aveam impresia că urmăresc una dintre afurisitele alea de demonstraţii educative video pe care ni le arătau la cursul de biologie la şcoală, cele cu metafore sexuale neconvingătoare şi viscere cărnoase de şobolani şi broaşte.

„Rezultatul practic al acestui sistem este stabilirea grupelor de sânge care pot fi folosite pentru transfuzie în cazul unui anumit pacient. Pacienţii cu tipul «A», de pildă, nu pot primi sânge de un fenotip ce conţine antigene «B» şi viceversa.”

Vocea făcu o pauză de respiraţie. Nu erau deloc lucruri fascinante, însă nu-l invidiam pe sărmanul nerod care le prezenta. Parcă era „Judecata de Apoi în plictisitori termeni ştiinţifici”.

Cred că şi atunci, în adâncul minţii mele, ştiind că nu mă simţisem câtuşi de puţin rău şi cunoscându-mi mult prea bine starea de sănătate, eram conştient de ce avea să se întâmple.

„Taxonomia se complică şi mai tare”, reluă monoton vocea, „datorită prezenţei în sângele majorităţii oamenilor a unui alt factor proteic: aşa-numitul antigen «Rhesus».” Acum se aprinse tot rândul de sus, ca o versiune anapoda a emisiunii-concurs Patru pe Linie. „Orice persoană cu Rh pozitiv nu poate fi donator pentru cei cu Rh negativ, al căror organism conţine anticorpi naturali ce combat antigenul.”

Am văzut brusc cu ochiul minţii o imagine cu oameni mizerabili pe tot cuprinsul Londrei, înghesuiţi în adăposturi antiatomice încropite, schimbând priviri uluite şi murmurând: „Despre ce dracu’ vorbeşte tâmpitu’ ăsta?”

Prezentatorul continuă puţin timorat.

„Raportul ONU spune clar că, după ce se produce contaminarea, virusul va ţinti în mod special globulele roşii purtătoare de antigene. Prin urmare, orice persoană cu fenotipurile A, B sau AB ori cu Rh pozitiv este expusă la infecţie.”

Pe ecran, graficul se schimbă, câte un „X” roşu apărând peste fiecare dintre căsuţele tabelului, cu excepţia ultimei.

— Subtil, am rostit în camera goală.

Cadrul se întoarse la tipul de la pupitru. Părea obosit şi cineva îi luase ochelarii în timpul monologului din afara cadrului, aşa că acum mijea comic din ochi la prompter.

„Dacă raportul este corect”, spuse el, „mai puţin de şapte la sută din populaţia Marii Britanii – cei cu fenotipul O-negativ – este ferită de infecţie.”

Tuşi pe înfundate, se uită în afara cadrului un moment, după care îşi linse buzele. Ştia ce urmează.

„Raportul se încheie... Raportul se încheie cu un rezumat al încercărilor echipei de cercetători de a crea un tratament pentru «Virusul AB». Telespectatorii... Ăă. Unii telespectatori s-ar putea să găsească următoarea înregistrare audio tulburătoare.”

Am râs din nou cu amărăciune.

— Mda... am spus. Mda. Pentru că nu e deloc tulburător să anunţi că nouă din zece oameni o să moară, aşa-i, amice?

Sărmanul puşti se ridicase din scaun – cu faţa schimonosită de dezgust – înainte ca imaginea să se transforme într-un ecran roşu uniform cu inscripţia „RAPORTUL CERCETĂRII ONU”.

O voce de bărbat – un american – se auzi din senin:

„Cât despre descoperirile noastre privitoare la... uh... la... hrr...” Un acces nestăpânit de tuse acapară semnalul; sunete urâte de salivă zburând şi flegmă înghiţită, care se stinseră treptat în tăcere. În fundal se auzea sunet de aparate şi murmur de voci. Glasul bărbatului reluă discursul, uscat şi jenat. „... la tratamentul împotriva virusului. Nu am... nu am aflat nimic. Nu-l putem opri. Respectă o mulţime de... o mulţime de reguli pe care noi nu le înţelegem, dar şi aşa... fiecare diviziune reprezintă o nouă... o nouă tulpină. Tratezi una – o extermini, chiar – şi următoarea e diferită. Nu... îhh... nu poate fi op...”

Vocea fu întreruptă din nou de o tuse mult mai urâtă punctată de icnete sacadate de durere şi înjurături scurte. Se potoli puţin – vorbitorul se îndepărtase de microfon –, însă evidenta durere provocată de acces nici vorbă să înceteze, şi am descoperit că mă crispez empatic.

Şi atunci totul se schimbă.

Era foarte încet, însă eu am auzit-o. Nu încape îndoială. Sunt sigur sută la sută.

Era abia audibilă. Se desprinse din rumoarea de fundal şi din furtuna de tuse şi şuierături care acapara toată transmisia, dar, Doamne, ce bine am auzit-o. Ştiu că am auzit-o.

„Aşază-l pe jos!” spuse o voce nouă. Distorsionată şi

îndepărtată, însă cumva răsunătoare şi profundă. „Întinde-l pe jos! Şi închideţi naibii microfonul ăla…”

Transmisia se întrerupse.

Buletinul de ştiri se încheie.

Reluarea episodului din Only Fools and Horses continuă de unde se întrerupsese, cu râsete preînregistrate vuind din difuzor.

Afară, pe străzile Londrei, un geamăt gros, răzbătând prin suspine şi strigăte de oroare, se înălţă până dincolo de acoperişul clădirilor.

Înapoi în apartament am mai tras şase gloanţe în uşă, am băut jumătate de sticlă de whisky vechi şi am ieşi în căutare de bătaie.

În noaptea aceea – noaptea în care Londra s-a destrămat – puteam alege după placul inimii.

Cineva a încercat să fure de la mine. Spun asta punând accentul pe *a încercat*.

Aveau şi ştrengarii ăia meritul lor: îşi formaseră un sistem. Probabil că făceau treaba asta zi de zi de luni întregi, şi dacă nu i-aş fi „citit” de îndată ce i-am văzut, poate că le-ar fi şi mers.

Undeva în interiorul centralei electrice fusese eliberat un spaţiu larg, ca o piaţă. Conducte ca nişte intestine şi rezervoare trase într-o parte, clădiri arse şi dărăpănate, toată porţiunea relativ pătrată rasă până la cimentul crăpat.

Palpita.

Cel mai ciudat lucru – şi asta n-am băgat de seamă decât mai târziu – era că nu se vedea nici picior de copil. Mi se părea un lucru normal să mă aştept să-i văd undeva pe acolo. În mijlocul mulţimilor pestriţe, sursa strigătelor şi chiotelor de veselie, printre toate corpurile îngrămădite laolaltă sau zbughind-o prin spaţii deschise în timp ce acestea înfloreau şi se umpleau. Era o confuzie de nedescris. Era o convecţie umană într-un amestec inegal de culori şi dimensiuni, împingându-se şi cotind şi mormăind, ciorovăindu-se cât îi ţineau plămânii sau stând pur şi simplu drepţi şi strigându-şi oferta cât de tare puteau.

Însă nici urmă de copii. În tot New Yorkul, la fel ca şi în Londra: nici urmă de copii.

— Târgul de Vehicule, zise Nate, sprijinindu-se leneş de o ţeavă ruginită şi aprinzându-şi altă ţigară luată de la mine. Dacă

vrei un mijloc de transport, aici îl găseşti. Îngustă ochii aproape imperceptibil. Şi totuşi unde mergem?

L-am ignorat şi m-am lăsat invadat de percepţiile senzoriale, permiţându-le instinctelor mele să se adapteze, să treacă totul în revistă.

O sută una arome treceau purtate de vânt şi nu doar putoarea obişnuită a prea multor oameni care-şi neglijaseră igiena personală, ci promisiunea cu iz de fum a cărnii şi a tocanei servite prompt la un şir lung de dughene scunde rândurilor colosale de clienţi înfometaţi. Preţurile erau afişate pe bileţele de troc: atâtea ţigări, gloanţe, obiecte de îmbrăcăminte, canistre cu combustibil şi narcotice uşoare în schimbul atâtor şoboburgeri, terci din hrană de câine, cartofi crescuţi acasă şi (*să-mi trag una, ce miros!*) pâine proaspăt coaptă. Simţurile mele încercau întruna să-mi spună că am murit şi am ajuns în rai.

De jur împrejurul perimetrului acelei pieţe aglomerate erau ridicate alte dughene, oferind la schimb tot soiul de produse şi felurite obiecte găsite. Atât de mare era piaţa – atât de înţesată de oameni –, încât nu reuşeam nici măcar să disting ce *anume* se vindea în depărtare, cu toate că un cort de lângă mine nu conţinea decât pui vii de găină şi peruşi în cuşti mici de sârmă, şi ceva ce semăna neliniştitor de tare cu un papagal se răsucea pe o frigăruie deasupra unui grătar. Nicăieri nu se vedeau alte arme în afara celor din mâinile paznicilor îmbrăcaţi în negru dispuşi de-a lungul pereţilor şi în foişoarele din jur, supraveghind totul cu jumătate de ochi. Guiţatul inconfundabil al porcilor se ridica dinspre o baltă mocirloasă din altă direcţie, şi cel mai puternic – acoperind toate celelalte zgomote – era huruitul de motoare. Cu zecile. Din toate părţile târgului se ridicau fuioare de fum aidoma unor degete unsuroase şi la intervale regulate peste larma generală se isca o nouă cavalcadă de motociclete huruind la ralanti, maşini dând rateuri şi vehicule mai grele pornind cu bolboroseli mecanice.

Mulţimea era mai deasă în mijloc, acolo unde un bărbat înalt cu o pălărie Stetson cu boruri largi pe cap atârna neliniştitor de o serie de cabluri şi harnaşamente deasupra capetelor oamenilor, fluturând din braţe şi strigând ceea ce la început am crezut că sunt cuvinte fără noimă. Mulţimea părea să reacţioneze – mâini ridicate, gâturi lungite – strigând şi

fluturând în aer bucăţi de te miri ce de fiecare dată când omul pendula pe deasupra lor.

Îmi trebui o vreme să-mi dau seama că omul ţinea o licitaţie.

— Patru şi cinci! ciripea el aproape prea repede pentru a fi înţeles, patru şi cinci, o cutie de chibrituri, o cutie de chibrituri? O cutie de chibrituri! Şi un porcuşor! Cine dă mai mult? Cel mai bun scooter de aici! Vespa, marfă de cea mai bună calitate! Cine dă mai mult? Cine dă mai mult?

Mulţimea urla – toţi strigau deodată –, iar LŞ („Licitantul Şef”, explică Nate) atârna deasupra ca o păpuşă pe sfori, arătând cu degetul, preluând oferte şi promiţând noi trocuri. O motoretă cromată sclipitoare stătea pe un soclu lângă mulţime, păzită de patru paznici serioşi.

— O cutie de chibrituri? am întrebat, aruncându-i lui Nate o privire.

El ridică din umeri şi îşi aruncă ţigara, apoi se încruntă şi mă măsură din ochi.

— Vrei să treci şi mai *tare* drept un *turist* afurisit?

Mi-am dat seama că blocam drumul din mijloc. Ieşeam puternic în evidenţă cu rucsacul meu umflat imposibil de trecut cu vederea, drept ca un arbore şi fascinat în vreme ce toţi ceilalţi fugeau de colo-colo ca şi când ar fi avut ardei iute înfipt în fund sau stăteau sprijiniţi, ca Nate, de orice lucru robust era la îndemână. Existau două stări corecte ale lucrurilor în Târgul de Vehicule: erai fie implicat, fie neimplicat, şi niciuna nu includea câtuşi de puţin sentimentul de mirare.

Să fii atent; să te arăţi interesat; să ai o geantă plină de cine ştie ce bunătăţi. Acestea reprezentau metode sigure de-a fi observat de cineva.

„Cinevaul” meu ieşi din mulţime în stânga mea şi am ştiut numaidecât ce urmează. Doi tineri – douăzeci şi ceva de ani, presupun, poate chiar fugiţi din dijmă – se încăieraseră şi se rostogoleau în noroi, trăgându-se cu degete murdare de zdrenţele rupte de pe ei. Se depărtau şi se încleştau la loc, mârâind aidoma unor dihori, împiedicându-se reciproc în focul agresivităţii lor stângace, apoi împleticindu-se în picioare pentru a-şi reînnoi atacul.

Totul era extrem de convingător.

Cu excepţia privirilor furişe.

Ocheadelor piezişe aruncate în direcţia mea.

Ochilor lor vicleni care-mi spuneau tot ce aveam nevoie să ştiu.

Unul dintre ei scoase un cuţit, dând imediat ocol pentru a-l ataca pe celălalt, care se rostogoli teatral într-o parte şi-şi scoase şi el şişul mic din gheată. Cei doi se încleştară din nou, mişcările lor furioase şi loviturile disperate de cuţit făcându-i să se apropie încet – parcă prin magie – de mine. Coregrafie perfectă. O înaintare noroioasă şi rapidă şi imprevizibilă şi aproape verosimilă, însă *eu* am înţeles.

Limbajul trupului.

Postura.

Am băgat de seamă că Nate îi urmărea cu un oarecare interes, complet absorbit, cu o expresie distantă şi totodată dezaprobatoare. Chiar şi câţiva membri ai mulţimii – cu o nonşalanţă studiată, culmea culmilor – se răsuceau pentru a urmări acel carnagiu în devenire. Toţi mă ignorau, fără să le treacă prin gând că asta ar putea fi spre folosul meu. Unul sau doi pariori începură chiar să scandeze vorbe de încurajare luptătorilor, făcând pariuri şi strigând sfaturi, în vreme ce alţii scrutau mulţimea după cei mai apropiaţi paznici.

— Problemele Klanurilor n-au ce căuta aici! şuieră o femeie, încercând să-i despartă. Tinerii o împinseră deoparte şi continuară să-şi dea târcoale reciproc, ţinând cuţitele încrucişate, apoi sărind înainte şi înapoi în spaţiul de siguranţă al fiecăruia. Fioros. Personal.

Apropiindu-se întruna de mine.

Când renunţară la joc şi săriră la atac – amândoi deodată, desprinzându-se din dansul acela pugilistic fals ca o capcană de urs deschizându-se, cu cuţitele întinse de-o parte şi cealaltă ca lamele unei foarfece – eu mă pusesem deja în mişcare. Am trecut repede pe sub tăişuri, rostogolindu-mă stângaci peste rucsac şi întinzând în lături un picior: l-am trântit pe primul derbedeu – o prăjină cu pistrui şi păr vineţiu – cu fundul de pământ. Celălalt se avântă spre mine dezgolindu-şi dinţii şi făcu cunoştinţă cu o lovitură năprasnică la nivelul gâtului său tatuat şi – după ce m-am ridicat cu un salt de la pământ – o izbitură directă de frunte în puntea nasului străpuns de cercei fără număr. Sincer să fiu, cred că l-a ucis şi numai lovitura de la gât – trebuia să-l fi ucis, după cum l-am lovit –, însă eram furios. Ce-o

să-mi faceţi?

A căzut la pământ fără o vorbă.

Tolomacul cu păr vineţiu se ridică încet, scuturând din cap pentru a scăpa de ameţeală, şi schimbă poziţia cuţitului în mână aşa încât să poată lovi cu el de sus. Aveam şişul colegului lui – scăpat dintr-o mână spasmodică – şi i-am rânjit în faţă; îmi lăsam corpul să-i transmită cât sunt de calm, cât de mult îmi doresc să mă grăbească, cât de mult îl *îndemn* să vină după mine…

Ochii lui îşi schimbară fulgerător direcţia, doar cu un milimetru într-o parte.

Transpiraţie rece. Sentimentul acela de greutate în piept.

Un al treilea în spatele meu.

Doi pentru diversiune, unul pentru lovitura decisivă.

Inteligent.

Am păşit în lateral cu o fracţiune de secundă mai devreme. Mă gândeam că atacul este iminent, însă i-am lăsat nenorocitului prea mult timp pentru a-şi stabili ţinta. Totuşi, dacă e să aleg între o lovitură la cap cu un levier greu şi una care nimereşte rucsacul din spatele meu – făcându-mă să cad ca o vacă adormită –, aleg oricând varianta din urmă. Împleticindu-mă, am lovit orbeşte cu şişul, scoţând un mârâit de undeva dinăuntrul meu, dintr-un loc nu tocmai raţional, şi am simţit ceva opunând rezistenţă şi rupându-se şi altceva cald împroşcându-mă, şi am primit ca recompensă un strigăt. Când am aterizat cu spatele pe caldarâm, zdrobindu-l a doua oară pe puştiul cu cercei pe faţă şi făcând ceva ascuţit să pătrundă în partea superioară a rucsacului, înţepându-mă în ceafă, mi s-a tăiat răsuflarea.

Nenorocitul ăla parşiv şi laş – un om uriaş cu barba împletită şi o pereche de ochelari fără lentile – se clătina pe picioare şi gemea. Dintr-o arteră de la gambă îi ţâşnea sângele. Scăpase levierul la un moment dat, însă când tânărul cu păr vineţiu se apropie de mine cu cuţitul, uriaşul îl pocni, întinse o labă osoasă după cuţit şi se lăsă la pământ să mă termine el însuşi.

Ceva mic şi roşu îi apăru între ochi.

Partea din spate a capului i se desprinse şi, preţ de o secundă sau două, păru uimit, de parcă încă ar mai fi primit unde de şoc şi nesiguranţă din partea creierului, în pofida

faptului că acesta era împrăştiat în semicerc în noroi. Un foc de armă răsună prin mulţime – ca un musafir ajuns târziu la o petrecere – şi toată lumea tresări.

— Ffffff… izbuti el.

Puştiul cu păr vineţiu o rupse la sănătoasa.

Fără să fiu întru totul conştient de asta, m-am ridicat în şezut cu o mişcare lungă, fluidă, am simţit că mi se întinde braţul, că ochiul stâng se închide, că degetele mi se destind. Şişul – un colţ curbat de oţel aplatizat, uşor de palmat sub degetele înmănuşate – se roti prin aer; o steluţă care reflecta lumina slabă a zilei în timp ce înainta şuierând încet.

Îl nimeri pe puşti la baza craniului, chiar lângă urechea stângă. Păru că se înfipse adânc, iar când băiatul se prăbuşi la pământ – zvâcnind din braţe, cu picioarele înmuindu-se – nu se grăbi să se ridice la loc.

E mult sânge în scalpul unui om. Făcea notă discordantă cu părul lui.

Îmi trecu prin gând că foarte mulţi oameni asistaseră la toată scena. Câţiva dintre ei purtau haine negre şi bandane roşii, şi nu peste mult timp aveau să-şi croiască drum cu coatele prin mulţime în direcţia mea.

O umbră căzu peste mine.

— Rămâi dracului acolo, spuse umbra, înghiontindu-i pe cei doi derbedei morţi de lângă mine cu o puşcă din ţeava căreia ieşea fum.

Îngerul meu păzitor, am presupun. Cel care spulberase capul uriaşului.

De jos semăna mult cu un căpcăun cocoşat şi răpciugos.

Vocea însă îi era oarecum sexy.

Capitolul 8

O chema Malice [*Răutate*]. Presupun că la un moment dat fusese de fapt „Alice” – poate „Melissa” –, însă chestia cu poreclele fistichii se lipea bine de mercenarii pe care Târgul de Vehicule îi plătea să menţină liniştea şi pacea, şi oamenii nu erau mai fericiţi decât atunci când se plimbau ţanţoşi prin mulţimea vociferantă şi îşi strigau unul altuia aceste ridicole nume de cod.

Spuggsy.

Moto.

Tora.

Nike.

Şi aşa mai departe. Când s-au prezentat, m-am prefăcut impresionat. Umflaţi şi îmbrăcaţi în negru până la ultimul, mişcându-se cu acea obişnuită siguranţă de sine (care spunea „Sunt un om dur”) pe care o vezi la mercenarii din lumea largă.

Mă aşezaseră într-un adăpost de pânză dintr-o parte a spaţiului de licitaţie, de unde zgomotele continuau să pătrundă pe uşa cortului, şi acum Malice se uita ţintă la mine, mai mult sau mai puţin singură, cu braţele încrucişate. Nate stătea lângă mine şi îmi badijona tăietura de la gât. Cred că-i plăcea să împartă atenţia de care beneficiam. Lumina care intra prin tavanul găurit al cortului se revărsa punctual în încăpere, făcând-o să pară înghesuită şi claustrofobică, şi-mi venea greu să mă concentrez la ochii lui Malice printre razele puternice de lumină şi umbre.

Era cea mai neagră persoană pe care o văzusem vreodată în viaţa mea şi era de o frumuseţe răpitoare.

— Deci, spuse ea cu o voce măsurată. Cred că-ţi rămânem datori.

— De ce?

— Ne-ai scăpat de trei *amigos* nenorociţi. Ne fac probleme deja de câteva săptămâni. Au venit pe calea apei, am tras noi concluzia.

— Mă bucur că am putut fi de ajutor.

Ea zâmbi cu o superioritate neconvingătoare.

Malice purta aceleaşi straie negre ca toţi ceilalţi paznici

(cu toate că ar fi nedrept să nu menţionez felul în care pantalonii ceva mai largi ai costumaţiei foşneau când se mişca, atingându-se de ce avea ea pe dedesubt) şi aceeaşi bandană roşie – în cazul ei împăturită într-o bentiţă legată pe frunte. Avea părul ceva mai lung decât obligatoria frizură „periuţă” – semăna cu porţiunea aceea catifelată de pe vârful botului unui cal –, în felul acela care atât de puţinor femei le stă bine, dar care le face pe celelalte să arate de-a dreptul senzaţional.

Malice părea că are o cocoaşă în spate. Una mare.

Din când în când, cocoaşa – ascunsă sub pânza neagră – emitea sunete gâlgâite.

Pruncul, îmi spuse ea, avea cu puţin peste un an. Malice nu aminti nimic de tatăl lui, aşa că m-am gândit că ieşise de mult din peisaj sau murise. Pruncul (nu i-am aflat numele şi nici sexul) era mai tăcut decât orice copil pe care l-am văzut vreodată şi părea complet nederanjat de faptul că mama lui căra o armă cu aer comprimat de mare putere şi o gamă variată de alte arme mai mici. Din când în când, Malice se zgâlţâia într-un fel ciudat, legănând coşul de răchită în care era culcuşit copilul, de parcă ar fi ştiut fără să întoarcă măcar ochii când progenitura adormită era pe punctul de a se trezi.

De fiecare dată când se zgâlţâia în felul acesta parcă mi-ar fi făcut gesturi ademenitoare.

— Cine eşti? zise ea tocmai când tăcerea începea să fie stânjenitoare.

Am ridicat din umeri.

— Un simplu client aflat în trecere.

Ea clătină din cap.

— Nţ. Am văzut cum i-ai lichidat pe şobolanii ăia. Amice, tu ai fost militar. Se vedea în fiecare mişcare. Forţele speciale, poate. Brigada SEAL. Sau ce aveţi voi, britanicii, pe-acolo…

N-ai nimerit-o nici pe departe, scumpo.

— Are vreo importanţă asta?

Ea îngustă din ochi.

— Da, sigur că are *importanţă*. Un psihopat care se fâţâie prin Târgul meu…

— Nu eu am început lu…

— Singurii foşti militari de prin părţile astea fac parte dintre Corişti.

Aha…

M-am încruntat.

— Clerul, aşa-i?

Ea scuipă pe jos, parcă dezgustată numai de acest nume. Începea să-mi placă şi mai mult de ea, şi m-am întrebat cât de apreciaţi erau *de fapt* Neo-Clericii aceia iubiţi de toată lumea…

Am ridicat palmele la vedere – parcă arătându-i că nu am nimic de ascuns –, după care i-am atras atenţia că nu am niciun tatuaj stacojiu la ochi.

— Nu fac parte din Cler.

Ochii ei săriră la Nate. La adăpostul cortului îşi ridicase peticul de pirat pe frunte, ca un capac de coş de gunoi cu pedală, ceea ce-l făcea să semene cu un urs panda uimit.

— Dar animalul tău de companie, aici de faţă?

Nate scoase un „ţţ” printre dinţi şi flutură dintr-un deget.

— Am fost, spuse el. Am fost, scumpete.

Ea continuă să-l săgeteze cu privirea.

— A ieşit oficial la pensie, am explicat, coborând peticul înapoi peste ochiul lui Nate cu o mişcare grăbită.

Malice scuipă din nou.

— Aşa ceva nu există.

Tăcerea se prelungi. Malice începu să facă paşi mici la stânga, apoi la dreapta, ţinându-ne sub supraveghere neîncetat.

Eu am bătut darabana cu degetele pe braţele scaunului, lăsând impresia că mă plictisesc de zile mari, şi am fluierat încet. Îmi simţeam gâtul încordat, de parcă Nate mi-ar fi aplicat pe el un plasture uriaş; încă nu avusesem ocazia să aflu ce anume îmi provocase rana. Eram bucuros într-un fel că n-o puteam vedea.

Afară, licitantul locvace vându un BMW hârbuit unui om care oferi trei purceluşi, mai mult decât maşina de găurit portabilă şi cartea cu glume oferite de alt individ.

În mare parte vehiculele erau nişte ieftinături – în termeni monetari depăşiţi de situaţie –, însă presupun că nu trebuia să fiu surprins. Când 93% din mapamond se duce pe toboganul morţii rămân o grămadă de rable abandonate în parcări. După cum vedeau ei lucrurile, personalul în straie negre al Târgului de Vehicule erau nişte simpli agenţi. Intermediari care făceau profitabilă afacerea găsirii, spargerii, pornirii prin scurtcircuit şi întreţinerii vehiculelor. Klanurile îşi trimiteau cei mai pricepuţi prădători să cumpere ce era mai bun şi, atâta vreme cât toată

lumea se comporta politicos, îşi vedea lungul nasului şi nu se vâra ca musca în lapte, sistemul funcţiona.

Până să apară cineva care iese din rând. Nimănui nu-i place de tipul care face valuri.

Aveam impresia că Malice şi ceilalţi paznici erau extrem de încordaţi. Gata să răbufnească. Gata să facă moarte de om.

Şi nu-i aveau la suflet pe Clerici.

Hmm.

După câteva minute lungi de plictiseală, mi-am pocnit degetele şi am spus:

— Aşadar. Ne laşi să ne vedem de ale noastre sau ce?

Malice mă ignoră făţiş, bâţâindu-se din nou în felul acela, săltând din mijloc pentru a-l linişti pe prunc.

M-am ridicat în picioare.

— Sau vă stă în obicei să-i trataţi aşa pe toţi cei care fac treaba în locul vostru?

Ea zâmbi şi de data aceasta cred că am zărit măcar o fărâmă de umor veritabil, oricât de tare se străduia ea să-l ascundă.

— Vrei o *slujbă*, englezule? Asta e?

— Pe dracu', nu.

— Atunci, ce?

— Vreau un vehicul.

— Pleci undeva?

— Aha.

— Vrei să-mi spui unde?

— Nu prea. Mi-am tras haina ponosită înapoi peste bandajul făcut de Nate şi i-am aruncat lui Malice o privire aprigă. Putem cădea la o tocmeală aici sau nu? Pentru că, dacă pierd mai puţin timp, mă alătur bucuros mulţimii ca să strig la onanistul de pe sârmă.

Ea îşi zbârci gânditoare nasul.

— Ai ce da la schimb?

— Nu ajunge că am prins nişte răufăcători notorii?

— Asta acoperă costul combustibilului, poate. Nu faptele bune pun lumea în mişcare, amice.

— Futu-i, ce dreptate ai!

Am ridicat rucsacul pe care îl râvniseră hoţii şi i l-am oferit lui Malice spre inspecţie, emanând tot calmul din lume.

— Zece conserve de hrană Pedigree pentru câini, am

spus, lăsând rucsacul să se învârtă pe cureluşele lui. Şase pachete de ţigări. Două sticle de Jack Daniels şi una de votcă. O cutie de lapte praf. Trei pături de caşmir, marfă de calitatea întâi. Două cutii de prezervative. (Ochii lui Malice îi întâlniră pe ai mei cu viteza luminii.) Trei flacoane cu amfetamine, trei folii cu barbiturice, un picurător cu LSD, o punguţă de canabis marocan – dacă e să-i credem pe dealeri – şi cinci seringi cu o poşircă ciudată numită „Extaz”. Am zâmbit amabil. Alege ce-ţi pofteşte inima.

Nate tuşi cu subînţeles. Malice mă ochea cu o sprânceană ridicată ironic, de parcă s-ar fi străduit să nu râdă. Am devenit vag conştient de un sunet slab, ceva de genul:

Plicaplicplicaplic.

Ceva picura din rucsac. Câteva cioburi de sticlă – sticla de votcă de jumătate de litru şi gura colţuroasă a sticlei de JD de un litru – străpunseseră pânza în mai multe locuri şi conţinutul lor se aduna într-o baltă pe podea. Părea că mai căzuseră şi o grămadă de alte drăcovenii. Undeva afară, în îmbulzeală.

— A! am făcut. Ghinion.

Acest pocinog păru să detensioneze cumva situaţia, de parcă dovedindu-mă nu *atât* de sigur pe mine pe cât lăsasem să se înţeleagă scăpasem oarecum de ochiul bănuitor al lui Malice. Mi-ar plăcea să spun că aşa voisem să se întâmple. Femeia chiar zâmbi deschis o dată sau de două ori – relaxându-şi poziţia o fracţiune de secundă – în timp ce recuperam ce se putea din avuţia compromisă.

Alcoolul se dusese tot, iar ţigările se făcuseră leoarcă şi puţeau a whisky. Nate (autointitulându-se expert) conchise că erau definitiv compromise, după care, fără o vorbă, le vârî în buzunar când credea că nu mă uit. Păturile erau pătate, dar utilizabile, hrana pentru câini şi prezervativele nu aveau nimic, iar drogurile – pe care le considerasem cel mai valoros bun de schimb pe care îl deţineam – se dizolvaseră, se spărseseră, căzuseră din cutie sau se scurseseră picătură cu picătură, fiecare după caz. Rămăseseră două seringi cu Extaz, împreună cu un singur flacon de amfetamine şi punguţa de canabis. Nate gemea în barbă de fiecare dată când găseam ceva distrus sau nu-l mai găseam deloc, ca şi când şi-ar fi pus în cap că pe cât stă mai mult alături de mine, pe atât va fi mai mare partea din bunurile mele care i se cuvenea.

M-am întrebat în treacăt dacă însemnatele pagube vor fi suficiente pentru a-l face să nu se mai ţină după mine. Pentru a echilibra balanţa datoriei.

Am abandonat gândul pentru moment – mulţumindu-mă să mă las purtat de val, încrezându-mă în instinctele mele – şi am pipăit puţinele şi jalnicele lucruri pe care le recuperasem. Cinci ani de foamete şi mizerie se scurseseră de la declanşarea Molimei, iar „problema drogurilor” se preschimbase în chip miraculos din „sunt prea multe” în „nu sunt destule”. E greu să faci pe moralizatorul când ai asistat la moartea prietenilor tăi, când toată ziua ai fugit după raţe ornamentale pe marginea canalelor colmatate, când mori de frig şi când cineva îţi oferă o cale rapidă şi uşoară de-a scăpa de toate.

„Refuză din start?” Ba pe *dracu’*.

Spune din start *dă-ncoace.*

Dacă în lumea aceasta nouă şi dură combustibilul era echivalentul aurului, narcoticele puternice erau echivalentul platinei.

— N-o să te alegi cu ceva răsărit, zise Malice şi ridică din umeri. Cât de departe vrei să mergi?

— Ce-ar fi să-mi arăţi ce ai de oferit?

Ea ridică iar din umeri – copilul sughiţă – şi gesticulă spre uşa din spate a cortului.

Am păşit afară şi am simţit că mă furnică gâtul. E o senzaţie pe care o au toţi bărbaţii când intră într-o încăpere plină de aparatură, sau de maşini rapide, sau de arme mari.

În spatele pieţei principale, pe o stradă alăturată, între ziduri de fier ruginit vopsite în negru şi pasarele încrucişate patrulate de paznici înarmaţi, Malice mă conduse printre şiruri de maşini, dube, camionete, jeepuri, motociclete, biciclete şi – agitându-se lângă pereţii de frânghie ai unui padoc încropit – trei cai. Între zecile de vehicule cu roţi acele animale reprezentau singurul mijloc de transport de acolo care nu fusese modificat radical într-un fel sau altul, şi chiar şi ei fuseseră mânjiţi alandala cu vopsea neagră şi roşie. Celelalte vehicule aveau toate şasiurile vopsite în culori ţipătoare, geamurile erau sparte sau lipseau cu desăvârşire, măruntaiele fuseseră smulse cu sârg. Ar fi fost o privelişte deprimantă – ca o un depozit de vechituri care se ţine cu dinţii de prezent – dacă n-ar fi existat zona specială, împrejmuită de paznici atenţi doar la ea. Între

graniţele ei totul fusese mărit, îmbunătăţit, *modificat*. Mi-am plimbat tandru privirea peste lonjeroane de oţel, capace de roţi cu trei tipuri de plasă, canistre burtoase cu nitroglicerină îndesate pe scaunul pasagerului şi zece variaţiuni diferite pe tema „dotării cu arme”.

Mitraliere pe ax se iţeau aidoma unor lansatoare de rachete sol-aer pe acoperişurile jeepurilor şi ale maşinilor blindate sudate în puncte. Locul portierelor şi al uşii de portbagaj fusese luat de trape – exact ca la vechiul autobuz şcolar al lui Nate –, iar mai multe maşini prezentau un set interesant de ţevi de eşapament sub marginea portierelor din faţă, din care ţâşneau flăcări la o apăsare de buton spre cel care făcea prostia să încerce să intre în vehicul.

Voiam să mă *joc*.

Toate erau vopsite în negru şi roşu.

— Ce-s astea? am întrebat-o pe Malice, abia înfrânându-mă să salivez.

Ea râse superior.

— Maşini de închiriat.

— Şi cum vă asiguraţi că clienţii le vor aduce înapoi?

— O, asta e uşor.

— O, da?

— Da. Mergem cu ei.

În colţul îndepărtat al secţiunii, ochii îmi căzură pe ceva. Ceva mare şi ameninţător. Ceva ţepos.

Era cât pe ce să mă îndrăgostesc.

— *Inferno*, spuse Malice, urmărindu-mi privirea. Frumos, aşa-i?

Odinioară fusese o maşină de pompieri, deşi sincer să fiu amintea de încarnarea sa precedentă cam la fel cum un rechin aminteşte de un clopot de scufundare. Era… *vicleană,* un adjectiv pe care înainte nu l-aş fi ales niciodată pentru a descrie o tulumbă de pompieri. „Ca o cărămidă în viteză”, poate, dar niciodată *periculoasă.* Niciodată *ameninţătoare* ca un animal de pradă.

Dinspre coama conică de pe botul maşinii fuseseră întinse straturi progresive de foi de fier, aidoma solzilor unui peşte fusiform. Sub botul cel nou o cupă de buldozer scânteia plină de ţepi şi sârmă ghimpată, în vreme ce parbrizul era protejat de flanşe late.

Toate cele patru roţi erau prevăzute cu lanţuri grele, căptuşeli de pânză, spirale de cauciuc şi jante groase de fier, şi două roţi de rezervă erau legate sub o targă din sârmă şi pânză pe partea stângă. La jumătatea celor nouă metri din lungimea maşinii o turelă înclinată îşi îndrepta ţevile spre cer, cu locul de tragere închis pe toate părţile cu o balustradă joasă din tablă groasă de oţel. Cândva, acela fusese un tun de apă, uşor de montat pe o tulumbă şi de folosit la stingerea incendiilor. Acum fusese modificat. Transformat în feluri greu de intuit, tunul din mijloc era acum înconjurat de-o încâlceală de cabluri, dispozitive secundare şi manete de control. Mi s-a părut că recunosc printre ţevile uleioase un lansator de grenade Mk19, ceea ce-mi spunea tot ce era de spus.

Nu te puteai pune cu *Inferno*.

Dispozitive secundare şi terţiare de prindere a armelor erau instalate spre spatele vehiculului, fiecare în parte protejat de mici păduri de ţepi şi scuturi din oţel ruginit. Toată drăcovenia era vopsită în negru-închis, cu excepţia jantelor şi a streşinii parbrizului care erau vopsite în roşu-ţipător, aidoma pântecelui unei văduve negre.

Îmi venea oarecum greu să articulez cuvinte.

— Câţi… poate să…?

— Un echipaj de patru. Cinci dacă renunţi la armele cele mari, dar asta e extra. E loc pentru câţi pasageri se pot ţine fără să cadă.

— Şi cât… ăă. Cât ar costa să…?

Ea se uită ţintă la mine. Nu zâmbea.

— Mult mai mult, spuse, decât ai tu.

Aşadar, *asta* ieşea din discuţie.

Ca să nu lungesc vorba: am ajuns să pornesc în călătoria mea presărată cu pericole călare pe o motoretă care dădea rateuri de fiecare dată când acceleram, şi m-a costat tot ce aveam, mai puţin o conservă cu hrană pentru câini, o pătură îmbâcsită de caşmir şi o cutie de prezervative. Malice spuse că făcusem un târg profitabil şi umplu rezervorul micului vehicul fără a-mi cere ceva în plus.

M-am aşezat în şa – simţindu-mă destul de bine cu motorul torcând sub mine – şi m-am întors să-i mulţumesc pentru ajutor. Malice se îndepărtase deja, dispărând în cort, şi ce am reuşit să surprind a fost copilul care mă privea cu ochi de

bufniţă de pe umerii ei şi-mi zâmbea cu clăbuci de salivă la gură. Am suspinat, întrebându-mă ce anume simţeam.

Atracţie? Pierdere?

Vinovăţie?

Nate se uita la motoretă cu un soi de fascinaţie dezgustată. M-am lăsat pe spate în şa şi mi-am încrucişat mâinile pe piept. *N-are decât să aleagă*, am gândit, simţindu-mă meschin. *N-are decât să întrebe.*

— Deci, *ăă*… făcu el, schimbându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt.

Apoi a scos un *ţţ*.

Apoi a dat să se urce lângă mine.

— Hei, hei… stai aşa… L-am împins cu mâna. Vii aşa, pur şi simplu?

— Ba bine că nu.

— Dar tu… adică… Am rămas cu gura căscată, de-a dreptul uimit. Aveam impresia că mă alesesem cu o lipitoare care nu se voia desprinsă oricât de mult o ţineam deasupra focului. Nici măcar nu ştii încotro mă duc!

I-am scrutat chipul.

Iată. Iat-o din nou.

Ezitarea.

Ochii sărind la rucsacul din spatele meu, apoi schimbându-şi direcţia.

— Nu contează, spuse şi se strădui să zâmbească. Sunt dispus să risc.

— Şi dacă vreau să merg singur?

— Atunci îţi amintesc că ţi-am salvat viaţa.

— Dar…

— Şi *adaug* – văzând că eşti atât de reticent la asta – că preţul meu tocmai a urcat. Cer protecţie, plus o pătură şi o cutie de hrană pentru câini.

— Vrei *şi* toate rahaturile mele? Pentru *ce?*

El râse superior, arătându-şi dinţii de un alb electric.

— Asistenţă medicală pe drum, spuse. Te feresc de probleme.

Şi atunci era prea târziu: se urcase deja în şa în spatele meu şi arăta cu degetul în faţă, ca un general care dă ordinul de înaintare, şi cu asta, basta.

Bine, am încercat să-mi spun. *E o resursă. Mă poate ajuta.*

Cunoaşte zona.

Însă furnicătura persista. Nesiguranţa persista. Suspiciunea persista.

Care e adevăratul tău motiv, doctore?

Şi mai adânc de atât, inculcate la nivel generic, furioase prelegeri care-mi despicau capul; un flux informativ de comandă tactică vârât direct în ţeasta mea.

Nu rămâne dator cuiva cu nimic. *Mă auzi, soldat? Nu lăsa nimic neonorat. Nu te simţi obligat să porţi de grijă cuiva.*

— O, hei, rânji el. Şi mai pune la socoteală şi prezervativele alea.

Gândurile mele se pierdură într-o ceaţă de zăpăceală.

— *Tu* vrei prezervative? am făcut gură-casă.

El păru vag lezat.

— Ba bine că nu! Crezi că vreau să fiu tătic di…

Se opri cu gura deschisă, apoi clipi o dată sau de două ori şi o luă de la început, tuşind pentru a-şi masca ezitarea.

— Crezi că vreau să fiu tătic *la* vârsta asta?

L-am scrutat cu privirea un moment, neştiind ce să spun, cum să reacţionez, apoi am ridicat din umeri şi i-am aruncat prezervativele.

— Foarte bine, am rânjit. Ia tot ce am.

Se foi în şa ca o sperietoare de ciori pe spinarea unui cal şi eu am accelerat motoreta pe artera principală a târgului cu un aprig sentiment de libertate, lăsând în seama clienţilor care continuau să vină răspunderea de-a nu fi călcaţi sub roţi. Chiar şi aşa, oprindu-mă să recuperez puşca şi pistoalele lăsate la malaci când intrasem, ceva mă râcâia pe creier. Roţi dinţate îmbucându-se, amintiri scrâşnind. Ceva în privinţa lui Nate. Ceva ce spusese, poate.

Ceva într-un fel nelalocul lui…

Am ieşit în trombă pe porţile principale ale Târgului, zgâlţâindu-ne neplăcut pe caldarâmul nepeticit şi peste mizeriile de pe marginea drumului, şi am virat brusc la dreapta. Nate se aplecă în faţă şi strigă peste vâjâitul vântului.

— Ce ţi-am spus eu! urlă el cu vocea aspră. Mai devreme! Despre Clerici!

— Ce-i cu ei?

— Despre… despre ce se întâmplă dacă pun mâna pe mine! Au… Au nişte… cum le zice, bătrâne! Cruci-Iisus!

— Crucifixe?

— Da! Asta e! Au de astea cu ghiotura! Toate pregătite pentru nemernicii care-i *calcă* pe bătături!

Prin minte îmi trecură imagini cu torturi medievale şi scârboşenii inchizitoriale. Vedeam întruna scena aceea din *Spartacus*: drumul mare mărginit pe ambele laturi de rebeli crucificaţi, şi mi-am imaginat că eu şi Nate ne legănam în adierea vântului.

— O, da? am strigat. Unde-i asta?

— În centrul oraşului, prietene! În Manhattan! Cel mai mare domeniu existent! Buricul pământului, futu-i!

Am lăsat motoreta să se oprească din inerţie, simţind motorul cum moare încet, articulând grijuliu cuvintele.

— Ce faci? bolborosi Nate, înghiontind motorete. S-a stricat?

— Nu, nu, e… ăă.

— Ce?

Am încercat să rânjesc. Nu mi-a ieşit.

— Păi, doar că… n-o să ghiceşti niciodată încotro ne ducem.

Capitolul 9
Interludiu

Raymond – sau Ram – îl ajunse din urmă pe Rick undeva în suburbiile oraşului. Când prinse prima dată de veste, bărbatul era un punctişor în singura oglindă retrovizoare laterală rămasă şi creştea pe măsură ce se apropia de el cu viteză maximă.

La început nici nu băgă asta în seamă. Văzuse puţini oameni în această ultimă etapă a călătoriei sale, însă reuşiseră să-l relaxeze, deşi înainte s-ar fi crispat şi ar fi fugit de oricine. Aici, sub cerul mereu schimbător (într-o oră ardea de lumină, în următoarea era gâtuit de ceaţă, în următoarea forfotea de nori de furtună; însă mereu la o scară ce părea, cine ştie de ce, prea mare) singurii lui însoţitori erau siluetele pe care le zărea din când în când în depărtare, presărate pe dealuri, cultivând ogoare sau doborând copaci morţi. O dată sau de două ori trecuse şi pe lângă vehicule; toate se îndreptau invariabil spre vest. În majoritatea cazurilor camionete uriaşe şi trailere pline până la refuz cu oameni jerpeliţi, care-l priveau cu ochi stinşi atunci când trecea în goană pe lângă ei, evitând la mustaţă gropile imense şi crăpăturile căscate în asfalt. Unele dintre aceste grupuri de călători erau înconjurate de pâlcuri mici de motociclişti cu priviri crâncene care eliberau drumul de orice alt vehicul. De fiecare dată când îi vedea, Rick se încorda, aşteptându-se la alţi Colecţionari cu geci argintii, imaginându-şi trupul golit de sânge al lui Slim întins pe jos în magazinul cu articole de menaj din Snow Hand.

Niciun motociclist nu-l învrednicise măcar cu o privire.

Alte camioane erau ţepoase ca un porc spinos: bărbaţi cu puşti şi mitraliere montate pe axe, atenţi la tot ce mişca. Rick se întreba cine erau, încotro se duceau, ce făceau cât era ziua de lungă – apoi uita de ei imediat ce ajungea la următoarea curbă.

Era într-o stare de spirit cam fragilă.

Autostrada I-80 era un şarpe cenuşiu fără sfârşit, crăpată şi acoperită de noroi, presărată cu gropi adânci şi fisuri care-l luau ca din oală pe călătorul nepregătit care îşi croia drum printre dealuri şi câmpii verzi şi brune. Ici şi colo epave vechi rugineau sub soare – vehicule defecte pe care nimeni nu se

sinchisise să le ducă de acolo – şi doar ciripitul păsărilor nevăzute şi iepurii care fugeau să se ascundă deranjau derularea hipnotică a şarpelui de asfalt.

Rick începea să aibă gânduri mai bune şi faţă de Harley. La început i se păruse o completare ostentativă în mod inutil la echipamentul său: un efect pe trei roţi al crizei de la mijlocul vieţii. Huruia ca toţi dracii de fiecare dată când accelera şi, împreună cu desenele în vopsea galbenă şi roşie fosforescentă, asta reuşea performanţa de a o face exact opusul discreţiei.

Mamele din clan nu ar fi fost încântate de ea.

Pe de altă parte, era rapidă. Era mult mai robustă decât Yamaha şi uneori, mergând între oraşele mici, Rick începuse să-şi închipuie că merge călare pe un fotoliu, că pluteşte peste păduri şi lacuri. Cu puşca de vânătoare furată legată în spinare şi un veritabil arsenal de alte arme îndesate în desagi, se imagina întruna în postura lui Schwarzenegger. Trecând prin resturi în flăcări, trăgând neîncetat cu un pistol zdravăn şi o mitralieră.

La drept vorbind, Rick – născut Hiawatha – se imagina întruna pe sine şi lucrurile înconjurătoare în noi şi extravagante feluri. Asta se datora întrucâtva plictiselii cu care te alegeai străbătând ţara de la un capăt la celălalt, întrucâtva imaginaţiei sale native, însă cel mai mult cantităţii de iarbă primită de la sachemi pe care o fumase de când dăduse nas în nas cu uriaşul sodomist mare cât un urs care încercase să-l ucidă şi să-l mănânce cu o noapte în urmă.

Îşi făcea socoteala că era dator măcar asta merita.

Petrecuse noaptea într-un oraş măricel pe nume White Deer situat cam la două ore de mers pe autostradă de la momentul fatidicei sale întâlniri cu Slim în Snow Hand. Localitatea fusese în bună parte pustie, însă o mână de oameni clădiseră un soi de comunitate în jurul pieţei centrale, iar Rick fusese prea epuizat şi încordat ca să mai rişte să pătrundă cu forţa într-o nouă casă. Dădu unul dintre pistoalele de nouă milimetri şi o cutie cu muniţie în schimbul unui pat comod şi a două pungi cu carne uscată de iepure, şi primi pe deasupra şi un bol cu supă de legume. Oamenii erau politicoşi, dornici să facă pe plac, însă goi pe dinăuntru. Le citise teroarea în ochi; felul în care se uitau încontinuu când la el, când la Harley, la desagile burduşite.

La un moment dată apăruse o fetiţă – excesiv de surâzătoare – şi-l întrebase dacă este un Colecţionar venit să o ducă la oamenii răi în sutane. Era pe cale să-i spună că nu – să anunţe întregul oraş că nu are nimic de-a face cu Clericii ăia nenorociţi sau cu orice alţi nemernici răuvoitori de care ei se temeau –, când mama fetiţei o luase de acolo aruncând neîncetat priviri speriate peste umăr şi spunându-i furioasă „să nu se apropie de ea!”.

Cu lecţia învăţată, fusese mai reţinut după aceea: se drogase cât de tare îl ţinuseră puterile, şezuse cu ochii pironiţi la foc, încolţit de obişnuitele gânduri aiuristice legate de spirite şi voci care-l vizitau doar când „nu era el însuşi”, iar dimineaţă, înainte ca soarele să răsară de tot, îşi luase tălpăşiţa.

După două ore de mers, trecuse pe lângă o localitate numită Kidder. Acolo, pe marginea drumului care ducea în oraş, erau trei cadavre legate pe o schelă; vechi şi uscate, aproape scheletice acum, atârnând de încheieturile mâinile legate cu sârmă ghimpată. Sub fiecare era câte o pancartă pe care erau scrise cu sprayul păcatele lor, spre a fi văzute de toţi trecătorii.

HOŢ

MUSULMAN

INDIAN

Fiecare pancartă avea trasat dedesubt câte un cerc stacojiu.

Rick hotărî să nu treacă prin Kidder.

Făcuse o singură oprire în cursul dimineţii – o pauză de narcotice pentru a scăpa de ameţeala care-l cuprinsese după terorile şi confuzia din timpul nopţii – şi acum, gonind pe spinarea accidentată a drumului ca un şarpe cenuşiu ce se unduia leneş de la stânga la dreapta, mintea îi rătăcea la toate locurile acela frumoase şi sterpe prin care sachemii s-ar fi simţit

mândri să-l conducă.

Văi nesfârşite de sunet.

Sălbăticii presărate cu falnici arbori noduroşi care se înălţau singuratici pe movile antice.

Cirezi de bivoli la orizont (sau cel puţin monstruozităţi uriaşe cu coarne ca nişte paloşe, adică felul în care îşi imagina el bivolii pe care nu îi văzuse niciodată), răspândiţi pe câmpii mari cu iarbă şi mugind între ei, departe, unde sunetul se pierde şi unde începe impresia.

Indieni care executau dansuri către spirite, ţopăind de colo-colo, agitându-se şi chiuind în vreme ce praful alb care le acoperea pielea picura o dată cu transpiraţia.

Cântau un cântec, îşi dădea seama de asta. Toţi deodată. Peisajele, bivolii, arborii, dansatorii. Nu învăţase limba poporului său – fusese prea preocupat să se joace de-a albul, întorcând spatele, ignorând predicile calme ale lui Tadodaho –, dar înţelegea, cine ştie cum. În măduva oaselor, vorbele acelea aveau un sens anume. În buzunarul de la spate, acul argintiu înfăşurat în cârpe deveni un diapazon: emitea o singură notă de-o frumuseţe cristalină care îi fremăta prin tot corpul, conectându-l la lume, la cer, la Cântec.

Era un imn al urii, înţelegea asta, pentru alungarea spiritelor rele; înfăşuraţi în robe şi tatuaţi, cu zeul lor prăfuit şi demagogul lor purpuriu.

Cerul îi vorbea. Iarba îl trăgea de picioare, şoptind pe o voce joasă stârnită de vânt, iar ramurile unei bătrâne viţe-de-vie – atârnate peste autostrada pe care el o parcurgea în şaua magnificei motociclete – îi spuse: „ai grijă, băiete... ai grijă...”

Era o viziune puternică şi femeile-căpetenie ar fi fost mândre – doar că nu era momentul cel mai potrivit.

Ceva îl plesni peste faţă, trezindu-l din acest vis înceţoşat şi descoperi că iarba şi frunzele îl loveau peste piept şi cap, şi că motocicleta derapa – aproape într-o rână – de-a lungul marginii şoselei.

— Futu-i! urlă el, trezindu-se brusc. Futu-i!

Se întoarse pe mijlocul drumului, ocolind alte gropi, icnind după aer şi promiţându-şi că va rămâne treaz – gândindu-se chiar să arunce iarba care-i rămăsese –, când punctul negru apăru în oglinda retrovizoare.

Se făcu mare repede.

Şi da, la început nu-l preocupă. Cârceii relaxanţi ai fumului îi risipiră încordarea şi se trezi chiar chicotind, fără să ştie bine de ce, la vederea reflexiei ce se făcea repede tot mai mare. Doar un alt motociclist, îşi spunea – unul care gonea mai repede şi mai nesăbuit decât el –, un motociclist care în scurt timp îl va depăşi în drum spre pâcla fumurie de la orizont care, în cele din urmă, avea să devină oraşul New York. Coborând dintre dealuri, metropola era o revărsare de vopsea brun-cenuşie, tăiată cu graffiti de Smog Activ şi mâzgălită cu praf de cretă.

— Ha ha!

Era greu să nu râzi. Şi nu doar de celălalt motociclist, o, nu: de toate cele.

Totul era bun. Totul era nostim.

— Ha ha!

La drept vorbind, atât de mari şi de sufocante erau nesfârşita zonă industrială şi aerul negru de la orizont, dinspre est, încât Rick, ieşit de sub efectul narcoticelor, uită cu totul de motociclistul din urmă şi porni pe urma unui milion de noi ţinte, copleşit, uimit de formele pe care le făcea pe cer fumul scos de un horn, de stranietatea unui parc verde situat în mijlocul întinderii urbane, de zborul păsărilor deasupra sa, de...

Huruitul altui Harley.

Licărul unei jachete argintii în oglindă.

Adânc înăuntrul său, la un nivel raţional neatins de confortul drogului, Rick striga din toţi rărunchii cu o teroare neînţeleasă. Însă pe dinafară, la nivelul învelişului impasibil care îl conţinea, nu făcea decât să chicotească şi să scoată răcnete ca de leu în barbă, încercând să acopere huruitul motocicletei din spate, încercând pe dinăuntru să se lupte cu sine însuşi pentru a redobândi un simulacru de autocontrol.

Jurându-şi iar şi iar că nu va mai fuma droguri vreodată.

Văzu un fulger mic în oglindă, ca de aparat foto, şi strigă:

— Zâmbiţi, vă rog!

La distanţa aceea, uitându-se atent în oglinda pătată de muşte, reuşea să distingă ceva lung şi butucănos iţindu-se într-un unghi ciudat din celălalt motociclist, şi un fuior spiralat de fum înălţându-se în aer între ei.

Lansator de rachete.

La naiba.

— Ha ha!

Dacă n-ar fi reacţionat atât de lent, ar fi murit. Ideea de a vira brusc la stânga îi veni cu încetinitorul, prin urmare, când răsuci în sfârşit ghidonul, trecuse deja o secundă întreagă. O ceaţă cenuşie – împrăştiind căldură şi fum – vâjâi pe lângă el ca un cutremur localizat, direct pe lângă urechea sa stângă. Exact unde s-ar fi aflat dacă ar fi reuşit să se adune ca să vireze.

— Hopa! strigă el, pe jumătate salivând cu măruntaiele strânse de groază, pe jumătate chiuind de veselie.

Racheta atinse pământul la o secundă sau două înaintea lui Rick, apoi nu fu decât fum şi foc şi o ciupercă în milioane de tonuri de negru-roşu-cenuşiu întinzându-se pe verticală şi orizontală, şi tentacule de funingine şi şrapnel căzând ca ramurile unei sălcii, iar el se îndrepta drept spre inima întunecată a mingii de foc şi...

... şi de data aceasta viră mai rapid, trecând cu motocicleta prin căldură şi funingine pe marginea unui crater clocotitor, gonind cu ochii închişi, cu părul sfârâind şi fără să aibă vreo idee încotro se îndrepta. Dintr-o dată, asemănarea aceea cu Schwarzenegger i se părea al naibii de ridicolă.

Când ieşi cu din fum, celălalt individ era aproape de el; străpungea nepăsător peretele de smog negru şi striga ceva pe o voce guturală şi furioasă, ceva ce Rick nu înţelegea. Aruncând priviri în treacăt în oglinda retrovizoare văzu că lansatorul de rachete dispăruse – azvârlit în lături imediat ce devenise inutil –, iar acum omul era aplecat peste ghidonul motocicletei verde-reptilă ca o fantomă călare pe o şopârlă, cu o mitralieră compactă de un negru mat în mâna liberă, cu lunga jachetă argintie fluturând în urma lui.

Rick îşi luă puşca din spate şi speră că lăsa impresia de profesionalism în mişcări. Nu avea probleme să conducă folosind o singură mână şi poate că ar fi reuşit chiar să tragă cu arma folosind-o pe cealaltă, dar a le face pe amândouă deodată în timp ce era urmărit de un psihopat fără chip era cu totul altceva. Se strădui o secundă sau două să se întoarcă şi să ţintească, fu cât pe ce să intre într-o groapă adâncă, şi derapă din nou cu un ţipăt.

Lumea fugi pe lângă el.

Gloanţele trecură unul după celălalt undeva pe deasupra umărului său, făcându-l să se aplece în şa, şi pentru a doua oară se trezi conducând orbeşte. Cratere miniaturale se iscară în

asfalt dedesubtul şi înaintea sa, şi ceva ţiui furios ricoşând într-o componentă ascunsă a motocicletei sale. Rick speră că nu era o componentă importantă, apoi îşi aminti că oricum nu ştia să distingă între ele.

Încă îi venea oarecum greu să nu râdă.

Cealaltă motocicletă mergea paralel cu el. Uitându-se în dreapta, Rick îşi văzu clar atacatorul pentru prima dată – şi îşi dori să nu se fi uitat.

Ram nu era un tip solid. Era deşirat şi palid, cu păr roşcat şi unsuros care-i atârna în şuviţe încâlcite peste faţa mică, asudată şi colţuroasă. Îi amintea lui Rick de un şobolan. Un ghem compact şi bine legat de blană linsă şi muşchi încordaţi. Nici pe departe cel mai puternic rozător de prin părţile acelea, poate, dar numai încolţeşte-l în locul greşit şi nemernicul ăla mic se va întoarce şi va lupta şi nu se va lăsa pentru nimic în lume.

Ram arăta ca un om care se simte mereu încolţit.

Rick strigă:

— Rrrraaaabie!

Asta pentru că i se părea, cine ştie de ce, cuvântul potrivit.

— L-ai ucis... pe Slip... în morţii mă-tii! mârâi creatura deşirată cu ochii înflăcăraţi, ghidându-şi motocicleta până ce ajunse perfect paralelă cu a lui Rick, apoi ridică mitraliera cu o lentoare teatrală, dezgolindu-şi dinţii galbeni.

Purta un fel de cască de protecţie. O cască de fotbalist cu vizeta demontată şi cu două coarne răsucite – smulse de la un berbec – montate de-o parte şi de cealaltă. Şi un melon lipit în creştet.

Lui Rick i se părea, în pofida chestiei cu „ameninţarea morţii”, că psihopatul era leit prinţesa Leia, cu tot cu cosiţele făcuse melc de-o parte şi de cealaltă a capului. Asta i se părea extrem de comic, şi începu să râdă.

Apoi se opri şi începu să scâncească.

Asta îl făcu iar să râdă.

Totul era de-a dreptul jalnic, însă măcar îl făcu pe Ram să ezite cu degetul încordat pe trăgaciul mitralierei, fascinat să vadă că prada sa este şi mai descreierată decât el.

Rick închise ochii şi aşteptă.

Şi aşteptă.

Şi apoi se auziră muzică, şi voci, şi foşnet.

Dintr-o dată i se părea că e iarăşi pe jumătate adormit; ca un val neaşteptat spărgându-i-se în minte, forţându-i ochii să se deschidă şi modificând totul în feluri subliminale. Lumea era în continuare aşa cum fusese înainte, Ram continua să gonească paralel cu el, cu arma ridicată... însă cumva totul era diferit. Totul era fluid şi glacial, poleit cu un soi de lumină aspră fără o provenienţă clară şi fără destinaţie. Poate era din cauza umbrelor sau a formei cerului sau...

Muzica, din nou. Voci tărăgănate psalmodiindu-şi imnul de ură. Iarba foşnind şi bivolii mugind. Tadodaho înconjurat de cei mai bătrâni sachemi, şi mamele din clan – adevăraţii conducători – încotoşmănate în mantii dincolo de lumina focului tribal.

O altă viziune explodând ca o bombă nucleară în miezul prejudecăţilor sale alimentate de drog.

Marele spirit, Începutul-Pământului; vicleanul coiot şi omul-ţestoasă.

Păsările tunetului zburau în cerc pe cer, fiecare bătaie de aripă o nouă calamitate, fiecare licăr din ochi un fulger înfipt în pământ.

„Ţi-am spus noi”, şuieră una dintre femeile-căpetenie, arţăgoasă, „să nu abandonezi Yamaha aia nenorocită.”

Rick chicoti. Din experienţa sa limitată, viziunile rareori aveau efecte concrete.

„Nu e timp pentru asta”, cârâi Tadodaho, înfăşurat ca un liliac în straturi de piele şi pene, cu faţa lui dură brăzdată de dungi negre de vopsea. „Ai grijă.”

Ieşi din vis şi privi dincolo de zidurile opace ale subconştientului său înapoi la lumea reală, ca la un film pe care îl vezi din maşină. Mugetele bivolilor fără număr îşi schimbară tonalitatea pe nesimţite – se subţiară într-un sunet electric de trompetă şi deveniră zgomotul panicat al unui claxon.

Mai încolo pe autostradă, cam la un kilometru şi jumătate în faţa lor, se vedea un camion venind din sens opus. Intrase pe contrasens printr-o spărtură din insula mediană pentru a ocoli un amalgam de fiare ruginite ce blocau banda lui, iar acum ocupa două treimi din drum direct în faţa lui Rick. Exact ca celelalte: ticsit de muncitori jerpeliţi şi paznici vigilenţi, claxonând neîncetat.

Avea loc să treacă pe lângă el, dar nu mult. Iar

motocicleta lui Ram, gonind îndârjit alături de a sa, nu voia să se dea la o parte nici cu un centimetru.

Rick aruncă o privire la arătarea aceea încornorată. Se schimbase la faţă. Surâdea hâtru şi viclean şi victorios, cu arma ridicată, dar fără a o folosi. Observase uriaşul autovehicul. Ştia că urmează distracţie.

— Stai acolo! strigă el cu ochii umezi. L-ai omorât pe Slim, jigodie! Stai unde eşti! Înfruntă maşinoiul ăla, că altfel trag!

Rick chicoti fără voia sa. Măcar psihopatul îi dădea o şansă.

Un glonţ în cap sau o coliziune frontală. Grea alegere.

Oamenii din remorca tirului agitau din braţe, urlându-i să se ferească, să se dea la o parte din drum, să dispară dracului din...

Zidurile se ridicară la loc şi muzica îl purtă iarăşi pe aripile ei.

În vis, Tadodaho nu era îngrijorat. Îl privea pe Rick – nu, nu pe Rick, ci pe Hiawatha – cu căldură, şi spunea ceva ce nimeni altcineva nu putea să audă. Păsările din înaltul cerului râdeau şi cântau şi zburau laolaltă. Copacii se îndoiau la pământ atât de tare, încât trunchiurile le pârâiau şi vârfurile ramurilor li se rupeau. Păsările tunetului zbierau binedispuse şi iarba... iarba doar foşnea cu o veselie inexplicabilă.

Totul era o glumă monumentală. Hiawatha pufni, apoi începu să chicotească. Înainte, niciodată nu fusese aşa. O, la naiba, se drogase de un milion de ori. Încercase să... să comunice naibii cu spiritele la fel de des ca orice alt membru al Haudenosaunee. Însă mereu se simţise ca un impostor; de parcă ar fi tras cu ochiul la ceva din afară, de parcă ar fi încercat să pară serios şi evlavios cu privire la ceva profund stupid.

„Tocmai asta e”, spuse unul dintre sachemi, în timp ce capul i se umfla ca un balon. „Cine ţi-a spus să fii atât de al naibii de serios?”

Începură şi ei să râdă, toţi.

Drumul dinainte strălucea.

Un petic – nimic mai mult – de foc purpuriu şi fum verde, cu o mână de păsări imaginare zburând în cerc deasupra lui, aprinzând asfaltul din faţă. Nu era aievea. Îşi schimba locul şi vălurea, modificându-şi direcţia şi forma. Se afla pe extrema dreaptă a autostrăzii, lipit de margine, ca o pată de ulei vărsat

luminat de-un curcubeu trecător.

Hiawatha râse şi lumea râse şi ea.

Înţelese.

Zidurile se năruiră, visul se şterse şi el se trezi din nou. Lumea continua să fugă. Ram continua să strige la el să stea acolo, să se izbească de camion, să renunţe la viaţă, să se sinucidă, să-şi răscumpere greşeala făcută cu Slim, pur şi simplu – să – moară – dracului!

Încet, fără a se uita măcar, Rick îndreptă motocicleta spre Ram. Mai erau poate zece secunde până la impactul cu vehiculul. O deviere treptată, cu o lentoare tectonică, către psihopat, micşorând spaţiul dintre motociclete.

Mitraliera i se lipi de obraz.

Pufni, imaginându-şi scena. Gonea cu viteza gândului, motocicletă lângă motocicletă, cu o armă la cap.

— Arnie, şopti pentru sine, mori de ciudă.

— Treci imediat înapoi! mârâi Ram atât de aproape, încât nici vântul nu reuşi să-i ştirbească din forţa vocii. Treci înapoi, că altfel de împuşc, jur pe Iisus, iar după ce-o să mori o să ţi-o trag în toate găurile pe care le ai, băiete!

Distanţa până la camion dispăruse. Uriaşul vehicul încetinea, frâna tare, dar asta nu ajuta la nimic. Tot se va lovi de el. Nu era suficient loc ca să treacă ambele motociclete.

Mirajul strălucitor trecu pe marginea drumului. Păsările ţipară. Copacii gemură. Bivolii fornăiră şi loviră din copite şi urlară în noapte, şi…

Rick smuci motocicleta tare către dreapta. Ţeava mitralierei i se afundă în obraz, motocicletele se întâlniră pentru scurt timp, apoi se descleştară, săriră scântei, Ram urlă, după care o luară în sensuri opuse: Rick înapoi pe direcţia camionului, Ram către marginea drumului, râzând superior de trista încercare a lui Rick de a-l împinge deoparte.

Era prea ocupat cu râsul ca să mai observe uriaşa groapă care se căsca pe marginea şoselei.

Visul se risipi cu totul. Fumul colorat şi focul care evidenţiaseră groapa dispăruseră şi păsările se făcuseră nevăzute în aer.

Motocicleta lui Ram căzu cu botul în faţă şi scoase un de fel de zdrang.

Roata din faţă căzu în groapă. Ghidonul se îndoi. Partea

din spate se ridică în aer – un cal verde cambrându-se – şi Ram îşi luă zborul cu fundul în sus; sări din şa şi ateriză pe asfalt, strigând şi zdrelindu-şi complet hainele de piele, rostogolindu-se şi alunecând.

Rick se poziţionă perfect în spaţiul gol şi frână tare.

Camionul trecu zgomotos pe lângă el, tânguindu-se din claxon până ce dispăru în depărtare.

Tăcerea se lăsă puţin câte puţin şi ultimul lucru care tăcu dracului din gură fu vâjâitul din urechile lui Rick.

Ram zăcea întins pe spate, respira superficial, iar o dâră de sânge stătea mărturie în urma lui pentru traseul pe care îl urmase în cădere. Îi lipsea jumătate din faţă. Motocicleta lui era un amalgam de fiare, blocată şi frântă în groapă, şi Rick zăbovi – cu un straniu sentiment de calm faţă de tot ce se întâmplase – pentru a-i goli rezervorul şi a vărsa combustibilul în al motocicletei sale.

Simţea că văzuse lumea „reală”, iar această jalnică reflexie a ei era banală prin comparaţie. Se uită spre est şi pentru prima oară observă aceeaşi pâclă purpuriu-verzuie, ca un ecou al focului luminos din visul său, plutind deasupra oraşului nesfârşit. Arătându-i încotro să meargă.

— … pe tine… şopti Ram. P-pun eu… mâna pe tine…

— Nici măcar nu ştii cine sunt.

— Spune-mi, mârâi arătarea aceea ca un şobolan. Spune-mi cine. Te găsesc.

I se scurgea sânge din gură, acolo unde îşi muşcase limba.

— Eu sunt Hiawatha, spuse Hiawatha.

Apoi plecă spre New York şi se opri o singură dată pe drum, ca să tragă un fum, doar ca să nu piardă visul din gând.

Cu opt sute de kilometri mai la vest, într-o localitate numită cândva Fort Wayne, Tadodaho îşi plimbă privirea în jur la cercul de sachemi adunaţi acolo – chipuri ascunse în aerul plin de fum din Cabana Visării – şi la femeile cu priviri viclene care stăteau în spatele lor, şi încuviinţă din cap. Pipa comună din mijloc (părea cioplită dintr-o singură bucată de lemn sub forma unui impresionant urs totemic, însă era de fapt din răşină turnată în formă, o replică a unei sculpturi absolut fără noimă fabricate în Taiwan în 1998) scoase ultimii vălătuci de fum şi se stinse, ajunsă la capătul folosinţei.

— A scăpat, zise Tadodaho, cu pielea pergamentoasă

ridându-se când râse înţelept. Va ajunge în oraş peste o oră sau două. Va strânge grupul de război. Trebuie să mergem la locul de întâlnire.

— Acum? spuse unul dintre ceilalţi, iritat.

Tadodaho îşi ţuguie buzele, apoi înălţă din umeri.

— Păăăi... Curând, atunci. Cine vrea o bere?

Capitolul 10

Aerul din tunel era aproape tropical. Şi umed, stătut, ca într-o peşteră pe care au vizitat-o doar vulpi diareice şi un roi de cărăbuşi infecţi. *Chestii* indistincte – neaşteptat de reci în întunericul înăbuşitor – îmi picurau pe cap şi trebuia la fiecare pas să-mi înfrânezi fiorii de scârbă şi să-mi spun că *e doar apă, e doar apă.*

Luminile se stinseseră cu mult timp în urmă – felinare sparte bune acum doar ca văgăuni pentru şobolani şi cuiburi pentru lilieci – aşa că eu şi Nate înaintam cu precauţie prin tunelul pustiu, bazându-ne pe farurile palide ale motoretei şi pe flăcările pâlpâitoare ale micilor sălaşuri alcătuite din hamace întinse în colţuri, unde nici nu te aşteptai, şi în refugiile de urgenţă. Bătrânul motor scotea un sunet asurzitor şi nu o dată am văzut chipuri palide scrutându-ne din umbră, mijind din ochi la lumina neaşteptată, apoi afundându-se la loc sub cuiburi/paturi de cârpe şi carton.

— Tot prădători? l-am întrebat pe Nate, speriat de privirile fioroase ale acelor troglodiţi.

El clătină din cap.

— Zărghiţi. Mai răi decât prădătorii. În trecerea noastră, lumina li se reflecta în ochi. Nu aparţin de niciun Klan, nu au casă. În mare parte sunt… proscrişi. Drogaţi, poate. Unii nebuni de legat. Mulţi şi-au pierdut minţile imediat după Molimă. Se întâmplă, ştii? Se întâmplă când îţi vezi toată familia cum moare vomitându-şi plămânii.

M-am cutremurat şi mi-am alungat gândul din minte.

Am trecut pe lângă ei, iar feţele lor palide şi umede, fălcile mişcându-se, bodogăneala îmi aduceau aminte de salamandre. Durdulii, mizere, nocturne.

— Clericii nu au nimic împotriva faptului că stau aici? am întrebat, zărind un alt „O” stacojiu trasat pe peretele dinspre noi la curba din faţă. Cineva alcătuise chiar, în mijlocul unui cerc, o cruce din reflectorizante de bicicletă, care scânteie în bătaia luminii noastre. Mă simţeam ca o săgeată îndreptându-se cu viteză spre o ţintă.

În spatele meu, Nate ridică din umeri, vrând parcă să

spună că Clericii au lucruri mai importante la care să se gândească decât la nişte rataţi ai societăţii.

Peste tot în jurul nostru se vedeau semne care anunţau proprietatea asupra tunelului Queens Midtown. Încă dinainte să intrăm, pe celălalt mal al East River, jaloanele teritoriale erau întinse în şir pe o parte şi pe cealaltă a drumului; albe ca spuma laptelui şi întotdeauna cu un cerc stacojiu mare desenat deasupra.

În afara perimetrului acestei graniţe abstracte stăteau trei malaci înarmaţi din greu. Doi bărbaţi şi o femeie, fiecare îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni de camuflaj şi bretele, întreţinând toţi o discuţie aprinsă cu o ceată de prădători jerpeliţi şi împleticiţi. Unii dintre aceştia arătau cu degetul spre noi.

— Mickey, murmurase Nate pe o voce joasă. Am observat îngustând ochii că cel mai înalt dintre ei – un uriaş oacheş cu păr alb ca zăpada şi trese de un roşu livid scrijelite pe umeri – se desprinse din discuţie şi ne privi încruntat în timp ce treceam. Doar după ce am trecut pe sub bolta tunelului mi-am dat seama că Nate îşi ascundea faţa.

Când tavanul tunelului se închise deasupra noastră, ultimul lucru pe care l-am văzut a fost un indicator vopsit de mână cu grijă, agăţat deasupra rampei de intrare, pe care scria:

ŞI EL VA AFLA ÎMPĂRĂŢIA CERURILOR

— Mda, făcuse Nate cu dispreţ. Într-un fel sau altul.

Înapoi în beznă, după vreun sfert de oră, am virat pentru a ocoli un morman de fiare contorsionate – epava unei maşini ruginite, probabil – şi am scrutat tavanul tunelului. În Londra, cam la un an după izbucnirea Molimei, mă aventurasem într-o staţie de metrou ca să-mi ostoiesc curiozitatea. Atunci, locul fremăta de viaţă: ticsit de oameni care încercau să rămână uniţi, care încercau să-şi ţină de cald. Însă efectul era acelaşi. În adâncul pământului, unde lumina nu pătrunde, gândurile încep să-ţi roiască în cap...

Te gândeşti la miile de tone de stâncă şi pământ şi apă care stau suspendate deasupra ta. La coloniile de furnici cu pereţi din sticlă din grădinile zoologice şi la mii de creaturi

negânditoare care îşi văd de ale lor în arterele pământului.

Tunelul Queens cam aşa ceva era, atât doar că nu era o arteră. Era o venă: îmbâcsită, dezoxigenată, învineţită de-un sânge inutil. Nate arătă înainte spre o altă curbă bruscă şi am pornit spre cel mai slab licăr de lumină – o iluzorie lumină naturală ce pândea mereu dincolo de colţul următor. Nate spunea că aceasta era ruta pe care o folosea de fiecare dată când aducea copii de la aeroport. Spunea că ştie drumul ca pe propria sa palmă.

L-am întrebat câţi oameni ştiu *cu adevărat* cum arată palmele lor.

Ignoră întrebarea.

În orice caz, mă bucuram că ştia drumul. Numărul de obstacole ruginite şi de bucăţi de ciment care atârnau din tavanul tunelului era uriaş şi fără îndrumările lui ne-am fi izbit de ceva încă de la început.

L-am întrebat din nou ce se întâmpla cu copilaşii după ce ajungeau la destinaţie. Ajungeau preoţi la maturitate? Plecau într-un loc secret pentru a începe să clădească viitorul?

Nu-i puteam vedea faţa, însă îi luă mai mult ca de obicei să răspundă.

— Ţi-am spus că nu ştiu, rosti el.

Tunelul făcea coturi după coturi, sfidând toate direcţiile evidente stabilite de arhitectura locului. Avusesem impresia că unea Queens de Manhattan fără nu ştiu câte meandre, direct prin strâmtoare, dar era clar că traseul lui sinuos ne purta mai adânc în inima insulei, pe sub adunătura de blocuri şi magazine de pe Murray Hill, înainte să se întoarcă la o sută optzeci de grade şi să ne scuipe la lumina zilei pe o rampă de ieşire gâtuită de epave şi umbrită de bolţi din piatră. Umiditatea sufocantă rămase în urmă şi aproape că ar fi fost o uşurare să ieşim la lumina soarelui dacă Smogul Activ n-ar fi acoperit iarăşi cerul cât timp noi stătuserăm sub pământ; acoperea clădirile simple din centru într-o albeaţă sumbră, neliniştitoare. Peste umărul meu, vârfurile districtului financiar erau ascunse vederii – doar o vagă impresie a unor ace înfipte în pământ – şi fiecare colţ de stradă devenise un efect special de duzină.

Ca şi înainte, însemnele Clericilor erau pretutindeni. Jaloane teritoriale, graffiti stacojiu, bannere întinse deasupra străzilor pustii. O pictură murală uriaşă înfăţişându-l pe John-

Paul Rohare Baptiste ne privea de pe peretele cu fronton a unui bloc cu apartamente. Din cine ştie ce motiv, mai ameninţător nu mi s-ar fi părut nici dacă Abatele rânjitor ar fi strâns în mâini un AK47 sau dacă ar fi purtat mască precum luptătorii IRA din Belfast. Pur şi simplu radia… *răutate.*

Totul era *nemişcat*. Static. Nicio mişcare în depărtare, nici urmă de prădători, câini sau şobolani. Nici păsările nu se sinchisiseră să rămână prin preajmă, iar de la orizontul gol dinspre nord – Central Park, bănuiam, sub nivelul acoperişurilor – şi până la umbra gâtuită de ceaţă a Empire State Building ce se înălţa deasupra noastră în stânga, locul acela lugubru îşi merita cu prisosinţă supranumele: **Hell's Kitchen.**

— Acolo, zise Nate. Manhattan.

Mă aşteptam la ceva aglomerat. O comunitate sectară poate, umplând în întregime districtul din centrul oraşului, roind de copii răpiţi din cealaltă parte a lumii devastate. Îmi imaginam un paradis sclipitor. O enclavă harnică a radicalilor progresişti, străzi şi străzi întregi înţesate de tineri entuziaşti, clătind şi *re*clădind, muncind pe brânci la ridicarea civilizaţiei zilei de mâine.

Ce de gogoşi vechi şi stătute!

Erau maşini încremenite în timp, bară la bară. Pneuri dezumflate şi parbrize sparte. Schelete tolănite pe locurile din faţă sau ghemuite descărnate pe trotuar. Ici şi colo, focul înnegrise câte o epavă ruginită sau pârlise la suprafaţă o bucată de stradă. Maşini cu aruncătoare de flăcări, bănuiam; arseseră cu cinci ani în urmă corpurile victimelor Molimei.

Ziarele zburau care încotro. Gunoi colorat erau împrăştiat peste tot aidoma unor decoraţiuni vii întinse peste o mlaştină ruginită şi zoioasă.

Soarele cobora spre apus. Lumina lui făcea totul să pară chiar frumos, într-un fel.

L-am întrebat pe Nate unde erau toţi oamenii şi am descoperit că vorbeam în şoaptă. El aruncă o privire la acoperişuri, îşi trase nasul zgomotos, după care ridică din umeri.

— Sunt două răspunsuri la asta.

— O, da?

— Da. Primul este: sunt toţi la adăpost. Centrala. Vezi tu, Clericul nu-i membrul unui Klan ca oricare altul. La ei nu există prădători şi membri de drept ai Klanului, nu-nu-nu. În echipa

asta intră clericii, soldaţii, pelerinii, curatorii. Cu o privire tristă, atinse tatuajul de pe faţa sa. O cu totul altă ierarhie. Pe deasupra, jigodiile astea se ocupă de mai multe lucruri ca de obicei. Teritorii. Droguri. Arme. Tot ce vrei şi ce nu vrei. Târâturile astea au credinţă. Complicaţii cât încape.

Am aruncat iar o privire înapoi, deranjat de linişte. Am coborât de pe motoretă şi am scotocit în rucsacul meu tot mai gol, scoţând harta mototolită a oraşului şi despăturind-o cu grijă.

— Deci… nu-i deranjează străinii care se plimbă pe aici?

— A, păi… Iar vine vorba de „deranj”. Dacă-i *deranjează?* Da, da, cred că-i deranjează. Dar nu vor face nimic în privinţa asta până nu ridică cineva mâna. Atunci fii sigur că-ţi vor tăbăci cum scrie la carte curul ăla alb şi păros.

Am ridicat ochii din hartă, încercând să mă dumiresc.

— Curul meu nu-i pă…

— Nu asta-i *ideea*. Ideea e că, în funcţie de ce naiba *cauţi* tu aici şi atâta timp când nu vrei să-i calci pe Clerici pe bătături, n-o să avem de suferit.

În ochii lui se vedea ceva ciudat. M-am prefăcut că nu observ şi am rotit harta, cu ochii îndreptaţi spre răsărit.

Nate îşi drese glasul.

— Deci? făcu el.

— Deci, ce?

— Deci, *vrei?*

— Dacă vreau să mă pun cu preafericitul de colo? am înclinat din cap spre pictura rânjitoare de pe perete. Nu. Nu-i treaba mea. Mă doare-n paişpe, colega. Eu am venit aici doar după nişte informaţii.

Nate păru uşurat. Am coborât privirea la cercul mare şi roşu de pe hartă, apoi am ridicat-o iar spre răsărit, simţind un fior neaşteptat de anticipare. După aceea am împăturit harta şi am urcat înapoi în şa, amintindu-mi pe dată ceva.

— Ai spus că sunt *două* răspunsuri.

— Da, da, asta am spus. Răspunsul numărul doi este: sunt peste tot în jurul nostru.

Şi avea dreptate. Le simţeam prezenţa. Ochi atenţi în umbre, privindu-mă din spatele ferestrelor pe jumătate bătute în scânduri de pe o parte şi de pe cealaltă a străzii, ochindu-mă de pe acoperişuri. Eu, unul, nu vedeam nici ţipenie de om.

Asta doar înrăutăţea lucrurile.

Am pornit în trombă spre 42nd Street şi am virat brusc la dreapta, croindu-mi drum spre nord-est într-o serie de diagonale treptate, străduindu-mă din răsputeri să las impresia că ştiu ce fac. Nate se cufundase în tăcere. La orizont, o formă se desprinse încet din pâclă. O lespede ameninţătoare de piatră – înaltă şi lată, dar îngustă în profunzime, – ca o cutie de cereale construită la proporţii colosale.

Nate păru dintr-o dată să nu aibă astâmpăr, aruncând ocheade în toate direcţiile. Încă nu-i spusesem încotro mă îndreptam şi-n mod categoric *de ce* mă îndreptam într-acolo, însă pe măsură ce umbra ameninţătoare a clădirii se apropia tot mai tare bănuiam că motivul era cât se poate de evident.

Bănuiam că trebuia să-i spun ceva. Să-l întreb dacă este sigur. Să-i cer părerea.

Dar:

Ceva nu-i în regulă…

Ceva nu-i în regulă cu el…

Ceva legat de povestea lui, de numele lui, de Londra…

Aceeaşi confuzie dintotdeauna. Aceeaşi veche contradicţie dintre informaţiile oferite de simţurile mele – că Nate era un om de încredere, un tip haios, un diamant în colbul drumului – şi cele oferite de instincte, lucru care râcâia un crâmpei de cunoştinţe subconştiente şi mă făcea să ţin garda ridicată.

Dar, pe de altă parte, mi se mai întâmplase să greşesc.

În cele din urmă, Nate se aplecă în faţă şi strigă peste zgomotul motoraşului furios al motoretei, cu vocea plină de îngrijorare în ciuda faptului că zbiera.

— Ţi-aduci aminte că ţi-am spus că nicio jigodie purtătoare de sutană nu este pe stradă? strigă el. Că toţi sunt în… Centrală, da?

— Da?

Arătă cu degetul spre clădirea neagră.

Motoreta huruia. Clădirile goneau pe lângă noi, monolitul negru devenea tot mai mare.

— O, am făcut. Futu-i să-i fut.

— Iar acum, preafericitul Abate John-Paul vă va demonstra din nou miracolul fiinţei sale, astfel încât cei ce nu cred vor fi iluminaţi, iar acei fii şi acele fiice care se află deja în sânul măreţei noastre comunităţi vor primi şi mai multă putere graţie divinităţii sale!

Vorbea cu accent sudist. Nimic mai potrivit pentru livrarea unei predici mediatice.

Tragic era că, atunci când nemernicul acela îmbrăcat în sutană a rostit cuvântul „sân”, mi-am plimbat privirea prin mulţime ca să întâlnesc ochii vreunui copil care să chicotească pe ascuns la auzul acelui cuvânt trivial.

Însă nu era nici urmă de copii. Evident.

Asta era ideea.

Asta se întâmpla în Londra. Asta se întâmpla acum doi, poate trei ani. Era una dintre puţinele dăţi când cedasem curiozităţii şi mă dusesem să văd Show-ul Zilei de Mâine.

Stând într-un depozit vechi aflat undeva în Docklands, în mijlocul unei mulţimi de oameni strânşi în jurul unui televizor cu plasmă, nu puteam să nu îmi aduc aminte de slujbele de Crăciun de la miezul nopţii, din copilărie. Stând acolo cu familia, cu capetele plecate, cântând colinde...

Chiar şi atunci eram destul de mare ca să ştiu ce cred şi ce nu. Chiar şi atunci, aceeaşi senzaţie de neverosimil, de ipocrizie, de aliniere la un lucru în care nu crezi. Aceeaşi pornire neclară de a ieşi din turmă şi de a-l plesni pe vicar şi de a începe să strigi la toţi să gândească, să-şi deschidă dracului ochii, să nu mai fie atât de proşti!

Eram tânăr. Ce altceva să spun?

Dar da, aceeaşi senzaţie. Îngrămădit de telespectatori într-o zi de duminică, expresii ca de zombi aţintite spre acel pătrat de lumină pâlpâitoare, sorbind fiecare cuvânt rostit de crainic. Aceeaşi senzaţie de neapartenenţă, în vreme ce toţi în jurul meu ascultau cu un devotament străin de mine cuvintele lui John „Uite-ce-mare-căciulă-am” Paul Rohare Baptise şi ale cohortei sale de evanghelişti guralivi.

În ziua aceea, transmisia era mai bună decât de obicei – semnalul era mai puternic, pâlpâitul ecranului mai puţin deranjant – şi mulţimea era chitită să extragă din ea toate informaţiile şi sfinţenia pe care le puteau extrage.

— Miracolul, boscorodeau în jurul meu. Îl va pune în practică! Îl va pune în practică!

O, da...

Înfăptuia „Miracolul” poate o dată pe lună. Cu toţii îl văzuserăm înainte. Chiar şi aşa, un mic fior străbătu mulţimea; ideea dătătoare de forţe că credinţa lor nu era doar reafirmată,

ci şi definitiv justificată. Ei vedeau drăcoveniile alea ca pe o dovadă a caracterului divin al Abatelui şi, în pofida cinismului meu îndelung exersat, nu puteam să nu fiu puţin impresionat. O, da, rutina era găunoasă, se apela la orice tertipuri şi trucuri vizuale posibil pentru a tulbura percepţia, şi totuşi… Era ceva la chipurile tuturor oamenilor de pe ecran, minunându-se şi stând gură-cască de uimire. Poate că puteai păcăli camera de filmat, însă era mult mai greu să-i păcăleşti pe tăntălăii din studio.

— Aleluia! urlă un tip din mulţime. Probabil unul infiltrat de Clerici.

Începu aşa cum începea întotdeauna, cu crainicul care aducea în cadru doi tineri acoliţi zâmbitori. Amândoi minori – o fată şi un băiat –, fie îndoctrinaţi de biserică atât de tare, încât zâmbetele lor radiante erau simboluri naturale ale satisfacţiei lor personale, fie atât de drogaţi, încât nu le mai păsa de absolut nimic. Purtau aceleaşi robe cenuşii ca toţi din jurul lor, cu o singură excepţie notabilă; amândurora le lipsea mâneca stângă, ceea ce făcea ca braţul să le fie gol până la umăr.

— Fratele James, sora Tilda, îi prezentă crainicul cu un surâs fălos, după care îi duse la o masă albă din aceleaşi studio vechi şi prăfuit. Trei vase Petri aşteptau, goale, alături de un microscop sofisticat cu o cameră de filmare ataşată la tubul optic.

Crainicul zâmbi la aparat, murmură o rugăciune cu ochii închişi, apoi scoase trei seringi hipodermice dintr-un buzunar al sutanei.

Mulţimea trepidă din nou.

— Amândoi aceşti vrednici acoliţi ai Zorilor Redescoperiţi – lăudat fie-le sufletul, Doamne! – au sânge de tipul O-negativ. La fel ca noi toţi, fraţi şi surori! La fel ca toată suflarea celor care au supravieţuit pe pământul acesta verde, creat şi Plivit de Cel de Sus!

Înfipse un ac în braţul fetei, luându-i sânge cu o viteză exersată. Îi mulţumi, apoi făcu semnul crucii între ea şi el însuşi, şi o îndemnă să iasă din cadru. Goli seringa în primul vas Petri şi întregul procedeu se repetă cu „Fratele James”.

— Acum, spuse predicatorul, aşezând o picătură mică din sângele Tildei pe o lamelă sub microscop şi agitând seringa cu sângele lui James ca un vechi trăgător de elită. Deoarece amândoi aceşti minunaţi fii şi fiice ale lui Iisus au aceeaşi grupă

de sânge, nu e absolut nicio problemă să le amestecăm între ele. Zâmbi ironic. Voi, toţi cei care vă îndoiţi – asta nu e credinţă, oameni buni, asta-i ştiinţă!

Mulţimea râse ca la un semn.

Imaginea se mută la ceea ce se vedea prin microscop. O întindere uniformă de cercuri roşii, atât de înghesuite pe un câmp de lumină puternică, încât aproape că le puteai confunda cu un bloc solid. Globule roşii.

Vârful acului apăru în câmpul vizual ca un tren de marfă nesigur, dând la o parte straturi din sângele Tildei. M-am întrebat pe fugă dacă exista vreun motiv clar al alegerii acoliţilor de sexe diferite, vreo aluzie discret sexuală a amestecării sângelui lor în public.

Poate că doar îmi stătea mie mintea la sex. Trecuse o vreme.

Sângele lui James ieşi pe ac şi se difuză în îngrămădeala de globule care umpleau ecranul. Fără să existe pulsul care să le omogenizeze, mişcarea naturală era minimă, însă acul prinse a se mişca înainte şi înapoi, amestecând ca un pictor pe o paletă.

— Ca înainte, spuse predicatorul. Nicio şansă, vedeţi? Nicio reacţie. Nicio acţiune de respingere. Amândoi au acelaşi fel de sânge.

Imaginea se întoarse la predicatorul rânjitor, doar că acum acesta avea un invitat. Firav, aşezat într-un scaun alături de el şi părând mai puţin sănătos – mai zombificat – decât de obicei, invitatul era John-Paul Rohare Baptiste, plin de-o seninătate tăcută sau de-o senilitate incontinentă, asta în funcţie de cum priveai lucrurile.

În mod previzibil, mulţimea o luă razna în jurul meu.

Predicatorul se înclină, se foi, murmură rugăciuni, sărută anteriul boşorogului şi în cele din urmă îşi continuă misiunea şi înfipse un ac în pielea zbârcită de pe braţul mumiei ambulante. În acelaşi lor se vedeau câteva vânătăi dispuse într-un fel artistic, acolo unde sărmanul suflet hăituit îndurase alte testări, făcând publicul să scandeze şi să suspine compătimitor la suferinţa sa altruistă. Mie toate mi se păreau făcute prin machiaj.

Oricare ar fi fost adevărul, predicatorul izbuti până la urmă să scoată câţiva mililitri din lichidul divin al bătrânului şi se

întoarse numaidecât la microscop cu seringa în mână.

Acul alunecă în amestecul rezultat din sângele acoliţilor şi imediat îşi eliberă conţinutul, o dâră rubinie ce acoperi tot restul.

Efectul fu aproape imediat.

Globulele se amestecară. Se formară grupuri. Culorile se întunecară. Cu o mişcare retractilă, ca de lipici, amestecul acela de sânge vâscos se strânse, se întinse, după care se separă în noduli închişi la culoare. Parcă urmăreai ceva perfect transparent ţinut deasupra unei flăcări şi căpătând forme cu totul noi.

— Ceea ce vedeţi, spuse predicatorul, se numeşte aglutinare. Asta se întâmplă când faci cuiva o transfuzie cu sânge dintr-o grupă de sânge greşită. Ei bine, noi, toţi cei cu O-negativ, înainte ca Sfânta Mânie a Celui de Sus – Aleluia! – să Plivească lumea noastră mizeră de păcătoşi, am fi putut să ne donăm sângele oricărui ins de pe stradă. Dacă se practică suficient de încet, reacţia este aproape nulă. Donatori universali, fraţi şi surori! Amin! Dar dacă încerci să faci transfuzie de altă grupă în corpul cuiva cu O-negativ, organismul va reacţiona. Sângele se va aglutina.

Cadrul reveni asupra predicatorului. Acum acesta era serios, încruntat, transpiraţia îi stătea în broboane pe frunte.

— „Şi am auzit un glas tare”, şuieră el, „care venea din Templu, şi care zicea celor şapte îngeri: «Duceţi-vă, şi vărsaţi pe pământ cele şapte potire ale mâniei lui Dumnezeu!» Cel dintâi s-a dus şi a vărsat potirul lui pe pământ. Şi o rană rea şi dureroasă a lovit pe oamenii cari aveau semnul fiarei şi cari se închinau icoanei ei.”

Predicatorul se şterse pe frunte, de parcă ar fi fost copleşit, apoi eliberat dintr-o transă puternică. Mi-am reţinut un căscat.

— Apocalipsa! ţipă el. Apocalipsa şaisprezece, unu şi doi! Profetul prevesteşte mânia Domnului, anunţând moartea şi damnarea tuturor păcătoşilor şi păgânilor asupra cărora şi-a pus semnul! Şi-a pus semnul pe dinăuntru, fraţi şi surori! Şi-a pus semnul chiar în sângele lor!

Inspiră adânc şi, în timpul acelei pauze, am aruncat o privire peste mulţimea de lângă mine. Niciunul nu reuşea să stea nemişcat; tremurau, ţopăiau de pe un picior pe celălalt, se

cutremurau de evlavie.

— Fraţi şi surori, zise predicatorul, binemeritata Molimă a măturat întreaga suflare omenească şi ne-a lăsat fără mijloace cu care să ne punem în practică fărădelegile, proiectele noastre egoiste, războaiele noastre sfinte. Ne-a decimat, ne-a distrus tehnica, ne-a distrus marile civilizaţii – ha! Amin! – şi ne-a lăsat doar cu spiritul şi credinţa. I-a cruţat doar pe cei fără semn – pe O-negativi – şi toţi ceilalţi au pierit! Ştiinţa ne spune asta! Domnul ne-o explică!

Un prim-plan extrem.

— Toţi au fost nimiciţi – mai puţin unul! Un singur mare om, a cărui puritate era atât de mare, a cărui viziune atât de intensă, a cărui putere atât de nestăpânită, încât s-a împotrivit semnului aruncat asupra netrebnicei lui familii de păcătoşi, încât a îndurat durerea moştenirii sale cu obrazul întors, şi a fost cruţat, singur din toată lumea, de Domnul din ceruri!

O transfocare rapidă, neprofesionistă şi demodată, însă perfectă pentru intensitatea momentului; îndepărtându-se de predicator şi direct asupra chipului lui John-Paul.

Zâmbitor. Radiant.

Mulţimea o ia razna!

Am ieşit prin spatele depozitului cât timp uralele încă răsunau înăuntru.

Boşorogul ăla nenorocit trebuia să fie mort. Trebuia să se fi sufocat şi să fi murit.

O, futu-i, ştiu, ar putea fi o mascaradă, fără mari bătăi de cap. Cine poate spune că imaginea se mută la microscopul din studio? Cine poate spune că în seringă nu este sângele altcuiva? Însă am văzut zăpăceala atunci când sângele acoliţilor avea reacţii ciudate datorate uneia sau altei boli sangvine sau a unei alte afecţiuni neobişnuite. Am văzut episoade când au trebuit să aducă rezerve, sau când predicatorul a folosit chiar sângele lui, ori când camera de pe microscop a dat rateu şi au trebuit să amestece cantităţi de sânge atât de însemnate – pe viu în vase Petri –, încât Abatele era la sfârşit mai alb decât creta.

Mereu la fel. Mereu aglutinarea şi coagularea.

Am văzut episoade când au ridicat la aparat certificatul lui de naştere, au focalizat puternic asupra casetei „A (Rh+)". Înainte de Molimă, numele lui era John P. Miller, ca să ştie toţi.

Am văzut episoade în care au filmat cum sângele lui –

expus la contactul cu aerul – se strângea şi murea sub atacul virusului Molimei.

Era posibil ca totul să fie o farsă. Era posibil, însă nu era şi cazul. Asta îmi spuneau instinctele.

Prin urmare, cum naiba reuşise moşul ăla ramolit performanţa asta?

În tot cazul, era un spectacol de televiziune minunat.

Capitolul 11

Apropiindu-ne de destinaţie, am început să vedem oameni – oameni reali, în loc deschis, ferindu-se din calea noastră.

Seara coborî ca o cortină – neaşteptată şi blândă – şi soarele ca un gălbenuş de ou se aşeză pe linia orizontului şi străpunse pâcla lăptoasă atât cât să înflăcăreze fiecare unghi al lespezii aceleia de piatră, al acelui uriaş monolit negru-albăstrui care se înălţa deasupra East River ca o piatră funerară.

Odată fusese clădirea Secretariatului General, inima administrativă a sediului Naţiunilor Unite, iar clădirile bibliotecii şi Adunării Generale (o buclă superficială de ciment alb cu o colosală minge de popice înfiptă pe acoperiş) stăteau pitite la umbra ei; întregul complex stătea lipit de râu ca şi când ar fi încercat să scape înotând.

Pe măsură ce ne apropiam n-am putut să nu observ cât de multe geamuri erau sparte, în ce culoare puternică fusese pictată gigantica antenă parabolică de lângă râu.

Stacojiu. Un „O” mare, stacojiu.

Teritoriul Clericilor.

În privinţa ONU, întotdeauna am întreţinut un sentiment ambivalent.

Pe de o parte, era o idee al naibii de evidentă, nu? O organizaţie care să-i pună la masa *discuţiei* pe toţi tâmpiţii care aveau ceva de împărţit. Era ceea ce americanii ar numi „la mintea cocoşului”. Şi da, puteai bodogăni la nesfârşit despre faptul că nu are nicio putere, că este cu mâinile legate de birocraţie şi corupţie, că are scopuri prea vagi şi prea elitiste, că mesajul ei de unitate nu se întinde atât de departe cât lăsau toţi să se înţeleagă… însă cel puţin *exista.* Cel puţin oamenii se puteau uita la ea şi să spună:

„Ia te uită. Este o *speranţă.”*

Pe de altă parte, toată viaţa profesională mi-o dedicasem făcând lucruri urâte pe care ONU le declarase ilegale cu zeci de ani în urmă, aşa că nu pot să-mi dau cu părerea despre lipsa de armonie între naţiuni.

Pe lângă asta, în locul Casei Albe – şi a tot ce se aflase în jurul ei pe o rază de cincisprezece kilometri – acum era un crater

enorm, mărturie dureroasă a abilităţii ONU de a media o criză.
Iarăşi sunt necruţător. Când se declanşase Molima, acei sărmani nenorociţi probabil că o încasaseră la fel tare ca toţi ceilalţi. Nu e uşor să calmezi pe cineva când are degetul pe „Buton”, când lumea întreagă e pe ducă în jurul tău, când un virus misterios este în mijlocul operaţiunii de decimare a cincizeci şi nouă de miliarde de oameni, să-l calmezi doar făcând apel la umanitatea lui. Doar vorbim de *politicieni* aici!
Şi totuşi. Era greu să împaci incredibila inutilitate a întregii organizaţii cu splendoarea sediului ei.
În apropierea lui, oamenii de pe drum se mişcau încet; abia ridicau ochii când treceam. Unul sau două vehicule rulau pe străzi crăpate, pline de oameni cu ochi morţi şi fără cuvinte. Am simţit fiorul acela rece la baza şirei spinării, ca acela stârnit de instinctul de luptă, numai că mai rece, mai logic, şi mi-am lăsat simţurile să umple golurile.
Chipuri înlăcrimate, uitându-se în sus la edificiul ameninţător, cu buzele răsucite de teamă şi dezgust. Cu încheieturile degetelor albite.
Furie, resentiment, teroare.
Capete plecate, trupuri resemnate. Descurajare şi disperare.
Aveau alura unora care au venit să vadă ceva, care au călătorit doar ca să vadă, să aibă o viziune, iar acum, că au avut-o, se întorc alene către casă, cu inima frântă.
Aveau alura unor pelerini care au bătut drumul în van. Turişti demoralizaţi.
Niciunul nu făcea parte din Cler. Niciunul nu prezenta măcar însemnul lui Nate. Purtau culorile a zeci de Klanuri diferite şi se evitau reciproc, unindu-i doar uniformitatea expresiilor de pe chip.
Şi majoritatea erau femei.
— De ce-s aşa supăraţi? l-am întrebat pe Nate, luând ultimul colţ pe 1st Avenue. Credeam că oamenii-i *iubesc* pe Cle…
Vocea pur şi simplu mi se… opri.
În ghiduri erau steaguri. Un semicerc larg de steaguri fâlfâitoare şi mândre, mărginind aleea care te ducea la Piaţa Naţiunilor Unite, câte unul pentru fiecare stat membru. Obişnuiam să mă întreb ce se întâmpla de fiecare dată când se

alătura un stat nou. Ridicau acolo un steag nou? Redistribuiau spaţiul dintre celelalte? Cine stabilea ordinea?

Acum nu mai erau steaguri.

Nate mă prevenise despre asta. Momentul *Spartacus*. Pădurea de cruci.

Avertismentul nu fusese de ajuns.

La un capăt al drumului era un camion înalt cu mini-macara, vopsit în albastru şi stacojiu, culorile Clericilor, iar în vârful fiecărui steag uriaş, cu câte o bară transversală sudată astfel încât să formeze un T, atârnau şi gemeau cei pedepsiţi.

Şi sângerau.

Şi urinau.

Şi defecau în capul mulţimii de jos.

Iubiţi sfâşiaţi de durere, am început să înţeleg. Prieteni. Membri ai familiei. Neputându-se întinde ca să-i elibereze, supravegheaţi atent din cealaltă parte a gardului înalt din sârmă ghimpată de *tâmpiţii* ăia în sutană cu arme şi vehicule şi toate jucăriile din lume. Stâlpi cu vârf ascuţit, eşafoade cu mitraliere grele, colaci întregi de sârmă ghimpată şi arme cât nu puteam să număr.

Naţiunile Unite deveniseră o fortăreaţă şi îşi afişa duşmanii captivi cu toată subtilitatea medievală a capetelor înfipte în stâlpii de la poartă.

— Ce au făcut? am şoptit în timp ce motoreta se oprea. Unul dintre cei atârnaţi striga la o femeie din mulţimea de jos, îi spunea să plece, să nu-l vadă aşa, să se întoarcă acasă, să uite de el. În cele din urmă, Coriştii l-au lapidat pe rând până ce a tăcut, apoi s-au uitat urât şi au rânjit la acea femeie, poftind-o să încerce să-i oprească.

Aveau în apropiere un coş plin cu pietre rotunde. Presupun că genul ăsta de lucru se întâmpla des.

Nate coborî de pe motoretă şi suspină. Părea mai iritat decât îl văzusem până atunci, ţopăia de pe un picior pe celălalt, cu forţe reîmprospătate, rozându-şi unghiile.

— Sunt în principal cei care au încălcat regulile, spuse el. Oameni care au pornit o bătaie, care au furat. Care au încercat, poate, să-şi regleze conturile fără să ceară sprijinul adjudecătorilor. Care au nesocotit o Piua. Cine naiba să ştie?

Uitându-mă în sus oamenii aceia – goi puşcă, învineţiţi, legaţi de catarge cu cabluri ghimpate, cu gâturile îndoite, cu

umerii strânşi – m-am simţit prea istovit, prea dezgustat ca să îmi mai irosesc energia întrebându-l pe Nate despre ce naiba vorbea.

Pricepusem bine care era miezul problemei.

— Oricine îi calcă pe nervi, am spus.

Nate încuviinţă din cap cu o expresie tristă şi îşi trase şapca mai jos peste faţă.

O mulţime şi mai mare era adunată chiar în faţa porţilor. Părea a fi un pichet sau o mişcare de protest, un semicerc ce dospea de indignare reţinută, oameni care se uitau înăuntru cu ochi mocniţi. Aveau privirile ridicate peste paznici plictisiţi, peste baricade şi vehicule oprite, peste clădirile părăginite îngrămădite aidoma unor scaieţi în jurul bazei clădirii Secretariatului General. În cazul acesta, procentajul de femei era şi mai mare, iar când mi-am lăsat simţurile să alunece în acea stare subconştientă de vânare a informaţiilor – folosindu-mă de orice mic detaliu din jurul meu, lăsându-mi creierul să le pună toate cap la cap – aproape că am simţit gustul foamei, durerii, disperării lor. Veniseră acolo să revendice ceva ce pierduseră.

— Mame, zise Nate, făcându-şi de lucru cu motoreta. Au venit să-şi vadă copiii.

— Au dreptul să-i viziteze?

Nate scoase un râset scurt şi trist şi clătină din cap.

— Nu, la naiba. Cel mai adesea doar… stau aici. O săptămână, poate două. Sperând să zărească ceva, să surprindă vreun semn, ce ştiu eu. Ceva ce să le arate că pruncii lor construiesc *într-adevăr* acea… „Nouă Zi de Mâine”. Ceva ce să le facă să se simtă mai bine, poate. Să le mai ia din sentimentul de vinovăţie.

— Li se îndeplineşte vreodată dorinţa?

— Mnu. Orice s-ar întâmpla acolo înăuntru, acolo *rămâne*.

— Dar tu îi aduceai pe copii aici. Tu trebuie să fi văzut interiorul.

Nate ridică din umeri.

— Unele părţi. Garajul de recepţie, pompa de alimentare. Dar îţi spun asta… Noua Zi de Mâine cam seamănă cu Vechea Zi de Azi, şi nici vorbă de cete de copii fericiţi care să zburde pe-acol*o, înăuntru.*

Am scrutat scena mult timp, lăsându-mă îmbibat de

suferinţa femeilor. Nate îşi aprinse o ţigară şi se aşeză să o fumeze, întorcându-se cu spatele, cu o discreţie neverosimilă, de fiecare dată când câte un paznic se întâmpla să-şi arunce privirea în direcţia noastră.

Dacă m-aş fi oprit să mă gândesc la asta în clipa aceea şi în locul acela, poate că aş fi fost surprins. Cu toată reticenţa lui, cu toată teama şi angoasa de-a nu fi prins de Clerici, iată-l acolo. Nu rostise nici măcar un cuvânt de protest când veniserăm încoace. Se apropiase fără preget de bârlogul dragonului şi se aşezase în faţa lui împreună cu noul său protector şi cu armura sa de cavaler lăsată în vine.

Dar în clipa aceea nu mă gândeam la asta. Puteţi zice că-s tâmpit. Eu mă gândeam la gemetele care veneau dinspre crucifixe şi la suspinele care veneau dinspre mame şi la tăcerea care venea dinăuntrul complexului.

Şi la Bella, pentru scurt timp. Mă gândeam la Bella, când de fapt ar fi trebuit să mă concentrez asupra misiunii. Când ar fi trebuit să mă concentrez asupra…

Nu cumva să laşi garda jos, soldat.

Nu, să trăiţi etc. etc.

— În Londra, am spus până la urmă, obişnuiau să trimită echipe de Prindere. Gorile ale Clericilor. Toţi înarmaţi. Mulţi erau femei… Poate capetele luminate credeau că asta va uşura lucrurile. Mână de femeie, genul ăsta de chestii. Mulţi dintre cei care au supravieţuit Molimei oricum au sfârşit-o în Biserică. Atâtea emisiuni duminică de duminică… Niciodată n-a încetat să mă uimească, dar am văzut cum se întâmpla neîncetat. Oameni care renunţă la propriii copii, *la naiba.* O tratau ca pe-o ceremonie, futu-i.

Nate scoase un rotocol de fum.

— Şi eu am fost acolo. Ţi-aduci aminte? Am văzut cu ochii mei.

— Mda. Dar i-ai văzut vreodată cum operau cu oamenii care nu cedau atât de uşor? Cei care… nu voiau să se lase. Care îşi ascundeau copiii. Îi ţineau în siguranţă. Asta ai văzut vreodată? Clericii obişnuiau să-i numească pe aceştia „egoişti”. Îţi vine să crezi?

El suspină.

— Ai văzut vreodată echipele de Prindere? am spus, simţindu-mă în mod ciudat supărat pe el, simţind dorinţa să

insist până ce va ceda. Nu reuşeam să pricep de ce anume.

El clătină din cap.

— I-ai văzut vreodată doborând o uşă cu piciorul, sau împuşcând o femeie disperată în plină stradă, sau târând după ei copiii la aeroportul ăla afurisit şi spunându-le părinţilor că sunt *morţi* dacă încearcă să vină după ei? Ai văzut vreodată *asta*, Nate? Ai văzut vreodată rahaturile astea înainte să te aducă aici ca să-i transporţi pe plozi de colo-colo?

El îşi feri privirea.

Soarele coborî dincolo de linia orizontului. Cei puţin mai întreprinzători din mulţime începură să aprindă focuri. Tăcerea se prelungi.

— E diferit aici, zise el după ce se scurseră minute lungi. Era… ceva *în* vocea lui. Amărăciune? Vinovăţie? Tot căcatul ăsta cu Klanurile, înţelegi? Asta e de *aşteptat.*

— Nu înţeleg.

— Coriştii păstrează ordinea între Klanuri. Gestionează disputele. Cu asta se ocupă adjurii. Şi… distribuie arme, uneori hrană, alteori apă. Şi drogurile. Au atâtea nerozii de astea acolo, înăuntru… înclină din cap spre Secretariatul General, şi din nou acel *ceva* din vocea lui: … Că le ies naibii pe cur.

— Şi, prin urmare, le împart Klanurilor? De ce? Doar ca răsplată pentru… pentru loialitatea arătată?

— Pentru că primesc în schimb *dijma.*

M-am uitat prin mulţime la hainele lor zdrenţăroase, la ecusoanele înnoroiate.

— Dar aceştia nu sunt decât prădători. Nu sunt membri ai vreunui Klan.

— Ai din nou dreptate. Dar ei trebuie să facă ce le spun şefii. Vor să mănânce? Vor să rămână în viaţă? Vor să nu fie proţăpiţi într-un stâlp de zonă liberă ca o frigăruie? Atunci e mai uşor să te laşi dus de val. Să-i predai pe tineri. Să crezi că vor ajunge într-un loc mai bun. Suspină din nou, uitându-se atent la mulţime. Dacă eşti un prădător cuminte, renunţi la vlăstarul tău; obţii poate o porţie în plus, poate un loc de dormit mai bun. Poate eşti promovat la statutul de membru cu drepturi depline mai repede ca de obicei. Şi dacă eşti isteţ, dacă înţelegi că aşa se ajunge sus, atunci singurul fel de-a proceda este să… să te convingi să *crezi.* Înţelegi? Să te convingi să crezi că aşa este *corect.* Sacrificiu de sine, prietene. Asta *fac* Klanurile.

— Poţi intra acolo înăuntru? am spus, brusc obosit de toată tărăşenia, dorindu-mi să merg mai departe.

El morfoli mult timp chiştocul aprins al ţigării, închise ochii, îi redeschise, şi spuse:

— Pot aşa cum poate omul de zăpadă să intre în Iad. Scuze.

Am rămas peste noapte în piaţa din faţa crucilor, încălzindu-ne la focul aprins într-un bidon de femeile distruse, şi am mâncat hrană pentru câini. Am discutat despre modalităţi de-a intra în complex.

Nate mă întreba întruna de ce. De ce naiba fac asta? De ce naiba vreau să mă ridic împotriva Clericilor?

Nu i-am răspuns. Nu-i fierbea lui oala. Mă privea doar pe mine.

Nimeni în afară de mine nu avea vreun interes. Nici Nate, nici Clericii, nici prădătorii aceia cu ochii lor morţi.

Doar eu aveam.

Bun soldat. Bun soldat.

Doar că de fiecare dată când mă uitam la clădire sau la Nate sau la mamele îndurerate gândul mă ducea la Bella; şezând în barul acela incendiat din Heathrow, cu privirile ei triste şi expresia dârză de pe faţă. Apoi gârbovită peste manetele de comandă ale avionului, tremurând şi transpirând. Apoi moartă.

Trasă în ţeapă în mijlocul unui avion contorsionat.

Spre miezul nopţii, când pe Nate începea să-l lase vocea după cât îmi explicase starea lucrurilor, când dădeau să mi se închidă ochii şi putoarea nesfârşitelor ţigări mă copleşea, mi-a venit în minte un plan.

La ora două dimineaţa – mai mult sau mai puţin – un convoi de blindate intră în complex. Şapte în total. Modele militare vechi, revopsite în albastru celest cu cercuri stacojii, placate de la roţile cu şenile şi până la acoperişul cu arme pe ax cu scuturi ablative şi deflectoare artizanale.

În vehiculul din frunte, un bărbat înalt cu faţă lungă, cu o sutană deschisă la culoare şi cu o căciulă ciudată stătea cu braţele împletite pe piept, gesticulând nervos, prins într-o conversaţie aprinsă cu cineva nevăzut. Purta ochelari stacojii.

Nate aproape explodă.

— Ăla e Cy, şuieră el, cutremurându-se. Ăla-i *Cy*, futu-i

muma…

Bătrânul îşi acoperi faţa, ascuns la umbra mea ca un copil speriat şi uitându-se printre degete.

Când autovehiculele greoaie dădură ultimul colţ, l-am zărit pentru o fracţiune de secundă pe tovarăşul lui Cy, ţinta nefericită a furiei acestuia. Am simţit că mi se încreţeşte pielea pe frunte când l-am recunoscut pe bărbatul musculos cu păr de un alb perfect – cu pieptul gol – ai cărui umeri erau brăzdaţi de cicatrice ca tresele unui sergent.

— Mickey, am murmurat. Ăla-i tipul care ne-a văzut că intrăm în tunel.

Nate gemu încet, sărind de pe un picior pe celălalt.

Acel klanist avea un ochi vânăt, o expresie scârbită şi o privire înveninată rezervată doar pentru Cy. Părea că se ceartă şi, dacă mă pricep cât de cât la limbajul corpului – şi *mă pricep* –, Mickey era serios în dezavantaj.

M-au urmărit Clericii.

Au pus întrebări.

Mi-au ghidat mişcările.

Mă simţeam vag entuziasmat. Aproape o *plăcere*, să fii vânat, să fii ghicit, să fii căutat dar niciodată găsit. Exact ca în zilele de demult; pe furiş la adăpostul umbrelor. Să stau la loc ferit, să nu ştie nimeni de mine. Să fac ceea ce am fost trimis să fac, apoi să mă fac nevăzut.

Nu cumva să laşi garda jos, soldat!

Nu, să trăiţi etc. etc.

Am avut nevoie de efort pentru a reprima acea dorinţă trepidantă de-a acţiona. Am aruncat pătura rămasă peste motoretă, încrezându-mă în întuneric să ascundă forma ei tulburătoare. Nu trebuia să-mi fac probleme. Cy era abia conştient de lucrurile dimprejur; era atât de ocupat să-şi muştruluiască martorul nefericit, încât nu se uita nici cu coada ochiului la mulţime.

După ce se calmă, Nate propuse varianta conform căreia convoiul se întorcea de la aeroport. Spuse că întoarcerea acasă a lui Cy cu mâna goală nu-l va ajuta *deloc* să-şi păstreze statutul în Cler, şi era de înţeles că aducea un martor cu el. Dovadă a faptului că el îşi făcuse datoria.

Nate spuse că Biserica nu era recunoscută tocmai pentru indulgenţa ei. Nu faţă de individul care ucisese companii întregi

de Corişti, care distrusese avioane în stare de funcţionare şi făcuse inutilizabil unul dintre cele trei aeroporturi ale Clerului.

I-am mulţumit lui Nate pentru veştile bune.

Nu menţionă că furiosul Cardinal trebuie să fi observat şi că *el* nu se numărase în rândul morţilor. Nu menţionă că Mickey cel cu păr alb mai mult ca sigur raportase că un bărbat negru, în vârstă, îl însoţea pe străin pe şaua unei motorete când intrase în tunelul Queens Midtown.

Nu menţionase că tocmai devenise oficial duşman al Bisericii, la fel ca mine, şi în plus cu patalamaua de „trădător".

Însă i se citea totul pe faţă şi în vocea strânsă.

Undeva în străfundul meu – într-un loc meschin şi sadic, care nu-şi înţelegea bine motivaţiile – îmi *plăcea* că era îngrijorat.

E ceva cu el.

O, da, încă un lucru:

Când ultimul vehicul din convoi trecu de gardul din sârmă ghimpată, înainte ca paznicii să închidă la loc porţile pe rotile, un grup de femei se desprinse din mulţime, din umbre, şi se năpusti asupra paznicilor, plângând cu suspine.

Paznicii împuşcară câteva – aproape reticenţi, doar ca să arate că *pot* –, dar se străduiră să nu le ia viaţa celorlalte; le loviră cu paturile puştilor şi cu bastoane. Asta mai că mi se părea un act de milostenie.

Dar la prima rază de lumină, când soarele răsări deasupra malurilor negre de funingine ale râului, în vârful catargelor atârnau şase corpuri noi, oameni care ţipau din toţi rărunchii, şi alte trei se înnegreau pe un rug în spatele porţilor.

Erau numiţi Pescăruşii Roşii, deşi, în ciuda numelui, sediul lor era negru. *Foarte* negru. Negru în acelaşi fel în care oceanul este ud.

Întreaga structură era construită din lemn şi era aşezată pe ciment crăpat. Bârne tăiate din topor şi îmbinate fără pricepere, etanşeizate cu gudron şi ceară ca voma, acoperite cu straturi de plastic negru. În ansamblu, structura părea nu atât construită, cât închegată; se lăbărţa într-o baltă mare şi lucioasă ca o grămadă de bălegar uscat.

Aşa cum prevăzuse Nate, limitele din spate ale perimetrului erau o junglă de sârmă ghimpată, capcane de avertizare şi groteşti jaloane teritoriale cu schelete descărnate

înfipte în vârf. Era aproape ruşinos de uşor să pătrunzi înăuntru.

Totul se afla aproape de mijlocul Central Park, dispus într-o parte a ceea ce odinioară fusese peluza mare şi unde copacii răsuciţi se profilau în lumina pestriţă a soarelui şi păreau să se împletească şi să devină *una* cu acea structură stranie, de parcă limitele ei ar fi fost simple convenţii. De parcă ar fi intenţionat să se întindă cât de departe posibil, fără ajutor din partea omului.

Mi-am croit drum spre o intrare din partea cea mai tăcută, folosindu-mă de umbrele copacilor şi de camuflajul meu precar pentru a evita traficul care curgea din toate direcţiile. La sud de parc, domnia Clericilor era absolută, aşa încât nu mă surprinse deloc că toţi prădătorii şi klaniştii musculoşi care se grăbeau la treburile lor – pe cap cu pene roşii ca nişte creste – se îndreptau în direcţia opusă mie. Paznicul de la uşă părea cufundat adânc într-o stare catatonică.

I-am tăiat gâtul dintr-o parte – înfigând cuţitul şi mişcându-l spre faţă –, desprinzându-mă dintre umbre înainte ca el să poată măcar opune rezistenţă. Am aruncat trupul pe o poliţă naturală de deasupra uşii, formată de răsucirea trunchiului unui copac, şi m-am furişat înăuntru ca o fantomă.

Ador prostiile astea.

Să umblu tiptil. Să mă strecor eteric ca un tigru nenorocit. Coridor după coridor, încăperi strâmte ca bârlogul unui castor traversate într-o ceaţă abia văzută, umbre folosite ca adăpost, folosind fiecare pas trecător pentru a îi masca pe ai mei.

Era frumos.

Pescăruşii Roşii erau cel mai mare Klan din oraş după Clericii înşişi.

Asta era important pentru planul meu.

Cu ani în urmă respinseseră o lovitură concertată a unei găşti de periferie, de mult dispărută, care îşi spunea Vecii Vecilor şi care credea că poate pune stăpânire pe centrul de putere al Coriştilor. De atunci, Pescăruşii erau supuşii preferaţi ai lui John-Paul. Aveau permisiunea să se răspândească prin teritorii, li se ofereau cele mai bune arme, toţi prădătorii de seamă şi narcoticele cele mai de soi.

Poate că drogurile îi făceau neatenţi. Ca un păianjen invadând o crescătorie de iepuri, mă aflam adânc în labirintul de dormitoare, depozite de hrană, camere ale prădătorilor şi

alambicuri înainte ca aşa-zişii „paznici” să devină o problemă. La o intersecţie de coridoare, Pescăruşii stăteau postaţi la intervale regulate (la fel de bine puteau să ridice o pancartă pe care să scrie *„vă apropiaţi de ceva important”*) şi, în ciuda tuturor fiorilor de adrenalină şi a foamei subconştiente de violenţă, am fost nevoit să am în vedere ceva puţin mai discret.

Aşa că am lăsat capul în pământ şi am trecut pe lângă ei, cu o totală siguranţă de sine.

Doar un alt prădător.

Ca să ştiţi, genul ăsta de tertip funcţionează mai des decât te-ai aştepta. Aveţi încredere în ce vă spun. Afganistan, Peru, o dată chiar în Coreea de Nord… Laşi capul în pământ şi faci paşi de parcă ar fi logi*c să* te afli acolo. Nu are importanţă cum arăţi, încotro te îndrepţi.

Băgaţi de seama că nu funcţionează *întotdeauna.*

Cum ar fi, de exemplu, când treci de ultimul labagiu cu pene roşii la scăfârlie din rând, păşeşti în peştera zăpuşitoare din inima locului aceluia şubred şi nu ştiu ce *rahat* cu ochi se pune să strige de undeva că intrarea dinspre sud nu este păzită.

Şi apoi, după o fracţiune de secundă, că săracul de Crocksy are beregata retezată.

Într-o astfel de situaţie, dintr-o dată *toată lumea* ridică arma. Dintr-o dată toţi se întreabă cine *era* tipul care tocmai a trecut. Dintr-o dată toţi sunt încordaţi şi strigă, şi aleargă de colo-colo, şi toată clădirea se *zdruncină* dracului de atâta gălăgie.

Obloanele mi se închiseră în craniu.

Creierul ancestral preluă controlul.

Am păşit în cavernă şi-am făcut o gaură în faţa tipului care ţipa la mine.

Nu m-am oprit. L-am auzit cum urla pe podea. Am trecut mai departe.

Un alt tip alerga spre mine, cu pistolul strâns bine în mână, zbierând după ajutor. L-am înjunghiat în stomac, am ridicat cuţitul sub coastele lui.

Calea spre sufletul unui bărbat…

Braţul cu pistolul mi se înfipse sub umăr, deja moale, aşa că am făcut cârlig un deget în apărătoarea de trăgaci, lângă degetul lui, şi am lichidat următorul nenorocit din rând. L-am nimerit în frunte. În aer s-au împrăştiat nori roşii. Pene de

pescăruş pârlite.

Ceva înăuntrul meu urla de voioşie.

Am înşfăcat pistolul, lăsându-l pe proprietarul lui să-şi verse măruntaiele pe pantofii mei. În aer încă fremătau ecouri. Feţe şocate şi picioare agere. Oprire pentru evaluarea situaţiei.

Află totul.

Nu lăsa nimic necercetat.

Era o cameră de audienţe, ca o sală a tronului medievală. Cete de prădători şi metrese dădeau buzna afară pe celelalte ieşiri, chiuind şi ţopăind. Pe scările unei estrade ridicate stăteau o succesiune de locotenenţi şi klanişti de seamă, fiecare în culori mai ţipătoare decât celălalt. Pene, mărgele, piele goală cu tatuaje stacojii, măşti cu picioare de pescăruş şi mâini pline de Uzi, AK, macete.

Sus de tot, un tip mare ca naiba şedea într-un scaun. Părea oarecum năuc.

I-am zâmbit.

Prima treaptă. M-am eschivat pe sub un pumn zdravăn menit să mă încetinească în timp ce malacii ceilalţi îşi strângeau puterile. Am folosit numărul împotriva lor; l-am ţinut între noi pe tâmpitul acela cu boxul pe mână.

I-am spus: „Scuză-mă”. I-am înfipt cuţitul între coaste (am simţit lama ştirbindu-se – *la naiba*) şi am deschis focul peste umărul lui, doborând huiduma cu Kalașnikov aflată cu două trepte mai sus. Apoi m-am întors şi am lovit cu piciorul – l-am nimerit în gât pe derbedeul din spate. M-am împleticit trei trepte în sus prin încâlceala de membre şi strigăte. Nimeni nu vrea să rişte a fi împuşcat. Prea mult trupuri îngrămădite laolaltă.

Nimeni în afară de mine.

Am împuşcat un tânăr lungan cu o armă de calibru 44. Probabil că oricum i-ar fi rupt încheietura mâinii.

Klaniştii de rang înalt se apropiară, îndepărtându-mă de mahărul de pe tron, împingând şi mârâind, eliberând spaţiul pentru împuşcături.

Eu am lăsat cuţitul să traseze traiectorii întâmplătoare, m-am rotit în spatele unei femei cu faţă de câine şi cu o *sabie* nenorocită în mână (amatoare!) şi am călcat pe treapta numărul patru.

L-am împuşcat în genunchi pe cel mai mare dintre malacii plini de pene. Am mai irosit două gloanţe spre mâinile lui cât

două jamboane când surâse superior la durerea din picioare şi încercă să deschidă focul cu simpaticele lui pistoale-mitralieră.

Timpul se scurgea.

Muniţia se consumase toată. Târfa spinteca aerul cu sabia.

Spaţiul se înceţoşa.

Am schimbat tactica, alergând spre uriaşul doborât la pământ şi folosindu-mi elanul; l-am călcat pe umăr pentru a sări (ale naibii cascadorii hollywoodiene – amatoricesc! jalnic!) şi l-am împins pe pantă în jos, făcându-l să se rostogolească precum o minge de popice spre tinerii indignaţi din spatele meu.

Strigăte satisfăcătoare de panică şi durere în vreme ce treptele se curăţau îndărătul meu.

Am aterizat peste ultimul malac, ultimul paznic, mâna dreaptă a şefului. Scund dar iute, sprinten ca dracu'. Aterizarea fu un dezastru: am căzut amândoi la pământ şi ne-am încăierat pe podea cu cuţitele împreunate. Am simţit că un vârf de lamă îmi atinge obrazul şi mi se apropie de ochi. L-am ignorat. Am dat să-i ating coastele; l-am strâns încet de braţele care opuneau rezistenţă, forţându-l înapoi, cuţitul pătrunzând în el ca o lance, cu încetinitorul.

Ridicându-mă în picioare, am călcat pe el şi am clipit pentru a scăpa de sângele din ochi.

Şi acolo era şeful. Şedea. Ochindu-mă.

Impasibil, nenorocit cu sânge rece.

— Cine, zise el şi toţi ceilalţi rămaseră nemişcaţi şi nimeni nu voia să tragă în mine pentru că l-ar fi nimerit *pe el*, şi toţi se opriră, şi tăcerea era mai densă decât fusese zgomotul înainte. *Dracului*. *Crezi că. Eşti?*

Aşa că l-am plesnit în joacă peste fruntea lată şi am strigat:

— Piua!

Amuzament pentru întreaga familie şi totul parte din plan.

Capitolul 12

Piua exista de vreun an sau de patru.

Piua era o trebuşoară din acelea pe care le-au născocit-o Clericii de îndată ce a fost clar că nimeni nu va ajunge vreodată suficient de mare încât să-i dea la o parte de pe primul loc. Piua era… o tradiţie. Un ritual, dacă doriţi. Un mod prin care jigodiile purtătoare de sutană puteau avea cuvântul decisiv în orice dispută, în orice promovare, în orice joc al puterii.

Mai presus de orice, Piua era un mijloc de *amuzament.*

După cum îmi explicase Nate, stând pe întuneric în faţa Naţiunilor Unite, lucrurile arătau aşa:

— Tu eşti o găină. Toată viaţa te temi de lupi. Ce-ţi doreşti în clipa asta e libertatea. Să scapi de potăile alea mâncătoare de carne. Să petreci puţin timp fără să simţi asupra ta privirea unor carnivori nenorociţi.

Dar ştii ce? Ce-ţi doreşti *mai mult* decât asta este să-ncerci să fii *tu însuţi* lup.

Reuşeşti asta folosind Piua.

Una peste alta, Piua reprezenta un concept relativ simplu. O dreptate dură, într-un fel: supravieţuirea celui mai tare cu o modificare de perspectivă care-l favoriza pe individul superior. Presupun că atunci când locuieşti într-o văgăună *e musai* ca regulile să fie la fel de scârboase ca toate celelalte lucruri… ceea ce nu-l face pe individul inferior să se simtă mai bine.

Acela aş fi eu.

Pe scurt:

Un bărbat sau o femeie provoca pe cineva. Regulile variau în funcţie de natura provocării, dar în general era vorba de lovit cu pumnii, cu palmele, cu picioarele, de păruială, de orice. Ceva ce să te umilească în public; un afront la demnitatea celui provocat. El sau ea avea voie să se apere prin orice mijloc – ca în cazul autoapărării –, apelând până şi la – inclusiv – ajutorul unor inşi musculoşi cu macete, mitraliere şi pistoale Magnum.

Hm. De parcă ar fi folosit la mare lucru.

Dar de îndată ce provocarea era *lansată*, totul se oprea. Nu mai erau permise acte de violenţă. Dacă încălcai regulile, adjudecătorii Clericilor tăbărau pe tine ca lupii la stână.

Provocantul era escortat, i se spuneau un loc şi o oră şi era lăsat să se pregătească în vreme ce VIP-ul îmbufnat care primise Piua începea să-şi strângă o echipă de vânătoare.

Cinci oameni. Orice fel de arme, vehicule sau dispozitive doreau, adică tot ceea ce le cădea în mâini.

Cinci oameni bubuind de droguri, având avantajul cunoaşterii teritoriului şi al lipsei oricărui scrupul.

La ora stabilită, provocantul şi echipa de vânătoare erau aşezaţi în poziţie, de obicei sub privirea unei mulţimi răsunătoare. Într-o lume fără televiziune, *aceasta* era Super Cupa.

Provocantului îi erau luate toate armele, uneltele şi obiectele tăioase. Un indicator electronic îi era vârât sub piele (oferit cu zâmbetul pe buze de prietenoşii Clerici din zonă) şi, cu toată ceremonia cuvenită, cu tot aplombul şi voioşia, i se spunea s-o ia dracului la fugă.

Vânătorii erau eliberaţi cinci minute mai târziu.

Când iniţiai o Piua, merita să ai în vedere o singură regulă:

Dacă eşti în viaţă după două ore, ai câştigat. Tot ce-i aparţinea pierzătorului îţi aparţine acum ţie. Putere. Privilegii. Proprietăţi. Rang.

Aveam impresia că asta nu se întâmpla prea des.

Şi, doar ca să aibă cine să consemneze, doar ca să facă toată drăcovenia şi mai minunată, era supervizată de la un capăt la celălalt de reprezentanţii – ia ghiciţi – Bisericii Apostolice a Zorilor Redescoperiţi.

Cel mai inteligent lucru pe care îl făcusem *eu* – şi, dacă e să fiu sincer, doar după ce mi-a explicat Nate am înţeles de ce fusese o mişcare atât de deşteaptă – a fost să-mi fac o intrare spectaculoasă şi să provoc pagube colaterale serioase pe drum. La vremea aceea o făcusem ca pe o chestie de minimă rezistenţă: voiam să ajung la şef, gorilele lui erau în drum – *QED.*

Dar nu. Avusesem noroc. Se dovedise că uciderea unui klanist în cursul firesc al vieţii aducea cu sine o imediată pedeapsă capitală de genul „O Doamne Fă Să Se Oprească Durerea Asta”. Această măsură voia să preîntâmpine ascensiunea fără efort a vânătorilor de glorie, răzvrătirea prădătorilor împotriva stăpânilor lor şi să descurajeze escaladarea disputelor interne. Şi funcţiona – de cele mai multe

ori – şi singurele derogări erau pentru înşişi şefii de Klan.

Ceea ce însemna că din întâmplare aranjasem lucrurile convenabil. Dacă *învingeam* la Piua, *deveneam* noul şef, şi ei nu mă puteau trage la răspundere pentru tot măcelul pe care îl provocasem pentru a ajunge acolo. Şi dacă, spunea Nate, *pierdeam*, atunci oricum nu mai conta.

M-am încruntat.

— Cum aşa?

— Pentru că oricum vei fi mort.

Ologisem, ucisesem sau scosesem din circulaţie mai mulţi dintre potenţialii mei vânători decât părea corect sau decent. Doborâsem cei mai aprigi dulăi ai şefului de Klan dintr-o singură lovitură. Îi lăsasem o gloată de oameni neîncercaţi în focul luptei cu care să încerce să mă prindă şi, în acelaşi timp, sădisem în ei o teamă dumnezeiască. Văzuseră de ce sunt în stare. Aveau să ezite, speram, să mă prindă singuri la colţ.

Şi, sincer să fiu, aveam nevoie de toate avantajele posibile.

Toate astea doar ca să intru în clădirea ONU. Speram că merita naibii tot efortul.

Ne-au ţinut în aşteptare până la ora zece. Asta însemna că, după ce începeau lucrurile, limita de două ore avea să expire la miezul nopţii. Probabil că li se părea mai de efect în felul ăsta.

Nu aveam de gând să mă plâng. Îmi rămânea restul zilei să dorm şi să mă pregătesc, în vreme ce *ei* – Pescăruşii – se agitau ca nişte găini decapitate, conspirând şi complotând, oblojindu-şi răniţii şi scăpând de morţi.

În tot cursul zilei, Nate rămase nonşalant de veghe pe când eu moţăiam culcuşit într-un pat de frunze uscate sub un pod pietonal, pe o cărare puţin bătută din parc. Se furişă o dată sau de două ori ca să discute cu cetele mici de prădători Pescăruşi Roşii care locuiau în bivuacurile din celelalte părţi ale spaţiului verde, ferindu-se de orice Cleric aflat în trecere, şi părea că începe să-i placă rolul strângătorului de informaţii. Îmi plăcea să cred că se vedea drept „Mâna Dreaptă” a duelistului, pregătindu-se pentru momentul fatidic al binefăcătorului său… dar, sincer, în spatele chipului radios şi al zâmbetului cald era al naibii de greu să deduci ce *anume* gândeşte, darămite ce noţiuni istorico-romantice îi animă spiritul.

Bolborosea mult, abia audibil, şi începuse să transpire

prea tare.

Foarte ciudat.

În timp ce dormeam, am visat despre semnalul de pe computerul din clădirea Vauxhall Cross – cuvântul sclipitor PANDORA, radiind puternic. Am visat-o pe Bella trasă în ţeapă, strigând la mine să nu mai fiu aşa egoist şi să mă *gândesc*, fir-ar să fie, la ceea ce mi-a spus ea. L-am visat pe Nate râzând şi pe John-Paul Rohare Baptiste dansând ca un descreierat, lovindu-se de sticla bine ştearsă pentru a ajunge la lumina orbitoare de afară.

Lumina era roşie şi *lipicioasă*.

Am mai visat pe cineva, însă chipul pe care ar fi trebuit să-l memorez cu ani în urmă devenise o adunătură neclară de trăsături, iar figura se dizolvă imediat ce m-am întins s-o apuc.

Nate mă trezi la opt. Prinsese doi şobolani pe malul iazului stătut Turtle şi îi gătea fără să se plângă că făcea tot ce era mai greu, turuind nestingherit despre întâmplările de peste zi, aparent fără să îi pese dacă ascult sau nu.

Ascultam.

Spuse că întreg teritoriul vuia. Spuse că prădătorii erau isterizaţi de vestea celor pe care le făcusem în dimineaţa aceea şi că nimeni nu putea spune dacă isteria cu pricina se baza pe încântare sau pe dezgust.

Spuse că nimeni nu auzise vreodată de vreun şef de Klan provocat la Piua. Spuse că deja celelalte triburi din zonă – StripLimii în est şi Globii în nord, la graniţa cu Harlem – fremătau de bârfe şi pariuri. Pe toată Insula agenţii de pariuri erau deja suprasolicitaţi, iar prădătorii din Klanuri de care nici nu *auzise* vreodată apăruseră peste tot în jurul teritoriului Pescăruşilor Roşii, unde se instalaseră şi murmurau pe voci joase despre „Marea Piuă”, sperând să asiste cât de cât la acţiune.

Spuse că era o ştire de senzaţie.

— Eşti, *ăă*... Tuşi neconvingător şi tresări. Părea că nu se simte bine. Eşti sigur că vrei să faci asta?

I-am spus că vreau, sigur că da. Cum altfel să intru în clădirea ONU?

— Da, da... da. Tuşi din nou. Numai că, ăă... *Cardinalul* ăla nebun, Cy. A fost pe-aici în jurul prânzului.

Vocea îi tremura.

— Te-a văzut?

— Crezi că aş mai fi aici să vorbesc cu tine dacă mă vedea? La naiba, nu! Nu m-am apropiat de el. Dacă eşti în En-Igrec de-un timp anume, începi să te pricepi să treci neobservat. Ca atunci… Odată am rămas cu…

— Nate, am întrerupt digresiunea înainte să ia avânt, deranjat de neastâmpărul lui. Nici în toiul celor mai entuziaste deliruri verbale ale sale nu păruse atât de agitat. Vorbeai despre Cy.

— Da. Sigur. A purtat o discuţie scurtă cu Scrim, atâta tot. Profund, prietene. *Intens.*

— Cine-i Scrim?

Nate se uită la mine ca la un prost.

— Nenorocitul căruia i-ai dat Piua. Dulăul cel mare.

— Corect. Am înghiontit şobolanul din foc. Prostesc nume, dar corect. Şi ce-a avut de spus amicul nostru Cy?

Nate clătină din cap, rotind ochii într-un fel ciudat.

— N-am habar. Nici în ruptul capului nu m-aş fi apropiat atât cât să trag cu urechea. Dar dacă vrei să-ţi spun ce bănuiesc, aş zice că e cu ochii în patru. Ştie că tu eşti. Adică, la naiba, nu trebuie să fii geniu pentru asta! Un străin zdrenţăros apare pe LaGuardia şi face ravagii într-o ceată de Corişti. A doua zi auzi că acelaşi individ e văzut pe o motoretă, îndreptându-se spre Queens. Şi-n a *treia* zi, unui domn Anonim nu-i ajunge să pătrundă până în mijlocul Pescăruşilor Roşii, dar îi mai şi lansează o provocare Măreţului Scrim. Crezi că Cy nu-i în stare să facă legătura? Să fim serioşi! Tipul *ştie*. Ştie că *tu* vei apărea la locul stabilit diseară.

— Dar spuneai că porcăria asta e un lucru sfânt, nu? Spuneai că nimeni nu are voie să intervină.

— Şi aşa şi este. Dar asta nu-l împiedică pe amicul nostru Cardinal să încline balanţa în favoarea lui. Clericii au colea toate jucăriile criminale din lume, spuse şi înclină din cap spre est, spre monolitul nevăzut al Secretariatului General. Îi tremurau mâinile. Au toate soiurile de… de *chimicale* care poartă un nume şi de două ori pe-atât din cele fără nume. Nu-mi face plăcere să-ţi spun, dar *majoritatea* indivizilor care joacă Piua au şanse mai puţine decât are un bulgăre de zăpadă în iad. Dar *tu…?* Împotriva Pescăruşilor? Şi aceştia înarmaţi de Clerici? Căca-m-aş!

Am lăsat informaţiile acestea să se aşeze.

— Înţeleg, am spus.

Ora zece. Aşteptam sub bolta unor copaci cu frunze fusiforme. Lângă mine, apa stătută se infiltra în malul sudic al Iazului Turtle, pe marginea a ceea ce odinioară fusese 79th Street iar acum era o alee sufocată de moloz: asfaltul fusese furat demult, bucată cu bucată, pentru construirea cuibului părăginit al Pescăruşilor.

Reuşisem deja să mă izolez de rumoarea mulţimii, însă forţa ei încă îmi stăruia în străfundul minţii, interferând cu încercările de a mă concentra. O oră întreagă petrecusem studiind harta şi o serie de notiţe cu informaţii culese de Nate de la prădătorii din zonă; majoritatea erau descrieri care nu mă ajutau defel (*„şâblani buni”* şi *„apî-n ma’ pa’te curată”*). Aveam o vagă idee încotro aveam să merg. Nu puteam să mă păcălesc că am un plan de atac, că sunt *pregătit*. În astfel de situaţii nu ai cum să fii pregătit. Poţi doar să o scoţi la capăt sau nu.

M-am lăsat condus de instincte, îmbrăcând parcă o haină veche; peticită şi deşirată şi urât mirositoare, dar atât de comodă încât nici nu-ţi trece prin cap să o dai vreodată jos.

În apropiere se turau motoare. Cei cinci Pescăruşi mă priveau încruntaţi, cu armele îndreptate în toate direcţiile. Patru huidume, dintre care una o femeie. Aceeaşi descreierată dinainte, cea cu sabia, însă ceilalţi îmi erau necunoscuţi. Musculoşi, înarmaţi până în dinţi, gata de joacă, identici. Toţi, mai puţin Măreţul Scrim. *El* ieşea în evidenţă; îmbrăcat într-un ţipător costum sport cu întăritoare de cauciuc, stătea în spatele unui jeep decapotat şi ţinea dispozitivul de urmărire primit de la Clerici ca pe o antenă TV de ultimă generaţie.

Oriunde mă uitam vedeam doar Clerici.

Arme ale Clericilor. Blindate ale Clericilor. Cardinalul Cy şoptindu-i ceva lui Scrim, cu cei patru malaci înarmaţi în spatele lui, arătând cu degetul şi dând indicaţii, aruncând priviri în direcţia mea pe sub pleoapele grele. O comunicare mută între noi, pârâind ca electricitatea statică.

Pizda mă-sii.

Mulţimea strigă şi mai tare. Mâini mă lovesc peste umeri, oameni ţipă şi râd, ceva mă înţeapă dureros în gât, sub piele.

Emiţătorul.

Păstrează-ţi calmul.

Respiră.

Eşti pregătit, soldat?

Nu, să trăiţi.

Foarte bine, fiule. Răspuns corect. Acum pune-te în mişcare…

O rachetă de semnalizare se ridică spre cer.

Am rupt-o la fugă.

Copaci biciuindu-mă. Ramuri zgâriind obraji deja umflaţi şi purtând urmele încăierării de noaptea trecută. Picioare pistonând ca două ciocane pneumatice.

E aproape o bucurie să-ţi dai drumul. Toţi cilindrii. Fără oprelişti. Să simţi arderile.

Află totul.

Nu lăsa nimic necercetat.

Avantajele lor: viteza, cunoaşterea terenului, emiţătorul din gâtul meu, arme din belşug şi destule droguri cât să facă o multinaţională farmaceutică să semene cu o trusă de chimie de la o şcoală primară.

Aşadar. Câte un lucru, pe rând.

Abate-te din drum. Zăpăceşte-i.

Am ieşit de pe drum cu un salt şi am ţâşnit printre alţi copaci, îndreptându-mă spre pata neagră de piatră din faţă. Mergeam spre vest, cred, sărind peste trunchiurile jilave ale copacilor putrezi. Printre aceştia se profila ceva făcut de mâna omului. O cale de scăpare din haosul supranatural al parcului cu pădurea lui sălbatică. Prea multe umbre acolo. Prea multe necunoscute.

M-am oprit o secundă să-mi destind muşchii, întinzându-mă în timp ce îmi trăgeam sufletul, după care am pornit iar la drum. Am urcat trepte năpădite de licheni şi mucegai, trecând pe lângă pâlcuri de prădători care sperau să vadă şi ei ceva, vociferând la umbra unei clădiri colosale. Sărmanii nefericiţi făcură paşi în spate şi o luară la fugă după ce văzură că li s-a îndeplinit dorinţa, îngroziţi că-i voi înfrunta pe Pescăruşi în preajma lor.

O a doua rachetă de semnalizare fu trasă în spatele meu – roşie ca sângele şi ameninţătoare – şi eu m-am împleticit fără oprire prin cadrul unei uşi, ajungând într-un spaţiu mare şi gol.

Îmi luă o vreme să mi se obişnuiască vederea şi, tot dibuind, ecoul mişcărilor mele neîndemânatice sugera că mă aflu într-o încăpere uriaşă; scrâşnet de cioburi de sticlă şi pietriş sub picioare. Siluete prinseră contur. Ochi ca nişte nasturi mă

priveau. Plăcuţe de alamă şi frânghii roşii.

Un elefant uriaş care se holba în jos la mine. Cineva îi rupsese trompa.

SALA AKELEY A MAMIFERELOR AFRICANE

... scria pe un afiş pe care l-am întrevăzut în umbre cu coada ochiului, graţie instinctelor mele încordate la maximum.

Ai încredere în intuiţia ta.

Nu gândi. Reacţionează direct.

Ai încredere în tine.

Dă-i drumul!

Realitatea ieşi la suprafaţă şi prinse noi forme, iar eu abia observasem că urc grăbit scări care mergeau în zigzag pe pereţii unui salon uriaş, trecând pe lângă vitrine de sticlă ticsite cu cele mai minunate trofee împăiate şi cu reproduceri de fosile prinse de ziduri cu şuruburi, alături de plăcuţe din plastic.

În depărtare se auzea huruit de motoare, din ce în ce mai aproape, se auzea prin ferestre crăpate, sparte, arcuite şi medievale. Voci ridicate.

Nenorociţii.

La etajul al patrulea, o grămadă de conectori şi cabluri se îmbinau în mintea mea pentru a forma uriaşe bestii preistorice: scheletice şi comice în poziţiile lor răşchirate, încâlcite între stâlpi de oţel şi modele de ceară în culori ţipătoare.

Dată fiind starea mea psihică, surescitat la maximum şi incapabil să raţionez din cauza tsunamiului de reacţii contrare, găsirea unor dinozauri la etajul al patrulea al unei clădiri vaste nu părea un lucru demn de interes. Pur şi simplu o altă adunătură de prostovani şterşi de pe faţa pământului înainte de vreme.

Acolo, sus, lucrurile prădătorilor erau pretutindeni. Pături şi perne ascunse la repezeală între coaste urieşeşti, mormane mici de obiecte combustibile smulse din vitrine, făcute grămadă în colţuri pentru focul de mai târziu. Lângă mine, o vitrină de sticlă conţinând două şiruri de dinţi fosilizaţi fusese parţial distrusă: smulsă din perete, cu panourile de sticlă sparte. De cealaltă parte a încăperii, cineva folosise brontozaurul pe post de toaletă şi peste tot roiau muşte şi era plin de praf.

De jos, din holul mare, veneau voci, strigăte şi înjurături urmate de linişte evidentă a oamenilor care se străduiesc să tacă. Am aruncat precaut un ochi peste marginea balconului, sperând că emiţătorul nu oferea citire pe verticală. Aşa era, forme fantomatice se mişcau în antreul umbros, furişându-se dintr-o ascunzătoare în alta cu grija exagerată a celor care cred că duşmanul este aproape.

De-a şoarecele şi pisica. Regula numărul unu:

Nu fi şoarecele.

Da, să trăiţi etc. etc.

Aşa că am luat de jos vitrina spartă cu toată precauţia din lume, m-am crispat la fiecare clinchet de cioburi şi am aruncat-o peste marginea balconului.

Bubuitul violent prinse viaţă proprie în spaţiul acustic al casei scărilor, căpătând modulaţii muzicale, ca de xilofon.

Cineva de jos reacţionă repede. Sărman neghiob.

O rafală de mitralieră străpunse casa scărilor, asurzitor, apoi se porni o ploaie de sticlă. Ca o explozie de şampanie. Ca o spumă buimăcitoare.

Spărgându-se.

Căzând.

Tăind.

Sunetul fu un şoc. Un zăngănit reverberant care pătrunse peste tot şi făcu aerul să fremete.

Apoi se lăsă iar tăcerea.

Apoi strigăte care se pierdeau în icnete, în timp ce persoanele aflate sub vitrină se străduiau să se elibereze. Apoi din nou tăcere.

Apoi doar gemetele supravieţuitorilor făcuţi ferfeniţă.

Şi sunetul moale scos de mine, alergând ca apucatul.

Mă oprisem de două ori în timp ce coboram de la expoziţia de dinozauri. Raţiunea, atât cât îmi rămăsese, îmi spunea că mă aflu într-un muzeu, şi singurul lucru pe care-l găseşti *întotdeauna* într-un muzeu este câte un plan al etajului la fiecare colţ.

Acela a fost popasul numărul unu.

Într-o vitrină înfăţişându-i pe indienii din Regiunea Pădurilor, în aripa vestică a etajului al doilea (la distanţă scurtă de scările care – ştiam bine – coborau la ieşirea laterală dinspre West 77th Street), m-am lăsat pe vine şi am sângerat.

Acesta a fost rezultatul popasului numărul doi.

Şiroaie vâscoase pe şira spinării, curgând pe sub betelia pantalonilor şi mai jos, pe spatele picioarelor. Nu conta. Eram stăpân pe situaţie.

Nu mă grăbeam. Eram calm. Respiram bine.

Sălbaticul raţional.

Cred că într-un fel, undeva înăuntrul meu, mă simţeam şi *indignat*. Ceva de genul: *cum îndrăznesc jigodiile astea să mă urmărească? Cum îndrăznesc? Cum îndrăznesc să mă depăşească numeric?*

Pe mine!

Era un sentiment folositor.

Într-un fel, mă simţeam *acasă* acolo. Să mă furişez pe coridoarele întunecate ale unei ambasade într-un loc exotic, aşteptând momentul să atac. Să stau la pândă, să fiu cu ochii în patru, să mă apropii de ţintă.

Sau să-i las *pe atacatori* să vină la mine.

De data aceasta, nemernicii veniră pregătiţi. Se apropiaseră ajutaţi de aparatul de urmărire cu o rapiditate admirabilă, dând colţul coridoarelor deschise lipiţi de perete pentru a evita ambuscadele. Le evaluam progresul cu o acuitate exersată: un grup de trei în faţă, apoi altul (cu pas mai moale, probabil femeia) stând în ariergardă.

Doar patru. Celălalt rămăsese în antreu, zdrobit şi tăiat de sticla vitrinei. Nu trecuseră decât douăzeci de minute de la începutul acestui joc scârbos şi deja o potaie era scoasă pe tuşă.

Aş minţi dacă aş spune că nu mă distram.

Îi auzeam dincolo de ultima cotitură a holului sinuos.

— Semnal puternic, murmură unul răspicat. Direct în faţă. În celălalt capăt de cameră.

Un braţ apăru în umbre.

Ceva mic zbură prin aer, sări pe podea, se rostogoli, apoi…

Lumină şi fum şi zgomot, şi trei siluete masive ţâşniră, profitând de confuzia momentului. Nu le puteam vedea nici măcar armele; am simţit doar vibraţia aerului şi am văzut coşmarul epileptic al nesfârşitelor scântei de foc automat şi îngâmfarea mută de pe feţele luminate ale atacatorilor.

Stăteau atât de aproape, încât mai că-i puteam atinge şi, rog a se consemna, trăgeau în direcţia complet greşită.

Am aşteptat să înainteze mai mult în cameră. Cel cu dispozitivul de urmărire murmura a satisfacţie, spunând că indicatorul staţiona şi că *precis* m-au nimerit. În faţa vitrinei întunecate cu irochezi – redusă acum la un haos de plastic spart şi ceară sfărâmată – adoptară poziţii fudule şi mai traseră câteva focuri în dărâmături, ca să fie siguri.

În spatele lor, am ieşit aplecat din coliba şubredă şi comodă a tribului Ojibwa (nu auzisem niciodată de el) şi m-am furişat pe coridorul pustiu.

Dezbină şi cucereşte.

Femeia stătea cu spatele la mine, pitită într-un ungher întunecos, neliniştită de larma pe care camarazii ei o făceau de după colţ. Avea câte un mini-Uzi în fiecare mână – jucărioare compacte cu paturi pliante şi magazii extra-lungi – şi curbura palidă a gâtului ei era perfect vizibilă în lumina palidă a lunii care pătrundea pe ferestrele arcuite, ca o pârtie de schi. Aşteptând o avalanşă.

Cu băgare de seamă, folosind fâşii de pânză furate de la amicii mei Ojibwa, am strâns în mână ciobul lung de sticlă pe care-l folosisem să-mi scot emiţătorul electric de sub pielea de pe umăr (popasul numărul doi, ţineţi minte?) şi pe care îl ascunsesem printre manechinele irochezilor, scăpând astfel de zevzecii care mă urmăreau.

Unii ar spune că asta înseamnă să „trişezi”.

Nu cumva să laşi garda jos, soldat!

Nu, să trăiţi etc. etc.

De-a şoarecele şi pisica. Regula numărul doi:

Până şi pisica cea mai mare vânează şoarecii unul câte unul.

Femeia avu bunătatea să moară în tăcere şi chiar îmi încălzise mânerul celor două Uzi nou-nouţe. Asta înseamnă să fii grijuliu cu aproapele tău.

O jumătate de oră mai târziu, ceilalţi începuseră deja să se simtă frustraţi.

Părăsisem muzeul şi pornisem către sud, având grijă să nu-mi calc pe propriile urme prin parc. Toată zona aceea neiluminată era arealul lor şi cu cât îmi puteam oferi mai multe avantaje, cu atât mai bine. În momentul de faţă asta însemna să nu mă apropii de copacii schimonosiţi de lumina lunii şi să mă furişez pe lângă unghiurile drepte ale clădirilor din West Side.

Am ieşit de pe 74th Street şi am găsit un bloc de locuinţe ieftine; am urcat pe scara de incendiu până la ultimul etaj şi am intrat cu forţa cât mai pe tăcute posibil. Încă nu se auzeau paşii urmăritorilor mei – şi, în definitiv, de ce s-ar fi auzit? Emiţătorul introdus sub pielea mea fusese singurul lor as din mânecă, iar acum nu mai era decât un circuit electric distrus din buzunarul unui manechin. Aproape că mă tenta ideea de a petrece cele două ore şezând acolo, tolănit pe canapeaua din apartamentul mic al cine ştie cărui newyorkez mort de mult.

Dar.

Gândeşte. Nu lăsa nimic necercetat.

Cu siguranţă şi alţii şi-au scos emiţătoarele înainte.

Nenorociţii precis au pregătit un Plan B.

Dar.

Dar dacă pun mâna pe emiţător, nu se pot oare pretinde învingători?

„Dovada morţii”?

Dar, dar, dar.

Şi cea mai sâcâitoare dintre toate posibilităţile:

Sfârşit.

Până la miezul nopţii trebuia să mă prezint în faţa unui membru al Clerului. Aşa se sfârşea jocul. În felul acesta se convingeau cine a câştigat şi cine a pierdut.

Îmi oferiseră o descriere superficială a locurilor pe care să le caut: mahalale din teritoriile neutre de la zonele de graniţă, jaloane teritoriale până în sud, puncte de control supravegheate de Clerici. La fiecare punct de pe lista citită de palidul Cardinal Cy printre dinţi încleştaţi aruncasem câte o privire grăbită la Nate – care se ascundea în mulţime, cu faţa umbrită de glugă. El clătinase doar din cap, iar şi iar.

Clericii nu aveau de gând să uşureze lucrurile. Nu mă aşteptau ca să îmi strângă mâna, să mă felicite pentru performanţă. Dacă mă aşteptau *în vreun fel*, o făceau cu glonţul pe ţeavă.

Gândeşte bine.

Nu lăsa nimic necercetat.

Aşa că îmi rămânea doar parcul. Înapoi de unde pornisem. Să mă prezint mulţimii şi nemernicului de Cardinal însuşi, acolo, sus, pe podiumul de lângă iazul cu ţestoase, unde stătea păzit de cei patru Corişti gigantici şi cu oribilii lui ochelari roş-rubinii

pe nas, ca să *demonstrez* că am reuşit.

Floare la ureche.

Măreţul Scrim şi ai săi doi malaci rămaşi ştiau şi ei asta la fel de bine ca mine. Ştiau că voi ieşi dintre tufişuri şi mă voi îndrepta spre parc cu cinci minute înainte de miezul nopţii. Şi asta însemna că nu trebuia decât să aştepte.

Căcat.

De-a şoarecele şi pisica. Regula numărul unu.

Aşa că am luat din apartament tot ce am găsit folositor – un plasture expirat pentru rana de la umăr, un pachet cu salam în vid de pe un raft, două cuţite ruginite de bucătărie cu teci de plastic – şi am ieşit în căutarea lor. Am urmat sunetul motoarelor turate. Când era posibil, am mers pe acoperişuri; o mâţă răpciugoasă căţărându-se în forţa braţelor, alergând pe alei şi urcând fantomatic pe scări de incendiu, lăsând în urmă o pleiadă de prădători îngroziţi, cu somnul deranjat de un monstru pornit în căutarea prăzii.

I-am găsit pe Pescăruşi stând pe vine în spatele celui mai mare dintre vehiculele blindate, sub streaşina unei remize de pompieri. Din habitaclu se auzeau voci şi am coborât cu cea mai mare grijă, abandonând totul, lăsând ceva neevoluat şi primitiv – dar mult mai *priceput* la porcăria asta – să ia în stăpânire partea conştientă a creierului meu.

Am coborât să-i întâlnesc. O maimuţă cu mitraliere Uzi.

La baza clădirii, o alee se intersecta cu strada principală, şi acolo m-am pitit printre cărămizi, desfăcând patul uneia dintre armele mici pentru a avea măcar o şansă de a nimeri pe cineva.

Îi vedeam bine, reliefaţi de clarul lunii ca nişte decupaje de carton.

Îi auzeam.

Pe *amândoi*. Doi indivizi.

Şi unde-o fi al treilea?

Scrim era ocupat, aplecat deasupra celui mai costeliv dintre cei doi luptători ai săi. Înfigea un ac hipodermic în gâtul acestuia, ţinându-l imobil în timp ce omul se văicărea. Dintr-o dată, m-am simţit vrăjit de spectacol şi era cât pe ce să uit să iau poziţia cuvenită pentru acel moment critic, pentru acea lovitură perfectă.

— Idiotule! Nu te *mişca. Idiotule!* Scrim debita injurii fără

încetare, strângându-şi victima de gât cu un rânjet viclean. O să ne fii de *ajutor*, băiete. O să-l *găseşti* pe rahatul ăla cu ochi. O să-i prinzi *urma*.

Individul pirpiriu smuci din cap şi în cele din urmă se eliberă cu un strigăt disperat. Scrim îl privi, surâzând calm, întorcându-se pe locul şoferului.

Bărbatul tremură un moment, transpiraţia îi ieşi în broboane pe frunte. Mi-am ţinut respiraţia, întrebându-mă ce porcării îi prescrisese doctorul Scrim, ce bunătăţi narcotice puseseră atotputernicii Clerici la dispoziţia Pescăruşilor pentru a-i ajuta să mă lichideze.

Pirpiriul mormăi. Se încruntă.

Apoi…

Se schimbă.

Se ridică în şezut. Capul lui se mişca puţin prea repede. Ţâşnea ca al unei păsări: dintr-o poziţie în alta fără vreo mişcare intermediară. Îi curgeau balele. Închise ochii.

Eul primitiv care mă coordona icni scurt a recunoaştere.

Pirpiriul *mirosi.*

Şi îşi linse buzele.

Scrim scoase un obiect roşu-argintiu din buzunar şi îl legănă deasupra nasului celuilalt. Pirpiriul înclină din cap pentru a-l adulmeca aşa cum un lup adulmecă în aer, după care îl atinse cu limba, şi-l frecă de obraji şi închise ochii.

Scrim vârî micul obiect înapoi în buzunar. Nu trebuia să fii un geniu ca să-ţi dai seama despre ce era vorba.

Emiţătorul. Emiţătorul mânjit cu sângele meu.

M-am cutremurat fără să vreau.

Pirpiriul surâse. Adulmecă din nou. Arătă cu degetul.

Deschise ochii.

Gemu.

Se uită drept spre mine.

Futu-i.

Cred că deja fugeam, deşi nu-mi dădeam seama. În spatele meu motoarele prinseră viaţă, o voce urla „Acolo! Acolo!”, radiouri pârâiau într-o altă lume.

Prin fâşâitul de electricitate statică am auzit pe cineva spunând:

— Da. ’Ţeles. L-am prins.

După care *nenorocitul* de lunetist de pe acoperiş, al treilea

Pescăruş, care aşteptase ca un pescar la locul momit, aşteptase ca psihopatul ăla prost să încerce să schimbe raportul de forţe, deschise focul şi-mi făcu urechea terci.

Pe lângă mine treceau în viteză lucruri fără formă. Totul părea că pulsează; lumea întreagă se umfla în acelaşi ritm cu durerea din capul meu.

Mă durea îngrozitor şi nici măcar nu avusesem timp să mă pipăi ca să văd cât de grav sunt rănit. Între timp lăsam să mă cuprindă panica, imaginându-mi ce era mai rău.

Cred că încă auzeam bine, deşi sincer să fiu nu-mi ajungea la ureche nimic altceva în afara acelei pulsaţii şi a motoarelor. *Neîncetat*, motoarele. Aveam impresia că mă hăituiesc de o veşnicie, deşi probabil că trecuse abia o oră. Poate mai mult. M-aş fi oprit să-mi consult ceasul, dar asta era moarte sigură.

Eul care gândea în locul meu – primatul instinctual pe care fusesem învăţat să-l *descătuşez* în astfel de situaţii – urla şi scâncea de durere şi se lupta să atingă cu degetele torentul care mi se revărsa pe gât în jos.

Eul lăuntric – raţional, detaşat, rece, care-l ţinea sub control pe omul-maimuţă... El *adora* asta.

O asemenea concentrare!

O astfel de *senzaţie!*

Nu cumva să laşi garda jos, soldat!

Fugeam ca un tren cu aburi. Ca un nenorocit de iepuraş Duracell cu un vulcan de amfetamină îndesat în curul lui blănos. Ca o animaţie cu un alergător care s-a blocat în buclă pe repede-înainte. Aceleaşi mişcări repetate la infinit pe un fundal caleidoscopic şi cu lipăitul paşilor acompaniat doar de acea *pulsaţie* constantă. Bălţi. Macadam crăpat. Trotuare năpădite de buruieni.

Ce încerc să spun e că alergam ca un *robot.* Fără să obosesc, fără să *simt* ceva. Am fugit până când eram sigur c-o să-mi explodeze inima şi am continuat să alerg, cu dinţii încleştaţi într-un zâmbet şi cu spume la gură.

Futu-i, îmi spuneam întruna. *Mă fut în toată treaba asta.*

De-a lungul aleilor înguste. Peste tomberoane de gunoi, prin troiene de gunoaie dezgustătoare. Colţuri bruşte. Peste garduri de sârmă şi prin pasaje labirintice. Vuietul maşinilor apărea şi dispărea, asurzitor la intersecţii, voci ridicate în sudalme.

Respiraţie caldă arzându-mi plămânii.

Blindatul nu putea ţine pasul. Încerca mereu să taie drumul, să o ia în faţă; farurile scânteiau, apoi se îndepărtau pe un traseu aleatoriu. Poate că ar fi avut un dram de noroc dacă nu eram aşa un nemernic viclean. Dacă nu m-aş fi răzgândit la fiecare cinci minute în ce direcţie să alerg.

Al treilea individ avea o motocicletă. O năzdrăvănie de producţie japoneză care ţiuia subţire ca o libelulă, şi *el* nu avea probleme să se ţină de mine; putea să intre pe aleile prea înguste pentru un vehicul cu patru roţi. L-am purtat pe trasee zigzagate şi pe drumuri largi, lăsându-i pe prădătorii sperioşi să-l zăpăcească, ascunzându-mă după colţuri întunecoase şi luând-o înapoi de fiecare dată când trecea de mine. Câştigam când şi când avantaje de câte zece minute, ghemuit în camere neluminate împreună cu siluete îngrozite care gemeau îndesate în saci de dormit soioşi. Dar era priceput. Ce e al lui e al lui: întorcea dintr-o mişcare şi venea drept înapoi imediat ce „ogarul” din blindat îmi prindea mirosul, se întorcea cu farul căutându-mă ca o rază laser şi cauciucurile scrâşnind.

N-aş exagera dacă aş spune – de fapt, la naiba, e evident – că mă săturasem de el. Motocicleta era îmbrăcată ca o ţestoasă în plăci de protecţie şi plexiglas antiglonţ; ricoşa în pereţi când ar fi trebuit să se răstoarne, trecea prin focul butoaielor pe care le răsturnam în urma mea ca un galion prin ceaţă. Şi da, probabil că nu mă putea împuşca prin toate acele scuturi; însă lucrurile erau valabile şi invers, şi de fiecare dată când surprindeam momentul prielnic – când atârnam pe o scară de urgenţă, când trăgeam cu ochiul ca Morocănosul Oscar [Personaj din celebra serie *Muppets*] dintr-un tomberon – să deschid focul cu Uziurile şi să-l umplu de plumbi, nu reuşeam decât să-i dau de veste unde mă aflu.

Încerca să mă doboare cu motocicleta. Să mă epuizeze, să mă scoată la loc deschis. Seceri îndreptate montate pe apărătoarele de noroi din faţă ale motocicletei, bolţuri de rupt glezne iţindu-se ca nişte spiţe rupte la ambele roţi.

Se ţinea scai de mine şi se pricepea *extraordinar* de bine la asta.

Aşa că iată ce am făcut până la urmă: m-am oprit din alergare.

Am rămas la vedere.

Am aşteptat.

(Mi-am răpit un moment ca să mă uit la ceas. 23.13. *Încă n-ai scăpat de greu, băiete.*)

Dădu colţul ca un glonţ înflăcărat şi se opri dintr-o dată, sprijinindu-se pe piciorul opus mie, aşa încât nu puteam să-l nimeresc nici măcar în genunchi.

Precaut muistul.

L-am îndemnat mental să treacă la fapte înainte să ne prindă blindatul din urmă.

El râse în spatele scutului său prăfuit şi strigă:

— Ai *obosit*, englezuţ?

Am deschis focul. Mai mult ca să mă aflu în treabă.

El făcu motocicleta să vâjâie ca toţi ţânţarii din lume ţiuind la unison, roţile ei se învârtiră ameţitor pe caldarâm, scoţând fum, şi porni spre mine.

Gloanţele făceau adâncituri nesemnificative în sticlă.

Râsete.

Spaţiul dintre noi tot mai restrâns.

Secerile ameninţătoare.

Totul era al naibii de melodramatic. Mi-am dat ochii peste cap, am făcut trei paşi în spate – în jos pe scările care coborau în umbrele direct dindărătul meu – şi m-am întins la pământ.

La *asta* nu se aştepta.

— Ce mă…?

Jigodia aia nenorocită zbură peste capul meu, se răsuci în aer, se lovi de peretele scărilor de la metrou şi cumva pur şi simplu…

Se dezintegră.

Fără mingi de foc orbitoare sau explozii cu mult fum. Doar un zgomot ca de gândac mare strivit sub un plici şi *multe* reziduuri.

Când am pornit în direcţia opusă, individul gâlgâia dezarticulat – de parcă şi-ar fi frânt spatele sau ceva – şi probabil că ar fi trebuit să-i curm chinurile.

Vezi să nu.

Blindatul mă descoperi cincisprezece minute mai târziu. Piticania sfrijită şi drogată cu ceea ce-i dăduse Scrim se ţinea de acoperiş ca un surfer, lovea cu degetele în parbriz şi mârâia fără noimă, îndrumându-l pe şeful de Klan care conducea ca un apucat. Am început-o din nou cu mersul în cerc, intrând pe alei

prea înguste pentru ei. La început am avut un sentiment plăcut. Le dejucam stângacele încercări de a mi-o lua înainte, dispăream în umbre şi mă căţăram când pe o scară de incendiu, când pe alta, mă opream pentru a îmi trage sufletul, încercam s-o iau înapoi spre parc. Era timpul să pornesc spre finiş.

Mi-a luat destul de mult să-mi dau seama că mă mânau ca pe vite. Erau mai deştepţi decât crezusem.

Am ajuns la o clădire de birouri – nimic deosebit: cărămidă roşie şi geamuri sparte – a cărei uşă era deschisă spre o casă a scărilor îngustă. Sătul până peste cap de vuietul motoarelor, am urcat primele câteva etaje fără probleme, oprindu-mă să vomit discret înainte de-a mă forţa să merg mai departe. Undeva aproape de al patrulea etaj – sau poate al cincilea – un prădător deosebit de mare purtând culorile Pescăruşilor încercă să mă lovească în cap cu un topor, ţipând la mine să nu mă apropii de nevasta lui.

Lângă el, pe palier, era o păpuşă gonflabilă, însă nu mi se părea momentul oportun să-i subliniez acest lucru. I-am vârât mitraliera pe-o nară până ce a înţeles mesajul şi s-a dat deoparte, după care mi-am văzut mai departe de drum spre acoperiş, în vreme ce el îşi consola nevasta cu voce tare.

Pe acoperiş, am vomitat din nou. Pulsaţia din ureche interfera cu simţul orientării şi nu mă ajuta când oraşul sub clar de lună se forma în creierul meu zbuciumat bucată cu bucată.

Eram atât de departe de parc, înspre vest, încât vedeam bărcuţele de pescuit de pe râul Hudson, dincolo de încâlceala de docuri şi debarcadere care se întindea direct sub mine. În stânga şi dreapta se ridicau clădiri mai înalte – înăuntrul lor, acolo unde prădători nevinovaţi încercau să-şi vadă mai departe de-un simulacru de *viaţă*, ardeau lumini palide.

Într-un fel era frumos. Dacă nu m-aş fi aflat la un kilometru şi jumătate în direcţia greşită, poate că m-aş fi oprit să admir peisajul.

Din locul acela nu puteam sări pe niciun alt acoperiş. Nu exista vreo scară secundară pe care să cobor.

Şi, dacă e să fiu sincer, îmi lipsea şi energia de a continua. Fiinţa din mine se făcuse ghem şi adormise, epuizată, şi mă lăsase singur. Un simplu om. Depăşit numeric şi tehnic.

Prins în cursă.

— Futu-i, am spus. Futu-i futu-i futu-i.

Prin uşa deschisă l-am auzit pe uriaşul prădător strigând din nou – „Nevasta mea! Asta-i *nevasta* mea, fir-ar să fie!” – apoi o împuşcătură seacă, reducându-l la tăcere.

Sunet de paşi pe scară în sus.

Venise timpul confruntării finale.

Capitolul 13
Interludiu

Sincer să fie, Hiawatha nu era nici pe departe atât de uluit pe când simţea că ar fi trebuit să fie.

Sau mai degrabă pe cât simţea că ar fi trebuit să fie Rick.

La început, schimbarea de nume avusese doar scop cosmetic. Un simplu… simbol al disponibilităţii sale de a îmbrăţişa orice fel de ciudăţenie, de a fi ferm, de a face ce-i cereau sachemii. Să renunţe la atitudinea lui de tânăr amerindian smiorcăit şi supărat care încearcă să fie alb şi să adopte Vechile Obiceiuri, să le aibă ca pe un semn cu fierul roşu pe inimă care spune „Sunt în misiune”.

Însă era doar temporar – mereu fusese aşa – şi asta era ideea. Când va ajunge acasă tot Rick îl va chema.

Dacă. Dacă va ajunge acasă.

Dar, pe de altă parte, Rick n-ar fi trecut prin ciudăţeniilor ultimelor două zile fără a se simţi măcar incomodat, în vreme ce el – Hiawatha sau cine naiba devenise – trecea peste toate cu uşurinţă. Suspinele şi sunetele, scurtele expediţii în înnegurate lumi de vis, împletirea realităţii cu legenda.

În străfundul minţii, Rick zbiera despre rahaturi mistic-tribale, iar în partea din faţă – pe locul şoferului – Hiawatha ridica din umeri, asculta atent mesajele aduse de vânt, trecea un ochi critic peste algebra runică trasată de stele, plimba un deget prin pâraie bolborositoare şi era extrem de atent la aşchiile de lumină – şi la codurile pe care acestea le înglobau – de pe suprafaţa apei. Nu mai trebuia nici măcar să se oprească pentru a fuma iarbă. Avea impresia că-şi îndesase creierul printr-o deschizătură îngustă şi – acum, când era de cealaltă parte – putea rămâne acolo cât timp poftea.

Partea cinică a minţii lui Rick îi spunea că se transformase într-un narcoman mare şi prost care debita inepţiile clasice ale drogaţilor fără minte care ajung brusc la concluzia că totul are o semnificaţie profundă şi că lumea întreagă rezonează la un anumit nivel metafizic profund. Dacă ar fi fost complet la conducere, şi nu doar un ecou palid al unei foste voci, şi-ar fi dat ochii peste cap.

Pe Hiawatha îl durea în cot.

Hiawatha hotărâse din senin că totul are o semnificaţie şi că lumea întreagă rezonează la un anumit nivel metafizic profund.

Una peste alta, Rick/Hiawatha era o fiinţă cu minţile pierdute.

Pe drum, viziunile fuseseră măcar clare. Copaci vorbitori, ceruri învolburate, corbi fâlfâitori, alea-alea; genul de lucruri din care mitologia triburilor avea din belşug. Însă acolo, la oraş, lucrurile stăteau altfel. Niciuna dintre legendele Haudenosaunee nu vorbea despre clădiri care se scuturau asemenea cailor deranjaţi de muşte, despre nori de smog transformându-se în feţe şi mâini, despre şobolani care ieşeau din rigole înfundate pentru a deveni fuioare şerpuitoare de fum, despre locuinţe care fac amor la lumina stelelor – balcoane împletite aidoma unor limbi alunecoase – şi zgârie-nori care brăzdează mari cicatrice intestinale pe pântecele norilor, de unde sângele şi rahatul se scurgeau sub formă de ploaie, despre uriaşe păsări ale furtunii care ciuguleau rănile ca nişte vulturi.

Era mişto, într-un fel.

Acul de argint din buzunarul de la spate îi şoptea.

Fumul colorat îl adusese acolo. Ca atunci, pe drum, când îi arătase groapa care îl scăpase de Ram. Pe toată întinderea suburbiilor, pe autostrăzi ca nişte spaghete şi prin tuneluri mânjite cu graffiti, peste podul George Washington, apoi străbătând straniu de tăcutul West Side, fumul atârnase deasupra oraşului ca o reţea electrică; verde şi purpuriu, îngustându-se spre o singură trombă de fum halucinogen. Descoperi că-l vede de două ori mai bine atunci când se uita în altă parte, concentrându-se spre periferia câmpului vizual; ca o iluzie optică pe care creierul său încerca să o ascundă atunci când o privea direct.

Îl duse pe Broadway în jos, prin Harlem şi Morningside, locuri despre care auzise vorbindu-se, dar în care nu fusese niciodată. O mică parte din el avea impresia că ratase o ocazie; că forfotitoarele aglomerări urbane pe care obişnuia să le vadă la apusele emisiuni TV erau duse pe veci şi că, atunci când în sfârşit i se realizase visul şi se desprinsese de rădăcinile sale din provincie pentru a face ceea ce orice tânăr pretindea că va face – să plece în oraşul cel mare –, ajunsese cu cinci ani prea târziu.

În mijlocul unui afurisit de oraş-fantomă.

Şi acum iată-l acolo, şezând turceşte pe acoperişul unei parcări colosale, într-o parte necunoscută a unui oraş necunoscut, cu cerul negru vălurind deasupra lui ca un ocean întors cu susul în jos, cu străzile luminate de lună fremătând de culori curioase şi sunete ciudate, şi cu răsucita coloană de fum concentrându-se într-un ac de lumină deasupra capului său înainte să se stingă de tot.

Făcându-l să aştepte.

Ca întotdeauna.

Spre miezul nopţii, auzi huruit de motoare sub el şi coborî privirea cu un soi de indiferenţă molatecă. Auzise cu intermitenţe sunetul îndepărtat al rafalelor de gloanţe, dar, ţinând cont de aspectul neprimitor al oraşului, îşi spusese că nu era problema lui, şi nici aşa nu fusese întru totul sigur că era un sunet adevărat şi nu doar o altă plăsmuire a minţii sale. Dar acum, uitându-se peste canionul format de stradă, văzu un vehicul blindat mătăhălos care veni cu viteză şi opri în faţa unei clădiri scunde de birouri, şi ştiu nu doar că era real şi solid, dar şi că îl făcea să se cutremure şi îi îngheţa sângele în vene.

Maşina fusese vopsită în dorul lelii – un roşu murdar mânjit pe ambele laturi – dar, de unde stătea el, această redecorare nu avea cum să ascundă stratul vechi de vopsea. Sub albastrul siniliu lucios al acoperişului gros fusese inscripţionat un „O” mare, stacojiu.

Clericii.

Aici.

Hiawatha dădu fuga la motocicletă pentru a lua o armă potrivită, acţionând automat, scotocind printre pistoale şi puşti automate ca un bucătar tăind salata. Într-un final, mâna i se opri pe o puşcă – prietena nedespărţită pentru împuşcat ciori a vreunui fermier, fără îndoială, care fusese furată dintr-o locuinţă părăsită de undeva de către Ram şi acoliţii săi – şi se întoarse degrabă la marginea acoperişului: exact la timp să-i vadă pe cei doi ocupanţi ai blindatului dispărând în clădirea de birouri.

Înjură cu voce tare.

Şi atunci îl văzu pe bărbat.

Bărbatul deasupra căruia fremătau limbi verzi şi purpurii de foc. Deasupra capului lui plutea o pasăre mare şi lupi i se strecurau printre picioare. În jurul ghetelor lui curgeau râuri şi

ierburi se unduiau ireal.

Avea o ureche complet sfârtecată, era plin de sânge din cap până în picioare, purta zdrenţe pe el şi în fiecare mână ţinea câte o mitralieră Uzi.

„O să-l recunoşti tu”, îi spusese Tadodaho lui Rick. „O să-l recunoşti atunci când o să-l vezi.”

Totul se opri.

Bărbatul stătea pe acoperişul clădirii de birouri, vizavi şi mai jos de locul în care se afla Hiawatha. Părea că respiră greu, că transpiră abundent, că sângerează dintr-o duzină de tăieturi; dar chiar în timp ce-l privea Hiawatha, bărbatul păru că-şi goneşte istovirea: cu ochii închişi, cu chipul calm. Când îşi redeschise ochii era aproape o altă persoană, se mişca cu graţia unui animal de pradă, păşind în umbrele dintr-o parte a uşii.

O mică parte din vechiul Rick murmură:

— Jedi, bătrâne…

În viziunea sa învolburată, Hiawatha urmări schimbarea bărbatului. Văzu cum devine ceva diferit. Un rege-puma cu blană linsă şi umbre ireale; o umbră primitivă; un Instinct Ambulant. Realitatea continua să se modifice în jurul său; îşi încetinea mişcarea, trepidând, subliniindu-şi pericolele şi riscurile, radiind în jurul fiecărui lucru care putea fi folosit ca armă, scurgându-se în colţuri întunecate ce ofereau acoperire, şerpuind în mărgele argintii de-a lungul potenţialelor rute de scăpare, locurilor de ambuscadă, punctelor oarbe…

Hiawatha înţelese speriat că vedea lumea aşa cum o vedea străinul şi scutură supărat din cap, dorindu-şi să urmărească spectacolul neînvăluit de pâcla narcotică.

Pe acoperişul de vizavi, cei doi malaci din blindat se înghesuiră deodată pe uşa casei scărilor înarmaţi până în dinţi, şi totul o luă razna.

Străinul deveni cumva o… ceaţă. Poate că lovi uşa cu piciorul sau sări în faţa ei înainte să se deschidă complet. Poate că se aplecă pe sub tirul armelor şi se avântă asupra lor înainte ca ei să poată reacţiona. Poate îi atacă din plin, răsucindu-se între braţele înarmate întinse cu degetele încleştate pe trăgace.

Hiawatha nu era sigur.

Un braţ se smuci, un picior făcu o mişcare bruscă. Tipul costeliv ţipă şi căzu la pământ, cel mai bine făcut ridică arma…

Hiawatha icni şi se luptă cu puşca. Îl va salva pe străin. Îl

va ţine în viaţă! Îl va...

Doar că malacul era deja dezarmat. Sângera din nas. Un cuţit de bucătărie era înfipt până la plăsele în carnea moale a piciorului său.

Părea mai degrabă înfuriat decât îndurerat.

Străinul se întoarse. Se feri. Fandă. Loviturile îl potopiră pe atacatorul oacheş, ghete izbind cu mişcări de balet. Bătăuşul mai mic se ridicase din nou în picioare şi trase două gloanţe într-o direcţie greşită. Străinul se răsuci, lovi cu piciorul, se feri, iar mititelul se trezi înapoi pe jos, cât pe ce să cadă de pe acoperiş, cu pistolul tremurându-i în mână deasupra hăului.

Hiawatha îl luă în cătare iar pe tipul masiv, simţind fluxul de adrenalină, disperat să facă ceva, să ia parte... Dar străinul era prea rapid.

Nu avea nevoie de ajutor.

Îi doborî pe cei doi tăntălăi ca un chirurg şi când aceştia se clătinau amândoi pe jos – dezarmaţi, dezorientaţi, lenţi ca doi gheţari luptându-se cu focul – scoase un Uzi mic din buzunar, îl îndreptă cu minimum de concentrare şi le spulberă feţele, ştergându-le în acelaşi timp şi expresiile de surpriză de pe ele.

Întreaga înfruntare, de la început până la sfârşit, durase în jur de cinci secunde. Hiawatha descoperi că încă îi avea în cătare pe malacii morţi şi îşi lăsă braţele încordate să se relaxeze treptat.

— Fuuuuutu-i, şuieră el.

Moment în care un monstru uriaş şi gol, sângerând dintr-o gaură din piept, sparse rămăşiţele uşii cu un satâr într-o mână şi o păpuşă gonflabilă dezumflată în cealaltă, cerând din toţi rărunchii răzbunare pentru moartea nevestei sale.

Străinul era cu spatele la colos. Era luat prin surprindere. Pe nepregătite.

Nici el nu se putea mişca atât de repede.

Hiawatha făcu două găuri în coastele uriaşului, surâse în secret şi se topi în umbrele parcării înainte ca străinul să prindă de veste ce se întâmplase.

Se întrebă dacă n-ar trebui să meargă la el. Să-i spună sărmanului om cine este.

Ce caută el acolo.

Ce voia de la el.

„Încă n-a sosit timpul,” îi spuse cerul. Acul cânta în

buzunarul său de la spate. „Încă n-a sosit timpul.”

Hiawatha îl urmări pe străin de la o distanţă rezonabilă. Omul părea că se grăbeşte; sărise în blindatul atacatorilor şi o luase aţă spre est. Hiawatha se feri să fie văzut, lăsând semnele prevestitoare – văpăile de foc purpuriu – să ghideze înaintarea Harley-ului; în sinea lui bodogănea că se lăsa condus de porcării hippy.

Sentimentul general era că trişează.

La o jumătate de oră după încăierarea de pe acoperiş, la marginea unei mari sălbăticii împrejmuite de blocuri, încercuite de copaci morţi şi mlaştini stătute – Central Park, bănuia el – abandonă motocicleta într-un ungher tăcut şi porni la pas pe alei. O ascunsese cât de bine putuse, însă toată zonă părea să forfotească de pâlcuri de oameni răpciugoşi, iar un hoţ cu adevărat pus pe fapte nu putea fi păcălit niciodată. Îşi cercetă sentimentele un moment sau două – încă nu era întru totul sigur dacă voia să găsească soluţii divine, raţiuni subconştiente sau simpla auto-amăgire – şi concluzionă că nu va mai avea nevoie de Harley.

(Momentul decisiv pentru luarea acestei hotărâri fu când văzu un urs gras, alcătuit în întregime din fum, împleticindu-se pe lângă el şi fluturând a renunţare o labă spre vehicul.

— Sper să ai dreptate, zise Hiawatha. Dacă ar fi gândit mai raţional, s-ar fi simţit puţin aiurea să se adreseze unei asemenea evidente plăsmuiri a imaginaţiei. Acum însă nu doar că i se părea absolut normal, ci şi mult mai real decât rahaturile lumeşti care se petreceau în jurul lui.)

Îşi săltă în spate sacul cu arme pe care le luase din magazinul universal şi merse o dată cu mulţimea.

Undeva în faţă, într-un crâng de copaci fusiformi, se iscă un chiot mare de veselie. Păru să plutească în aer. Sute de mâini aplaudând, voci râzând şi strigând şi un singur timbru răsunător ridicându-se deasupra celorlalte. Acei oameni ca nişte rozătoare păreau să graviteze spre locul acela, rămânând în grupuri restrânse de câte doi sau trei cât mai mult posibil, apoi amestecându-se în chip ciudat atunci când se întâlneau. Hiawatha văzu medalioane luminoase atârnate deasupra capului fiecăruia, cu lanţuri eterice şi mărăcini înfăşuraţi în jurul gâtului. Înţelese fără să ştie cum că acestea erau viziuni care desemnau apartenenţa fiecărei persoane în parte. Fiecare unui trib anume;

ca tatuajul „castor şi cabană” de pe umărul său stâng, dar mult mai limpezi – simboluri nu ale legăturilor de familie, ci ale proprietăţii, ca nişte ecusoane de identificare cusute pe haine valoroase. Mişcările precaute ale oamenilor îi trădau ca fiind rivali ce îşi croiau cu fereală drum pe teritoriul străin, înghiontiţi doar de curiozitate, neobişnuiţi să se amestece printre alte triburi.

Hiawatha începea să înţeleagă că era un lucru fără precedent. O astfel de mulţime; o adunare ca aceasta. Priviri pline de speranţă schimbate între duşmani crânceni, sclavi care aleg un nou stăpân…

Cu ochiul minţii vedea o pătură de aur plutind deasupra parcului.

Totul era incredibil de straniu.

Din când în când, o femeie sau bărbat mai bine îmbrăcat – de cele mai multe ori în roşu, cu pene prinse în păr – arăta cu degetul şi striga acuzator, mârâind „Globi nenorociţi, ieşiţi din parc!” sau „permis doar Pescăruşilor! Permis doar prădătorilor Pescăruşi! Interzis tuturor Mickey-lor! Interzis tuturor Stripilor!” Strigătele lor nu-i spuneau mare lucru lui Hiawatha şi erau oricum ignorate aproape de toţi. Până la urmă, mulţimea îi ocolea pur şi simplu şi ei porneau neştiuţi de nimeni spre marginea parcului, aruncând priviri fioroase înapoi spre sursa voioşiei generale.

Croindu-şi drum printre copaci, lăsând chiotele să crească în jurul său, simţind emoţia gloatelor, începu să surprindă frânturi de conversaţie. Însă puţinul pe care îl auzi părea în cel mai fericit caz o păsărească, şi el se încruntă şi merse îndărătnic mai departe printre furtuna comentariilor întâmplătoare.

— … cred că le-a zis că dacă nu-s cu el, până aici le-a fost, amice…

— … am şobolan proaspăt aici, şobolan proaspăt, schimb pe haine, schimb pe chibrituri… şobolan proaspăt…

— … zice că toţi sunt bineveniţi. N-am văzut niciodată aşa ceva, bătrâne, şi-s aici de ani…

— … e-un e-un e-un englezoi nenorocit? N-am auzit de niciun englezoi…

— … i-a trimis pe ceilalţi să dărâme jaloanele teritoriale… au planuri, zice el…

— … carne de iepure şi şobolan, şobolani şi iepuri, hai la

ele cât îs calde...

Şi aşa mai departe.

Pe malul unui iaz de-a dreptul revoltător (care, în mintea lui Hiawatha, forma un chip mare şi chinuit care implora ajutor) îl găsi pe străin. Acesta stătea pe un podium şubred construit din buşteni şi plăci de lemn, dispus în faţa unei clădiri impunătoare care se întindea peste peluze ca o scursură însufleţită.

Găsi de asemenea cea mai mare mulţime de oameni pe care o văzuse vreodată.

În vestigiile memoriei sale – dintr-un timp de dinainte ca mintea să îi fie deschisă cu de-a sila prin aplicarea de aberaţii mistice şi de droguri, dintr-un timp încă de dinaintea marii Molime – găsi amintirea concertelor la care participase, a mitingurilor studenţeşti, a amplelor adunări unde toate diferenţele personale erau fără preget trecute cu vederea datorită reverenţei unanime în faţa unei singure formaţii; un singur demagog, o singură voce.

Aşa era şi în cazul de faţă.

Dar mult mai accentuat.

Străinul vorbea surprinzător de blând. Avea alura cuiva neobişnuit cu genul acesta de atenţie; mult mai potrivit aplicării tăcute a forţei în locuri secrete, ascunse. Hiawatha bănuia că în alte împrejurări omul ar fi trecut perfect neobservat. O faţă uşor de uitat, păr tuns scurt, nici înalt, nici scund, nici dolofan, nici sfrijit. Un simplu om cu accent pronunţat şi o incontestabilă ţinută britanică, ale cărui cuvinte reuşeau totuşi să reducă la tăcere o mulţime întreagă.

De n-ar fi fost sângele uscat în şiroaie pe obraji, zdrenţele mânjite de pe trupul său – odată peticite în toate culorile posibile, acum ajunse de-un cenuşiu-brun uniform – şi puşca lucioasă atârnată nonşalant pe umăr, nimeni nu l-ar fi învrednicit cu a doua privire.

— Unde, rosti bărbatul în tăcerea adâncă şi întunecată ca cerul de deasupra sa, unde Smogul Activ se scurgea din stratosferă, unde sunt Copiii?

Hiawatha se cutremură.

Nu, nu... asta e puţin spus.

Întreaga mulţime se cutremură.

Cum stătea acolo, impasibil la reacţia publicului ca un

profesionist, străinul era îngrijit de un negru în vârstă îmbrăcat în cele mai ridicole haine pe care Hiawatha le văzuse vreodată. Totul făcea parte din spectacol, bănuia el; să menţii o mulţime tot mai mare de oameni într-o permanentă stare de prostrare.

— Eu nu-i văd. Voi îi vedeţi? Străinul se uită în jur cu dramatism. Uite. Uitaţi-vă la voi. Nici urmă de copil cât e locul ăsta de mare.

Ici şi colo oameni care murmurau, însă Hiawatha nu-şi dădea seama dacă de furie sau de teamă. Stelele luminoase de deasupra mulţimii – plăsmuiri ale imaginaţiei sale, era aproape sigur de asta – deveniseră de-un stacojiu furios şi pulsau în ritm cu inima lui.

— Vă spun eu unde sunt copiii, vreţi?

Bărbatul zâmbi, aproape patern, doar că puţin prea afabil pentru a fi un zâmbet veritabil.

— Copiii dorm. Dorm chiar acolo. Înclină din cap spre orizont, spre sud-est. Mulţimea vociferă ceva mai tare. Ca nişte îngeraşi, aşa sunt ei. Veniţi de pe tot cuprinsul globului, scumpii de ei. Dorm pentru a-şi recăpăta puterile după o zi grea de… de învăţat cu sârguinţă scripturile. Se pregătesc pentru lucruri măreţe. Se pregătesc să… conducă lumea într-o nouă eră a civilizaţiei glorioase. Aşa-i? Da, aşa este. Acolo sunt ei.

Părea sincer. Era greu de crezut că este sarcastic, greu de crezut că articulează cuvinte primejdioase, însă mulţimea era dezorientată. Ce era asta? Revoltă sau manifestarea respectului?

Şi atunci străinul se aplecă spre rândurile din faţă, înclină din cap aşa încât să se uite pe sub sprâncenele mizere, şi strigă atât de tare încât toţi tresăriră.

— Bazaconii! Bazaconii sfruntate!

Hiawatha nu ştia ce înseamnă „bazaconii”, însă prinse ideea. Toţi prinseră ideea.

— Dacă sunt închişi, se răsti străinul, în… în închisoarea aia nenorocită, de ce nu-i vedem? De ce nu ies niciodată? Nu aţi stat niciodată pe gânduri? Nu vi s-a părut niciodată ceva putred în asta?

Undeva aproape de Hiawatha, cu două rânduri mai la stânga, o femeie începu să plângă. Era o reacţie descumpănitoare. Oriunde altundeva, oricând altcândva, s-a fi aşteptat ca mulţimea să se revolte împotriva nemernicului

făţarnic care le trăgea un perdaf; să reacţioneze cu furie la acuzaţii directe.

Dar nu. Nu, mulţimea aceasta era un copil pedepsit. Un copil neascultător care ştia că merită să fie pedepsit.

Străinul îşi frământă mâinile.

— Nu v-aţi gândit vreodată... Nu v-aţi...

Vocea i se stinse, căzută pradă frustrării. Bărbatul tăcu un moment şi Hiawatha se întrebă dacă nu cumva rămăsese fără vlagă, dacă nu cumva furia care îl măcina îşi pusese definitiv pecetea asupra lui.

Dar:

— Futu-i! strigă el. Futu-i – să fim serioşi! Şi dacă tâmpiţii ăia în rochii spun adevărul, chiar dacă fiicele şi fiii voştri sunt ascunşi acolo, să nu-mi spuneţi că sunteţi fericiţi. Să nu-mi spuneţi că aţi renunţat la ei cu... zâmbetul pe buze şi cu inima ridicând cântări de slavă. Să nu-mi spuneţi asta!

Nu, nu. Aţi renunţat la ei pentru că aşa vi s-a spus să faceţi. Înţeleg asta. Pentru că... pentru că, dacă aţi fi refuzat, poate că ei oricum vi i-ar fi luat. Pentru că voi sunteţi nişte nimeni. Pentru că rahaţii din Klanuri cu... arme şi droguri, ei au spus că asta trebuie să faceţi voi, prădătorii. Asta vă este menirea. Corect? Şi poate că v-aţi spus iar şi iar că e mai bine aşa, că pruncii se vor duce într-un loc mai bun, într-un loc mai plin de speranţă... Dar, oameni buni, eu nu cred asta. Şi cred că nici voi nu credeţi asta.

Iată adevărul, doamnelor şi domnilor. Oamenii ăştia... scursurile astea nenorocite... – şi aici străinul ridică un deget noduros spre un şir de bărbaţi care stăteau în spatele podiumului, ţinuţi în loc de prădători costelivi cu cuţite şi arme – ... ei v-au.

Furat.

Copiii.

Tăcere.

Tăcere densă, grea, acuzatoare. Pe scenă, ostaticii se fâţâiră agitaţi pe loc şi schimbară priviri între ei. Cercurile stacojii din jurul ochilor ascundeau teama şi primul licăr al lacrimilor. Unul dintre ei – cel mai sfrijit, a cărui faţă era contorsionată nu de teamă, ci de ură – purta ochelari de soare cu lentile roşii-rubinii, parcă pentru a-şi proteja ochii de lumina lunii.

Robele fuseseră smulse de pe ei, armele – luate.

Neo-Clerici căzuţi în dizgraţie.

Hiawatha mai că mârâi de bucurie să-i vadă umiliţi în acest fel.

Şi atunci, cum se întâmplă în orice mulţime de la facerea lumii încoace, nelipsitul nemernic din faţă deschise gura.

— Pentru gloria Noilor Zori! se auzi o voce subţire, un om pirpiriu în zdrenţe murdare care ţopăia întruna, arătând cu degetul spre podium. Avea un tatuaj stacojiu în jurul ochiului stâng şi un pistol în mâna dreaptă ridicată. Egoismul te trădează! ţipă el indicându-l pe străin. Slăbiciunea te va…

Nu avu ocazia să tragă. O lamă fulgeră în mulţime undeva în spatele lui, braţe se întinseră pentru a i se încolăci în jurul gâtului şi al mâinilor, şi într-o clipită gloata îl înghiţi cu totul şi-l făcu să dispară. Strigătele lui deveniră înfundate, apoi fură reduse la tăcere. Capetele celor din mulţime se răsuciră la unison înapoi spre străin.

Acesta suspină.

— Mai sunt şi alţi zevzeci? zise el plimbându-şi privirea peste gloată ca un profesor care scrutează o clasă gălăgioasă. Mai sunt şi alţi nenorociţi fără minte? Alţii care cred că pruncii lor o duc mai bine strângând o biblie în braţe în loc de trupul celor care le-au dat viaţă? Alţii care vor să-mi spună că au procedat bine? Că le place cum stau lucrurile? Că sunt de acord cu Klanurile şi cu crimele şi cu Piua asta de căcat? Alţii care vor să-mi spună că dau crezare spuselor Clericilor?

Aproape că striga. Vocea îi era aspră. Furia i se scurgea din privire şi-i îmbiba cuvintele.

— Pentru că, oameni buni, ei clădesc pentru noi toţi o zi de mâine mai bună. Vă amintiţi? Asta spun ei. Şi nu-i aşa că ar fi cel mai bun lucru din lume să-i credeţi? N-ar fi cel mai uşor să strigaţi „aleluia”? Să vă rugaţi noapte de noapte şi… să urmaţi turma? Să simţiţi că aţi procedat bine lăsându-i să vă ia copiii? N-ar fi asta culmea culmilor?

Ba bine că nu.

Scuipă pe jos. Inspiră adânc.

Şi scoase un cuţit lung din buzunar.

Mulţimea îşi ţinu răsuflarea.

— Dar să credeţi asta – sincer şi adevărat, desigur – cu toată fiinţa voastră, oameni buni. Asta e greu de făcut. Asta e

complicat. Dar eu am să risc acum şi-am să spun că nu cred că sunt mulţi între noi care cred asta. Nu cu adevărat. Nu în adâncul fiinţei lor. Aşa că haideţi să aflăm. Haideţi să tranşăm problema.

Zâmbi.

— Haideţi să vedem câţi dintre voi îi iubesc într-adevăr pe Clerici. Să vedem cine e dispus să mă oprească.

Şi se întoarse spre şirul de bărbaţi, Coriştii aceia captivi din spatele său, şi zâmbi.

— Am venit aici traversând oceanul, zise el suficient de tare încât să-l audă toată lumea, dar stând cu faţa la ostatici. Daţi-mi voie să vă spun că a fost al naibii de greu. Dar am venit. Nu i-am lăsat pe amicii voştri din Londra să mă împiedice, cu toate că au încercat să o facă. A trebuit să ucid tot felul de oameni venind încoace. Şi asta doar pentru că voiam să-ţi pun o întrebare, colega, faţă în faţă. Foarte simplu.

Se aplecă spre primul malac.

— Ce am vrut să te întreb este asta: Unde sunt copiii mei, răpitori psihopaţi şi îndoctrinaţi până-n ultima bucată de căcat canceros din voi?

Malacul se holbă la el. Malacul îl scuipă în faţă cu un soi de încăpăţânare ca la carte.

Aşa că străinul îi tăie gâtul.

Dinspre mulţime se auzi un sunet. Nu tocmai o ovaţie. Însă categoric nu un strigăt de groază.

Bărbatul se prăbuşi la pământ, cu picioarele zvâcnindu-i şi cu sângele ţâşnind din el, şi în ochii lui Hiawatha ceva uscat şi neplăcut se desprinse anevoie din cadavru pentru a se pierde în Smogul Activ împrăştiat pe cer.

Străinul se roti cu faţa la mulţime. Nimeni nu se clinti. Nimeni nu respiră.

Hiawatha vedea minciuna. Vedea pata roşie a lipsei de onestitate care atârna deasupra străinului, scânteind şi mieunând ca o pisică mutantă. Pe omul acela, pe britanicul acela de neoprit cu faţă anostă şi voce joasă, pe el nu-l interesau deloc prădătorii strânşi în Central Park. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie de pedepsirea vinovaţilor. Îl durea în cot de dreptatea pe care o împărţea.

Avea doar un plan – oricare ar fi fost acela – şi Hiawatha vedea, arzând puternic în ochii lui, faptul că omul acela ar face

orice pentru a obţine ce-şi dorea. Ar minţi despre o familie răpită doar pentru a face o mulţime de aliaţi să empatizeze cu furia lui. Ar ucide cât de mulţi ostatici era nevoie pentru a le demonstra oamenilor că nu trebuie să se teamă de Corişti.

Nu s-ar opri până nu şi-ar atinge ţinta şi, cu toate că Hiawatha nu se simţea în stare să admire un atare egoism indiferent, o atare manipulare dezinvoltă, întâmplarea făcea ca scopurile englezului şi ale sale să se suprapună – fie şi pentru scurt timp.

Aşa că zâmbi şi începu să bată din palme.

Şi întreaga mulţime preluă aplauzele.

Mai târziu, al doilea malac avu aceeaşi soartă, cu toată că fermitatea îl abandonă atunci când întrebarea străinului rămase fără răspuns şi când cuţitul urcă fulgerător spre gâtul lui. Încercă un strigăt mut, gâlgâi, după care pică.

Al cincilea din rând – sfrijitul cu ochelari groşi, a cărui aură părea să aibă o margine portocalie scânteietoare – le strigă ceva celor doi bătăuşi rămaşi. Hiawatha reţinu cuvintele „răsplată" şi „ceruri", iar restul şi-l imagină.

Malacii ţâşniră înainte, atacându-i pe prădătorii care-i ţineau sub ameninţarea armei, strigând şi răstindu-se în vreme ce pielea lor goală se unduia în tandem cu loviturile lor năprasnice. Negrul cu bandajele se aruncă la pământ, cu mâinile peste cap; străinul strigă – mai mult furios decât surprins – şi prădătorii deschiseră focul.

Mulţimea începu să forfotească. Focurile de armă dădeau întregii drame aspectul animat al unei furtuni cu fulgere şi între scăpărările de lumină stropi de sânge apărură pe feţele din mulţime.

Când totul se termină, când fumul armelor se risipi şi prădătorii îşi recăpătau cumpătul şi mulţimea era în freamăt, pe scenă zăceau patru malaci goi care sângerau şi nemernicul cu ochelari şi faţă de şobolan dispăruse; îşi croia drum cu coatele prin mulţimea scârbită, printre copaci şi tufişuri, strigând şi râzând fără încetare.

Străinul înjură. Tare.

Mulţimea înjură o dată cu el.

Până la ora patru dimineaţa, oamenii nu mai formau o mulţime. Formau o armată.

Era un clişeu fumat, dar asta nu-l făcea greşit. În timp ce

Hiawatha privea, copleşit şi detaşat, nu-i venea în minte altă descriere decât:

Era ca un val tsunami.

Blindatul capturat era primul, urmat de bruma de vehicule pe care prădătorii le luaseră din mâinile Pescăruşilor Roşii. În calitate de nou conducător de facto, străinul era mai mult decât îndreptăţit să le rechiziţioneze pentru a-şi urmări scopurile, însă o minoritate îndărătnică a klaniştilor reacţionase neplăcut la ideea ieşirii de sub jugul feudal şi a răzvrătirii împotriva tiranilor, aşa că se baricadaseră înăuntrul bazei Pescăruşilor pentru a împiedica pătrunderea.

În cele din urmă, străinul trebuise să-i ucidă cam pe toţi.

Hiawatha nu se amestecase. Încă nu era momentul. Stătuse pe margine, sub ramurile mari ale arborilor vechi şi morţi, şi ascultase vocile spiritelor care şopteau tânguitor înăuntrul lor. Când primele focuri se aprinseseră adânc înăuntrul bârlogului Pescăruşilor, scosese batonul de vopsea neagră din fundul rucsacului şi începuse să-şi facă încet semne pe faţă, murmurând descântece, simţind acul de argint din buzunar cum îi îngâna cristalin cuvintele.

După aceea, când depozitele de armament fură deschise şi avuţia lor distribuită, mulţimea nu mai aşteptă zorii zilei. Era ca o cruciadă; un val mare de oameni mişcându-se împreună de-a lungul străzilor goale, sporindu-şi numărul pe măsură ce înaintau. O atracţie magnetică.

Iar la marginea oraşului, în Hell's Kitchen, pe malul apelor întunecate ale East River, se văzură înaintea clădirii Naţiunilor Unite şi avansară.

El – străinul, omul de al cărui nume nimeni nu se sinchisise să se intereseze – intră primul. Totul era profund medieval. Totul profund mitologic. Dar în vreme ce mulţimea scanda într-un singur glas şi vehiculele îşi turau motoarele şi paznicii dinăuntrul complexului ţipau şi făceau pe ei, totul părea firesc.

Blindatul pătrunse pe porţile principale ale sediului ONU ca un harpon prin carnea unei balene, iar gloanţele răpăiau în pereţii lui; în urma sa rămâneau bucăţi de oţel şi sârmă ghimpată încâlcită. În timp ce stătea scoţând aburi în curtea interioară, cu noi adâncituri apărând în caroserie, Clericii din cuibul de apărare înţelegeau greşeala făcută. Îşi trădau poziţiile

din întuneric cu licărul intermitent al focurilor de armă.

Al doilea val de vehicule pătrunse în trombă, deschizând focul. Cuiburi din saci cu nisip fură spulberate, grenade ţâşniră din lansatoare grele şi împrăştiară nori negri-roşiatici de funingine şi fum şi moarte. De undeva pe acoperişul Secretariatului General o mitralieră grea deschise focul – potopind mulţimea de jos cu gloanţe –, însă de la o asemenea distanţă şi pe un astfel de întuneric precizia ei nu era nici pe departe perfectă, iar dârele înfricoşătoare ale trasoarelor brăzdau grupurile de Clerici la fel cum brăzdau şi cetele dezlănţuite de prădători. Într-un târziu, cineva avu prezenţa de spirit să comande încetarea focului şi artileria tăcu.

În unele colţuri se aprinseră focuri. Scântei se ridicau în spirală către cer şi ademeneau cu limbi de lumină albă mulţimile care aşteptau în umbre cu ochii sclipitori. Era ca o invitaţie.

Gloata roia dinspre străzi, cu câte o armă în fiecare mână, cu câte un strigăt în fiecare gură, şi totul o luă razna. Focuri de armă peste explozii de grenade peste răcnetul oamenilor peste strigăte de moarte peste huruit de motoare şi icnete îngrozite ale Clericilor luaţi pe nepregătite.

Cy îi avertizase, poate. Şi totuşi. Şi totuşi.

Mda, gândi Hiawatha. *Exact ca un val tsunami.*

Creştea şi se zbuciuma, alimentat de ani întregi de ură reprimată. Lovea zidurile complexului şi se învolbura violent. Vârtejuri cu Corişti izolaţi în mijlocul lor, strigând din toţi rărunchii în vreme ce gloata încercuia şi reteza şi împuşca. Spumega pe la margini; spuma sclipitoare a focului de armă şi clăbucul cald al craterelor de impact, împroşcând praf şi mortar şi sânge.

Blindatul se făcu nevăzut într-o spectaculoasă minge de foc, cu rezervoarele în sfârşit străpunse, ridicându-se de la sol în fragmente contorsionate şi răsucindu-se leneş deasupra mulţimii; dar până atunci echipajul îl părăsise, iar sfârşitul lui exploziv servi doar ca diversiune pentru adevăratele acte de violenţă, corp la corp şi personale şi barbare. În colţuri întunecate, bărbaţi şi femei înfigeau lame boante în coastele celor în robe, se luptau unu-la-unu pentru a fi siguri că pistoalele prost întreţinute le fac felul asasinilor care îi terorizaseră, loveau cu răngi şi leviere în feţele tatuate ale secăturilor acelora pioase.

— Unde sunt? urlau ei. Unde sunt copiii?

Nu era cine ştie ce ca strigăt de luptă, însă avea efect.

Hiawatha rămase în spate. O, nu din laşitate – vertijul visului rezolvase problema asta. Dădea ajutor atunci când putea, trăgea cu o precizie calmă în şirurile de Clerici atunci când ceilalţi prădători ţipau panicaţi, elimina soldaţi în sutană cenuşie cu o bucurie sălbatică. Avea impresia că toţi sachemii priveau prin ochii lui, şi râdeau şi chicoteau şi, cu fiecare nouă ţintă căzută, îşi treceau berile de la unul la altul. Cei din Haudenosaunee, se putea spune fără greş, nu-i prea aveau la suflet pe Clerici.

Dar nu, nu, acesta nu era principalul lui rol aici. Înainta cu grijă pe marginea câmpului de luptă, vigilent, cu simţurile ascuţite de viziune, căutându-l pe străin.

— Aproape că a venit timpul... spunea vântul încins de răsuflarea focurilor şi a cărnii prăjite. Aproape a venit.

Norul purpuriu străbătea mulţimea ca un fir de tors şi Hiawatha înţelese cu surprindere că străinul se furişase mai departe. Obţinuse ce voia, accesul în complexul înconjurat cu sârmă ghimpată, şi îşi lăsase în urmă armata ad-hoc imediat ce aceasta nu-i mai era de niciun folos. Era un lucru meschin şi brutal şi logic, dar funcţiona.

Dâra ducea înăuntrul Secretariatului General.

Hiawatha alunecă pe sânge, minunându-se în forul său interior de indiferenţa crudă a unui om care era în stare să provoace un asemenea haos doar cu scopul de a… de a ce?

Păşi în clădirea cufundată în semiîntuneric şi plecă spre întâlnirea cu destinul său.

Capitolul 14

Nu puteam să nu zâmbesc. Căldura pe care o degajau focurile, mirosul de lucruri neplăcute pârlindu-se, izul înţepător al prafului de puşcă.

Mda. Lasă-l în voia lui. Lasă rânjetul să răzbată la suprafaţă. *Eşti atât de aproape. Bucură-te. O meriţi.*

Apoi sentimentul vinovăţiei. Strigăte şi sânge şi oameni disperaţi făcându-se bucăţi unul pe altul, şi asta doar pentru că eu le spusesem s-o facă. Doar pentru că trebuia să trec de nenorocitele alea de porţi. I-am modelat după bunul meu plac aşa cum un sculptor modelează o bucată de lut.

Monstru. Manipulator. Chiar nu-ţi pasă de nimic? Nu-ţi…

Apoi iritare *din cauza* sentimentului de vinovăţie.

Pentru asta te-ai pregătit. Cu asta te OCUPI. Asta EŞTI.

Iar şi iar şi iar.

În mă-sa. În mă-sa cu toate.

Nu te simţi vinovat.

Uită-te la ce ai făcut. Bucură-te de spectacol.

De la etajul al doilea, uitându-mă în jos prin geamurile reflectorizante sparte ale Secretariatului General, era un spectacol extraordinar. Abia vizibilă în întuneric, unduirea hoardelor putea fi uşor confundată cu un soi sumbru de ceaţă; purtate de colo-colo de pale antagonice de vânt, luminate dinăuntru de focul-sorţii şi de flăcăraie; totul ridicat la puterea a zecea şi însoţit de efecte sonor gen „Sunetele Războiului înregistrate de BBC”. Când şi când, ceva solid se desprindea din haos – un licăr de lună pe tăişul unei lame, o fâşie ruptă de robă albicioasă, o explozie efervescentă de fluide craniene. Detalii mărunte, aidoma unor tuşe de penel distincte într-un tablou de ansamblu.

Nu ţineau mult. Spectacolele nebuneşti de amploare au această tendinţă de omogenizare. Puţin câte puţin, totul era încorporat; resorbit de monstruozitatea colectivă, ca o amibă însufleţită şi fremătătoare, care era mulţimea.

— Iisuse, am murmurat fără voia mea.

Dacă eşti prins într-o luptă la nivelul solului, ai dat de o nenorocire dezlânată, dezordonată, brutală. Nu ai timp să

gândeşti. Nu ai timp să ghiceşti cum merg lucrurile. Doar acţionezi, reacţionezi, fandezi, înjunghii, te laşi jos, tragi. Împuşcături care vin din toate direcţiile, unghiuri contradictorii de distrugere, strigăte panicate şi răspunsuri instinctuale, gloanţe venite chiar din partea aliaţilor.

Dar de sus…

O, da. De sus îţi formezi o idee destul de clară a motivului pentru care generalii sunt nişte nemernici atât de aroganţi. A motivului pentru care politicienii vorbesc nu despre indivizi, ci doar despre „popor”. A motivului pentru care cei care iau decizii – mahării, cei bazaţi – ajung nişte jigodii sadice fără nici cea mai mică noţiune despre victimele colaterale. De sus, totul este… *curat.* Ordonat. Ca şi când te-ai juca de-a războiul cu nişte manechine extrem de costisitoare, rostogolind zarul pentru a decide mişcări, traiectorii, răni.

Nimeni nu a dat vreodată cu zarul pentru a decide câte rude îndurerate lasă în urmă fiecare manechin mort. Cât a suferit sărmanul nebun înainte să fie scos de pe tabla de joc.

E nevoie de-o minte bolnavă pentru a vedea o mulţime de oameni şi a o trece mental la capitolul „diversiune”. „Carne de tun”. „Pierderi acceptabile”.

Pledez vinovat.

Iarăşi sentimentul ăsta de vinovăţie.

Ceva explodă jos şi lumină întreaga scenă. Pentru o fracţiune de secundă, toţi fură *oameni*. Chipuri diferite, contorsionate de furie şi durere şi teamă. Indivizi aruncaţi la grămadă. Fiecare unic în felul lui.

Doar pentru o fracţiune de secundă, împovărat de vinovăţie şi empatie şi toate celelalte bazaconii, n-am mai fost manipulatorul cu sânge rece care credeam că sunt.

Apoi lumina se stinse şi gloata se topi în umbre, iar eu am reînceput să mă bucur de spectacol, felicitându-mă că am reuşit să intru în Secretariatul General fără o zgârietură, fiind *eu însumi*.

— Tu nu… ăă… Nu *v*rei să te duci să-i ajuţi? bodogăni Nate de undeva din spatele meu. Se ţinuse după mine ca un căţeluş. Acum arăta şi mai rău, transpirat şi fără astâmpăr. Nu aveam chef să pierd timpul întrebându-l care este problema. Nu când eram atât de aproape. Nu când nimic altceva nu mai conta.

L-am ignorat.

Lupta era oricum aproape încheiată. Mai erau doar câteva grupuri care opuneau rezistenţă. Clerici care se furişau în adăposturi improvizate pentru a secera prădători cu zecile, trimiţând o ploaie de plumbi în ziduri mişcătoare de zdrenţe negre şi carne chircită. Cadavrele se adunau grămadă, zvâcnind şi gemând, dar veneau alţii din urmă, alţi prădători care reîntregeau rândurile, alte vehicule furate care goneau cu armele grele de pe ele scuipând gloanţe în foc continuu.

Puţin câte puţin, Coriştii deveniră izolaţi: departe de clădiri, încercuiţi de gloată rând pe rând, striviţi, nimiciţi.

Niciunul nu pierea în tăcere. Şi, după ce primii câţiva care încercară să se predea fură făcuţi bucăţi – membre smulse, ochi scoşi, scalpuri sfâşiate şi coaste rupte –, ceilalţi nu se mai sinchisiră să caute mila prădătorilor. Văzuseră privirile din ochii lor. Surescitarea, voioşia primordială de-a fi angrenaţi în… în ceva.

Instinctul de turmă. Părticica aceea ancestrală de creier care se foia înăuntrul craniului meu, spunând că vrea să meargă şi să se alăture fraţilor ei. Dar fără milă. Asta nu.

Unul sau doi Corişti cântau imnuri în timp ce-şi descărcau mitralierele şi mulţimile se revărsau spre ei. Cei mai mulţi nu treceau de primul vers.

Erau mai puţine „feţe bisericeşti" acolo decât m-aş fi aşteptat.

Unde-s ceilalţi?

M-am întors. În scurt timp, partea principală a spectacolului avea să se încheie şi prădătorii urmau să pătrundă în clădiri. Să doboare uşi în speranţa că-şi vor găsi copiii pierduţi, tânjind în secret să întâmpine alte grupuri de rezistenţă, dormitoare doldora de Corişti adormiţi, ţinte uşoare.

N-aveau decât.

În chip ciudat, Secretariatul General era aproape complet pustiu. Etaj după etaj, birourile comode dintr-o altă epocă – organizate cu toată iscusinţa ergonomică a preaplinului monetar, cu dungi late cenuşii şi bej şi spaţii aerisite şi canapele comode şi fotolii pivotante tapisate şi *bla bla bla* – erau cufundate în linişte; abandonate. Îmi aminteau, cu un sentiment ciudat de dor de casă, de Vauxhall Cross, baza mea din ultimii cinci ani, de unde SIS îşi coordonase odinioară agenţii răspândiţi în toată lumea, ţinând sub supraveghere evoluţia situaţiilor

îngrijorătoare din străinătate, influenţând regimurile care nu le erau pe plac, trecând neobservaţi graţie lipsei martiniurilor, glumelor seci, dispozitivelor oferite de un anume Q şi a unor fetişcane obscen de excitate.

Mă rog, în cea mai mare parte.

Diferenţa era că birourile din Londra aveau un aer de mister periculos care lipsea celor din clădirea Secretariatului General. Unghiuri mai drepte, poate. Umbre mai adânci. Colţuri strânse şi geamuri interioare. *Em-I-Şase,* spunea locul. *Nu vă puneţi cu noi.*

Secretariatul General aducea pur şi simplu cu sediul unei corporaţii IT de vârf.

Totuşi spaţiul părea cel puţin *utilizat*. Majoritatea etajelor spaţioase fuseseră temeinic răvăşite. Birouri şi canapele din anticamere folosite în chip de paturi improvizate, pereţi plini de graffiti experte cu tentă religioasă (crâmpeie din *Apocalipsa lui Ioan* în cea mai mare parte, ceea ce am impresia că este oarecum *de rigeur* în rândul descreieraţilor din cultele apocaliptice). Probabil că erau folosite pe post de camere de internat, depozite, cămări, ceva de genul ăsta.

Toate astea duceau la următoarea întrebare: Unde *erau* cu toţii?

Afară, bătălia era tot în toi, tot aprigă, însă cu greu aş fi putut crede că prădătorii le făcuseră felul tuturor Coriştilor de aici. Locul era *enorm*.

Deci unde *erau* toţi?

Eu şi Nate ne loviserăm de câţiva pricăjiţi pe scări, când intraserăm. Majoritatea coborau în goana mare, cu armele şi raniţele grele în spinare sau strânse sub braţele împovărate, şi fusesem nevoit să-i împuşc pe loc fără a mai aştepta să ia ei poziţia de tragere. Mi-ar fi puţin ruşine dacă m-aş sinchisi de asta. Nu; mai îngrijorător era motivul neaşteptatei evacuări. Răcanii ăia nu se grăbeau ca să se alăture apărării de la porţile exterioare sau ca să alcătuiască un al doilea eşalon al trupelor de şoc. Fugeau să-şi salveze pielea. Duceau cu ei tot ce deţineau; se împleticeau prin antreul vast (acum drapat în plase militare de camuflaj şi încununat cu o reprezentare murală a lui John-Paul) cu gândul de a o zbughi spre corpul mare al Clădirii Adunării Generale.

Ceva se ducea de râpă.

Mai puţin nici că putea să-mi pese.

La etajul al doilea am dat peste un birou făcut ţăndări plin de clapete pentru telecomunicaţii şi am scotocit prin mormane de hârtii în vreme ce Nate a rămas de pază, continuând să ţopăie de pe un picior pe celălalt în felul acela nervos. Printre cartonaşe şi fişe mototolite am găsit, într-un târziu, o foaie îngălbenită cu interioarele din clădire. Treizeci şi nouă de niveluri; treizeci şi nouă de mici lumi agitate dedicate „Păcii Mondiale”.

O rafală de gloanţe rătăcite spulberă geamurile de lângă mine. Ironic, într-un fel.

„32-35”, scria pe foaie. „ADMINISTRAŢIA CERCETĂRI TEHNICO-ŞTIINŢIFICE”, apoi o listă a departamentelor lungă cât braţul meu şi interioarele telefonice ale fiecăruia în parte. Cineva încercuise un punct al listei cu cerneală verde, cu plictisul cuiva care s-a săturat să fie întrebat de acelaşi departament iar şi iar.

Bănuiam că, spre sfârşit, când Molima transforma metropola într-un oraş-fantomă, telefoanele sunaseră necontenit.

Et 34. Int 34033. Epidemiologie.

— Aha, am zis.

— Ai găsit ce căutai? mormăi Nate, străduindu-se să nu pară prea interesat. Până acum se abţinuse binişor să nu mă întrebe în ce naiba îl vârâsem. Îşi obţinuse răsplata. Îşi obţinuse protecţia şi o bucăţică de celebritate în calitate de însoţitor al străinului. Se descurca *bine* şi Clericii încă nu încercaseră să-i ia viaţa.

Dar i se citea în ochi. Îl măcina curiozitatea.

Mă întrebam dacă ar trebui să-l iau cu mine.

Dar.

Ceva nu-i tocmai la locul lui…

Iarăşi senzaţia aceea de nelinişte. Ochii îi scânteiau peste chiştocul morfolit de ţigară, dinţii îi scăpărau cu fiecare zâmbet. Ştia să gătească bine friptură de şobolan. Era un bun povestitor. Arăta ca un clovn şi se comporta în consecinţă, iar precarele lui cunoştinţe medicale îmi salvaseră viaţa cel puţin de două ori. Nu putea să nu-ţi placă ceva la el, corect?

Corect.

Dar nu. Nu. *Ceva nelalocul lui.*

Ceva pe lângă felul agitat şi asudat în care se comporta acum, ceva pe lângă straniul comportament pe care îl avea de ieri încoace.

Un tentacul scurt al memoriei se descolăci. O voce marcată de oboseală şi de ameţeală, de respiraţia greoaie şi de un nou val de transpiraţie.

Bella.

O cunoşteam doar de două săptămâni. Plănuisem cu ea operaţiunea de la aeroport şi cam atât. Făcusem provizii şi căutasem locul în care să lovim şi cum să intrăm şi pe cine să ţintim. Cam atât.

Cu excepţia nopţii în care ne-am făcut muci cu poşirca pe care supravieţuitorii o distilau în cada de baie. Am pierdut şirul conversaţiei.

Am ajuns să ne-o tragem pe bar în pubul abandonat care ne servea de casă.

Chiar şi beat turtă, chiar şi după cinci ani de celibat, chiar şi într-o lume din care grija şi repercusiunile dispăruseră, câtă vinovăţie!

N-a contat până la urmă. Am adormit ghemuiţi împreună pe trapa din spatele barului şi, pe când mă fura somnul, m-am zăpăcit şi am sărutat-o încontinuu pe frunte, de parcă ar fi fost altcineva. Şi ea a început să-mi spună tot soiul de lucruri. Chestii de care nu întrebasem, faţă de care nu-mi manifestasem nici cel mai mic interes. Chestii pe care nu m-am sinchisit să le ascult.

Când a încheiat, s-a întins o tăcere prelungă, după care a spus:

— Nu contează. Nu-i problema ta. Dar eu de asta mă duc.

Înapoi la etajul patru al clădirii Secretariatului Naţiunilor Unite, în faţa căreia oamenii strigau şi mureau, m-am întors spre Nate şi am spus:

— Du-te şi ajută-i pe ceilalţi. Găseşte copiii. Caută peste tot.

S-a uitat la mine ca la un nebun. Pe jumătate uşurat, pe jumătate terifiat.

— Dar… Flutură din mână, căutându-şi cuvintele. De c*e,* bătrâne? Doar ţie nu-ţi pasă*.* Doar nu te aştepţi că ei să *găsească* ceva. Ce-i dintr-o dată cu…

Nu contează, spusese ea, transpirată şi cu mizeria de pe faţă curgându-i în şiroaie. *Nu-i problema ta.*

M-am pierdut cu firea. Doar puţin.

— În morţii *mă-sii*, Nate! Tu numa'... Tu...

Holbă ochii. Mi-am ferit privirea.

Am inspirat.

— Tu... tu numa' du-te să-i ajuţi, bine? Te rog? Eu urc mai departe. Ar putea fi periculos. Tu numa' dă-le o mână de ajut*or.*

Afară, o minge de foc linse marginile clădirii şi făcu să explodeze restul ferestrelor, lăsând să intre strigătele. Nate icni.

Am pornit pe scări în sus.

De la etajul treizeci şi trei nici măcar nu vedeam luptele care se desfăşurau afară. La înălţimea aceea, geamurile din sticlă verde erau toate intacte şi nu puteam să mă uit spre baza turnului fără să mă lovesc cu capul în ele.

Când am ajuns transpiram abundent. Semn rău. De când Molima ne lăsase fără curent electric, lifturile reprezentau visul erotic al oricărui supravieţuitor. Judecând după lipsa conservelor goale şi a saltelelor de dormit, foarte puţini malaci ai Clerului se osteniseră să urce atâtea scări. Până şi pereţii erau în mare parte curaţi, fără acele graffiti bezmetice, iar orice încercare de jaf părea să se fi limitat la câteva mese răsturnate şi la răvăşirea lucrurilor în căutarea celor folositoare. Dacă e să fiu sincer, pe când urcam scările întreţineam în sinea mea bănuiala că mai devreme sau mai târziu voi întâlni etaj după etaj de copii, îngrămădiţi în paturi mici, studiind biblii produse în masă şi recitând lecţiile din ziua aceea ca nişte acoliţi mici şi cuminţi.

Cuvintele Bellei.

„Nu-i problema ta."

Ciudat lucru să convingi o mulţime că ceva este o minciună în vreme ce tu însuţi bănuieşti că ar putea foarte bine să fie adevărat. Cred că adânc în sinea mea – *poate* – mă aşteptam puţin ca prădătorii să-şi *găsească* odoarele. În spatele dezinteresului atent întreţinut, în spatele concentrării solide asupra ţelurilor mele (*Nu cumva să laşi garda jos, soldat!*) credinţa aceasta pândea acolo ca o infimă dovadă a umanităţii mele.

Privirea din ochii femeilor, stând în faţa porţilor noaptea trecută.

Felul în care Malice îşi adormea copilul legănându-l în mijlocul forfotei din Târgul de Vehicule, ştiind că peste patru ani mititelul îi va fi luat.

Încordarea din vocea Bellei.

Oare era chiar aşa puţin probabil să-i găsească?

De ce *voiau* Clericii copiii, dacă nu pentru proiectul lor măreţ de modelare a viitorului? De ce să-i aducă pe micuţi cu avionul de peste mări şi ţări, din toată lumea largă, dacă nu pentru a-i antrena întru Domnul, pentru a le împuia capetele cu bazaconii legate de destin? Doar nu conduceau cine ştie ce fabrică ilegală de pantofi sport şi nu produceau în serie plăcinte din carne de copil…

Nu. Copiii *trebuiau* să fie acolo, pe undeva, în interiorul complexului, ascunşi.

Dar nu aici. Nici ţipenie. Doar lumina palidă a lunii prin geamurile cu sticlă groasă, un haos de mese şi fişete răsturnate, şi tăcere nesfârşită.

Am început să caut.

O dată sau de două ori am auzit voci pe casa scărilor, am văzut lanterne tresărind în semiîntuneric, cercuri de lumină puternică plimbându-se peste pereţi şi geamuri. Am încremenit de fiecare dată, ducând mâna după M16, convins că mă urmăriseră. Că ştiau ce caut.

După care paşii se îndepărtau – în sus – şi se pierdeau în tăcerea nesfârşită. Mă întrebam semi-curios ce anume se afla pe acoperiş şi era atât de-al naibii de important, după care îmi vâram capul în alt vraf de dosare şi uitam de asta cu totul.

L-am găsit patruzeci de minute mai târziu.

Pitit într-un sertar cromat (încuiat, dar din fericire nu antiglonţ), introdus între separatoare verde-crud, ca un lucru complet nesemnificativ, aruncat la întâmplare între dosare burduşite marcate PAL-, PAM-, PAO-, PAP-; era un lucru subţirel, cu nimic ieşit din comun. Un raport îngălbenit în care erau listate alocări de fonduri, resurse, niveluri de clasificare, căi diplomatice, amplasamente şi personal.

A trebuit să stau jos.

Să inspir adânc.

Să mă uit în altă parte. Peste peisajul întunecat, la peticul acela palid-luminos dinspre est, care promitea – până la urmă – un nou soare.

După aceea am întors ochii la dosar şi am recitit titlul:

PROIECTUL PANDORA

M-a făcut să mă cutremur, lucru cam greu de recunoscut când ţi-ai petrecut mare parte din viaţa de adult ucigând oameni în secret.

Am frunzărit foile dinăuntru ca un posedat, cu degete nesigure, scăpând pe jos documente nefolositoare şi fotografii prinse cu agrafe de birou. Totul părea că i se întâmplă unei alte persoane.

Am găsit numele care mă interesa aproape de capăt.

Statistici importante. Origini. Numere de cod. Locul noii misiuni.

Pe verso era prinsă o poză.

M-am uitat ţintă la ea vreme de douăzeci de minute.

Soarele urcă mai mult pe cer.

Apoi, dintr-o dată, eram gata de plecare, îndesam hârtiile în buzunare şi dădeam să mă ridic, mă împotriveam fiorilor, îmi aruncam ochii peste pozele scăpate pe jos, mă opream să-mi iau arma şi…

Căcat.

Era acolo. Se uita la mine. Surprins într-o poză alb-negru, cu un deceniu sau două mai tânăr, fercheş în uniformă de paradă şi trese de sergent, surâzând spre cameră cu o intensitate făţarnică.

JOHN P. MILLER.

Lipsindu-i doar o înaltă mitră albă, o sutană de aceeaşi culoare şi vorbe de preamărire a Domnului pe buze.

John-Paul Rohare Baptiste.

De ce *mama dracului* figura el în dosar? Ce naiba căuta *el* ac…

Clic-clac.

Acesta e un sunet pe care l-am auzit de multe ori. Acesta e un sunet pe care îl cunosc bine şi pe care, în majoritatea cazurilor, eu însumi l-am produs.

Acesta este sunetul produs de armarea unui pistol semiautomat în imediata apropiere a capului cuiva.

Capul era al meu. Pistolul era al Cardinalului Cy.

— Futu-i, am spus.

— Da, zise el.

Nu ne-am mişcat.

— Cum m-ai găsit?

— Pe când urcam. Am auzit o împuşcătură. Am venit tiptil.

Când am tras în fişet. Fir-ar.

Aceeaşi voce stranie. Frânturi de idei rostite repezit, bâlbâit, pe un ton *puţin* prea ascuţit pentru a nu fi deranjant.

— Ne-ai cam alergat, nu? Domnul Problemă. Ne-ai făcut tot felul de necazuri.

— Ce-i pe acoperiş? am întrebat. Trăgeam de timp, dar asta nu conta. Acum nu mai avea de ce să mă ţină în viaţă. Se dădea doar în spectacol. Era doar curios. Doar se juca cu mine.

— Nu te priveşte, zise el. Ce cauţi aici? Ce te-a determinat să intri în povestea asta?

— E treaba mea, am răspuns imperturbabil.

Mă lovi cu pumnul în rinichi, chicotind oribil. În cădere, m-am comportat *cum trebuie*: am strigat şi m-am împleticit şi am ridicat mâna pentru a mă apăra de el, lăsând fotografia lui John-Paul să cadă alene şi…

… *şi, profitând de zăpăceala momentului, am strecurat cealaltă mână în buzunar după Uzi şi…*

… şi arma mi se lipi iar de ţeastă, doar că de data asta stăteam în genunchi.

— Futu-i.

— Mâinile. Să le văd. Pe cap.

Chicoti din nou. Nu era sănătos la cap.

Am făcut ce-mi ceruse. Uziul căzu pe jos cu un zdrăngănit, lângă fotografia lui John-Paul. Am bănuit că aruncase o privire spre poză din spatele impenetrabililor ochelari roşii.

— E cine cred eu?

— Da.

— Pare tânăr.

— Da.

— De ce eşti aici?

— Caut ceva?

— Ce?

— Informaţii.

— Ce informaţii?

— Chiar vrei să ştii?

— *Ce informaţii? Futu-i! Ce informaţii?*

Vârful ţevii mă împinse în tâmplă.

Am suspinat.

Încordat.

— Mă interesează o echipă de cercetare susţinută în secret de ONU şi trimisă să afle…

Şi am acţionat. Întotdeauna la mijlocul propoziţiei. Întotdeauna pe neaşteptate.

M-am întors. Am lovit cu braţele în ţeava pistolului. L-am aruncat într-o parte.

A reuşit să tragă un glonţ – furios şi zgomotos şi şocant în acea tăcere – şi flacăra prafului de puşcă dispăru în direcţia greşită. M-am ridicat înfuriat în picioare şi am început să mă lupt cu el pentru arma dintre noi, iar el… *o futu-i o futu-i o futu-i…*

El râdea.

Era mai puternic decât mine.

Pistolul se ridică încet ca răsăritul de afară, ca un „O” perfect negru care se deschidea să mă înghită, şi eu am împins şi m-am zbătut şi am dat tot ce aveam în mine şi…

Nu cumva să laşi garda jos, soldat!

Nu, să trăiţi etc. etc.

… şi tot nu era suficient.

Am încolăcit un picior pe după genunchiul lui. Ne-am trântit amândoi pe podea. Ne-am rostogolit. Icnind, salivând, scuipând, transpirând. Avea muşchii gâtului încordaţi ca nişte odgoane, însă tot nu se oprea din râs, nenorocitul, tot chicotea de parcă ar fi avut pitici la mansardă.

Luă o mână de pe pistol şi preţ de o secundă am crezut că am învins. Mi-am dublat eforturile. Mi-am concentrat toată forţa în încercarea de a-i rupe încheietura mâinii.

Dar nu ajută la nimic, şi el continua să râdă şi tot era mai puternic decât mine.

Având parcă tot timpul din lume, el ridică puşca mea cu mâna liberă – strângând vârful ţevii în pumnul gras – şi mă lovi peste cap atât de tare încât îmi clănţăniră dinţii, buzele mi se răciră, în faţa ochilor se făcu dintr-o dată lumină, după care se lăsă din nou semiîntunericul acela îngrozitor, iar sunetul care îmi ajunse la urechi mi se zbătu înăuntrul craniului gol ca un ecou nesfârşit.

Continua să râdă. Stătea deasupra mea cu arma în mână.

Continua să râdă în pauzele de vorbire, după ce îmi spunea că mă va împuşca în rotule şi că-l va lăsa pe Abate să-şi facă mendrele cu mine. Mă scuipă pe frunte. O ploaie călduţă.

Continua să râdă când îndreptă pistolul spre mine şi inspiră adânc.

Continua să râdă când silueta neclară care i se furişa în spate deja de treizeci de secunde – înaltă şi întunecată, cu haine în dungi şi petice albastre şi roşii – îl lovi peste încheietura mâinii, ignorând rateul spasmodic al pistolului, şi îi înfipse un cuţit de vânătoare atât de tare în ţeastă, încât pătrunse cu un *cranţ* şi rămase acolo.

Şi *atunci* se opri din râs, căcatul naibii.

Şi acela a fost aproximativ momentul în care mi-am pierdut cunoştinţa şi am alunecat, lovindu-mă cu capul de pardoseală.

De undeva, sunet de motoare. Motoare *mari*. Motoare *multe.*

Oameni care strigau („Pleacă! Ies! Opriţi-i!”), arme care răpăiau ca nişte ciocănitori într-o pădure îndepărtată şi două voci care se certau.

— Ce dracu *făceai?*

— Tu vezi-ţi de *ale tale*, prietene! Cine dracu’ *eşti*, totuşi?

— Ce-i în rucsac? Hei! Hei, cu *tine* vorbesc!

— Lasă-mă în *pace*, Tonto! [*Personaj fictiv, ajutorul de origine amerindiană al Călăreţului Singuratic în celebra serie western creată de americanii George W. Tredle şi Fran Striker]*

— Cum mi-ai sp…

Şi aşa mai departe.

O, şi o pulsaţie neplăcută a unui *ceva* motorizat, pierzându-se treptat în tăcere.

… *vrupvrupvrupvrup…*

Nici nu m-am sinchisit să deschid ochii. Prea multă bătaie de cap.

— Am avut un copil, spuse ea. Asta-i tot.

Presupun că era frumoasă, într-un sens larg al cuvântului. Deşirată, dar nu din topor. Nu era genul meu, dar puteam să înţeleg de ce era atrăgătoare. Cu broboane mici de transpiraţie reflectând lumina focului pe sânişorii fermi şi cu picioarele petrecute cumva pe sub ale mele, oricărui bărbat i-ar fi părut atrăgătoare.

Partida de sex fusese… în regulă. Bunicică.

Puţin împiedicată, poate. Fără suflet, doar trup, însă… da. Bunicică.

— Au luat-o anul trecut. Tocmai împlinise cinci ani. M-am ascuns luni la rând, niciodată în acelaşi loc. Până la urmă un nenorocit dintr-un oraş de provincie m-a vândut pe un flacon de metamfetamină şi o cămaşă nouă. Când am fost din nou în stare să umblu, l-am luat la şuturi până ce l-am lăsat fără dinţi.

Mi-am lipit nasul de părul ei. Mirosea a praf şi a umezeală şi a femeie.

Oho, câtă vinovăţie...

— Ai avut noroc că nu te-au omorât, am spus. Clericii. Nu-i prea au la inimă pe cei care se sustrag de la dijmă.

— Naa, făcu ea şi ridică din umeri la pieptul meu. De ce să-şi piardă vremea? O femeie în plus lăsată în viaţă, o maşină de făcut copii în plus care să livreze alţi habotnici cu creierul spălat.

Apoi linişte. Era genul de femeie care respiră adânc şi nu se agita la fel de tare ca...

Ca alţi oameni.

— Cine a fost tatăl? am întrebat, încercând să par interesat. De fapt, sentimentul de vinovăţie mă măcina, îmi rodea creierul influenţat de sex şi înjuram rachiul de urzică (sau ce naiba fusese) pe care îl băusem toată noaptea.

Nu că nu m-ar fi interesat ce avea ea de spus. Doar că auzisem povestea – sau una asemănătoare – deja de o sută de ori. Doar că aveam grijile mele.

La naiba, cinci ani de la Molimă şi lumea era încă stăpânită de egoism de doi bani.

— Nimeni, spuse ea, dar vocea o contrazicea. Un tip... ca oricare altul.

— Înainte de Molimă, aşa-i?

— Da. Cam cu un an. Un nenorocit. Suspină şi se culcuşi în spate până când se lipi cu fundul de vintrele mele şi se înfăşură cu pătura pe care o găsiserăm. La început, părea că ştie totul. Un tip deştept, capabil. Cunoştea pe toată lumea.

Ai sentimentul că eşti în siguranţă *cu cineva de felul aceasta. Înţelegi? Adică, Iisuse... Aveam doar... cât? Douăzeci şi unu de ani? Trăiam pe străzi. Răsfăţată până peste cap în copilărie. Ponei, piscine, jeepuri, tot ce-ţi vine în gând. De unde şi lecţiile de zbor. Dar m-am plictisit şi de asta. Ca de orice altceva.*

Începea deja să mă fure somnul. Ştiu, ştiu. Sunt de rahat.

— Am făcut doar doi ani de facultă, zise ea, adunându-şi elan pentru toată povestea vieţii ei, fir-ar să fie. Am întâmpinat un mic… obstacol. M-am autoexaminat. Atâţia bani, mijloace. Poate m-am lăsat puţin prea tare purtată de spiritul studenţiei, dacă e să fiu sinceră. Pur şi simplu am… dat în spate. M-am făcut nevăzută. Am ajuns pe străzi, să mă descurc singură. Aşa l-am întâlnit pe Claystone.

— El e tatăl?

— Da. Şi-apoi a venit copilul. Ş-şi… ce-i al lui e-al lui, înţelegi… mi-a rămas alături. Din când în când aducea o brumă de bani. Ştia de la cine să ceară, de la cine să obţină favoruri. Era vârât în te miri ce. Ne-am luat o locuinţă mică, fără să ne întrebe nimeni nimic – o familie cum scrie la carte. Am încercat şi să ne curăţăm. Să ne lăsăm de droguri, 'ţelegi?

Mi-am răsucit pe deget buclele de lângă urechea ei, apoi mi-am dat seama ce fac şi m-am oprit. Toate aceste mici trădări, toate lucruşoarele acestea vinovate.

Dacă a observat, n-a arătat-o.

— Apoi Molima.

— A murit? am întrebat.

Ea râse cu durere.

— Nu. Nu a murit. A mai stat cu noi o vreme. Atât cât s-o vadă pe micuţa Shayla împlinind un an. Se ducea zilnic după mânare şi haine, se întorcea… când şi când.

Apoi, într-o zi pur şi simplu nu s-a mai întors deloc. A lăsat un bilet. „Nu pot face faţă responsabilităţii." Nenorocitul.

Din nou tăcere.

— Jalnic clişeu, aşa-i? zise ea.

Eu am tresărit şi m-am trezit, dându-mi seama că moţăisem.

— Poftim?

— Mamă singură, jelanie fără margini.

— Mda. Poate. Deşi lucrurile se complică puţin când nu poţi da fuga la supermarketul din zonă după scutece.

— Exact. În orice caz, zise ea şi ridică iar din umeri, am supravieţuit. Eu şi Shayla.

— Şi Claystone?

— Pff! L-am mai văzut de departe o dată sau de două ori. Auzeam întruna vorbindu-se de el. Toţi îl cunoşteau pe Claystone. Mai devreme sau mai târziu avea să lucreze pentru

toţi. Avea talentul de... de a găsi rezolvarea cea mai convenabilă. De exemplu... dacă situaţia devenea grea, el ştia un loc unde totul era mai comod. Medaliat cu aur la dusul unei vieţi uşoare.

Vocea ei era plină de amărăciune.

— Dar n-a venit niciodată să mă caute. A dispărut până la urmă. Putea să se fi şi înecat din partea mea. Nici nu-mi pasă.

Nenorocitul. Nenorocitul! Frumos din partea lui.

Undeva dincolo de geamurile sparte ale pubului o vulpe o zbughi cu strigătul ei ciudat ca un plânset de copil. Bella se cutremură.

— Ştii cum e când toată lumea ta se concentrează asupra unui singur lucru?

M-am încruntat, neplăcându-mi acest gând.

— Da, am spus. Da, presupun că ştiu.

— Şi-apoi, într-o zi, vin şase oameni în robe şi ţi-l iau şi, ca să pună capac, te cotonogesc de sună apa în tine, şi-ţi vâră chestii în gură, şi-ţi spun să fii cuminte şi să faci ce ţi se spune, apoi o şterg în noapte. Şi atunci auzi lucrul acela – acel... acel centru al universului tău – cum *e urcat într-un avion şi trimis la dracu-n praznic în Ţara Yankeilor.*

Şi-atunci, prietene? Ce faci atunci?

Nu i-am răspuns.

Am zăcut aşa mult timp şi ştiam după respiraţia ei că nu doarme.

În cele din urmă a murmurat:

— Nu contează. Nu-i problema ta. Dar eu de asta mă duc.

Eu dormeam deja şi am auzit astea la graniţa unui vis.

M-am trezit şi puţin a lipsit să fac pe mine.

Cam la treizeci de centimetri de ochii mei era o faţă; nas coroiat şi ascuţit ca muchia unui paloş, gură cu colţurile buzelor trase în jos, pierdute pe o bărbie pronunţată într-o reţea de riduri. Părul – lung, de-un negru perfect – era prins în sus cu fâşii roşii şi galbene de bandă PVC, aşa încât stătea drept ca un turn ce se revărsa în toate părţile şi mă ţinea prizonier.

De la linia părului până la partea de jos a orbitelor, omul era negru. Nu negru ca unul din Caraibe, ci *negru* ca cerneala din jurul ochilor negri care scânteiau în peticul lor de umbră. Dar mai jos de ochi – cu faţa brăzdată de o linie orizontală dreaptă pe la puntea nasului şi de la fiecare pomete colţos în jos – pielea

omului era de un roşu-arămiu. Arăta ca un sălbatic. Arăta înfiorător.

Arăta ca un zeu antic al războiului (sau, mai degrabă, aşa cum bănuiam eu că trebuie să arate un zeu antic al războiului, cum nu întâlnisem vreodată unul) şi, în momentele neclare ale semitreziei, cu tot capul pulsând din cauza durerii ascuţite de la scalp, mi-am amintit figurile de ceară din vitrinele-dioramă din muzeu şi m-am întrebat dacă nu cumva una dintre ele venise după mine să mă pedepsească pentru că o folosisem ca mijloc de diversiune.

Singurul detaliu care nu se potrivea înfăţişării preistorice a figurii aceleia încruntate era costumaţia de motociclist, piele din cap până-n picioare, în albastru, negru, roşu şi alb.

— S-a trezit, anunţă efigia, ridicându-se în picioare şi îndepărtându-se de mine. La distanţă nu mai părea a fi cea mai înfiorătoare fiinţă pe care o văzusem vreodată şi deveni un tânăr vopsit pe faţă. Mi-am relaxat sfincterul.

— Ce? Tu *ce*?

O voce familiară. Am simţit că surâd, bucuros de acea notă de familiaritate din mijlocul tuturor acelor stranietăţi. Nate apăru la graniţa câmpului meu vizual ca un om posedat, împingându-l pe băiat în lături şi aplecându-se pentru a mă împunge cu degetele. Nu mai transpira şi nici nu mai tremura; o transformare completă care îi adusese un rânjet larg pe buze şi care îl făcea să bolborosească în barbă.

— Au, am exclamat când mă atinse cu degetele lui zbârcite la tâmplă. Mă împunse din nou.

— Un miracol, spuse şi rânji cu ţigara agăţată de buza inferioară. Asta este. Un miracol dat naibii. Nenorocitul ăla era cât pe ce să te *spintece*.

Se hlizi pe sub mustaţă.

M-am ridicat încet, împotrivindu-mă la fiecare secundă pornirii de a vomita. Aveam impresia că mă lovise un meteorit în cap – sau poate un elefant în galop – şi, judecând după cât de uscaţi îmi simţeam obrajii, probabil că eram stropit cu sânge. Punând asta cap la cap cu rămăşiţele bandajate ale urechii, tăieturile şi cicatricele de pe obraji şi frunte, rănile dureroase – oblojite pe apucate – de la braţul stâng, umărul drept şi ceafă, îmi închipuiam că încep să arăt la fel de peticit ca propria-mi haină. Într-una dintre zilele astea, am decis, era musai să

găsesc un duş funcţional.

M-am opintit în picioare, am pierdut lupta cu urechea internă dătătoare de vertij şi am vomitat entuziast. Mi-era atât de foame, încât m-am gândit să cer cuiva o lingură.

Nate mă privi cu atenţie, de parcă s-ar fi aşteptat să cad lat dintr-o clipă în alta. Pupilele lui păreau mai mari ca de obicei, acaparaseră din spaţiul albului puternic al ochilor. Ţinea o cutie roşie de plastic – asemănătoare cu cutia unei bormaşini – de parcă ar fi fost un colac de salvare. De unde făcuse rost de ea şi ce naiba *era* reprezentau întrebări pe care n-am mai apucat să le rostesc cu voce tare. Locurile din jurul meu prinseră încet contur şi simţurile îşi reveniră în drepturi.

Sunetul predominant era cel de motoare.

Eram înapoi la Târgul de Vehicule. Păream a fi în acelaşi cort mic şi peticit în care făcusem cunoştinţă cu Malice. Prin găurile franjurate auzeam vociferările mulţimii şi vedeam mişcările plutitoare ale licitantului care îşi striga şuvoiul nesfârşit de oferte fără noimă. Mirosul cărnii gătite se împletea cu vălătucii grei de noxe, cu chiotele şi certurile pariorilor. Toate făceau să mă doară capul, dacă asta era posibil, şi mai tare decât mă durea deja.

— Te-am adus aici cu o *maşină*! sări Nate vesel, executând un mic dans. Era în mod clar drogat cu ceva. Am împrumutat-o, da, sigur. Clerici futuţi, heh!

— Ce… ce s-a întâmplat? am îngăimat, crispându-mă la auzul propriei mele voci. Ce s-a întâmplat cu preoţii?

— Au şters-o dracului! Nate se aşeză dintr-o dată cu picioarele încrucişate şi încuviinţă din cap repede, ca o aripă în zbor. Camioane ascunse. Au zbughit-o toţi deodată. I-ai speriat tu! Oraşul e liber!

După care se lăsă pe peretele cortului fără veste şi, zâmbind plin de sine, pur şi simplu… trase *obloanele.* Saliva puţin.

Drogat la maxim.

Hmm.

Tânărul îmbrăcat în piele stătea aproape, sprijinit de un stâlp înalt de lemn, cu braţele împreunate; urmărea totul fără să se mişte. M-am surprins căutând din priviri arcul şi tolba cu săgeţi de peste umărul lui – m-am urât pentru asta – şi am ridicat ochii înapoi spre ai lui pentru a-mi masca gestul.

Nu-şi clinti nici măcar un muşchi.

— Tu m-ai salvat, hă? am făcut, amintindu-mi figura roş-albastră din spatele lui Cy, cuţitul pătrunzându-i Cardinalului în craniu.

El ridică din umeri.

— Meritai să fii salvat.

Nate făcu *ţ-ţ-ţ* încet în spatele meu, apoi chicoti din nou.

Am întins o mână nesigură spre băiat, care o luă cu o privire bănuitoare şi o strânse cu fermitate.

— Hiawatha, spuse el.

Am încuviinţat din cap.

— Încântat. Vrei să-mi spui, Hiawatha, ce făceai la etajul treizeci şi trei al unei clădiri disputate şi înţesate de preoţi nebuni?

El surâse. Într-un fel. Nu cred că era prea mult umor în surâsul acela.

— Te salvam, răspunse el.

Îhî.

Moment în care intră Malice. Diferită.

Părea mai mare, pentru început. Îmi trebui ceva timp ca să-mi dau seama că era blindată pe sub hainele negre. Umerii îi erau protejaţi cu apărătoare de jucător de fotbal american, avea genunchiere şi cotiere de skateboarder şi o vestă anti-lovituri de cuţit uriaşă care o făcea să semene cu un samurai. Arme de foc şi cuţite se iţeau din curele şi cureluşe pe fiecare suprafaţă posibilă – şi aici era vorba *şi* de coşuleţul copilului, pe care încă îl avea în spate ca pe o înotătoare dorsală de delfin.

Arăta ca un hocheist prea mândru de sine ca să poarte şi cască de protecţie.

Ah, şi cineva o snopise rău de tot în bătaie.

— Încă eşti în viaţă, deci, zise ea fără a se deranja măcar să mă privească în ochi. Părea dezamăgită. Aruncă pe jos o geantă pătrăţoasă care scoase un zdrăngănit metalic.

— Ăă. Mda. Da, se pare. Am încercat să nu mă mai uit la faţa ei plină de vânătăi. Ce s-a întâmplat?

Ea scormoni temeinic în două lăzi din apropiere, apoi se opri pentru a mă săgeta cu privirea.

— Au venit Clericii, asta s-a întâmplat, retardatule. Eşti un tip popular.

Probabil că trebuia să-mi dau seama. Încă dinainte de Piua

şi de asediu şi de toate celelalte, când Cy adusese cu el la ONU marea căpetenie Mickey care povestea de un englezoi psihopat călare pe o motoretă. Nu trebuie să le fi luat mult Coriştilor să ajungă până la Târgul de Vehicule.

Mă întrebam dacă Malice le spusese ceva important.

— Scuze, am zis.

— Lasă. Suntem gata de drum când eşti şi tu.

— Poftim?

— Suntem încărcaţi şi pe picior de plecare. Aşteptăm porunca ta, maiestate. Şi plata, desigur.

— Scuze, dar… nu înţeleg…

— V-am *spus*, bolborosi Nate. Nu v-am *spus?* Lăsaţi-l să se trezească, am spus! Aşteptaţi naibii! Lăsaţi-l să hotărască el singur!

Malice îl ignoră. Arătă cu degetul mare spre Hiawatha.

— Ultimul mohican aici de faţă zice că-ţi trebuie un mijloc de transport. Pe distanţă lungă. Cu protecţie serioasă. Cu orice preţ.

Hiawatha se uita la mine.

— Dar…

— Nord-vest, zise Malice. Asta mi-a zis el. Vrei să zici că mi-a irosit naibii timpul?

Femeia nu părea să aibă chef de jocuri.

Am dibuit în buzunar şi am simţit bucata mototolită de hârtie pe care o luasem din Secretariat cu LOCUL NOII MISIUNI şi cu fotografia neîndoită. Exact unde le lăsasem, nederanjate.

M-am uitat spre Hiawatha.

— De unde ştiai? am întrebat, confuz. Ce… cum… cum ai ştiut?

— Am ghicit, zise el, după care se întoarse spre Malice, arătând cu degetul spre geanta pe care aceasta o adusese cu ea. Aia e a mea.

— Şi?

— Mi-au confiscat-o la uşă.

— Şi acum ţi-am adus-o înapoi, Tonto. Nu te face verde la fa…

— Nu, vreau să zic… vreau să zic că o puteţi ţine. Oricum e pentru voi.

Se duse spre ea cu paşi legănaţi şi desfăcu şireturile genţii, scoţând la iveală zeci şi zeci de arme lucioase – puşti de

vânătoare, pistoale, automate, semiautomate, chestii ţepoase ciudate pe care nu le recunoşteam şi revolvere antice – care se rostogoliră în ţărână.

— Cred că astea vor acoperi costul de închiriere, spuse el, spărgând tăcerea.

Malice rămase cu gura căscată.

Inferno ne aştepta afară.

Capitolul 15

Veni şi puştiul.

Chiar înainte să plecăm am făcut o încercare cam fără tragere de inimă de a o convinge pe Malice să nu ne însoţească. Peste huruitul motoarelor maşinilor de pompieri (mult modificate, mă informă un omuleţ transpirat pe nume Spuggsy, ca „să toarcă precum un leu cu steroizi la bord şi să gonească precum o maimuţă cu o rachetă înfiptă-n cur”) am făcut apel la simţul ei de răspundere, i-am reamintit că luăm *Inferno*-ul în loc de alt vehicul ultrarapid pentru că am putea da uşor de belele şi-n cele din urmă am încercat marea cu degetul spunându-i că prichindelul ne va ţine noaptea treji.

Jalnice încercări.

Malice doar se uită urât, se scărpină absent la buza pe care i-o spărseseră malacii Clericilor – ca pentru a-mi reaminti a cui este vina şi cine, prin urmare, *nu* avea dreptul să propună ceva –, apoi se întoarse la încărcat cartuşiere în bena camionului. Aproape că mă aşteptasem să o văd vag recunoscătoare – se putea spune că datorită mie fuseseră Clericii alungaţi din oraş –, dar era clar că fie refuza să creadă veştile care veneau din Manhattan, fie era campioană la purtat pică. Mă ignoră aproape complet după aceea.

Plodul, ţin să precizez, nu a scos nici măcar un sunet.

La zece minute după ce am ieşit din Târgul de Vehicule, în vreme ce începusem să mă obişnuiesc cu zidul solid de zgomot scos de motor, mitraliorul pirpiriu care-şi spunea Tora – o femeie care vorbea repede, flirta cu tot ce apuca şi era nebună ca un viezure încolţit – se apropie de urechea mea şi şopti:

— Şi-a mai lăsat o dată copilul în urmă. Asta-i tot. O misiune de închiriere ca asta. Un cretin care încerca să ajungă la Miami, am uitat de ce. S-a gândit că vom întâlni nişte demenţi pe drum – mai ales după *explozia* din DE, la naiba –, aşa că a făcut pe mama responsabilă şi l-a lăsat în urmă. Nici în ruptul *capului* n-ar aduna Clericii dijma dinăuntrul Târgului.

— Şi?

— Şi de asta are doar *un* copil, nu doi. Şi de asta nu-i place deloc Clerul.

Ah.

Totuşi. Lăsând tensiunile la o parte, lăsând lipsa de confort cauzată de înghesuială şi năduşeală la o parte, lăsând larma motorului la o parte, asta însemna să călătoreşti cu *stil.* Inferno trecea prin New York ca un spărgător de gheaţă; impunător şi magnific, emanând doar mesaje de ameninţare şi declaraţii de invincibilitate. Arme dispuse la loc vizibil, promiţând moarte instantanee.

Mă surprindeam întruna dorindu-mi să pot ieşi ca să arunc o privire; să stau pe stradă ca toţi prădătorii şi klaniştii gură-cască care se burzuluiau şi se ascundeau în faţa maşinii care înainta aidoma unui tatu nuclear. Ne-am croit drum în linişte, traversând sinuosul pod Triborough – de pe stâlpii lui de susţinerea vopseaua se cojea şi era acoperit de sute de pescăruşi care ciuguleau şi se certau pentru o oaie moartă care atârna cu capul în jos dintr-un motiv care ne scăpa – şi ocolind Bronxul pe Autostrada 87, contemplând solemn o sălbăticie pustie ce părea încremenită în timp. Maşini oprite laolaltă în ambuteiaje criogenice, umbre scheletice blocate în ele.

Din când în când treceam pe lângă jaloane teritoriale – sau rămăşiţele lor – şi pe lângă ţipătoare picturi murale care înfăţişau războaiele găştilor din zonă: liste lungi de nume, cu cei care fuseseră cuceriţi tăiaţi de pe ele. La un moment dat, neînţelegerile sângeroase luaseră sfârşit şi un suflet bun adăugase câte un cerc stacojiu la capătul fiecărei liste în parte; asta proclama fără drept de apel *adevăraţii* conducători, indiferent de ce Klanuri de republică bananieră aveau voie să guverneze în locul lor. De fiecare dată când treceam pe lângă astfel de însemne de proprietate, în habitaclul maşinii se pornea o rundă nouă de scuipături, înjurături şi exclamaţii.

În cursul acelor prime ore, cam asta era tot ceea ce trecea drept conversaţie între noi.

Eram opt cu toţii, nepunând la socoteală pruncul. Malice conducea în general; coşul de nuiele era agăţat într-un harnaşament special pe peretele cabinei, lângă ea. Chiar şi în oraş, unde era obligată să meargă încet pentru a ocoli epavele maşinilor şi gropile din macadam, îmi dădeam seama că nu avea de gând să-şi menajeze pasagerii. Accelera acolo unde orice persoană întreagă la cap ar fi frânat, vira vehiculul în unghiuri bruşte pe după străvechile dube cu geamurile smulse

din rame şi caroseriile complet arse ale forţelor de intervenţie rapidă, şi de fiecare dată când căscam ochii îngrozit de nesăbuinţa ei vedeam că surâde sălbatic.

Minunat.

Nu se lovi de nimic şi restul echipei sale păreau întru totul în largul lor. În cele din urmă am încetat să mă mai uit înainte şi am decis să admir peisajul tocmai când în dreapta noastră se vedea Stadionul Yankee. Distrus în bună parte – doar un amalgam de spaghete negre în mijlocul unei parcări desfundate – însă privitorul atent putea să observe bucăţi din coada unei aeronave atârnând peste marginea pereţilor incendiaţi. M-am întrebat ce se întâmplase, apoi am hotărât că e mai bine să nu ştiu.

Cineva vopsise „APĂ NU SE FACE” în catran negru pe o bucată de parcare lungă de cincizeci de metri. M-am întrebat dacă s-ar putea citi din spaţiu.

Alături de Malice, în cabină, şedea şi Spuggsy. Ei bine, stătea tolănit, în orice caz. Lenevea.

Bălea.

Spuggsy, din ce văzusem eu, nu era un mecanic prea strălucit. Sigur, avea darul de a rezolva cele mai neplăcute probleme tehnice, însă nu puteam să nu remarc că metoda sa preferată de lucru era lovirea lucrurilor cu cheia tubulară până când acestea începeau să scoată sunete normale. Era scund şi durduliu, chel ca-n palmă şi şedea acolo frunzărind reviste porno cu o expresie de inegalabilă plictiseală. Singurul semn de excitare era copioasa scurgere salivară pe faţa-i puhavă, însă, dat fiind că de asta suferea şi când *nu* frunzărea *Carnagiu anal*, *Dominare umedă* sau cum naiba se chemau revistele alea, nu însemna mare lucru. Când vorbea o făcea cu o bună dispoziţie nedisimulată – ca un şcolar neastâmpărat care a descoperit *hardcore*-ul german înainte să descopere concursurile de mâncat muci – şi m-am surprins că-mi place de el şi că, în egală măsură, vreau să-l deparazitez.

Şoseaua ce traversa Bronxul se pierdu într-o porţiune de drum spart – cu asfaltul băşicat de parcă ar fi fost pârjolit –, după care Houstonul rămase mai jos de noi, vast şi vălurit şi aproape curat. Podul George Washington se ridica la fel de solid şi de neclintit ca oricând, de parcă toată tărăşenia asta cu „Sfârşitul Omenirii” ar fi fost o toană pasageră care pe el nu-l

impresiona şi nici nu-l preocupa. Doi prădători se spânzuraseră de balustrada de pe o parte (îmi place să cred că fusese un tragic pact al morţii între iubiţi aduşi la disperare de această meschină lume nouă… însă la fel de bine putea să fi fost un pariu la beţie) şi, când am trecut pe acolo, alţi câţiva încercau să-i tragă în jos. Trăgeau de ei puţin prea *tar*e, la drept vorbind, cu cuţite şi beţe de frigărui în mână, şi un tip obez aţâţa un foc într-o vatră improvizată, alungând pescăruşii cu mâna ca pe o concurenţă nedorită, ceea ce şi erau.

Tora îşi menţinu poziţia la armele pe pivoţi până când am trecut de ei.

— *Canibali* nenorociţi, scuipă ea.

Tora era cam ciudată. Spunea că la origine era japoneză – faţă în formă de inimă şi păr negru (vopsit albastru-închis la vârfuri), cu colţurile ochilor uşor alungite şi un nas ca un nasture – şi era una dintre cele mai paradoxale femei pe care le cunoscusem vreodată. Nu tocmai frumoasă, dar ştia cum să se mişte, avea o atitudine greu de crezut şi ştia să flirteze ca nimeni altcineva. Însă totul era *anapoda*, de parcă ştiai cumva că este o fiinţă defectă, cu psihicul praf şi că tot ceea ce făcea era doar o faţadă care să lase impresia că e umană. Se folosea de atracţia sexuală ca de un berbec de asalt. Ca pe un act de agresiune. Avea braţele acoperite – de la încheietură la umăr – de cicatrice mici şi subţiri, acolo unde se tăiase singură, şi stătea în baldachinul legănător de deasupra capetelor noastre – ieşită pe jumătate afară pentru a manevra armele – cântând un cântecel frumos şi făcându-şi semne noi pe răbojul pielii. Mai târziu, am întrebat-o despre asta. Ea a ridicat din umeri şi a spus:

— De ce te scarpini atunci când te mănâncă?

— Ca să mă simt mai bine.

— Îhî.

N-am aflat niciodată ce păţise de fapt – la naiba, poate că aşa se născuse –, dar trauma se vedea de fiecare dată când te privea, sau îţi vorbea, sau zâmbea. Ceva ca şi cum… în spatele vălului, în spatele făţărniciei jucăuşe şi al limbajului corporal subliniat de decolteu făcea ochi dulci scalpelului aceluia şi se întreba cât de adânc va trebuie să taie pentru a scăpa de *toate* mâncărimile.

Am intrat în New Jersey valvârtej; Malice era fericită că

reuşise în sfârşit să accelereze la maximum. Fort Lee, Leonia; nume pe indicatoare strâmbe care treceau pe lângă noi parcă desprinse de realitate. Simple ecouri ale unor lucruri care odinioară poate însemnaseră ceva, însă acum… Nimic. Schelete la marginea drumului – perfect descărnate – şi epave explodate împrăştiate care încotro, forţându-ne să încetinim. Autostrada I-80, nume de localităţi trecând pe lângă noi în viteză.

Hackensack.

Saddlebrook.

Elmwood Park.

La un moment dat, Malice observă ceva înainte şi îi şopti ceva de neînţeles lui Spuggsy, care pufni şi îşi aruncă revistele din braţe, apoi se întoarse către noi, înghiontindu-i pe Nike şi Moto care moţăiau în saci de dormit şi spunându-i Torei să fie pe poziţie. *Inferno* se aplecă tare pe o parte; depăşire.

Era ciudat să vezi alt vehicul pe drumul deschis, dar şi mai ciudat era să vezi unul atât de… *normal.* Mă aşteptam la convoaie de maşini cu flăcări pictate pe ele, bolizi de curse şi… o, ştiu şi eu. Buldozere pe bază de fuziune nucleară, poate. Catapulte aruncătoare de cranii. Ceva puţin mai… extrem.

Era puţin ireal să treci pe lângă un tir cu remorcă pe care scria *Cheesy Snax.*

De pe acoperiş se iţeau câteva capete – şi arme îndreptate către noi, pentru orice eventualitate – şi am zărit găuri pătrate în pereţii ruginiţi ai remorcii prin care se întrevedeau bucăţi de carne neacoperită şi ochi mijiţi.

— Salahori, îmi spuse Tora, legănându-se în harnaşamentul ei. Klanuri din provincie. Prădătorii care lucrează pământul în schimburi şi fac naveta încontinuu.

— Periculoşi?

— Pentru noi? *Pfff!*

Şi totuşi, şi totuşi… Trecând pe lângă ei, am simţit tensiunea, iar Moto îi fixă cu privirea – prin hubloul pătrat de deasupra armei din spate – minute lungi după aceea.

Moto şi Nike erau două fiinţe reţinute, în mare parte. Cel dintâi era un tânăr bine-făcut, cu păr uimitor de alb şi o faţă aproape perfectă. Mă gândeam că înainte de Molimă poate fusese fotomodel în reclame la parfumuri sau escortă masculină, şi arăta pur şi simplu *anapoda* – nelalocul lui, cumva – în *Inferno*, în mijlocul nostru, nişte jerpeliţi ca vai de lume. De fapt, tăiaţi

asta: arăta *aproape* nelalocul lui. Singura lui concesie făcută haosului şi urâţeniei o afişa cu mândrie pe obraz. O nenorocire, carne sfârtecată şi vindecată în fuioare roşiatice, astfel încât buza şi ochiul lui erau aproape unite. Fusese lovit cu sârmă ghimpată, îmi spusese Spuggsy cu un rânjet indecent. Ţinut la pământ de o ceată de bătăuşi şi lovit temeinic… cu afecţiune, aproape, de către Nike. Nu-mi spusese din ce motiv.

Oraşele treceau pe lângă noi. Smogul Activ coborî, ascunse acoperişurile în zare şi bulevardele mărginite de copaci, apoi urcă iarăşi.

Denville.

Roxybury.

Netlong.

Dealuri şi drumuri desfundate, soarele slab, *Inferno* înaintând zgomotos.

Cicatricea de pe obrazul lui Moto… mă gândeam că este un soi de semn cu fierul roşu. Aşa acum o căpetenie de trib îşi poate desfigura soaţa pentru a descuraja orice gând de adulter. Poate fusese pedepsit. Vreo fărădelege trecută sub tăcere, vreo răzbunare din gelozie. La naiba, cine poate şti? La ce fel de oameni sunt în lume în zilele astea, poate Nike o făcuse pentru a *înfrumuseţa* chipul băiatului potrivit gusturilor sale anormale.

În orice caz, era o urmă – o semnătură – lăsată de Nike, care spunea răspicat:

Al meu.

Tot drumul, Moto nu vorbi mai nimic cu altcineva în afară de Nike, iar când totuşi vorbea o făcea încet şi cu deferenţă, şi cu faţa întoarsă pe o parte, aşa încât nu-i vedeai decât cicatricea. Părea destul de fericit. *Amândoi* păreau destul de fericiţi.

Iubire, nu?

Nike, pe de altă parte, era înalt şi uscăţiv, cam bătrâior, aş spune, şi un gentleman perfect în toate cele. Încuviinţa din cap şi surâdea, schimba amabilităţi, îngâna cântece porcoase în duel cu Nate. Spre capătul primei zile, când Malice făcu schimb cu Spuggsy ca să tragă un pui de somn, Nike schimbă impresii cu mine despre starea în care era Londra. Îmi spuse că înainte era profesor – istoria Americii – şi că avea ca hobby colecţionarea machetelor de avioane.

Totul în privinţa lui degaja calm, raţiune, inteligenţă,

politeţe şi decenţă.

Apoi îţi cădeau ochii asupra feţei distruse a lui Moto, care se uita la bătrân ca un câine devotat, şi *cădeai pe gânduri.*

Am oprit să mâncăm ceva pe autostradă, înainte de o localitate pe nume Knowlton. Nate găti, chicotind şi dansând enervant. În preţul de închiriere al maşinii erau incluse şi o grămadă de provizii şi printre conserve şi şobolani se numărau şi trei pui şi o veritabilă franzelă de pâine proaspăt coaptă. Dacă există orgasm papilo-gustativ înseamnă că asta am avut eu.

Am stat toţi lângă foc – în linişte –, mai puţin Tora, care rămase pe acoperişul maşinii, atentă la drum, şi cel care îşi spunea Hiawatha, care se aşeză cu picioarele încrucişate la o oarecare distanţă de noi. Părea că meditează, că intră în comuniune cu cine ştie ce necunoscută forţă superioară, însă cu adevărat fuma o ţigară enormă şi se uita pierdut spre cer, încuviinţând şi scuturând din cap la intervale inegale. Încă nu eram sigur ce hram purta.

Mai devreme, când îmi epuizasem toate întrebările şi răspunsurile lui enigmatice de rahat începuseră să mă zgârie pe creier, mă plictisisem şi-l întrebasem de unde avea iarba.

El zâmbise misterios şi spusese că nu era o simplă „iarbă”.

Cretinul.

— Sigur că da, am spus cu o doză mică de infatuare, există lucruri mai importante de cultivat?

— Da, a spus el. Cultivăm şi de acelea.

După asta l-am lăsat în plata Domnului.

Cam pe atunci ajunse şi Malice la concluzia că s-a săturat să stea îmbufnată şi se aşeză lângă mine, acum doar puţin încruntată. Îmi oferi o ploscă cu apă.

— Mersi.

— Prietenul tău, spuse ea încet, astfel încât doar eu să o aud. Înclină din cap spre Nate, care îşi curăţa zgârciuri dintre dinţi şi scormonea în rucsacul roşu pe care nu-l scăpase din ochi de când plecaserăm din Târgul de Vehicule.

— Ce-i cu el?

— E-n regulă?

M-am încruntat şi am aruncat o nouă privire spre el, căutând vreun semn că n-ar fi în regulă. Îmi trecu prin gând că în toată brambureala de la începutul călătoriei ăsteia ciudate abia vorbisem cu el. În mod categoric nu-l întrebasem dacă e

sigur că vrea să vină cu noi. Pur şi simplu… *venise.*

— Pare în regulă, am spus.

— Vreau să zic… e de încredere?

M-am oprit din mestecat şi m-am uitat la ea. Mă furnica pielea.

Nu ştiu de ce n-am spus imediat: *„sigur că este”.* Nu ştiu de ce nu i-am spus că îmi salvase viaţa de câteva ori de când îl cunoscusem, că nu-mi ceruse pentru asta decât nişte prezervative şi o cutie cu hrană de câini, şi că-l păştea pericolul din partea nenorociţilor de Clerici mai mult decât mă păştea *pe mine*. Nu ştiu.

— De ce întrebi? am spus, intrigat fără voia mea. Oare şi ea-l avea? Sentimentul acela. *Senzaţia* de…

Nelalocul lui…

— Pentru că nenorocitu' s-a-nfruptat din căcatul pe care-l are în rucsacul ăla şi nu dă semne că ar vrea să se oprească.

M-am scărpinat la barbă, căutând să înţeleg.

— Asta e o problemă?

(De fapt, asta *era* o problemă. Erau două probleme. Prima era că nu băgasem de seamă. Nu fusesem atent. Prea ocupat să ţin ochii la drum, să-i supraveghez pe ceilalţi din grup. Lăsasem garda jos.

A doua era următoarea: De unde naiba făcuse *rost* de el? Al naibii bătrân viclean.)

— Nu, spuse ea, mişcând harnaşamentul de pe umeri. Nu, presupun că nu. Doar că se tot uită la copilaşul meu. Tot timpul. *Tot* timpul.

I-am spus să nu-şi facă griji.

Autostrada I-80.

După aceea n-a mai durat mult până să ajungem în Pennsylvania. Semăna foarte tare cu New Jersey.

Oraşe. Nu mai eram atent. Lăsam numele să zboare; un vehicul mătăhălos cu o mie de nume care folosea cheeseburgeri în chip de combustibil şi grăsime lipectomică în loc de pneuri.

Imaginaţia mea o ia razna când sunt plictisit şi, mamă, ce plictisit eram!

Stroud.

Kidder.

Black Cross.

Pe câmpii, hardughii improbabile se zgâlţâiau şi scoteau

fum şi aburi; hibrizi realizaţi dintr-o sută de combine supravegheaţi de cete de localnici năpăstuiţi. La un moment dat, o ceată de tipi pe motociclete ne depăşi, fără a încetini măcar să se uite urât spre noi. Purtau jachete argintii ciudate şi meloane aşezate fercheş pe cap. Goneau pe Harley-uri cu părul fluturând în urma lor. De fiecare motocicletă erau legate cranii care zdrăngăneau pe şosea aidoma unor cutii de conservă legate de limuzina unor proaspăt însurăţei şi pe portbagajele lor erau săltate o mulţime de arme.

Tora îi ţinu în cătare până ce ajunseră la orizont.

Hiawatha, care nu se clintise din colţ de când urcaserăm la bord decât ca să-şi ruleze şi să-şi fumeze *joint*-urile, răsuci capul pentru a-i însoţi cu privirea. Mă întrebam ce vede. Mă întrebam de unde ştiuse că erau acolo, când el nu stătea deloc în apropierea vreunui geam.

Sincer să fiu, mă întrebam *multe* în legătură cu băiatul acela.

Spunea că vine dintr-un loc care odată se numea Fort Wayne. Spunea că, la drept vorbind, era aproape de oraş; pe câmpiile vălurile din Ohio, unde membrii Haudenosaunee se întâlneau o dată pe an, toţi membrii ramurilor lui reunindu-se pentru a face planuri şi trocuri şi pentru a discuta.

Folosea cuvinte lungi pe care nu le auzisem niciodată şi pe care nu le înţelegeam. Tot timpul.

Vorbea cu o cadenţă naturală care era la fel de descumpănitoare cum era şi hipnotică. Ca o mamă care citeşte o poezioară pentru copii sau un poet care declamă o poeziei scrisă în pentametru.

Dar şi ca un evanghelist. Ca o mantra.

Cel mai ciudat era că, din când în când, apărea câte o *crăpătură* în ceea ce spunea. O simplă fisură mică, un licăr a ceva de dincolo de cuvinte. Când eşti în pielea mea observi chestiile de genul ăsta.

I se schimba vocea, clipea din ochi. O secundă sau două era un simplu copil; confuz şi implicat în ceva prea mare pentru înţelegerea sa, care nu-şi credea propriile poveşti mai mult decât le credeam eu şi care se comporta întocmai ca un tinerel speriat ajuns în compania unor nemernici fără seamăn. Prea mult testosteron pentru propria-i sănătate, prea multă nesiguranţă pentru propria-i bunăstare.

În acele scurte momente îmi mergea la inimă.

Spunea că cineva pe nume „Tadodaho” hotărâse că traseul meu şi al lui erau… ei bine, el folosise cuvântul „suprapuse”. Mie mi se părea prea ciudat. Nu auzisem vreodată de tipul acela şi el deja ştia încotro mă îndreptam, prin ce zonă voi trece, împotriva cui mă voi ridica.

Hiawatha spuse:

— Totul a făcut văzut. Totul a fost visat.

Bazaconii enigmatice.

Ascultaţi: Eu cred că trebuie să te mişti repede, să profiţi de ocazii, să te concentrezi asupra pasului următor şi să duci treaba la bun sfârşit. Cred că oricine mă incomodează e mort. Cred în propria mea abilitate de a face faţă cu succes oricărei situaţii şi de a-i face felul oricărui nerod care încearcă să-mi pună piedică.

Eu cred în:

Nu cumva să laşi garda jos, soldat!

Eu cred în:

Află totul.

Nu lăsa nimic necercetat.

Nu cred însă în păsările tunetului şi în misiuni divine şi în voci aduse de vânt şi în desene pe cer, adică genul de lucruri despre care vorbea/pe care le recita Hiawatha imediat după ce-şi fuma câte un joint. La intrarea într-un oraş numit Mifflin, când după-masa era pe sfârşite, Malice şi-a pierdut cumpătul şi a strigat la el să nu-i mai ucidă copilul cu fumul lui canceros. El a zâmbit, a ridicat din umeri şi a clipit o dată sau de două ori la copil, de parcă ar fi fost pe cale să riposteze cu ceva aproape înţelept.

În schimb, a părut oarecum… trist.

— Da, a spus băiatul-nesigur-din-viaţa-reală pierdut în spatele tuturor acelor bazaconii misticoide. Mda.

S-a urcat să fumeze pe acoperiş după aceea, şi de fiecare dată când pleca, Nate îl însoţea cu privirea, murmurând şi dându-şi ochii peste cap, gemând de plăcere.

O dată sau de două ori l-am surprins injectându-se – aşezat în colţul întunecat din spate, acolo unde odată fusese locul pompei. *Hei*, mi-am spus, *atâta timp cât e fericit…*

Şi totuşi. Şi totuşi.

Lamar.

Boggs.
Lawrence.
Pine Creek.
Nume de localităţi din ce în ce mai greu de citit cu fiecare kilometru care trecea. Într-un târziu, soarele alunecă aidoma unei balegi vechi după pâcla de la orizont şi până şi indicatoarele rutiere – decorate din abundenţă cu graffiti, trupuri atârnate şi corbi înfometaţi – dispărură în oceanul de întuneric pe care îl brăzdau farurile maşinii. La un moment imprecis, şerpuind printre epavele unui ambuteiaj vechi, Spuggsy declară că drumul este „mai plin de rahaţi ca peretele unui azil de nebuni" şi refuză să meargă mai departe până la prima rază de lumină a zilei.
Am tras pe dreapta şi am mâncat din nou în tăcere.
În faţă, pe dealuri, şi de ambele părţi, pe câmpie, se vedeau licăre de lumină aidoma unor licurici mici. Familii, poate. Canibali, psihopaţi oameni ai munţilor, mutanţi bolnavi în moarte cerebrală sau cine mai ştie ce altceva. Dar cel mai probabil doar familii – oameni normal sau aproape normali – care încercau să se încălzească rămânând aproape.
Sărmani nerozi.
Am ros din şobolan şi nu m-am gândit la asta.
Undeva în apropiere, Nate cânta în barbă un cântec şi râdea după fiecare vers. Praf şi pulbere, mangă. Ar fi fost haios – ar fi fost duios – dacă n-ar fi ridicat privirea din când în când, absolut întâmplător, şi nu s-ar fi uitat la copilul lui Malice. Acum vedeam şi eu. O mică aluzie de… ce? Intensitate, asta îi apărea pe chip în acele momente.
M-am cutremurat din nou.
Echipa dormea în schimburi. Doi de santinelă tot timpul. Malice se oferi să rămână singură în ultimul schimb şi eu m-am oferit să-i ţin companie. Ea ridică din umeri, parcă spunând:
Fă cum te taie capul, tâmpitule. Tu-ţi pierzi orele de somn.
Am visat pescăruşi îmbrăcaţi în robe, *joint*-uri mari cât un om alergând dintr-o parte în cealaltă a podului George Washington pe picioruşe dolofane şi o rană mare în inima New Yorkului, din care se scurgea o ceaţă catifelată de Smog Activ, roşie ca sângele, şi urca spre cer, unde se separa în colosale globule sangvine care plutea şi se unduiau aidoma unor norişori dintr-o lampă cu efect de lavă.

Am visat-o pe Bella spunând:

„Nu contează. Nu-i problema ta. Dar eu de asta mă duc.”

Apoi se răsuci în braţele mele, îmi adresă o privire dezinteresată şi plictisită şi mă înghionti în coaste.

— *Hei,* făcu ea. *Hei, Peticitule…*

Malice, trezindu-mă pentru schimbul de santinelă. Am încercat să-mi ascund erecţia.

— Deci.

— Deci.

— Despre ce-i vorba în povestea asta?

M-am scărpinat la urechea sfârtecată prin bandajul murdar.

— La care poveste te referi, mai exact?

Ea dădu din cap în întuneric.

— Drumul spre vest. Autostrada 80. Lacul Erie. Ce se află acolo, peticitule?

Am zâmbit.

— Probabil nimic.

Ea se gândi la asta un moment.

— E mult de mers până acolo. Multă bătaie de cap pentru „probabil nimic”.

Am rămas aşa, fără a spune vreo vorbă, un minut sau două, ascultând liniştea asurzitoare a lumii. Nu era o noapte tocmai friguroasă, însă era ceva… *înfiorat,* da, la întunericul acela atât de adânc. Ca şi când ai trăi în ulei.

Mda, aveam fiecare câte o armă. Şi *mda*, ne puteam furişa înăuntru şi într-o secundă sau două să începem să folosim artileria grea a Torei. Şi totuşi eram *minusculi*. Eram nimicuri. Erau stelele şi cerul şi drumul şi dealurile, şi nimic altceva, şi noi eram doar nişte paraziţi. Nişte *purici* nenorociţi pe spinarea unui elefant.

V-am spus deja că mă fură visarea când sunt plictisit.

— Bine, i-am zis lui Malice, simţind dintr-o dată dorinţa de a vorbi şi reţinându-i privirea. Cale lungă de mers. Ai dreptate. Te deranjează dacă te întreb ceva?

Ea ridică din umeri.

— S-ar putea să te enerveze.

— Şi asta te-ar împiedica să mă întrebi?

— Probabil că nu.

— Atunci întreabă.

Am mişcat arma în mână, privind – fără folos – în noaptea din jur. Undeva, departe, foarte departe, mi se păruse că aud motoare, un huruit surd care se stinse aproape imediat şi mă făcu să mă îndoiesc de propriile-mi simţuri.

— Să spunem că ai vrea ceva, am rostit. Să spuneam că… că ai avut odată lucrul acesta. Dar l-ai pierdut. Şi-l vrei înapoi.

Ea îngustă ochii – foarte puţin. Mă întrebam dacă ştia că Tora îmi spusese de celălalt copil ai ei şi dacă mi-ar spulbera creierii pentru că scormoneam trecutul. Nu părea genul de om căruia să-i placă discuţiile detaliate despre tragediile personale de mult trecute sub pecetea tăcerii.

Cunosc sentimentul.

— Să spunem, acceptă ea pe un ton rece.

— Bine. Acum să spunem că afli că există o şansă. Lucrul acesta, să-l recapeţi, înseamnă… Înseamnă totul pe lume. Ar îndrepta totul. E *important* – şi, la naiba… nu doar pentru tine. Pentru *toată* lumea.

Ea nu se clinti. Am continuat să vorbesc, străduindu-mă să nu tresar când o pasăre îşi luă zborul de pe o creangă în întuneric, cârâind puternic.

— Din câte ştii tu, s-a dus. Pentru totdeauna. Şi da, e de căcat, şi ai da orice să nu fie aşa, dar nu poţi da timpul înapoi. Eşti o persoană realistă. O închizi în tine, o pui deoparte, mergi *mai departe*. Te străduieşti.

I-o citeam în ochi şi în clipa aceea de tăcere am fost atât de *identici*, încât aş fi putut întinde mâna şi s-o ating şi să-mi simt propriile degete pe propriu-mi braţ.

Tăcerea se adânci puţin.

Am privit-o fix.

— Iar acum, din senin, există o şansă. Una într-un milion. Sfidează orice logică, din câte ştii tu. Nu ai motive să o *crezi*, n-ai motive să te preocupe. Şi totuşi…

În orice eventualitate.

Ea înghiţi cu buzele strânse.

— Cât de departe, am încheiat, te-ai duce?

Maxilarul ei se mişcă înainte şi înapoi o dată sau de două ori.

— Departe de tot, şopti ea.

Am încuviinţat din cap.

Am stat amândoi.

Am aşteptat amândoi.
Am zâmbit.
— Ar trebui să te duci înăuntru, am spus.
Ea a căscat ochii.
— Poftim?
— Ar trebui să te duci înăuntru.
Am scos cuţitul de la curea şi i-am dat ei arma.
— Şi de ce naiba să fac asta?
— Pentru că se apropie doi bărbaţi din două direcţii diferite şi aici suntem ţinte uşoare.
Am văzut-o făcând ochii mari în pofida întunericului. Neîncredere, poate. Surpriză.
— Au venit pe motociclete până cam la un kilometru de aici. Probabil sunt din grupul care ne-a depăşit astăzi. Ascultă.
— Dar nu au…
— Ascultă. O rămurică. Şi încă o pasăre. Ai naibii *amatori*.
Ea se uita incredulă.
— Nu-ţi face griji, am spus şi am zâmbit din nou pentru că nu mă puteam abţine şi nimic nu m-ar fi făcut să mă răzgândesc. N-o să dureze mult.
Şi m-am furişat pe după maşină, pe cimentul drumului, tăcut ca o panteră, şi am intrat în umbre cu o bucurie sălbatică.
Nu cumva să laşi garda jos, soldat!
Îşi arăta colţii. *Ardea*.
Nu, să trăiţi etc. etc.
Când m-am întors, Hiawatha şedea pe acoperiş, aştepta, făcându-şi de lucru cu ceva mic şi argintiu.
— I-ai rezolvat? întrebă el.
Am şters sângele de pe cuţit şi l-am privit.
Lăsam să se reîntoarcă umanitatea în mine. Încet.
Cu reţinere.
Prima regulă a luptei pe ascuns. Antrenament avansat, anul trei:
Nu te teme de prădătorul din întuneric.
Fii tu acela.
— Te văd, spuse Hiawatha colocvial. Cum se cuvine, adică. Cu tot… *antrenamentul* acela. Cu toate schimbările. Eşti un lup, domnule englez. Ştii asta? În mintea ta. Ai fost transformat într-un lup.
Adrenalina era încă puternică. Inima continua să galopeze.

Bestia era încă *aproape* de suprafaţă.

Am scuipat pe jos. Nu mai puteam îndura alte bazaconii misticoide.

Hiawatha zâmbi şi nu spuse nimic.

— Cine erau? am întrebat, nederanjându-mă să par impresionat sau speriat sau orice altceva în afară de plictisit. Mâinile îmi tremurau de dorinţa de-a face rău şi iar rău, iar idiotul ăla mic cu muci la nas mă călca pe bătături.

— Colecţionari, răspunse el după o pauză.

— Şi ăştia ce sunt?

— Sunt… vreau să spun… Se opri şi se încruntă, şi l-am văzut din nou ieşind la suprafaţă pe puştiul speriat care se zbătea în cămaşa de forţă a ştiinţei absolute. Apoi dispăru.

— Sunt cercetaşi, spuse pe vocea cu inflexiuni psalmodice. Oameni ai banilor şi ai durerii. Gunoaie de mercenari. Grupuri de agresori necredincioşi, neloiali, trimişi înaintea zeului crucificat şi a hoardei sale în sutane să…

— Termină cu porcăriile, bine? Spune-mi doar cine sunt.

El clipi.

Şi încet, copilăresc, zâmbi.

— Jigodii, zise.

— Jigodii. Aha. Şi ce vor jigodiile astea?

El ridică din umeri.

— Îi trimit Clericii, cel mai des. Sau cel puţin aşa îşi fac rost de una-alta. Negoţ cu Clericii. Ei… umblă hai-hui. Afară din oraşe. Găsesc lucruri pentru care Biserica ar scoate banul.

— Ce fel de lucruri?

— Cum ar fi armele. Mâncarea. Şi… cel mai des… cel mai des copii. Îşi feri privirea. Strângea din dinţi.

— Copii.

— Da. Nu sunt Klanuri pe aici, vezi? Nu-s prădători loiali care să le preda odraslele lor. Doar Clericii şi nenorociţii pe care îi plătesc şi care iau tot ce poftesc. Despre asta… despre asta-i *vorba.* Faptul că te afli aici.

— Nu te înţeleg.

— Ştiu. Dar mă vei înţelege.

Am pufnit şi am clătinat din cap, prea ostenit ca să insist.

— Fie. Dar asta nu ne spune ce vor de la *noi*.

— Nu… Dar au venit din spate, de pe drum. Dinspre oraş, probabil.

— Şi?

Şi atunci băiatul dispăru şi Hiawatha cel nesuferit se întoarse, zâmbind şi holbându-se şi dându-şi ochii peste cap.

— Şi poate că omul ăsta sfânt, John-Paul ăsta, scofâlcitul ăsta… Poate că el ştie încotro te îndrepţi. Poate că a trimis vorbă să fii oprit din drum.

— De unde naiba să ştie *el?*

Mi-am amintit dosarul personal. Numele. Fotografia.

Cy, uitându-se peste umărul meu.

Hiawatha ignoră întrebarea şi se uită pierdut în noapte.

— Mâine, spuse el. Vom afla restul mâine. I-au trimis pe ăştia doi să ne facă felul pe întuneric. Explozivi, am dreptate?

Am mormăit, netezindu-mi buzunarele hainei. Fuseseră patru batoane de C4 asupra fiecărui cadavru, prevăzute cu nişte sofisticate detonatoare de la distanţă. Mă servisem cu ele după ce nenorociţii ăia graşi încetaseră să mai tremure şi să sângereze şi să încerce să strige cu traheile sfâşiate.

— Deci, dacă avem noroc, ceilalţi nu vor şti că am supravieţuit.

Hiawatha surâse şi încuviinţă din cap.

N-am avut noroc.

Capitolul 16

În zori intram în Ohio, iar ei ne aşteptau.

Lângă un oraş îngrămădit pe marginea autostrăzii numit Hubbard se afla popasul Lumea Camioanelor, ca un suvenir strident dintr-un timp demult apus. Lumea Camioanelor era exact ceea ce indica numele.

Erau douăzeci şi ceva de vehicule. Hardughii veritabile, aidoma unor balene construite pentru a merge pe şosea; stăteau tolănite în faţa unei spelunci părăginite şi a unei foste spălătorii pentru camioane. Şi nu erau bestiile acelea mizerabile pe care le vedeam în Marea Britanie, ci *monştri*. Adevăraţi mamuţi cu motoare puternice şi ţevi de eşapament răsucite, boturi cromate şi corpuri vopsite în culori ţipătoare. Şi da, fuseseră umplute de graffiti şi sparte – ce nu căpătase acest tratament? –, însă erau totuşi o *splendoare* pentru ochi, aliniate aşa. Ca nişte căpcăuni în hibernare, aşteptând semnalul de trezire.

Încă mă uitam la ele pe geam când Malice apăsă frânele.

Încă mă uitam când Hiawatha – care stătea cu ochii închişi – strigă:

— Futu-i! Futu-i, ne *aştea…*

Încă mă uitam când Tora – binecuvântate-i fie reflexele – deschise focul cu Mk19-le şi totul o luă razna.

Colecţionarii nu erau proşti. Cei doi băieţi nu se întorseseră până în zori. Aşa că îşi luaseră măsuri de precauţie – lucru la mintea cocoşului, de fapt – şi prima fusese să blocheze drumul.

Când terminaseră, Lumea Camioanelor reprezenta o baricadă uriaşă pe roţi. Întinseseră camioanele de-a curmezişul autostrăzii, balenele acelea cu motor, două şiruri de câte trei, nelăsând pic de loc pentru ca *Inferno* să se strecoare şi pic de speranţă de străpungere a baricadei.

Iar Colecţionarii – golani îmbrăcaţi în piele, cu păr tapat şi ochelari de soare cândva costisitori, în jachete argintii peticite şi franjurate, cu meloane formând un şir lung ca de sâni, întinşi pe motociclete asemenea unor tăntălăi din clasa de mijloc care vizionaseră de prea multe ori *Easy Rider* – Colecţionarii *roiau*

peste tot.

Cu o zi în urmă, când ceata aceea mică ne depăşise, erau poate şase sau şapte cu toţii. Înarmaţi uşor. Mai mult impresie artistică.

Acum erau cel puţin douăzeci, şi când *Inferno* frână scrâşnind din roţi şi Malice vârî maneta în marşarier, înjurând în acelaşi timp cu inventivitate, parbrizul explodă înspre înăuntru ca o băşină metafizică, cioburi zburară prin aer, gloanţe răpăiră ca o tobă în peretele tulumbei de pompieri şi totul se *cutremură.*

Motociclete. Motoare turate în toate direcţiile. Bombe fumigene şi poluare sonoră. Voci care chiuiau şi ţipau, apropiindu-se. Cineva cu o afurisită de combină stereo din care se auzea *Metallica* la viteză dublă.

Bum-bum, Mk19-le.

Bum-bum, apoi – departe – bufnetul aspru al unei detonări, asfalt împroşcat şi fum revărsându-se. Un motociclist se făcu bucăţi, ridicat în aer şi aruncat în lături de o minge de foc, iar Tora ţipă ca o psihopată vesel, împrăştiind gloanţe cu automatele în timp ce găsea o nouă ţintă pentru aruncătorul de grenade.

Nike şi Moto deschiseră focul, ceea ce însemna că nenorociţii ne înconjuraseră. Lucruri *grele* loviră pereţii celulei noastre mici şi întunecate, şi m-am văzut sfâşiat între frustrarea de a nu vedea nimic în spate şi înfruntarea situaţiei neplăcute prin geamurile din faţă. *Inferno* se răsucea şi sărea pe drum, o întoarcere de trei sute şaizeci de grade într-o furtună năprasnică, şi fiecare privire ameţită pe care o aruncam pe geam spre peisajul în continuă mişcare era un spectacol de cauciuc ars, cioburi de sticlă, focuri de arme şi feţe rânjite cu prea mulţi cercei. Nate începu să strige – drogatul naibii probabil că nici nu-şi dăduse seama ce se întâmpla – şi, afară, Tora găsi altă ţintă. O nouă ploaie zguduitoare de scântei şi oţel, şi un strigăt pierdut în tunetul asurzitor.

Dar nu era de ajuns, nu era de ajuns, nu era de ajuns…

Un cauciuc explodă.

Inferno se înclină pe o parte, se zgâlţâi. Malice strigă. Din tumult se auzi un huruit mai gros şi Spuggsy ţipă ca un copil – „Nu! O, nu, nu! *Nu!*” – uitându-se cu ochii larg deschişi pe geam.

Apoi fu pur şi simplu făcut…

Pastă.

Era o altă huidumă de maşină – deşi nu m-am prins de asta decât după ce lumea a încetat să se mai învârtă şi *Inferno* s-a oprit iar în loc. Profitaseră de ocazie când ne îndepărtaserăm încet de blocadă, porniseră cel mai apropiat tir şi intraseră cu el direct în cabina noastră, dintr-un unghi ascuţit care făcu trailerul să rămână înfipt în botul *Inferno*-ului – şoferul chicotea descreierat printre cioburi de sticlă şi dinţi însângeraţi, cu maşina făcută zob şi cu radiatorul aburind în cabina noastră –, însă îşi făcuse treaba. Spuggsy fusese strivit, abia-i mai rămăsese timp să strige, şi când forţa impactului ne împinse pe asfalt el deveni o momâie cu membrele în unghiuri imposibile şi oase moi; capul i se bălăbănea, craniul îi era strivit şi printre cioburile de parbriz fluturau inutil reviste porno.

Şi apoi paşi. Bubuituri grele pe acoperiş. Colecţionarii care săreau de pe cabina tirului pe acoperişul *Inferno*-ului. Unul sări pe capotă, cu automatul negru şi lucios pregătit să umple interiorul cu plumbi, însă Malice îl împuşcă calmă în frunte şi-l privi cum dispare din câmpul vizual.

Nu era destul. Nu era destul.

Copilul începu să plângă.

Moto şi Nike trăgeau încontinuu acum, se auzeau strigăte şi urlete împletite cu bufnete şi tropăit de bocanci pe acoperiş, şi harnaşamentul Torei se rotea iar şi iar ca o balerină beată, împrăştiind grenade şi gloanţe spre toate ţintele posibile. Şi ea striga, o voce piţigăiată uşor de desluşit peste larmă – „Prea mulţi! Prea mulţi!” – şi la distanţă de o lume Malice se lupta să pornească maşina al cărei motor tuşea neputincios.

— Am dat de dracu’, zise ea încet, calmând copilul în mica ei lume maternă.

— În mă-ta! ţipă Tora. În măăăă-ta!

Bum-bum, bum-bum.

Motociclete explodând. Oameni strigând.

Nu conta.

Feţe zgâindu-se la geamuri, bastoane lovindu-se de sticla ranforsată. M-am aplecat pe geam şi am golit ultimul încărcător al mini-Uziului în rezervoarele unui Harley roşu-murdar, râzând pe sub nas când călăreţul lui fu făcut bucăţi, când tovarăşii lui fură împroşcaţi cu benzină aprinsă, când motocicleta lui se transformă într-o bombă cu şrapnel.

Dar nu era destul.

Apoi Tora pur şi simplu *dispăru*. Se făcu nevăzută în sus prin punctul ei de observare circular, lovind din picioare, strigând şi scuipând şi cerând ajutor. Vocea ei se îndepărtă de maşină, deveni ecoul unui strigăt purtat de aerul îmbâcsit de fum.

Şi atunci ei se năpustiră.

Trei la număr. Cu veste antiglonţ pe sub jachete, cu măşti de hochei pe figuri. Câte un cuţit şi un pistol fiecare. Trupe de şoc.

Respingerea detaşamentelor de asalt. Ucide-l întâi pe ultimul.

Antrenament avansat, anul doi.

El e cel mai bun. Trimite în faţă carnea de tun. Răcanii neputincioşi.

El vine ultimul, aşteaptă să fii stors de puteri.

Aşa că pe el îl ucizi primul.

Bine gândit. Dar *Inferno* nu punea la dispoziţie mult spaţiu şi când nemernicul numărul trei coborî pe chepeng eu eram ocupat până peste cap cu primii noi.

Sălbatic din nou. Reacţionam fără să gândesc.

„Ai fost transformat într-un lup...”

Ei, dacă e lup, lup să fie, ce mama naibii.

L-am ucis pe Numărul 1 destul de repede. Am tras o singură dată – aveam din nou M16-le –, dar nenorocitului luat prin surprindere i se căscă o gaură în frunte şi o alta în obraz, îi zbură mandibula şi ne împroşcă pe toţi, aşa că m-am gândit că şi Malice intrase în jos, peste umărul meu.

Al doilea individ a avut mai mult noroc. S-a folosit de colegul lui pentru a se apăra, l-a ţinut chiar sus ca pe un scut uman – cu mâna pe tivul blugilor – şi, cuprins de panică, a tras trei gloanţe în picioarele lui Nike, care atârna de montura armei de sus, înainte să mă apropii şi să-l împuşc prin gâtul amicului lui. Până şi atunci se lăsă greu, zbătându-se, încercând să-mi ia capul în cătare în vreme ce sângele îi ţâşnea din gât şi urla ca un apucat. A trebuit să-i sfarm creierii de muchiile dure de fier ale monturii de armă de sus şi el se holbă la mine – cu ochi arzători, acuzatori, scuipând şi făcând spume la gură – tot timpul.

De undeva se iscă un sunet puternic. Ca o... o armată de hiene, toate râzând deodată. N-am avut timp să mă gândesc la

asta, n-am avut timp să încerc să localizez sunetul, n-am avut timp să observ – decât într-un sens instinctiv – că afară focurile de armă încetaseră…

Al treilea individ care sări în habitaclul nostru strâmt, cel pe care ar fi trebuit să-l ucid primul, urla *ca din gură de şarpe*.

Ne ignoră pe toţi.

Îşi aruncă arma din mână cu dispreţ.

Şi se avântă spre Hiawatha cu un ţipăt inuman.

— L-laaaa-i u-u-uciiiis pe *Sliiiip!* mârâi el cu cuţitul deasupra ochiului băiatului, luptându-se şi gemând şi rostogolindu-se. *Te omor*, în măăă-ta! Dincolo de vizeta căştii faţa lui era un câmp de răni cangrenate, porţiuni jupuite de piele, pustule însângerate de la bărbie până la frunte, iar nasul era un terci mânjit.

Hiawatha bolborosea fără sens, cu ochii larg căscaţi, cu lacrimi pe obraji, cu ambele mâini strânse pe plăselele cuţitului, chirăind „Scuze” şi „Te rog” şi „ODoamneNuMăOmorî”. Din nou uman. Un băiat speriat şi singur care se pişa pe el şi…

Şi am lipit vârful puştii de capul bărbatului, simţindu-mă brusc perfect calm, şi am spus:

— Hei.

Se uită la mine. L-am împuşcat în ochi. Cu asta, basta.

Şi atunci totul se cufundă în linişte. Sau, cel puţin, se făcu *mai* linişte. Atât cât era *posibil* în timp ce Hiawatha se smiorcăia că vrea la mama lui, Nike ţipa şi se tânguia, copilaşul lui Malice urla ca o pisică pe moarte şi mie îmi bubuia inima în urechi.

Dar nu se mai auzeau focuri de armă. Nu se mai auzeau motoare de motocicletă. Nu se mai auzeau explozii de grenade sau camioane huruind spre noi.

M-am uitat pe geam – prin înnebunitoarea pânză de păianjen a crăpăturilor din sticla rămasă – şi am văzut de ce.

— Ffffutu-i, făcu Malice.

Colecţionarii fuseseră puşi pe fugă. Ştiam cum se simţiseră.

Era o armată. Sute şi sute de bărbaţi şi femei.

Arme.

Motociclete. Maşini. Cai.

Păreau cam supăraţi.

Sfinţia Sa John-Paul Rohare Baptiste închise ochii şi se masă la tâmple.

În capul său se deschidea larg o poartă ferecată. De fiecare dată când avea câteva clipe libere. De fiecare dată când nimic nu-i distrăgea atenţia – nimic la care să se uite, nimeni cu care să discute, nimic la care să se gândească – era ca şi când… ca şi când ar fi păşit într-un bazar mare, plin de exponate dureroase pe care atunci le vedea prima dată.

Sau… mai rău, ca un labirint. Da. Asta era. Amintirile nu se revărsau de-a dreptul, nu tocmai. Trebuia să intre şi să exploreze, să le depisteze, să le caute. Temător, dibuind cu fereală în colţuri întunecoase.

Niciodată sigur de ce va găsi.

Ştiuse întotdeauna că existaseră comori îngropate. Simţise întotdeauna, instinctual, că din cine ştie ce motiv mintea lui se izolase de el, îi refuzase accesul. În sinea lui, numea asta un dar din „Ceruri”. O purificare menită doar să-l înfigă ferm în ziua de azi şi cea de mâine. Să nu se concentreze niciodată asupra lui „atunci”. Să nu se uite niciodată îndărăt. Era ca şi când tot ceea ce existase în relaţie cu el cu mai mult de cinci ani înainte fusese pârjolit de-un uriaş incendiu. Era încredinţat că Dumnezeu îi retezase trecutul deoarece el nu mai era o creatură a istoriei. Lui i se încredinţase un rol de-o divinitate prescientă. Să modeleze lumea pentru noii zori.

La ce-i folosea un trecut personal pentru asta?

Iar acum treaba astălaltă.

— Hmm.

Totul era înfiorător de confuz.

John-Paul Rohare Baptiste îşi amintea cum era să fie ceva ce nu mai fusese de foarte, foarte mult timp, şi asta îi dădea o durere de cap ce depăşea starea de durere aproape de nesuportat cu care îşi petrecuse mare parte din viaţă. Acel „ceva” pe care şi-l amintea puţin câte puţin arăta aşa:

Normalitate.

Maşina se cutremură – doar o altă groapă, probabil, sau în cel mai rău caz o maşină împinsă în lături de convoiul sinuos – şi el netezi în poală foile mototolite de hârtie. Bănuia că era *posibil să fie o coincidenţă… Gunoiul acela de englez, distrugătorul care fusese cât pe ce să pună cruce Bisericii Apostolice a Zorilor Redescoperiţi, scormonind prin dosare vechi… O coincidenţă că se întâmpla*se să găse*ască… asta…*

Asta.

Foaia asta de hârtie. Fişa aceasta mototolită, cu fotografia ataşată şi incluzând detalii personale, legături de familie, lista funcţiilor ocupate, recomandări şi citaţii.

Unul dintre Cardinali i-o adusese. Găsită într-un fişet anodin dintr-o parte părăsită a Secretariatului General.

O dată cu ea îi fusese raportată şi o întâmplare, îşi amintea – ceva despre o încăierare, despre moartea cuiva? Nu-şi aducea aminte bine. Acum oricum nu părea important. În comparaţie cu dosarul acela, nimic nu părea important.

John-Paul frunzări paginile şi îşi umezi buzele uscate.

Numele adevărat, cel puţin, şi-l ştiuse întotdeauna. Asta nu-l şocase. La… la început, când intrase în oraş dinspre vest, singur şi confuz, animat doar de certitudinea propriei lui divinităţi şi a cerinţelor exacte ale corpului său pentru a o păstra, chiar şi atunci îl ştiuse. Avea certificatul de naştere cu el, nu? Sau… Sau poate că îl falsificase? Poate că…

În orice caz.

În orice caz, nu conta. Ştiuse că era John P. Miller, ştiuse adânc în străfundul minţii lui. Doar că nu-i păsase – până acum. Nu voise *să-şi amintească de unde venise numele, cine fusese, ce făcuse, cum fusese ca persoană înainte să devină mai mult decât o simplă persoană; înainte să devină John-Paul Rohare Baptiste, Abate al celei mai mari instituţii existente pe lume în ziua de azi, arhitect al Civilizaţiei Zilei de Mâine.*

Într-un fel indirect.

Un alt grup de însoţitori în robe pe motociclete goni pe lângă limuzină prin stânga. Şoferul păstra o tăcere plictisitoare – probabil era năucit de onoarea ce i se făcuse, sărman nebun – şi John-Paul descoperi că-şi doreşte din suflet să schimbe o vorbă sau să aibă parte de o cât de mică schimbare a rutinei. Poate ceva interesant la care să se uite în locul dealurilor blânde şi al drumurilor şi mai blânde care duceau la dracu-n praznic. Ceva, orice care să-i ia mintea de la foaia de hârtie.

Dar nu.

Sergent John P. Miller. Ofiţer de legătură NATO.

Însărcinat 4332/GGfT/332-099#1

PROIECTUL PANDORA

Semăna mult cu vizionarea unui film. Ca pornitul unui proiector care îl afundă pe privitor imediat într-o canonadă de scene, cadre, impresii, amintiri. Singura diferenţă era că totul se

petrecea în spatele pleoapelor sale.

Îşi reaminti totul şi pentru a cincizecea oară se împotrivi pornirii de-a vomita. În scurt timp va trebui să-i ceară şoferului să oprească, să-i strângă pe Acoliţi, să pregătească anafura.

Erau multe informaţii de asimilat.

Şi încă la vârsta lui. În momentul acesta din viaţa lui. În starea de sănătate în care era. O, nu se mai terminau încercările pe care trebuia să le treacă?

Murmură o rugăciune şi încercă să-şi alunge starea de greaţă.

Îşi văzuse imperiul zdruncinat din temelii. Îşi văzuse fortăreaţa invadată de eretici şi mizerabili, oraşul lui perfect structurat smuls din strânsoarea lui şi – o, mai rău ca orice – legătura sa cu lumea interzisă. Marea antenă satelit de pe malul East River, marile studiouri şi cabine de transmisie pe care copiii săi loiali le încropiseră în clădirile Adunării Generale. Mijloacele de a se adresa lumii.

Mijloacele de a ajunge la oameni.

De a propovădui Cuvântul cel Bun.

Toate luate. Distruse, făcute bucăţi, călcate în picioare de ignoranţa şi ura celor care nu puteau spera să înţeleagă Planul său Divin; cei care erau conduşi de Omul Simplu. De Străin. De…

De Diavol, în mă-sa.

John-Paul murmură o a doua rugăciune, şocat de brutalitatea propriilor sale gânduri. Poate că însă nu conta. Poate… Mm. Poate că redeşteptarea trecutului său nu era o simplă coincidenţă, ci voinţa Domnului însuşi?

Da. Da, asta era.

Tribul său fusese înfrânt, însă nu distrus. Casa îi fusese luată.

Ce moment mai bun există să-ţi aminteşti un alt loc? Un loc mai bun. Un loc ascuns, unde odinioară slujise o autoritate mult mai modestă decât Domnul. Un loc ce dispunea de propriile-i mijloace de comunicare. Cu dispozitive de apărare şi beneficiind de avantajul izolării.

Un loc unde s-o ia de la capăt şi unde să-şi recapete puterile.

Se surprinse că strânge din dinţi.

Şi dacă, în cursul acestui Sfânt Exod spre noi pământuri şi

noi viitoruri, avea să dea din întâmplare peste nemernicul acela aducător de probleme, peste labagiul ăla de englezoi, dacă avea să se întâmple asta – iar Colecţionarii fuseseră trimişi înainte să se asigure că aşa se va şi *întâmpla…*

Atunci bine.

Bine. Oricare ar fi vrerea Domnului, desigur, dar… Da. Mm.

Dacă. Dacă-l vor întâlni…

Va avea loc o răfuială.

Hiawatha era din nou real. Încovrigat pe jos, respirând uşor, împotrivindu-se lacrimilor şi durerii. Colecţionarul mort stătea adunat lângă el şi din ţeastă i se scurgeau creierii.

Aşa trebuie să fi fost sărmanul copil înainte. Înainte să pornească în căutarea mea, înainte să ajungă într-un oraş în care nu mai fusese niciodată, cu capul împuiat de bazaconii, însărcinat cu o misiune pe care încă nu o înţelegeam.

Era ca şi cum treaba cu psihopatul şi cuţitul – tipul cu faţa spulberată – ar fi fost ultima picătură, şi oricare era strania personalitate după care se ascunsese în ultimele câteva zile, inhalând-o cu fiecare fum dulce mirositor tras din *joint*, acum dispăruse complet.

Slavă Cerului, *futu-i*.

În tăcerea ce căzuse brusc după luptă, în vreme ce ne priveam între noi şi ne pipăiam în căutare de răni şi cicatrice, ţinând sub supraveghere în acelaşi timp hoarda strânsă lângă maşină, din ce în ce mai îngrijoraţi, Hiawatha se şterse la ochi şi începu să râdă.

Ne-am holbat toţi la el. Până şi Nike, prăbuşit la podea şi îngrijit de Moto (care era clar că nu se aşteptase să fie vreodată el cel care oferă îngrijiri), ridică ochii şocat, ignorându-şi durerea. Până şi Nate, ghemuit şi drogat la maximum, căscă ochii şi bolborosi ceva în barbă.

Hiawatha aruncă o privire pe geam şi rânji la ceata de siluete tăcute de acolo. Doar stăteau şi se uitau. Zâmbi ca şi când şi-ar fi biruit constiparea şi ar fi scos pe fund un lingou de aur, apoi scotoci în geantă după drogul pe care-l tot fumase şi-l azvârli cu o satisfacţie nedisimulată pe gaura prin care fusese luată Tora.

De parcă de aici înainte nu i-ar mai fi trebuit.

— Suntem acasă, zise el. Futu-i, suntem *acasă*.

— Dar. Ăă. Hiawa…

— Rick, zise el strângându-mi mâna cu căldură. Numele meu este Rick. Acum totul va fi bine. Vino.

Se căţără afară prin locul trăgătorului. Am aruncat o privire grăitoare spre Malice şi am verificat încărcătorul M16-lui. După care l-am urmat.

— Ai grijă! chicoti Nate, dându-şi ochii peste cap. Indianu-i… indianu-i un risc pe picioare.

Drogat nenorocit.

Hiawatha sărise deja de pe maşină şi se îndepărta la pas. Am dat să-l urmez, apoi m-am oprit.

Pe acoperişul *Inferno*-ului era un om.

Nu ştiu de când stătea acolo. Nu auzisem sunete de paşi de când o şterseseră Colecţionarii şi nu părea genul care să se poată furişa cu uşurinţă. Vântul i se juca prin păr şi prin mărgelele de sub urechi şi prin penele de pe umeri.

Lucru întrucâtva ciudat.

Pentru că.

(*ce mama dracului se întâmplă?)*

Pentru că nu sufla deloc vântul.

Cerul surâse.

— Bun venit, rosti el. Şi faţa i se mişcă într-un fel de neînţeles pentru mine. Pielea de lângă ochii lui era un deşert roşu care se unduia cu o răbdare monumentală şi ochii absorbeau universul, iar roba bogat decorată pe care o purta, strânsă ca aripile unui liliac, îmi dansa în ochi.

Mesaje în falduri.

Zâmbetul de la colţurile buzelor lui.

Aparatul…

Aparatul de emisie-recepţie care-i ieşea de sub mantie.

Ce?

Zbârnâia.

Bărbatul se uită în altă parte o secundă.

— *Rrr… lo? se* auzi din difuzor.

Apariţia aceea dinaintea mea, zeul acela antic al câmpurilor şi preriilor, omul acela magnific cu piele pergamentoasă şi spirale negre şi albe peste puntea nasului, cu un mare totem din pene întins pe umeri şi un ciomag lung de luptă în mână, omul acela îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt şi spuse:

— Ăă.

— *Rrr… u-i* vorbeşte cu mine, muist nenorocit… rrr… spus, *a ajuns* ac*o*lo?… lo?… rrr… furisit *mâncarea-i* aproape…

Bărbatul îşi dădu ochii peste cap şi suspină.

— Haide, zise el, întorcându-se cu o mişcare alene din mână, transformat brusc dintr-o îngrozitoare Zeitate Telurică într-un boşorog într-un costum ciudat. Hai să bem o bere înainte ca hoaştelor ălora să li se urce sângele la cap.

Haudeno… Haudanosaw… Haw… o, futu-i, irochezii nu *erau* deloc aşa cum mă aşteptam să fie.

Ascultaţi: eu sunt englez. Singurul contact pe care l-am avut cu triburile indigene a fost în timpul unei excursii şcolare la un sat din Epoca Pietrei şi printr-o droaie de filme cu John Wayne. Dacă îmi cereţi părerea, vă pot spune că amerindienii locuiesc în wigwamuri, spun de multe ori „howgh” şi au nume gen Doi Dihori Se Fut. Ştiu, ştiu. E josnic, stereotipic şi de-a dreptul impardonabil. Dar ăsta sunt eu.

Totuşi eram *dispus* să fiu educat, ştiţi? În vreme ce tăcuţii indieni ne urcau în maşini şi rulote, cârpăcindu-l pe Moto cât se pricepeau mai bine, şi roiau în jurul *Inferno*-ului, eram pregătit să mi se deschidă ochii. Rick – Hiawatha sau cine o fi fost – flecărea întruna despre „noii” irochezi. Despre cum, în cruda lume de după Molimă, Vechile Obiceiuri funcţionau cel mai bine. Spunea că oamenii care veniseră după noi dăduseră uitării porcăria aceea numită „societate” şi se întorseseră la pământ. Se întorseseră la principiile de bază.

Ciudat era că, spunând acestea, părea puţin întristat.

Rick îmi spuse că era o mişcare populară. Se vedea de la o poştă că jumătate dintre indienii din jurul nostru – îmbrăcaţi cu precădere în pantaloni recuperaţi cine ştie de unde, jachete de piele sau pulovere de lână, toţi cu mărgele şi cranii de şoarece şi tatuaje complicate pe tigve şi feţe – erau mai albi ca spuma laptelui. Era ciudat să-i vezi aşa. Stânjenitor, într-un fel; ca a fi văzut în public alături de un turist dezlănţuit pe care nu-l deranjează să se oprească pentru a face câte o poză la fiecare cinci secunde şi care poartă un tricou nostim pe care scrie ceva de genul:

AM VENIT ÎN LONDRA ŞI M-AM ALES

Însă păreau atât de convinşi în timp ce îşi fumau ţigările şi îşi strângeau armele în mână şi se comportau atât frumos cu noi, încât m-am reţinut de la a râde de ei. Nu era uşor.

Ideea e că eram gata să mă las… impresionat. Vrăjit de ispita acestui stil de viaţă atavic. Mă aşteptam la grupuri nomade, uriaşe focuri tribale, cabane comode făcute din buşteni şi pământ.

O, căcat… recunosc: mă aşteptam la un *spectacol.*

În schimb am avut parte de treizeci de căruţe cu coviltir, câteva rulote, douăzeci de camionete şi o casă din aceea mobilă din prefabricate, ca o cabană elveţiană ieftină, pe platforma unui tir. Era să mi se taie răsuflarea. Stăteau toate într-un cerc aproximativ în jurul casei, pe malul unui lac de acumulare cu apă aparent curată, la umbra unui uriaş pod care ducea autostrada pe celălalt mal.

Bătrânul care mă întâmpinase şi care se prezentase pe când urcam în maşina care ne aştepta drept un „sachem” pe nume Robert Slowbear, îmi surprinse privirea de vagă dezamăgire. Păru să se burzuluiască.

— E doar o bază mobilă, zise el defensiv. Nu-i ceva stabil. Şi noi suntem departe de casă, străine.

— Da?

Se lăsă pe spate şi zâmbi.

— Ar trebui să vezi locuinţele, englezule. Câmpii cu recolte mănoase. Turme de porci prin toate pădurile. Oameni care sosesc zi de zi…

Hiawatha bolborosi în barbă.

— Rulote cât vezi cu ochii…

Slowbear îi aruncă o privire care spunea „*tacă-ţi gura, copile”*.

— Locuiţi toţi în aceeaşi zonă? am întrebat, intrigat de imaginea unui parc de rulote lăbărţat în mijlocul statului Indiana.

Sachemul clătină din cap.

— Nu, nu… Haudenosaunee este o… o confederaţie, nu un stat. Aşezări cu libertate de mişcare. De cele mai multe ori stau pe loc… oamenii fac agricultură, cresc animale, pescuiesc… Alţii sunt sezonieri. Ne reunim din când în când. Ne aducem veşti.

Schimbăm poveşti şi lecţii.

— Petrecem… murmură Rick puţin mai entuziast.

Slowbear îl ignoră.

— Mijloacele de trai variază, străinule. Asta e ideea mea. Are importanţă dacă un om doarme acoperit cu o blană de animal sau cu o… o *pilotă?* Într-o cabană de lemn sau într-o… ha… într-o rulotă TrekMaster 3000? Modul de procurare a lucrurilor nu le ştirbeşte din valoare. Obiceiurile *sunt cele c*are contează. Consiliile. Familiile. Credinţele.

Am simţit că mi se încleştează puţin pumnii.

— Ce credinţe?

Îmi întâlni privirea şi am rămas în contact vizual mult timp, fără a mă simţi câtuşi de puţin ameninţat sau în inferioritate. Era o senzaţie extraordinară.

— Gândeşte-te, zise el, făcând o pauză pentru a sorbi dintr-o ploscă ceva ce mirosea a bere. Ce este neschimbat?

Îmi dădu plosca. Avea gust bunicel.

— Cum adică? am spus, ştergându-mi spuma de pe buză.

— Molima asta. Apocalipsa asta. Spune-i cum vrei. Ce a *afectat* ea?

Nu aveam chef să mă joc de-a ghicitelea.

— Ha! Lumea întreagă.

M-am încruntat.

— Animalelor le pasă? întrebă el. A murit cumva vreo căprioară? Sau ciorile din copaci? A devenit pământul sterp sau a încetat să mai plouă? Pământului i-a *păsat?*

— Presupun că nu. Dacă nu pui la socoteală cazul minor al radioacti…

— Nu-l pun.

— Mă gândeam eu.

— Ideea e asta: de ce să cauţi ajutorul vreunui… Dumnezeu din ceruri? Al unui idiot crucificat născut dintr-o muritoare de rând. Depărtă braţele şi gesticulă spre câmpii şi dealuri, spre apa scânteietoare a lacului şi spre cerul fără niciun nor. Asta nu este oare *suficient?*

Am cugetat puţin la asta. Era un discurs simpatic. Tentant, chiar, şi totuşi…

— Mie tot mi se pare că vorbeşti despre o segregare pe criteriul credinţei, am spus. Nu crezi, ieşi din joc.

Nu păru ofensat.

— Trebuie să înţelegi, spuse el zâmbind. Nu sarcinile pe care le îndeplineşte un om îi definesc personalitatea. Acelea ţin doar de supravieţuire. Acelea ţin doar de *trăit*. Ci acele lucruri care-i cântă în inimă în timp ce-şi duce sarcinile la bun sfârşit.

Cu colţul ochiului l-am surprins pe Rick dându-şi ochii peste cap.

— Şi ce cântă în inimile acestor oameni? am întrebat doar *puţin* cârcotaş, gesticulând în jurul meu spre indienii cu piele albă, cu bere la bord, cu arme lucioase şi camionete hodorogite.

Slowbear surâse vag şi nu se grăbi să-mi ofere un răspuns.

— Libertatea, zise ea.

Am căscat ochii la el. Am deschis gura să spun ceva. Am mai cugetat o vreme la asta. Apoi am spus:

— Doar un alt fel de-a spune „nu mai ai nimic de pierdut”…

Am parcurs restul drumului în tăcere.

L-au dus pe Moto să fie îngrijit şi pe ceilalţi i-au aşezat să mănânce şi să bea. Carne de porc, pâine, legume proaspăt culese, supe groase şi boluri de lemn cu un fel de terci şi whisky. Am tras dornic cu ochiul la toate acestea în timp ce Slowbear mă ducea în altă parte. Nate încercă să vină cu noi, tremurând din cauza efectelor drogului, dar doi indivizi masivi cu măşti albastre înfricoşătoare pe figură îi spuseră politicos să-şi pună burta la cale şi-l îndreptară spre focul de tabără.

Mi-am pus în gând să schimb o vorbă cu el. Arăta ca un schelet ambulant şi trecusem prin prea multe nebunii în ultima vreme ca să apuc să aflu ce lua.

De unde făcuse rost de droguri.

Ce naiba *făcea*…

Uriaşa casă mobilă era mult mai impresionată pe dinăuntru decât pe dinafară. Cineva dărâmase majoritatea pereţilor despărţitori şi acoperise podeaua cu un amalgam de covoare persane ieftine, piei de animale, haine de blană şi un maldăr mare de resturi de preş. Parcă ai fi călcat pe cea mai mare cârpăceală din lume, care reuşea să dea clădirii un aer teluric, brun-roşcat; aspectul era stricat însă de pereţii din plăci aglomerate. Fiecare placă era acoperită de graffiti atât de complicate, cu combinaţii învolburate de text, desene iconice şi mâzgăleli copilăreşti, încât fiecare componentă în parte înceta

să mai aibă vreun sens separat şi devenea doar o parte a întregului. O *pată* de limbaj aruncată la întâmplare, o bucată de *cultură.*

Am descoperit că iar mă lăsam purtat de fantezie şi am observat vălul gros de fum din aer şi mirosul dulce-acrişor de ceva ce nu era tocmai tutun.

Aha.

Era ciudat. Parcă păşisem pe uşa acestui kitschism suburban spălăcit şi intrasem într-un magic bârlog de castor. O peşteră străveche sau un bivuac făcut din piele de animal. Pur şi simplu se întâmpla să aibă cu câteva unghiuri drepte mai mult decât te-ai fi aşteptat.

Slowbear rămase în uşă şi mă îndemnă să intru.

— Pe cine caut? am întrebat, iritat de aura de mister.

— Pe şef, rânji el şi închise uşa.

La capătul holului am ajuns într-o cameră mare, unde geamurile erau bătute în scânduri şi tavanul înalt se pierdea în spatele unor piei lăsate şi a unor forme ciudate. Frânghii înnodate şi pânze vopsite, un craniu de vacă trist şi un vultur împăiat care se rotea pe o sfoară legată de grinzile acoperişului. Sub el şedea un bărbat foarte bătrân aplecat peste un foc electric, îmbrăcat într-o cămaşă în carouri peste care avea o vestă maro. Părul îi era aproape alb şi îl ţinea legat la spate într-o coadă argintie care-i lăsa faţa neacoperită, magnific luminată din jos de foc. Fiecare linie de pe chip era o fisură pe suprafaţa unui mare gheţar; rumen, dar cumva totuşi glacial, de parcă ar fi radiat bătrâneţe şi o fermitate cruntă, de neoprit.

Nu încăpea nici umbră de îndoială că omul acela era la conducere, în toate sensurile cuvântului, şi, în ciuda lipsei de costume bătătoare la ochi şi de simboluri ţipătoare, a trebuit să mă împotrivesc propriei mele dorinţe de a pleca fruntea în pământ.

Fuma o pipă cioplită în forma unui urs totemic. Părea o ieftinătură.

— Te rog, spuse el şi flutură din mână spre un scaun scund aşezat în faţa lui. Am făcut o mişcare spre el, fără a gândi, apoi am pregetat. Oi fi eu superficial, însă amintirea mâncării care se pregătea afară şi gaura din stomac se dovediră mai puternice decât mă aşteptam.

— Nu vreau să jignesc, am spus, dar discuţia asta o să

ţină mult? Mai am puţin şi leşin aici.

Şi atunci am simţit mirosul.

Bogat. Sălbatic. Merita să faci moarte de om pentru el.

Arome de legume amestecate cu fumul scos de pipa bătrânului, totul pătruns de inconfundabilul miros al cărnii gătite. Am înţeles cu o strângere de stomac că încăperea dădea – printr-o arcadă din colţ – într-o bucătărie şi am surprins înăuntru umbra unei mişcări, iar un val proaspăt de aburi şi fum mi-a inundat simţurile.

Aproape salivam.

— Vine imediat, spuse bătrânul zâmbitor. Avea o voce blândă şi vorbea cu pronunţia grijulie a cuiva pentru care engleza e a doua limbă.

M-am aşezat.

— Cine eşti?

— *Tadodaho*, răspunse el. Tu ai spune… Căpetenie. Peste toţi membrii Haudenosaunee. Peste consiliul de sachemi.

— Şi de ce m-ai adus aici, căpetenie?

Pufăi din pipă, lăsând vălătuci albi să se ridice spre tavan cu acea lentoare curioasă a nămolului care se lasă pe fundul apei, însă în sens invers; ridicându-se la suprafaţă, ridicându-se spre…

Bazaconii abstracte.

Lasă aberaţiile.

— Te afli aici pentru discuta cu cea mai înaltă autoritate din interiorul măreţei noastre confederaţii. Bătrânul zâmbi, răsucind pipa pe degetele lui bătrâne şi agile. Membrii Haudenosaunee te-au aşteptat.

— Ştiai că voi veni?

— Da.

— L-ai trimis pe puştiul acela să mă aducă.

— Da.

— De unde a ştiut unde să mă caute?

El întinse pipa.

— O întrebare mai bună este aceasta: de unde a ştiut *cum* să te caute?

Am ţuguiat buzele. M-am uitat la pipă timp îndelungat, apoi am clătinat încet din cap.

— Nu, mersi.

Minte limpede.

Află totul.

Nu lăsa nimic necercetat.

Dacă refuzul meu constituia în cultura lor o insultă impardonabilă sau ştiu eu ce altceva, bătrânul nu trădă niciun semn; ridică din umeri bonom şi continuă să fumeze singur.

Într-un târziu, când nu mai puteam suporta tăcerea şi dorinţa de a da buzna în bucătăria aceea şi a mă dezlănţui îmi scurtcircuita muşchii, el suspină printre norişori şi spuse:

— Sângele meu nu este ca al tău.

— Poftim?

— Sânge, englezule. *Grupe* de sânge. Presupun că tu eşti normal? Grupa „O". Rh negativ. Da?

Era de-a dreptul ciudat, vă spun; să mă aflu acolo, în cabana aia călduroasă, alături de-un veritabil vrăjitor tribal înfiorător, să-l ascult cum vorbeşte despre patologie. Ca un brontozaur cu un MP3 player.

— Păi… am zis puţin prea sarcastic. După cum vezi, practic sunt viu…

— Mm.

— Atunci, *evident* că am O-negativ… Ce dracu e as*…?*

— Eu, pe de altă parte, nu am.

Rămase cu ochii la mine. Faţa îi era imobilă. Şi în ochii lui, la naiba, vedeam bine, *ştiam* pur şi simplu:

Nu minţea.

— Nu ai…? Nu înţe…

— Nici noi. Nu complet. Îţi spun asta pentru că te va ajuta să înţelegi de ce te-am adus aici. Ştim că ai scopuri proprii. Planuri. Speranţa noastră este că ale noastre s-ar putea pentru scurt timp… suprapune cu ale tale.

Am înghiţit în sec. Brusc îmi simţeam gura uscată.

— Spune-mi mai mult. Despre… despre cum se face că eşti încă în viaţă.

— Nu pot. Nu înţeleg lucrurile astea. Ce ştiu este că dintre toţi oamenii mei dinainte de Molimă – *adevăraţii* mei oameni, străine, prin naştere şi sânge – mai puţin de o jumătate au pierit. Indiferent de grupa sangvină.

Asta sperăm că este o veste bună pentru tine.

Asta sperăm că-ţi va da şi ţie speranţă.

Ştie.

Bătrân nemernic, ştie ce caut…

Dar dacă are dreptate. Dacă spune adevărul, atunci n-ar putea însemna că…

… nici să nu te GÂNDEŞTI la asta! Nici să nu îndrăzneşti să speri…

… că există o şansă?

Că n-am venit aici degeaba?

Probabil că păream lovit de trăsnet. Stăteam acolo cu minţile aiurea. Tadodaho avu suficient tact încât să nu spună nimic, privindu-mă în faţă, şi când cinci doamne bătrâne apărură ca prin magie în cadrul uşii de la bucătărie, fiecare ţinând în mână un bol de lemn, fiecare bol mirosind ca şi când ar fi conţinut preparate extrase direct din ediţia angelică a cărţii de bucate *Masterchef*, nici atunci neastâmpărul meu de-a mă pune la masă nu mi-a putut întrerupe cu totul şirul gândurilor.

Unii oameni. Unii oameni au supravieţuit, oameni care n-ar fi putut supravieţui.

Uită-te la oamenii aceştia.

Uită-te la nemernicul de John-Paul.

Am început să mănânc ca un posedat, încuviinţând recunoscător din cap spre fiecare femeie în parte când acestea îmi aduseră vânat, cartofi dulci, fasole, pâine… În ceaţa gândurilor mele – încetinite de surprindere şi fum – am băgat de seamă că ultima dintre femei purta haine curgătoare de un roşu deosebit de aprins şi că avea un microfon mic prins la rever. Am mijit ochii, încercând să-mi amintesc ce semnificaţie avea asta, dar n-am izbutit. Mă gândeam că grupul va ieşi pe nesimţite din cameră, aşa cum intrase, însă femeile se strânseră într-un ciorchine de feţe zâmbitoare şi piele ridată în spatele lui Tadodaho, şi rămaseră acolo privindu-mă intens.

— Oamenii Bisericii, zise bătrânul în timp ce mă urmărea cum mănânc, sunt interesaţi şi ei de supravieţuirea noastră.

M-am încruntat, mi-am şters sosul de pe bărbie.

— De ce?

— Nu ştim. Ştim doar că îşi trimit Colecţionarii zilnic pe la noi. În număr mare. Cu arme şi motociclete şi cabluri. Vin zi de zi, zi de zi ne fură din oameni.

— Vă iau copiii?

— Nu mai au ce copii să ia, străinule. Şi-au… lărgit aria de interes. Oricine e irochez prin naştere. Orice piele roşie. Oricine a supravieţuit Molimei şi n-ar fi trebuit s-o facă.

Ne distrug puţin câte puţin, englezule. Şi noi am vrea să ne ajuţi.

M-am oprit din mâncat. Nu mă aşteptam să ajungă atât de repede la concluzie şi mi se părea că toţi ochii din cameră mă sfredeleau.

Mai rău, ochii se *mişcau*. Se agitau. Am scuturat din cap pentru a scăpa de această senzaţie.

— Şi… de asta m-aţi adus aici? am murmurat, încercând să-mi păstrez concentrarea. Să vă ajut să-i înfrângeţi pe nenorociţi?

Încăperea părea să aibă mai puţine unghiuri drepte. Tapetul deveni pereţi de stâncă. Aburul din bucătărie era un râu subteran care se rostogolea prin peşteri jilave.

— Scuze, am spus zdruncinat. Duşmanii mei nu sunt Clericii. Mi-au stat în drum, am luat ce-mi trebuia. Sfârşit.

Undeva, la un milion de kilometri distanţă, am simţit bolul căzându-mi din mâini şi vărsându-mi-se peste picioare. Am simţit încăperea mişcându-se în lateral. Am simţit pieile care atârnau din tavan legănându-se.

— Înţelegem, spuse Tadodaho. Ştim. Şi nu ne crede atât de nesăbuiţi, încât să încercăm să te convingem de contrariu. Eşti un om încăpăţânat, străinule. Am ştiut asta de la început.

— Atunci… isş… atunci de ce… ads… aici…?

Mi se împleticea limba.

Nu era a bună.

Ceva în mâncare.

Drogat.

Panică.

— Ţi-am spus, am auzit vocea bărbatului de foarte, foarte departe. Te afli aici pentru a vorbi cu cea mai înaltă Autoritate din interiorul Măreţei noastre Confederaţii.

— Da'… Da'…

Fiecare cuvânt era o luptă. Fiecare o silabă o bestie care-mi scăpa pe gură şi fugea prin aer, lăsând în urma ei dâre de foc purpuriu şi verde.

— Da' am di… am *discutat* dejjj…

Undeva în amalgamul simţurilor mele, faţa lui Tadodaho prinse contur.

— Nu eu. Zâmbi. Nu eu.

Şi apoi cinci forme – cinci chipuri de femei care se unduiau

ca pământul arat şi pe care mişunau puzderie de stele şi licurici – se îngrămădiră în jurul meu, îşi vârâră degetele moi sub pielea minţii mele şi mă traseră în hăul trecutului.

Capitolul 17

Se uită la mine, dar poate că acum nu pot face mare lucru în privinţa asta.

Sunt în fiecare detaliu. Cusururi, în principal. Ca atunci când îţi aminteşti ceva atât de clar, încât recunoşti fiecare linie, fiecare formă, fiecare rezonanţă…

… şi apoi ridici ochii aşteptându-te să vezi cerul cenuşiu al Londrei şi în schimb vezi o faţă aplecată peste tine.

… şi apoi scuturi sângele de pe un cuţit, sau termini de vomitat cu forţa furiei tale, şi picăturile căzute pe podea alcătuiesc ochi, şi se holbează drept la tine.

Aceste amintiri sunt pline de furie şi violenţă şi stranietate. Iar chestia cu stranietatea e că întotdeauna este loc de mai multă.

Lucrurile continuă să se schimbe. Timpul continuă să facă salturi. Aud un vuiet în urechi de parcă aş fi sub apă, dar nu sunt speriat. Se uită la mine – indiencele alea zbârcite –, dar ce dacă? Îmi şi vorbesc, iar vocile lor sunt frumoase, şi poate că eu le răspund sau poate că nu, dar în orice caz: ele sunt aici cu mine. Îmi spionează trecutul.

Înapoi la început.

Înapoi în Londra.

După ce am primit semnalul în camera de comunicaţii din vechea clădire MI6 de la Vauxhall Cross, unde mă prostituasem ani întregi pentru SIS, am hăcuit bine câţiva oameni. Clerici. Nu-mi amintesc câţi. Eram prea concentrat.

Văzuserăm cu toţii avioanele. Fiecare om-şobolan care se târa prin mizeria londoneză ştia că erau acolo. Vopsite în albastru, însemnate cu „O”-ul roşu al Bisericii, decolând şi aterizând. De ce? Cine ştie. Cui îi pasă.

M-am dus la Heathrow. Mintea mea era un ac. Prea furios ca să vorbesc. Prea concentrat ca să cuget.

PANDORA

PANDORA

PANDORA

Ca o mantra, înţelegeţi?

Nimic nu mă putea opri. Aş fi tras în ţeapă orice fiinţă

îndrăznea să-mi taie calea.
Şi am aşteptat. Am tăiat şi am spintecat în noapte. Am retezat gâturi. Am retezat degete. Am făcut robe cenuşii să se înroşească.
Nu pentru că-i uram pe Clerici.
Nu pentru că ar fi avut de-a face cu ceva.
Ci din simplul motiv că erau la îndemână. Şi aveau ceva ce-mi trebuia.
Mi-au trebuit trei zile de tortură ca să ajung la un Cleric nemernic cu destulă putere ierarhică ca să merite să fie luat ostatic. Cred – ştiu – că pentru puţin timp n-am mai fost eu însumi. Am lăsat partea animalică să preia controlul prea mult. Am lăsat instinctele furiei să iasă cutiuţa lor.
A fost o perioadă stranie.
Am avut grijă ca totul să pară semnificativ, totul să pară un pas în direcţia bună şi, Dumnezeule mare şi tare, m-am simţit bine. I-am făcut pe toţi cei peste care am dat să pară răspunzători, le-am pus totul în cârcă, am amestecat furia cu puterea de concentrare, exact cum fusesem învăţat la antrenament.
Am dus totul la nivel personal.
Deci asta am făcut atunci, la început: am intrat ţanţoş şi îndrăzneţ în aeroport ţinând un preot de rahat sub cuţit, spunându-le tuturor nerozilor înarmaţi care se apropiau de mine să se dea în spate că altfel îi va stropi sângele.
Iar tipul cu pricina, ostaticul ăla, mahărul ăla umflat în pene sau ce-o fi fost, el s-a lăsat în jos aşa încât cuţitul i s-a afundat în gât… şi a smucit capul.
Hârşt-harşt-hârşt.
Credinţă. Asta-i. Evident, drept vorbind. Nu lua niciodată prizonier un netot pregătit să moară în numele credinţei lui.
Aşa că praful s-a ales de isteaţa mea încercare de-a deturna un avion de unul singur, ceea ce era tot ce voiam de la jigodiile alea sadice, răpitorii ăia de copii. Praful s-a ales de elanul meu, praful s-a ales de furia mea, praful s-a ales de sentimentul progresului, de pornirea mea lipsită de inerţie. Măgăoaia s-a oprit brusc.
A trebuit să mă repliez, să mă ascund, să regândesc totul.
Am ajuns astfel la una sau două concluzii: de unul singur nu aveam să reuşesc. Concentrarea nu era suficientă.

Aşa a intrat în scenă Bella.

Am găsit-o aşteptând în faţa aeroportului, doar stând acolo şi uitându-se în gol. De parcă ar fi fost în stare de şoc, numai că părea să fie în aşa de ani de zile. Urmărind fiecare avion, bolborosind în sinea ei. Aşteptând să se întâmple ceva.

Şi s-a întâmplat să apar eu.

Salt înainte în timp.

Bella spunându-mi că ştie să piloteze.

Studierea planului aeroportului.

Pregătirea. Înarmarea.

Noaptea în care ne-am îmbătat şi ne-am pus-o, şi n-am simţit altceva în afară de vinovăţie, şi am lăsat jos garda preţ de cinci secunde şi am descoperit – sfinte Doamne – că totuşi eram încă om.

Spunându-mi că nu-mi pasă de povestea ei. Ascultând-o, totuşi.

Îi luaseră copilul.

Luaseră o mie de copii. Săptămânal, alt transport. Peste ocean. La nemernicul ăla scheletic de Abate de la TV. Către o viaţă mai bună, sau una mai rea, sau cine ştie către ce, doar că era CĂTRE ceva.

Speriaţi. Plângând. Nu-i aşa că poţi să ţi-i imaginezi?

(Feţele din nori se uită şi aprobă, şi spun ba da, ne imaginăm, şi-şi şterg lacrimile şi-mi spun să merg mai departe.)

Şi apoi Bella, spunând:

„Nu contează. Nu-i problema ta. Dar eu de asta mă duc.”

Şi apoi vine momentul şi acţionăm, şi ne furişăm în aeroport, şi înaintăm ucigând în stânga şi-n dreapta, şi strângem arme şi furăm droguri, după care sprintăm pe pistă, şi se deschide focul asupra noastră, şi simt durere la umăr, şi Bella mă trage pe scări în sus, după care...

După care plecăm. Pornim spre State.

Şi atunci a început povestea.

Şi Bella a murit în foc şi durere şi haos.

Şi Nate şi oraşul şi bla bla bla.

„Nu contează”, mi-a spus Bella, când stăteam îmbrăţişaţi pe întuneric. „Nu-i problema ta.”

După toate câte a făcut pentru mine. După ce m-a dus cu avionul şi a murit pentru mine. După ce mi-a redat umanitatea şi mi-a întărit speranţele.

„Nu-i problema ta."

Şi toţi ceilalţi. Oamenii din Londra care făceau troc şi mă hrăneau, şi care mă salutau zilnic, şi cărora nu le păsa dacă le răspundeam la salut. Prădătorii din New York, care au murit şi au plâns şi m-au urmat, în ciuda minciunilor mele, în gura iadului. Irochezii care şi-au trimis micuţul sol speriat să vegheze asupra mea şi care apoi m-au salvat ei înşişi pe drum.

Toţi. Copii furaţi. Lacrimi demult secate. Morţi pe dinăuntru, dar încă pregătiţi să ajute. Încă pregătiţi să vadă speranţa unei zile de mâine mai bune. Încă pregătiţi să zâmbească şi să gândească la ce e mai bine, şi să facă ceva bun.

Şi iată-mă pe mine. Iată-mă pe mine urmărindu-mi propriul ţel şi dând uitării tot restul. La naiba cu lumea. La naiba cu toţi nenorociţii de oameni din ea. Ignoră-i. Lasă-te în voia sorţii. Fii egoist, de ce nu?

N-au nicio legătură cu mine.

„Nu-i problema ta" spusese ea.

Ei, căcat.

Era timpul să fac să fie problema mea.

Erau pe drum. Aşa spunea Tadodaho.

(Sau, mai degrabă, aşa spuneau femeile-căpetenie, care şuşoteau şi suspinau în colţuri întunecate, apoi îi ziceau căpeteniei ce să spună şi ce să facă. Era acelaşi lucru.)

Nu m-am sinchisit să-i întreb de unde ştiau. Iscoade, puncte de observare, intuiţie divină, nu aveam habar. Şi nici nu-mi păsa. Tocmai încheiasem un tur leneş al bazaconiilor psihedelice din propria-mi minte, iar dacă cel mai straniu lucru care mă întâmpina la întoarcere era afirmaţia fermă că Clericii sunt *pe drum*, *încoace, en-masse*, atunci – sincer – asta era o liniştitoare dovadă a normalităţii.

Veneau pe urmele mele, bănuiam. Scăpaserăm de Colecţionarii lor duşi cu pluta, dar asta nu conta. Baza lor din New York fusese cucerită şi ei dăduseră năvală încoace după mine. De ce?

Din răzbunare?

Poate. Însă părea un efort mult prea mare doar pentru a-l snopi pe tipul care-i zdruncinase. Deci din ce alt motiv? Doar dacă...

Doar dacă nu se duceau în acelaşi loc ca şi mine.

— Care e planul? zise Nate câteva ore mai târziu, când în sfârşit nu mi se mai învârtea capul din cauza asaltului greu de halucinaţii şi amintiri sinestezice. Ne aflam tot lângă foc, între căruţe, şi urmăream venirea serii, doar noi doi. Nike era întins într-o căruţă, dormea buştean, iar Moto refuza să plece de la căpătâiul lui. Tora… Corpul Torei fusese găsit aproape de locul unde Colecţionarii ne interceptaseră. N-am vrut să întreb în ce stare era. Malice supraveghease o incinerare tăcută în afara taberei şi m-am gândit că ar fi nepoliticos din partea mea să mă autoinvit. Ea nu spusese nimic, însă i se citea o acuzaţie nerostită în ochi atunci când se îndepărtase:

Tu ne-ai adus aici.

E vina ta.

Mi-am spus că doar îmi imaginam asta. Mi-am spus că erau mercenari care cunoşteau pericolele, şi era puţin cam târziu să se plângă acum de riscuri, când doi erau deja morţi şi unul schilodit rău.

Asta nu m-a ajutat.

Aşadar. Eu şi Nate. La căldură şi cu burţile puse la cale (eu, de fapt, încă înfulecam a doua porţie din fiecare fel pentru a compensa ceea ce vărsasem din prima porţie). Şi iarăşi bătrânului nemernic îi atârna falca, obrajii îi erau încordaţi într-un zâmbet-rictus, pupilele – dilatate atât cât să-i întoarcă ochii pe dos.

— Care-i planul care-i planul care-i plaaanul? zise el, chicotind şi clătinându-se ca şi când ar fi dansat pe-un ritm neauzit. Mai ai vreo ţigară? Îmi trebe o ţigară? Trebeţigarătrebeţigară?

M-am oprit din mestecat. M-am uitat la el şi am clătinat din cap.

Bănuiam… o, drăcia dracului! Bănuiam că acum e-un moment la fel de bun ca oricând.

Am pus bolul jos.

— Uită-te la tine, am zis. Nate. Serios. Uită-te la tine.

— Eh?

— Eşti muci. Eşti cu minţile aiurea, amice.

Îi luă puţin să reacţioneze şi chipul i se nărui ca un munte scobit pe dinăuntru.

— Ba nu-s! strigă mult prea tare, ridicându-se în picioare şi arătând cu degetul. În mama mă-sii, ba nu-s!

Eu doar l-am privit plictisit. Până la urmă s-a aşezat la loc.

— Am avut o înţelegere, am spus încet, sorbind din berea de casă. El reacţionă pripit, de parcă nu s-ar fi putut controla.

— Mda? *Da,* şi?

— Şi te-am plătit cu bunuri de valoare şi ţi-am apărat viaţa. Corect? Erai în rahat până la gât după aeroport.

— Ştiu asta! Am spus cumva că nu ştiu? Să te *fut*, om…

— Şi nu trebuia în schimb decât să faci pe doctorul.

Mi-am luat iarăşi bolul şi am vârât câţiva cartofi în gură cu lingura. Aveau gust bun. Am ignorat ochii daţi peste cap şi tăcerea îndurerată a bătrânului.

— Şi… asta am făăăăcut! scheună el ca un căţeluş lovit cu piciorul. Nu? Nu? M-am descurcat *bine!* Te-am cârpit iar şi iar. Ştii asta, ştii asta, ştii asta!

L-am fixat cu privirea.

— Mda. Şi Nike e într-o rulotă cu picioarele făcute terci şi tu n-ai ridicat un deget să-l ajuţi.

Buzele lui Nate se mişcară. Căuta cuvinte.

— Dar… S-stai aşa, el… dar…

— Dar el nu face parte din învoială? Asta e?

— Nu! Nu, doar că… am crezut că… că indienii ăştia se vor ocupa şi…

— Halal doctor, Nate.

După asta, am rămas tăcuţi mult timp; întunericul se întindea în jurul nostru, focul ridica tăciuni spre cer.

— Secretariatul General, am spus într-un târziu.

— C… Ce?

Am suspinat, clătinând din cap.

— O, nimic. Mă gândeam doar. Mica noastră înţelegere. Totdeauna mi s-a părut ceva în neregulă cu ea.

— Dar… nu înţeleg. Ce e…?

— Tu nu păreai să te alegi cu mare lucru de pe urma ei, asta vreau să spun. Sincer să fiu, mă întrebam ce te făcea să rămâi alături de mine. Acum ştiu.

Păru imediat furios, iar o puternică notă de sarcasm îi marca vocea.

— O, ştii. *Ştii*, aşa-i? Ce dracu ştii *tu*? O să născoceşti ceva şi-o să spui că *ştii*, apoi poţi să mă pupi în…

— Secretariatul General. Te-am trimis la parter. Ţi-am spus să te duci să-i ajuţi pe ceilalţi să-i găsească pe copii.

Ochii lui se îngustară. Scoase bărbia în faţă.

— Ş-şi?

— Şi numai atunci ai fi putut găsi căcatul ăla. Am arătat spre rucsacul de lângă genunchii lui, deloc surprins să-i văd degetele strânse bine pe mânerul lui. L-ai furat de la Corişti, aşa-i?

Aproape că explodă, strângând geanta la piept când se ridică şi ţipă iraţional şi stânjenitor:

— Ce dracu-i greşit la *asta?* mârâi el. Ce dracu-i greşit la *astaaa?* Spui, spui că n-am voie să *fur* de la cretinii *ăia?*

— Sigur că nu. Spun doar să nu furi căcaturi care fac din tine un nesuferit. Stai jos.

— Du-te-n mă…

— Sau să nu furi căcaturi care vor pune pe urmele tale o armată de cretini. Stai *jos*, Nate.

— Nu de asta *vi…*

— Sau şi mai bine, să nu furi căcaturi când eşti un fost narcoman.

Linişte.

El se aşeză.

— Să-ţi spun ce cred *eu*, am rostit, simţind tăişul cuvintelor mele, dar nepăsându-mi. Chipul Bellei plutea în spatele pleoapelor mele şi, din cine ştie ce motiv, asta mă *înfuria.* Cred că tu nu te-ai lăsat niciodată.

— Ce?

— În Londra. Spuneai că ai locuit acolo. Ai spus că te-ai lăsat, îţi aminteşti?

Nu scoase o vorbă.

— Cred că spuneai adevărul doar pe jumătate, colega. Cred că de fapt ai rămas fără provizii. Greu ca naiba să găseşti heroină după Molimă. Privi în jos, iar lumina focului se reflecta în ochii săi. Şi atunci au apărut Clericii şi ţi-au spus că te pot rezolva ei, îţi fac ei rost de ce-ţi trebuie. Că nu e nevoie decât să te duci în State şi să ai grijă de nişte copilaşi pe drum…

— Asta… nu aşa *a fost…*

— Şi vreo doi ani totul a fost roz. Probabil că nici nu ţi-au dat heroină, aşa-i? Ci o chestie nouă, pentru armată. Am dreptate? Şi mai bună ca heroina. Cu efect dublu. Apoi vine un englez tâmpit şi strică toate socotelile, şi înainte să te dumireşti eşti din nou pe uscat. Corect? Am dreptate?

Se uita doar în foc, cu privirea în jos. Nu avea ce să spună. Nu avea ce să nege.

Am observat o pată pe pantalonii lui şi m-am întrebat dacă îşi dăduse măcar seama că a făcut pe el.

Înghiţi şi ridică ochii spre mine.

— Eu… eu doar…

— De ce să rămâi cu mine? O, futu-i, toate căcaturile alea despre cum îţi apăr eu viaţa, bla-bla. O clipă n-am crezut în ele, colega. Dar apoi am ajuns la Secretariatul General şi *bum*, ai obţinut exact ce te interesa. Geanta aia mare de acolo. Şi stau şi mă gândesc… Ăla era un loc mar*e de* tot. Cum ai reuşit s-o găseşti? Decât dacă ştiai unde să cauţi…

— I-Iisuse…

— Şi *asta* mă face să mă întreb de unde ştiai că la Secretariatul General *vom merge*.

Îl trădară ochii. Până la urmă.

Se dezlipiră de la faţa mea. O fracţiune de secundă, nu mai mult. Fugiră spre rucsacul verde care-mi atârna pe umăr.

Mi-a căzut fisa.

— Harta… am spus, mustrându-mă. Futu-i. Sigur că da. Sigu*r.*

Am ştiut întotdeauna că-mi scotocise prin rucsac atunci, la început, când zăceam întins pe pista de aterizare. Bănuisem că râvnea după alcool, după Extaz…

Dar nu. Pe el îl interesa doar harta. Harta oraşului New York pe care sediul ONU era încercuit cu roşu.

— Aşa ai aflat unde mergeam… Corect? Şi ţi-ai spus… Ei bine… Poate că pur şi simplu… vei veni cu mine*?*

Am ridicat ochii.

El s-a holbat.

— Nici măcar n-ai avut curajul să-mi spui adevărul, Nate.

Nu că mi-ar fi păsat, nici dacă ar fi fost sincer.

Nu îmi păsa nici acum. Mă durea în cot de ce-şi făcea singur.

Pur şi simplu nu-mi place să greşesc.

El deschise şi închise gura ca un peşte.

— Parazit ce eşti, am spus.

M-am ridicat şi am plecat.

M-am dus să mă plimb.

Am aruncat o privire în jur. Am găsit-o pe Malice şi m-am

aşezat să discutăm şi să desenăm hărţi în nisip. Să facem planuri. Dacă era supărată din cauza poveştii cu *Inferno* şi ceilalţi, nu lăsa să se vadă.

În jurul miezului nopţii m-am dus după Robert Slowbear şi el m-a dus la Tadodaho. Am refuzat politicos oferta de a mânca sau a bea ceva.

În jurul orei patru tabăra se mută, toată deodată, de cealaltă parte a podului care traversa lacul sinuos, iar la şase eram până la subsuori în apă rece.

La ora şapte eram pregătiţi.

Nu ne-au făcut să aşteptăm.

Lacul de acumulare Meander era o fâşie şerpuitoare de apă ce despărţea Youngstown de oceanul verde al câmpiilor dimprejur. Pe harta lui Tadodaho – o chestie veche şi laminată, demult îngălbenită şi roasă – lacul făcea evident parte dintr-un lanţ, legat prin pâraie şi şanţuri, care cobora la sud hăt de la lacul Erie. Nu era un curs de apă prea lung, bănuiam. Lung de poate opt sau nouă kilometri, de la un capăt la celălalt. Nu ţi-ar fi luat mult să-l ocoleşti, dacă n-ai fi avut încotro, însă perfect la el era asta:

Autostrada 80, venind direct de la New York, traversa lacul fix prin centru, pe un singur pod expus, vulnerabil şi superb de îngust.

Dacă a existat vreodată un loc de ambuscadă mai bun, aş fi vrut sa-l văd.

Ca să se ştie, undeva – adânc în miezul putred al minţii mele – strigam şi mă înjuram, fluturând dojenitor un deget imaginar la adresa acestei nesăbuite trageri de timp.

Nu-i problema ta, îmi tot strigam. *Concentrează-te asupra misiunii!*

Iar răspunsul, replica mea chibzuită la acest aparent imbatabil argument, suna cam aşa: *Du-te-n mă-ta.*

Clericii ieşiră din Smogul Activ de la orizont în zori şi sunetul de motoare ajunse la noi cu mult înainte să-i vedem. Aerul se încărcă electric.

Mai erau trei poduri – două drumuri mai mici, la un kilometru şi jumătate de o parte şi cealaltă, care traversau apa în punctul cel mai îngust, şi un pod mai mare departe spre sud, unde autostrada Ohio cotea spre nord, fără vreo cale de acces uşoară sau rampe de intrare. *Asta* puteam trece cu vederea, cel

puţin.

Cam atunci când am auzit motoarele, membrii Haudenosaunee dispărură. Toţi, până la ultimul, se făcură nevăzuţi fără o vorbă. Incredibil lucru.

Vehiculele fură conduse rapid spre vest şi parcate sub pâlcuri de copaci şi în porţiuni unde drumul cobora. Motocicletele fură lăsate pe o parte şi acoperite cu iarbă şi frunze. Bărbaţi şi femei trăgând după ei arme incredibil de mari se lăsară pe vine de-o parte şi cealaltă a podului din mijloc şi pur şi simplu…

… dispărură.

Într-un moment era o armată, sute de oameni vânjoşi dispuşi în linişte pe malul lacului, uitându-se fix în ceaţă. Apoi: nimic.

Ei bine.

Aproape nimic.

Inferno-ul fusese tras în mijlocul drumului de partea noastră a podului. Oferea o privelişte tristă, contorsionat şi instabil, înclinat pe o parte cu acoperişul cabinei sfâşiat şi cu lateralele îngrozitor de îndoite. Dar armele încă funcţionau, o, da, şi aproape de maşină, de ambele părţi, stăteau două rulote irocheze care blocau drumul şi ţineau maşina pe roţi.

Părea cea mai jalnică baricadă din lume.

Rick – Hiawatha sau cum îşi mai spunea – se oferise să manevreze *Inferno*-ul. Făcuse asta scoţând bărbia în faţă a sfidare, cu mândria unuia prea tânăr ca să ştie ce e bine pentru el, încercând să dovedească ceva; să-şi dovedească sieşi, probabil. Dacă ar fi fost după mine i-aş fi spus că nu mai facă pe machoul şi să lase asta în seama cuiva mai capabil.

— Bun, spusese Tadodaho. Bun.

Tânărul deschise focul la ţanc.

Aşezat jos, la umbra podului, acoperit de-o reţea rară de crenguţe şi mărăcini, vedeam totul perfect. Malice rânjea fără reţinere în stânga mea şi chiar şi Nike – în spatele nostru, încorsetat într-un amalgam de atele şi cârje, cu Moto care-l ocrotea matern fără un cuvânt – chicoti în barbă. De vină pentru asta puteau fi doar analgezicele totuşi.

Motocicletele avansară primele.

Şi fură doborâte ca nişte piese de domino.

Avangarda; trimişi înaintea unui convoi mult mai mare

care abia se vedea la marginea Smogului Activ; corsari ai Clerului cu căşti albe şi robe închise la culoare, unii pe motociclete militare cu ataş în care stăteau idioţi cu Uzi în mână, alţii gonind înainte pe motociclete de viteză revopsite în gri şi alb.

Rick îi doborî unul câte unul.

Geografia drumului îi aduna de la sine, ca o pâlnie, strângându-le rândurile, grupându-i ca pe popice. Când ajunseră la începutul podului, de partea cealaltă fură întâmpinaţi de un val – un *zid* – de plumb şi foc şi şrapnel. Ar fi trebuit să fie mai atenţi. Ar fi trebuit să cerceteze din timp terenul şi să nu se grăbească, dar nu. Atac direct. Încă accelerau când artileria se concentră asupra lor şi lumea se cutremură.

Tunet şi fum şi flăcări, şi doi motociclişti alunecând în cauciuc încins şi crom scrâşnitor, şi piele ruptă şi sânge pe drum, şi următorii idioţi sărind din şa când se loviră de camarazii lor căzuţi la pământ, şi *atunci* – doar atunci – acţionară frâna şi lucrurile încetiniră.

Moment în care era mult prea târziu.

Puştiul ţintea doar vag. Scotea capul precaut prin turela *Inferno*-ului, întorcea mitralierele mari fixate acolo spre capătul podului şi apăsa cât de multe trăgace putea.

A fost ca…

Un foc de tabără. Sau o sărbătoare de Patru Iulie, depinde.

Sau poate doar o zonă de război.

Aruncătorul Mk19 azvârlea grenade: ţâşneau, explodau, ridicau flăcări, apoi fum; un snop de mitraliere vomita cartuşe goale şi trasoare furioase; praf şi asfalt se ridicau în aer; bucăţi de piatră cădeau; motociclete pâlpâiau în halouri de scântei, după care se dizolvau – pur şi simplu *dispăreau* – în spatele unor mingi mari de foc. Întregul pod se scutura o dată cu fiecare explozie de grenadă şi dincolo de toată această larmă se auzea vocea piţigăiată a lui Rick, strigând şi râzând.

Pe marginea podului, prin cortine de fum încins şi flăcări care izvorau din trupuri spulberate şi motociclete dezmembrate, umbre amorfe ale unor lucruri mai mari ieşeau din Smogul Activ. Lângă mine, lui Malice îi căzu faţa. Restul convoiului, probabil.

Dacă Rick observase, nu-i păsa. Aruncătorul Mk19 îşi scuipă şi ultima grenadă, apoi ţeava continuă să i se rotească inutil, însă restul arsenalului îşi văzu mai departe de treabă.

înălţau cortine de praf şi scântei pe celălalt mal, parcă sfidând ceata de motociclete care se retrăseseră acolo şi invitându-o să vină *să ia o bucată*...

Nimeni nu părea dornic să onoreze invitaţia.

Forma aceea mai mare începea să capete contur; geamuri drepte şi sticlă ranforsată, vopsea albastru-deschis care sfida orice idee de camuflare. Am recunoscut botul pătrăţos al unui vehicul blindat – vreun TAB sau altceva, plin de scuturi ablative şi dispozitive cu senzori – şi mi-am aruncat ochii rapid spre arma din spate. Tun cu foc automat. 25 mm, poate 30. Oricum nu prea conta dacă ar fi tras în maşina de pompieri cu armură făcută din fier gofrat, sincer vă spun.

Motocicletele ţâşniră în ambele direcţii, eliberând un coridor. Gloanţele lui Rick răpăiau fără folos în caroseria blindatului şi, după o secundă sau două, reduse armele la tăcere, nesigur, lăsând fumul să se risipească de cealaltă parte a podului.

Toată lumea îşi ţinea răsuflarea.

Tunul automat deschise focul.

Şi focul fu *mare.*

Undeva, adânc în maldărul de amănunte care mi se îndesaseră în cap de-a lungul anilor, am recunoscut sunetul. Rafala furioasă, ecoul sec al proiectilelor de mare calibru pocnind – *imprimându-se* – în *Inferno*.

M242 Bushmaster. Tun cu lanţ calibru 22mm, 200 de focuri pe minut. Probabil smuls de pe un tanc Bradley şi instalat în grabă în spatele blindatului ăluia mic. Vehiculul se cutremura şi se dădea în spate sub efectul reculului, roţile rupeau din pământ, dar nu conta. Nu avea nici ce mai mică importanţă.

Inferno-ul era pur şi simplu sfâşiat. Proiectilele nu-i îndoiau pereţii, ci îi sfârtecau. Metal rupt ca o pânză ieftină, panouri ce se cojeau în fâşii răsucite, răni de ieşire demne de-o traumă craniană prin care ţâşnea o materie organică formată din şrapnel şi cenuşă în partea din spate a baricadei.

Era o chestiune de timp până să explodeze rezervoarele.

Şi atunci Rick o rupse la fugă, făcând slalom printre gheizere de foc şi praf, cu pantalonii de piele rupţi şi însângeraţi la glezne, acolo unde îl nimeriseră bucăţi de ciment, şi trăgătorul roti tunul după el – explozii răsunătoare care sfărâmau macadamul, apropiindu-se tot mai tare de el...

… şi Rick dispăru, sărind cu un ţipăt peste marginea podului, pierzându-se în apele de jos. Trăgătorul se întoarse asupra primei lui ţinte cu o hotărâre de neclintit care parcă spunea „al naibii să fiu dacă n-o să mă distrez” şi în sfârşit – făcând aerul să vibreze ca notele unei chitare bas – găsi rezervoarele.

Inferno-ul încercă să-şi ia zborul. Un jet gros de flăcări negre sări din pântecele lui, îi făcu fundul ţăndări, îl ridică într-un nimb de fragmente fâlfâitoare şi-l trânti înapoi la pământ, pe-o rână, unde rămase arzând înteţit.

— Pentru asta ţi se reţine garanţia, şopti Malice.

Eu am zâmbit superior.

De dincolo de lac se auziră chiote de veselie, întrerupte şi înăbuşite de ceaţă, dar *puternice*. Ample. Întinse. Acolo, în ceaţă, aşteptând să iasă la iveală, erau o *grămadă* de oameni.

Şi-atunci au pornit la atac. TAB-ul blindat s-a dat la o parte, făcând loc unui colos greoi care odinioară poate că fusese cabina unui camion, dar care acum – datorită sudurilor atente, a plăcilor de armare şi a unei uriaşe cupe de buldozer – arăta mai mult ca un dragon medieval cu gura deschisă.

Irochezii rămaseră ascunşi.

În spatele uriaşului tir veneau altele asemenea. Blindate doldora de arme, TAB-uri deschizătoare de drum, vehicule civile transformate, vopsite în culorile Clerului şi distorsionate de arme, ţepi, berbeci. Se revărsară din Smogul Activ ca un val de zoaie, ca o armadă ieşind din ceaţa de pe mare; siluete înveşmântate în robe peste tot, cu armele în mână. În spatele lor veneau transportoarele. Camioane mari, blindate dar neînarmate. Autobuze cu arcurile puternic comprimate, cu siluete înghesuite în spatele geamurilor cu plasă. Limuzine argintii şi jeepuri cu steguleţe albastru cu stacojiu fâlfâind ca într-o coloană prezidenţială.

Atunci am înţeles de ce rezistenţa fusese atât de slabă la clădirea Secretariatului General. De ce rămăseseră atât de puţin Clerici să apere porţile şi de ce atât de mulţi fugeau spre celelalte părţi ale complexului când noi pătrundeam în pâlcuri.

Ştiau că venim. Anunţul făcut din timp de Cy, spioni pe fiecare stradă. Ştiau că putem năvăli peste ei în pofida sistemelor lor solide de apărare, aşa că se alăturaseră unui demult pregătit convoi şi luaseră singura cale ce le rămânea

deschisă:

Exodul.

Iar acum erau aici. Toţi.

Am înţeles pe dată de ce mă adusese Tadodaho acolo. De ce era atât de important pentru el acest moment. Şi pentru Rick şi pentru restul tribului. Şi mai mult de atât: pentru prădătorii din marile oraşe, pentru oamenii de acasă, din Londra, pentru Bella – dacă ea ar fi fost acolo să vadă…

Pentru mine.

Ocazia de-a reteza capetele Hidrei, dacă vreţi. Nu era treaba mea, nu avea nicio legătură cu mine, nu era problema mea, şi totuşi. Era ceva ce trebuia să fac.

Irochezii rămaseră ascunşi.

Mamutul cu cupă de buldozer se apropie de epava arzătoare a *Inferno*-ului, pregătindu-se să o împingă din drum împreună cu rulotele de lângă ea. M-am întrebat cât de mare estimaseră Clericii că era forţa acestei blocade; speram sincer ca răspunsul să fie *„nu destul de mare".*

Aparatul de emisie-recepţie din buzunarul meu şuieră.

— … rrr… *podul de* la nor…

— Te ascult, am şoptit cu ochii la convoiul care înainta precaut.

— … înaintaşi aici… traversează acum. Zece motociclete, două blindate…

Interveni o altă voce – inflexiunile molcome ale lui Slowbear:

— … fel aici. Podul de la sud. Au trimis şi un camion…

— Rămâneţi pe poziţii, am spus, simţind că-mi creşte nivelul adrenalinei, imaginându-mi cele două grupuri în ceaţă, câte unul pe fiecare dintre podurile mai mici, venind pe ocolite pentru a ne ataca pe flancuri. Am văzut surâsul superior de pe feţele lor, i-am văzut hlizindu-se, crezându-se atât de isteţi, bolborosind aiureli despre clasica manevră prin învăluire, atacuri surpriză, bla-bla-bla.

Am dus mâna în celălalt buzunar şi i-am înmânat o cutiuţă neagră lui Malice, indicându-i butonul de deasupra.

— Ai onoarea, am spus.

Mi se părea corect aşa.

Ea zâmbi, plecă fruntea cu o graţie făţarnică şi apăsă butonul.

Cupa de buldozer din faţa şi de deasupra noastră lovi lateralul *Inferno*-ului şi scrâşni a protest.

După care nu mai fu atracţia principală.

Întâi se văzu lumina. Evident. Din ambele direcţii deodată; un pâlpâit brusc în alb şi galben, pulsând peste nesfârşitul Smog Activ ca o rachetă de semnalizare rătăcită printre nori, apoi căpătând mai multă putere când prima fulgerare a exploziei făcu loc unei perechi de mingi de foc dansatoare; câte una de fiecare parte, uriaşi monştri pirotehnici care urcară în aer şi dispărură în ceaţă.

Apoi sunetul. Aproape perfect sincronizat; două tunete care se rostogoliră, reverberară şi fuzionară în strania ceaţă, devenind un singur *răcnet* subacvatic.

Şi apoi strigăte. Chiar şi la distanţa aceea, chiar şi despărţiţi de apă şi ceaţă, ţipetelor celor schilodiţi şi gemetele celor muribunzi. Fantomatice. Insuportabile.

Colecţionarii îşi lăsaseră în urmă explozivul plastic C4 şi micul detonator atunci când încercaseră să ne ucidă. Ar fi fost nepoliticos să le irosim.

— *Rrr…* podul de la nor… I-am fript… le-am făcut felu'… podul e *dărâmat,* podul e dărâmat!

— … owbear aici, la fel şi la sud. Uu-ra! Nu văd de fum încă, dar nu se mai apropie…

Cupa de buldozer împinse *Inferno*-ul ca pe-un obstacol nesemnificativ, strivindu-l de latura rulotei din apropiere. Şoferul nu era atent. Bănuiam că se uita şocat la înfiorătoarea lumină care plutea în aer în ambele părţi, în depărtare, sau că striga în aparatul de emisie-recepţie, sau că se întreba doar *ce dracu' se întâmplă*.

Neatent, în orice caz. Altfel ar fi observat cablurile. Cabluri de oţel legate de balustradele din ambele părţi ale podului, fiecare întins bine, trecând prin geamurile sparte ale rulotelor.

Fiecare ţinând în suspensie, în habitaclurile goale, o galerie de borcane.

Fiecare conţinând o grenadă ofensivă cu cuiul scos şi cu declanşatorul apăsat de pereţii borcanului.

Cazarma Fort Wayne, îmi spusese Slowbear în cursul nopţii. Unul dintre puţinele depozite de muniţie care nu căzuse în mâinile Clericilor. Naiba să le ia de arcuri şi săgeţi. Indienii mei se *înarmau* de-adevăratelea.

Prima rulotă se mişcă. Se lovi de cealaltă de parcă erau două bile.

De ambele părţi ale podului cablurile se detensionară. Un sunet slab de sticlă spartă umplu aerul şi poate că-mi imaginam sau poate că dintr-o dată puteam citi gânduri, dar jur pe Dumnezeu că l-am auzit pe şoferul hardughiei ăleia murmurând:

— Oo, căcat.

Trecură o secundă sau două, încă se mai auzeau ecourile exploziilor de C4, după care:

— Gândiţi-vă la Bagdad. Gândiţi-vă la Hiroşima. Gândiţi-vă la exploziile *solare*, futu-i.

A fost mare şi luminoasă şi am simţit căldura în ascunzătoarea mea. Fragmente de şrapnel transformând aerul în sârmă ghimpată, oameni făcând salturi mortale din turele la apogeul exploziei, carnea alunecând de pe oase, degete încleştându-se în gol. Camionul blindat se ridică pe spate, cu botul drept în sus, apoi se prăbuşi învăluit în praf şi moarte peste vehiculele din urmă, săltând într-un fel *imposibil* pentru un lucru atât de mare. Şoferul şi trăgătorii urlară şi muriră deodată, sfârtecaţi; funingine şi fum negru se lăsa peste pod şi asfaltul se *căsca* acolo unde avusese loc explozia. Rulotele dispăruseră. Corpul sfârtecat al *Inferno*-ului dispăruse. Rămăseseră doar reprezentări de artă modernă.

Şi, în sfârşit, irochezii ieşiră din ascunzători cu strigăte de soprană-banshee [*Banshee – spirit feminim dn folclorul galic, ale cărei strigăte tânguitoare se crede că prevestesc o moarte în familie*], şi se dezlănţuiră.

Ar fi fost un masacru. Îi încercuiserăm complet. Erau expuşi pe pod, nu puteau primi întăriri repede. Aveam mitraliere şi grenade şi tunuri cu foc automat. Aveam două mortiere vechi şi ruginite care îşi găsiră ţinta după două proiectile eşuate în apă (până atunci Rick urcase deja, gâfâind, pe mal, aşa că nu era niciun pericol) şi o ladă cu rachete anti-tanc cu care toţi membrii Haudenosaunee ţineau să se joace.

Mai presus de orice aveam de partea noastră surpriza şi oamenii bine camuflaţi care se foloseau de fum şi de umbre şi de răbdare. Aruncam atât de mult plumb şi foc asupra nevolnicilor ălora, încât nici nu-şi dădură seama cât de mult ne foloseam de cuţite, cât de tare îi înjunghiam la îmbulzeală în spaţiile asfixiante dintre vehiculele strânse grămadă.

Eu ştiu. Eu eram acolo. Eu *participam*.

Ar *fi fost* un masacru. Începuse bine. Vehiculele irochezilor veniră în trombă, motocicletele urcară pe pod pentru a împrăştia groază şi moarte, blindatele şi camioanele explodau ca nişte bule de flăcări la fiecare foc şuierător de mortieră şi – *o, Doamne, da* – te simţeai bine. Eu şi Malice cu pistoale şi cuţite, mergând de-a buşilea peste capote şi pe sub cisterne, aruncând grenade pe geamuri deschise în timp ce şoferii strigau şi cereau îngroziţi întăriri, după care ne furişam departe şi aşteptam *bum*-ul...

Ce vremuri minunate!

Bine, şi convoiul era din ce în ce mai mare. Din ce în ce mai multe camioane ieşeau din ceaţă, încercau să ofere întăriri, încercau să facă manevre în haos. Bine, nemernicii erau mult mai mulţi decât ne aşteptam, aveau mai multe arme şi mulţi dintre psihopaţii aceia îşi recăpătau controlul şi răspundeau la foc. Bine, ar fi fost *sângeros.* Dar *îi prinsesem*. I-am fi putut *înfrânge.*

Şi atunci aparatul meu de emisie-recepţie şuieră şi totul se schimbă. Eu şi Malice stăteam pitiţi în spatele roţilor uriaşe ale unui utilaj de tasat, aşteptând ca labagiul din cabină să se oprească din torpilat capătul nostru de pod destul cât să urcăm la el şi să-i spulberăm creierii, când vocea lui Slowbear răzbătu prin furtuna de sunete; minusculă şi încordată.

— ... aici? O, căcat... o, căcat... Aici Slowbear! Eşti acolo?

— Da, sunt. Ce e?

Ceva ciupi roata de cauciuc de lângă mine şi făcu întregul utilaj să trepideze. Malice se crispă.

— Camionul! La naiba... la naiba... tu-i... *camionul* de pe podul de la sud!

— L-am nimerit, aşa-i?

— Da! Futu-i, da, nu asta-i, ci...

— Slowbear?

— ... pline cu copii! M-ai auzit?

Malice făcu ochii mari.

— ... mioanele sunt pline cu *copii!*

Ar *fi fost* un masacru.

Ne-am întors şi am alergat spre tabăra noastră fără alt cuvânt şi, pe când ne avântam optimişti printre tiruri de armă, am zărit o secundă ochii lui Malice, şi lacrimile care licăreau în

ei. Îşi lăsase copilul cu femeile-căpetenie, în siguranţă, dar… nu trebuia să fii geniu ca să înţelegi la ce se gândea.

În definitiv, ea însăşi apăsase pe buton.

Un sunet ciudat îmi umplu capul. Ca un motor, dar mai vag; filtrat de ceaţă şi de focul de arme, distorsionat de strigătele şi urletele din jur. M-am întrebat dacă rana de la ureche nu era mai gravă decât crezusem, apoi am clătinat din cap şi mi-am alungat grijile. Ce puteam oricum să fac în privinţa asta? Am zărit taluzul din faţa podului unde-i lăsasem pe Nike şi Moto, şi împreună cu Malice m-am căţărat pe mal în sus, uitând complet de sunet, concentrându-mă să rămân în viaţă.

… vrupvrupvrupvrupvrup…

Nike şi Moto stăteau ghemuiţi alături de cinci irochezi cu lansatoare pe umeri. Şi Nate era acolo, privea, se ţinea deoparte şi părea fără astâmpăr. L-am ignorat şi m-a ignorat şi el pe mine, uitându-se teatral direct în sus, spre Smogul Activ turbulent. Luptele păreau să se înrăutăţească. Explozii sporadice de foc pe marginea malului, ratând ţinta dar totuşi mai aproape de ea, şi înainte să apuc să mă dumiresc *cum* putea cineva să ne ţină urma, la aşa distanţă, la aşa înălţime, ne-am aruncat la pământ. Rick stătea mai jos de grenadieri; apa se scurgea de pe el şi încerca să-şi tragă sufletul în timp ce scotea din ladă grenadele anti-tanc.

— Ţintiţi spre camioane… spunea el, neputându-şi alunga din ochi licărul de mascul inundat de testosteron. Îşi jucase rolul. Îi ademenise pe nemernici în capcană. Nu era de mirare că părea mai în vârstă.

Nike se ridica deja în poziţie de şezut, cu capul deasupra buzei de pământ, cu lansatorul pe umăr, când Malice îşi adună forţele şi strigă:

— Nu! Stai! Nu trage!

Bărbatul întoarse capul spre ea, încruntat.

— Dar ce…

Această ezitare aproape îl costă viaţa. O rafală lovi pământul lângă faţa sa, lipsind câţiva centimetri să-i ciuruiască tigva. Înjură cu voce tare şi se lăsă tras de gravitaţie înapoi la adăpost, smucit în jos şi de noi, ceilalţi, strigând şi icnind. După ce l-am adus înapoi pe fundul ascunzătorii, Moto se aruncă lângă el şi-l apucă îngrozit de braţ.

— În mă-sa, spuse Nike cu ochii larg căscaţi. Ai… mă-sa.

Ai văzut aia?

Şi atunci tigva *chiar* îi fu ciuruită.

Într-o clipită m-am trezit acoperit tot de el. Sânge şi bucăţi de creier în ochi, aşchii de os înţepându-mi pielea expusă a feţei. Corpul lui se lăsă moale, fumegând, şi alături de el Moto mişca mut din gură, de parcă nimic nu avea sens, de parcă totul se întunecase.

Cum? striga creierul meu. *Cum poate cineva...?*

Suntem la adăpost, în mă-sa!

Afară, în ceaţă, sunetul acela din nou. O pulsaţie violentă de libelulă, străbătută de un scâşnet mecanic.

... vrupvrupvrupvrup...

Faţa lui Moto devenise perfect imobilă.

Luă lansatorul de rachete. Malice se agăţă de braţul lui, încercând să-l tragă jos şi el o lovi – tare – în obraz. Expresia nu i se schimbă. Ea căzu; el se întoarse. Se ridică deasupra malului. Ochi.

Şi atunci totul se făcu alb şi negru, iar eu mi-am dat seama cu un soi de nesiguranţă ameţită că fie racheta dăduse rateu, fie cineva trăsese în lansator, iar acum – uite – zburam şi părul îmi era în flăcări şi totul mă durea.

Am aterizat şi am zăcut acolo fără să mă mişc. Mă uitam drept în sus, înconjurat din toate părţile de foc şi fum şi haos. M-am întrebat dacă mai era cineva în viaţă.

... vrupvrupvrupvrupvrup...

Smogul Activ se învolbura. Vălurea. *Fierbea.*

Şi în sfârşit am recunoscut sunetul. În sfârşit m-am dumirit cum putuseră nemernicii să-l împuşte pe Nike, m-am dumirit cum de putuseră să tragă la ţintă în mine şi Malice de când ne furişaserăm sus. Cum distruseseră lansatorul lui Moto înainte ca el să apese măcar trăgaciul, şi ne aruncaseră pe toţi în aer.

De ce se uita Nate drept spre cer.

Erau lumini deasupra mea. Rachete care cădeau în toate direcţiile. Irochezi care strigau, vehicule care explodau. O armă cu lunetă răpăind din cer. *Pac-pac-pac.*

Şi când durerea din coaste îmi explodă în spatele ochilor, iar eu am inspirat cu toate forţele pentru a trage cât de puţin aer în piept, ultimul meu gând a fost:

Nu mi-a spus nimeni că jigodiile astea au elicoptere...

Capitolul 18

Rick îşi putea mişca braţele. În linii mari.

Până atunci nu fusese niciodată într-un elicopter. Mare noutate. Bănuia că îl treziseră vibraţiile. În copilărie îşi dorise mult să urce într-unul, însă niciodată nu-şi imaginase că evenimentul se va întâmpla în felul acesta. Întins pe o podea cu grilaj, în chinuri, simţind ceva lipicios, probabil vomă, pe obraz, ştiind mult prea bine că lângă el stau trei Clerici nenorociţi cu arme ruseşti de mare calibru îndreptate spre capul său.

Deschisese ochii cu un moment în urmă. Încă regreta asta.

Lăsaseră uşile de debarcare deschise. Îl întinseseră aproape de una dintre acestea, aşa încât primul lucru pe care îl văzuse fusese priveliştea câmpiilor înverzite şi-a dealurilor inegale trecând pe sub el.

Foarte, foarte, foarte jos.

Mda. Mare noutate, futu-i.

Sincer, nici nu ştia dacă este cu adevărat treaz sau nu. Chiar şi cu ochii din nou închişi, în faţa lui continuau să danseze lumini ciudate, senzaţii stranii îi străbăteau braţul drept şi de fiecare dată când încerca să se concentreze la ceva, la orice, lumea se făcea gri şi înţepătoare. În cele din urmă ajunse la concluzia că trebuia să fi suferit o comoţie cerebrală. Poate avea leziuni pe creier. Poate era pe moarte.

Orice era posibil.

Se întoarse cu gândul la bătălia de pe pod şi încercă să înţeleagă ce se întâmplase. Îşi amintea că sărise în lac. Că înotase spre un loc sigur. Că găsise o grup mic de luptători Haudenosaunee – toţi din familii diferite, niciunul cunoscut lui – şi se împleticise către ei cu gândul să le ceară ajutor ca să îşi oblojească picioarele rănite. Îşi amintea felul în care se uitaseră la el – îl priviseră admirativ *– şi în loc să se asigure degrabă că este teafăr şi nevătămat şi să-l mângâie pe cap, arătaseră spre grenadele anti-tanc şi-l întrebaseră:*

Ce să facem?

Cu două săptămâni în urmă s-ar fi ferit de nemernicii ăia mânjiţi cu vopsea de război, cu haine caraghioase şi ceremonii

ţicnite, cu capetele împuiate de filosofia autoîntreţinerii, adepţii „Marilor Spirite”, ai „Iniţierii Telurice” şi ai „Dansurilor Duhurilor” şi bla-bla-bla, iar acum iată ce era: conducătorul lor.

Ce chestie, îşi spusese.

Haide să-i conduc.

Îşi amintea că le spusese ce să facă. Îşi amintea mâncărimea din dosul minţii, exact cum simţise în NY pe când era Hiawatha, doar că acum el *era la cârmă, iar vocea aceea bătrână, înţeleaptă, ciudată devenise un ecou pe care îl putea accepta sau ignora după bunul lui plac. Cum era mai bine.*

Îşi amintea pâlpâitul şters, verde şi purpuriu, al focului la marginea subconştientului său, şi că se întorsese într-o clipită pentru a-l vedea pe Străin sărind cât colo în aer, urmat îndeaproape de puicuţa aia neagră şi sexy, şi pe tipul ăla bătrân, Nike, făcându-se bucăţi, şi pe puştiul cu faţa plină de cicatrice luând-o razna şi întinzându-se după el şi...

Şi apoi ceva legat de lumină şi foc, şi durere.

Şi apoi confuze imagini înceţoşate cu oameni mulţi strigând şi cu oameni mulţi murind, şi bărbaţi în gri şi alb râzând şi chiuind, şi psalmodiind în cor în vreme ce armele răpăiau. Şi un aparat de emisie-recepţie din care se auzea hârşâit că au sfeclit-o cu toţii, că s-au dus toţi pe copcă, şi comanda de retragere generală, după care vuietul de rotoare.

Şi cam asta a fost tot.

Rick bănuia că fusese aruncat în aer. La naiba, chiar aşa se simţea*. Se întreba cum de mai era totuşi în viaţă şi de ce jigodiile astea în sutane îl duceau cine ştie unde, în loc să-l... strivească pur şi simplu. Simţea că ar trebui să fie mai speriat decât era, dar în adăpostul sufocant al craniului său Hiawatha şedea şi cânta cântece ciudate la instrumente şi mai ciudate, şi totul era bine. Nu-l durea nimic, decât în sens fizic.*

Ceea ce într-un fel pur şi simplu... nu mai avea importanţă acum.

Rick riscă să deschidă iar ochii, de data aceasta întorcând capul pe o parte cu o mişcare bruscă, ameţitoare, ignorând o comandă bombănită venită de undeva de departe, ceva ce putea să fi fost „nu te mişca, prostovane”.

Da, da. Cum zici tu.

Nu era singur. Alte trei forme, legate fedeleş şi îngrămădite una în alta, erau întinse lângă el. Ţinu capul jos,

concentrându-se să vadă la mică distanţă prin norii de pâclă cenuşie.

Tot ce întrezărea la figura întinsă direct lângă el era o pereche de ghete. Înnoroiate şi însângerate, legate peste pantaloni rupţi şi tivul unei haine jerpelite. Licărind înflăcărat.

Străinul.

Dincolo de el era Malice. Rămăsese fără faţă. Pielea îi era arsă, carbonizată, părul pârlit pe porţiuni mari, însângerate, pe tot scalpul. Dacă era încă în viaţă, nu dădea niciun semn în direcţia asta. Avea un ochi deschis. Nu clipea. Se uita ţintă la el.

Lângă ea erau picioarele lui Nate. Tenişi roşii incredibili în care erau îndesaţi pantaloni militari legaţi cu o singură buclă de sârmă. Nu putea să vadă dincolo de corpul ars al lui Malice pentru a verifica dacă bătrânul narcoman era viu sau mort.

Toţi trei stăteau întinşi pe burtă ca şi el, cu braţele răsucite la şale, unde erau prinse cu perechi de cătuşe negre. Rick încercă să şi le mişte şi nu-l surprinse să simtă un nou val tsunami de durere agonică (la un milion de kilometri distanţă, nu avea rost să-l preocupe asta) la încheietura mâinii stângi. Păreau legate, sigur, însă era ceva lejer la aranjamentul acela, un soi de viscozitate uscată, lipicioasă, în locul durităţii.

Ciudat.

Înclină capul cât de mult putu pentru a se uita spre propriile-i picioare; legate fedeleş, ca ale celorlalţi. Alături, Străinul se uita la el. Era viu deci, avea ochii deschişi şi fălcile încleştate. Era plin de sânge pe faţă şi era greu să-ţi dai seama cât era al lui. Se priviră intens reciproc un moment sau două, apoi ochii Străinului coborâră spre spatele lui Rick.

După care urcară la loc.

— Nu mai ai o mână, şopti el.

— Tacă-ţi dracului gura! strigă un Cleric, călcându-l tare pe cap şi strivindu-i obrazul zdrelit de grilaj. Rick nici nu observă, ocupat cum era să-şi cerceteze corpul cu o senzaţie morbidă de certitudine.

Străinul avea dreptate. Mâna lui stângă. Mâna stângă lipsea.

Ei, drăcie.

Părea ca îi legaseră ciotul, poate. Cârpe şi bandaje, strânse bine, ţinând arterele închise. Apoi îi trântiseră cătuşele pe deasupra şi-l lăsaseră aşa, aşteptându-se poate să moară din

cauza pierderii de sânge sau pur şi simplu nepăsându-le.

Îşi putea mişca încheietura. Putea să o desprindă de sângele uscat, lipicios, şi să o scoată din cătuşă. Şi dacă putea face asta însemna că cealaltă mână – nu, singura *lui mână – va avea libertate de mişcare.*

Hiawatha cânta un cântec nou. Vântul care îl lovea peste ceafă, venit din hăul acela care se căsca sub el, îi răvăşea părul lung şi-i şoptea lucruri ciudate în ureche. Ceva despre... despre un dar?

Se mişcă puţin, încercând să afle dacă-i mai lipsea vreo parte interesantă a corpului. Înainte să-şi piardă cunoştinţa din cauza exploziei, buzunarele hainelor lui de piele erau pline ochi cu muniţie şi arme, dar acum nu mai simţea decât o droaie de vânătăi şi ceva minuscul – ascuţit, dar înfăşurat – în buzunarul de la spate.

Vântul chicoti.

Darul, îi spuse. *Ţi-aminteşti?*

Şi atunci ştiu ce să fac.

Sărmanul copil.

E în stare de şoc, mi-am spus. *A fost aruncat în aer. S-a trezit atârnând deasupra unui abis, înconjurat de malaci fanatici şi, pe deasupra, îi mai lipseşte şi o mână.*

La naiba, şi *eu* aş fi în stare de şoc.

Afară, verdele neclar al pământului începu să devină negru de funingine. Un miros înţepător – ca de benzină care arde – umplu elicopterul şi deasupra mea cei trei Corişti murmurară între ei, apropiindu-se încet de uşa deschisă pentru a se uita în jos.

Tabăra Haudenosaunee, bănuiam, ridicată departe de zona de război de la pod. Nu vedeam dincolo de margine ce anume îi făcea să se minuneze, dar îmi puteam închipui. Furgonete înnegrite şi căruţe cu coviltir arse. Strania casă mobilă a lui Tadodaho năruindu-se în scrum şi fum. Ce altceva putea să fie?

Fuseserăm înfrânţi în stil mare; noi, idioţii curajoşi cu ambuscada şi revolta noastră. Măcelăriţi şi decimaţi pentru îndrăzneala noastră. Luaţi prizonieri. Duşi cine ştie unde.

Fumul deveni mai gros. Am hotărât să nu mă uit.

În mod evident asta hotărâse şi Rick. Acum, că paznicii erau atenţi în altă parte, braţele lui începură să se mişte încet;

scoase cu băgare de seamă ciotul umflat al încheieturii stângi din cătuşe şi, după ce o eliberă, mâna dreaptă i se apropie – *puţin câte puţin* – de buzunarul pantalonilor.

Oare ce o fi având acolo? m-am întrebat. Ce le scăpase idioţilor când îl percheziţionaseră? Ce viclean plan de evadare ticluia?

— Dumnezeule atotputernic, mormăi unul dintre Corişti, jumătate smerit, jumătate înjurând, holbându-se către pământ, de unde acum venea şi mai mult fum negru. Lumina dănţuitoare a flăcărilor îi lumina faţa de jos, oferindu-le lui şi camarazilor lui un aspect bizar, diavolesc. Mi-am imaginat femeile-căpetenie strigând cuprinse de flăcări. Pe Tadodaho tuşind în fumul gros. Copilul lui Malice, lăsat în grijea lor, începând – pentru scurt timp – să zbiere.

Rick scoase din buzunar o cârpă împăturită. O manipulă cu degete grijulii, desfăcând-o milimetru cu milimetru. Pânza căzu cu o lentoare halucinantă şi eu am descoperit că-mi ţineam răsuflarea; îmi doream cu disperare să văd ce pitise acolo.

Îmi tresări inima.

Era un ac de argint. Lung şi ascuţit, puţin mai gros decât un ac hipodermic, uşor îndoit după cât stătuse în buzunarul lui. Nu prea semăna cu arma de distrugere în masă pe care mi-o imaginasem.

Cândva, la un moment dat – undeva în Orientul Mijlociu, îmi aduc aminte, în timpul serviciului –, am dat şi eu de belele şi m-am văzut în faţa unui cuţitar fără alt mijloc de apărare decât o furculiţă de masă. Nu râdeţi. Căcaturi de astea se întâmplă.

Ţin să se noteze că tipul mi-a perforat plămânul drept înainte să fiu destul de aproape ca să-l pot înţepa în ochi – şi asta fără dezavantajul de-a fi plin de vânătăi şi cu toţi muşchii bine frăgeziţi. Fără să fiu supravegheat de nişte maniaci înarmaţi. Fără cătuşe. Fără să-mi lipsească o *mână*, mama mă-sii de treabă.

Baftă, puştiule.

Palmând acul, Rick se uita iar la mine.

— Scuze, şopti. Apoi: Ai încredere în mine.

După care începu să se mişte. Dintr-o dată, pe neaşteptate, se săltă de jos şi îmi sări în spate, flexându-şi picioarele pentru a se arunca pe mine.

— Englezoi futut de doi bani! se răsti el. Jigodie împuţită!

Ai spus că-i opreşti! Ai spus că ne salvezi!

— Ce? am şuierat. Dar…

— Te *omor*, labagiule! Uite ce-ai făcut! Ai spus că-i opreşti! *Mori* odată, în *morţii* mă-tii!

Şi-apoi era lipit de mine şi gura lui era lângă gâtul meu şi *o Doamne Dumnezeule mă muşca.* Încerca să-mi sfâşie naibii gâtul. Am strigat din toţi bojocii – mai mult confuz decât altceva – şi am încercat să mă scutur pentru a scăpa de el. Paznicii reacţionară lent, întorcându-se de la uşă într-un cor de înjurături şi exclamaţii, aruncând priviri îngrozite peste umărul meu spre peretele despărţitor dinspre carlinga elicopterului.

De unde – rece şi forţată, ca o pânză de păianjen din pilitură de fier – se auzea o voce.

— Ce, spuse aceasta. Mama *dracului*. Se întâmplă?

Dinţii lui Rick se afundară şi mai tare, dar într-o porţiune abstractă a creierului meu – care nu ţipa că vrea răspunsuri pentru situaţia aceasta absurdă – ajunsesem la concluzia că *deja* m-ar fi putut ucide dacă ar fi vrut. Nici măcar nu muşca atât de tare.

Paznicii îl apucară şi încercară să-l ia de pe mine.

Şi între noi, în umbrele secrete ale încăierării, ceva ascuţit şi mic se înfipse în carnea fesei mele drepte, se îngropă acolo şi rămase nemişcat.

Ce na…?

Şi atunci Rick fu tras într-o parte, cu sângele ţâşnind din mâna retezată prin bandajele în dezordine. Paznicii se ţineau de balustrade şi mânere, strângându-l bine, cu faţa la deţinătorul acelei voci aspre şi reci.

— Domnule? zise unul.

— Ţineţi-l, şfichiui vocea. Aproape am recunoscut-o. Era mai tăioasă ca înainte, mai încordată, de parcă ar fi trecut prin filtrul traumei şi urii.

Nu era posibil să fie…

Dar era. Omul veni lângă mine cu paşi graţioşi în pofida mişcărilor elicopterului şi se lăsă pe vine pentru a se uita direct la faţa lui Rick.

Băiatul zâmbi.

— Trebuia să împing mai tare, hă? zise el.

Cardinalul Cy rânji ca o hienă.

Cuţitul era încă înfipt în capul său. Din spate, vedeam

unghiul lui oribil, plăselele decorate cu comprese antiseptice şi ghemotoace înfiorătoare de bandaje. Fusese înfipt adânc. Suficient de adânc pentru a-i afecta creierul.

Nu părea totuşi să-l fi oprit din drum.

Puse o mână – aproape tandru – pe obrazul lui Rick.

— Bătrânul spune… bătrânul spune. Să-i aducem toţi scandalagiii. Cei responsabili pentru tot. Tămbălăul ăsta. Îi place să facă ordine cu mâna lui. ’ţelegi?

Rick îl scuipă pe ochelarii roşii.

— Mm, zâmbi Cy, mişcând din degetul arătător. Mmm. Numai, numai, numai. Că pe tine nu te-a *văzut* niciodată, aşa-i? Nici măcar nu ştie. Deci. Poate că eşti o pacoste prea mare, eh? Nu crezi? Poate ar trebui să fac eu ordine. Cu mâna mea.

Răsuci faţa lui Rick pe o parte, iar mâna i se afundă adânc în obrajii şi fruntea băiatului, apăsându-l în jos şi forţându-l să se uite la golul de sub elicopter.

Eu am păstrat tăcerea. Mă gândeam la strania durere pe care o simţeam în fund – acul de argint, bănuiam – şi eram atent. Aşteptam ca faţa lui Rick să fie contorsionată de groază la vederea rămăşiţelor tribului său mistuite de flăcări.

Mai mult nici nu mă puteam înşela.

— Lacul Erie, spuse Cy. Ştii ce am auzit? Era… Atâtea căcaturi au fost aduse de ape, încât aproape îl puteai traversa cu piciorul. În unii ani, lua foc *la* suprafaţă. Crezi asta?

Împinse capul lui Rick şi mai tare, forţându-l să iasă din elicopter. În jurul lui se învolbura fumul. Doar paznicii care îl ţineau de mâini îl împiedicau să cadă.

— Sigur… ziua de zi, tot soiu’. Căcaturi se revarsă. Ţiţei de la alea… rafinăriile mari din nord. Toate părăsite. Gaze, moloz, cherestea. Tot ce vrei. Şi amice… Nu mai e nimeni să stingă focurile alea.

Ei, bătrânul. Când omoară un tip, o face într-un singur fel. Dar eu? Eu sunt înţelegător. Am *milă.* Aşa că eu… Îţi dau de ales. Cum mori.

Trei opţiuni. Numărul unu. Te îneci. Numărul doi. Arzi. Şi numărul trei. Cazi din înaltul cerului.

Cardinalul puse mâna pe pieptul lui Rick.

— Te hotărăşti în zbor. Hă? zise el.

Rick spuse ceva într-o limbă pe care nu o înţelegeam. Chipul i se schimbă.

Se netezi.

Şi apoi a zâmbit spre mine, iar eu am strigat ceva dezarticulat, şi Cy a împins, şi băiatul a dispărut.

Jos, oau!

Jos, păsări ale tunetului planau pe curenţi vijelioşi de aer. Se tânguiau şi chiuiau în timp ce el cădea, şi se îngrămădeau să-l prindă.

Şi copacii cântau şi vântul murmura, şi departe bivolii îngăimau saluturi tâmpe, şi el se aşeză uşor ca o pană pe cel mai mare corb-de-foc. Corbul râdea şi iar râdea, şi râdea şi el, şi în ochii păsării erau fulgere, şi pe când se înălţa deasupra lacurilor în flăcări Rick-Hiawatha simţi ceva neclar şi iluzoriu continuând să cadă, desprinzându-se de el: ceva greu şi stângaci şi solid, ceva ce nu-i mai trebuia.

Pasărea tunetului se ţinu un moment după un elicopter vopsit ţipător, apoi viră şi intră în fum, îndreptându-se spre sunetele câmpiilor.

Aici se va sfârşi. Asta deja înţelesesem.

Nu i-aş spune intuiţie sau presentiment. I-aş spune realitate. Aş spune: N-am cum să scap de aici decât mort sau victorios.

Aş spune: Ştiu când să ies din cursă.

Se va sfârşi pe limba aceea verde cu maro de pământ, sufocat de cortine de fum ce ascundeau orizontul şi negau existenţa continentului. Se va sfârşi, de bine sau de rău – probabil de rău – în mijlocul unui lac mâlos care ardea cu veselie pe porţiuni întregi, lăsând în urma mea un şir de oameni morţi, un cardinal psihopat cu un cuţit înfipt în creier care îmi purta pică şi o durere intermitentă în fesa dreaptă.

Bravo, bine lucrat.

Mă legaseră cu lanţuri de inscripţia unui monument. O placă marmorată şi pe jumătate crăpată acolo unde o maşinuţă de golf intrase în ea (şi tot acolo rămăsese, contorsionată şi ruginită în iarba înaltă), aceasta era singurul lucru care îmi ţinea companie în vreme ce lumea se învârtea veselă în jurul meu, şi o citisem deja de multe ori.

Anunţa că în anul 1813 un individ pe nume Oliver Hazard Perry snopise în bătaie o flotă întreagă de nave cu pavilion britanic pe lacul Erie. Parafrazez. A fost o încleştare minoră, una peste alta, însă a avut un efect puternic care a făcut ca, un an

mai târziu, tratativele de pace să fie în plină desfăşurare. În cele din urmă, un geniu pustiu hotărâse că un monument în cinstea tipului de la cârmă era exact ce le trebuia, şi fusese nevoie doar de o sută de ani pentru strângerea banilor. Acesta era considerat un triumf al perseverenţei omeneşti şi nu o jalnică dovadă de ineficienţă.

Inscripţia era evident menită să-i lumineze pe toţi vizitatori suficient de ghinionişti încât să se trezească abandonaţi pe insula South Bass şi era garnisită bine cu informaţii interesante privitoare la construirea deja amintitului monument. Oricând altcândva m-aş fi aşteptat să văd turişti graşi strânşi grămadă în jurul lui, scoţând exclamaţii de mirare şi făcând poze.

Însă astăzi doar eu mă puteam bucura de acea abundenţă de informaţii. În schimb în jur roiau zeci de Corişti înarmaţi – bărbaţi şi femei deopotrivă – care se împrăştiau pe toată coaja aceea de pământ pentru a-i converti pe localnici de la barbarele lor convingeri necreştineşti la…

… ei bine, moarte, probabil. Întâmplător, încă nu găsiseră pe nimeni, deşi continuaseră să spargă cu entuziasm optimist fiecare uşă umflată de umezeală şi fiecare verandă a caselor de vacanţă. Între timp, eu fusesem lăsat înlănţuit aici cu Nate – care încă nu vorbea – ca să urmăresc cele două elicoptere ale Clerului cum aduc oameni de pe mal. Era plictisitor. Era plictisitor şi era subliniat de probabilitatea propriei mele morţi iminente, ceea ce înrăutăţea şi mai tare lucrurile. Era ca şi când nenorociţii aceia mi-ar fi făcut o gaură în stomac, mi-ar fi spus să mă împac cu creatorul divin, mi-ar fi lipit pistolul la tâmplă şi mi-ar fi sugerat să îmi găsesc ocupaţie pentru o vreme.

Când mă târâseră jos din elicopter îl întrebasem pe Cy ce se întâmplase cu ceilalţi membri Haudenosaunee*.* Rânjise batjocoritor şi ignorase întrebarea. Nu ştiam dacă asta era bine sau rău. Nu ştiam dacă îmi păsa.

Monumentul în sine, ţin să se ştie, era în apropiere. Am ridicat ochii spre el pentru a cincisprezecea oară, sperând în van să văd ceva interesant. Asemenea multor monumente militare, era practic un penis uriaş, inteligent deghizat sub forma unei coloane dorice de o sută de metri înălţime cu o „urnă” (unsprezece tone, fascinant) de bronz în locul gonadelor, construit, din câte se pare, pentru a *inculca lecţiile păcii*

internaţionale prin valorile arbitrării şi dezarmării.

Lucru ciudat, deoarece mie mi se părea mai degrabă că fusese construit pentru a inculca lecţiile supremaţiei internaţionale, în special prin afirmaţia implicită: *Scula mea e mai mare decât a ta.*

În apropiere se auzi o sirenă de ceaţă şi am urmărit cu un slab licăr de interes cum vechiul şi şubredul feribot pe care îl găsiseră abandonat la Port Clinton făcea al treilea drum spre noi, de data aceasta aducând două camioane albastre şi un autobuz şcolar, fără îndoială ticsite cu copii speriaţi în robe albe. Nate se foi lângă mine, amintindu-şi de inofensiva funcţie pe care o îndeplinise vreme de doi ani înainte să înceapă toată brambureala asta cu prăbuşirea unui avion şi cu…

Nu. Nu, stai aşa.

„Inofensivă" pe mă-sa. Ducea copii la o închisoare. Sau mai rău. Şi el o ştia.

Nu mă hotărâsem încă ce simţeam faţă de Nate.

M-am sprijinit cu spatele de stâlpul plăcii comemorative şi am suspinat.

Povestea era următoarea: Clericii invadaseră o insulă anonimă din mijlocul unui lac cuprins de flăcări şi tocmai transferau *întreaga* lor avuţie de idioţi, cretini, militari şi neofiţi. Nu mă întrebaţi de ce. Nu mă întrebaţi ce se aşteptau să găsească aici sau cu ce îi ajuta asta la făurirea unui nou viitor. Nu ştiam.

Ştiam doar că locul acesta, insula aceasta, haznaua asta mică şi plictisitoare era locul în care mă străduisem să ajung.

Foaia aceea de hârtie din dosarul de la Secretariatul General, vă amintiţi. Fotografia.

LOCUL NOII MISIUNI, spunea.

BAZA ONU SAFFRON. INSULA SOUTH BASS, OHIO.

Pe harta turistică de care mă legaseră nu se menţiona nimic de vreo bază ONU. Ar fi fost prea uşor, presupun.

Am suspinat din nou.

La baza coloanei părea să se desfăşoare o activitate intensă. De unde mă aflam nu vedeam bine, dar părea că multe siluete fluturau din multe mâini, indicau şi încuviinţau cu înflăcărare.

Cu ei era cineva într-un scaun cu rotile şi am băgat de seamă că din când în când mâinile mulţimii încremeneau,

capetele coborau o dată cu privirile în pământ, după care un val nou de încuviinţări şi foşneli şi plecăciuni, ca răspuns la cine ştie ce spusese persoana din scaun.

John-Paul, deci.

Grupul surescitat dispăru după coloana mare de piatră şi am aşteptat să-i văd apărând pe cealaltă parte, bucuros să văd ceva puţin diferit. Nu reapărură. Dispăruseră.

— Hm, am spus în barbă. Nate aruncă o privire scurtă spre mine, aşteptându-se parcă să-i spun ceva.

Eu m-am uitat în altă parte.

Mă durea fundul. Mai precis, mă durea fesa acolo unde fusese înfipt un ac mic de argint şi, la intervale regulate, simţeam un strop proaspăt de sânge curgându-mi pe spatele piciorului. La fiecare mişcare mă înţepa, ca şi când îmi intra tot mai adânc în muşchi, şi de fiecare dată când se întâmpla asta gândul îmi zbura la Rick.

Căzând prin fum spre moarte cu zâmbetul pe buze.

Şi asta mă ducea cu gândul la Malice.

Aruncată cu nepăsare peste marginea digului pe care aterizase elicopterul când unul dintre Coriştii din echipaj se sinchisise să-i spună lui Cy că i se părea că femeia crăpase în timpul zborului.

Şi asta mă ducea cu gândul la Bella.

Şi asta mă ducea cu gândul la… la altceva.

Şi asta mă ducea cu gândul la tot *soiul* de prostii, ceea ce făcea gaura din stomac să mă ardă, şi dinţii să se încleşteze, şi ochii să mă înţepe, şi…

Aţi prins ideea.

Aşa că nu m-am mai gândit la durerea de la fund şi am ignorat vocea care mormăia – ba nu, *ţipa* – în craniul meu:

Să nu cumva să laşi garda jos, soldat!

Plicticos, plicticos, plicticos.

Feribotul andocă. Camioanele coborâră. Cineva strigă la altcineva.

Pescăruşii zburau în cerc pe curenţi de aer ascendenţi, plini de fum. La o sută cincizeci de kilometri către sud şi est, o grămadă de irochezi morţi înţepeneau în bătaia soarelui.

Elicopterul porni înapoi peste lac. Undeva, în depărtare, se auzi o rafală scurtă de împuşcături. Probabil că malacii găsiseră totuşi unul sau doi localnici. Elicopterul îşi schimbă direcţia şi

dispăru în fum.

Timpul continuă să treacă.

Fundul continuă să mă doară.

În capul meu, Rick continuă să cadă în gol, zâmbind.

Malice continuă să se scufunde şi să ardă sub apă.

Spuggsy strivit, Tora târâtă şi sfârtecată de animale umane, Moto împuşcat.

Bella urlând şi zbătându-se ca o păpuşă fără oase înăuntrul avio…

— Crezi că o să ne omoare?

Nate se uita la mine. Era ceva… *rugător* în ochii lui. Ceva ce răzbătu prin tot haosul, prin toată furia cauzată de felul în care se folosise de mine, în care mă însoţise ca să-şi găsească droguri, în care mă minţise. Ceva ce-mi şoptea parşiv în ureche:

Dar tu nu te-ai folosit de el?

— Da, am spus, nu tocmai dur. Probabil.

M-am uitat înapoi la monument. Era ceva demn de admirat, bănuiam. Nu se mişca, nu se schimba: doar stătea acolo, sfidând vântul, un falus de granit care viola cer…

— Uau! făcu Nate.

Monumentul se mişcase.

Sus, vârful uriaşei bazilici răsturnate se crăpă, scrâşni a protest, apoi se deschise.

— Asta da, am murmurat.

Semăna cu un boboc care înfloreşte. Petale ocupându-şi locul, pistoane neunse scrâşnind înăuntrul rocii. Neştiind prea bine când anume se schimbase din ceva în altceva, dintr-o dată nu mai aveam înaintea ochilor un falus enorm.

Ci o afurisită antenă de emisie prin satelit.

Şi-atunci Cy se înfiinţă în faţa mea, rânjind.

— E timpul să mergem, zise el pe un ton aspru.

Capitolul 19

Cu fiecare nouă cameră, o nouă avalanşă de amintiri. O nouă distrugătoare, mortală (minunată) explozie de imagini şi mirosuri şi sunete, ieşind la suprafaţă din trecut, ca un lichid turnat într-o matriţă pătrunzând treptat în cele mai adânci striaţii.

Sau ca praful suflat de pe o comoară ascunsă.

Ca albeaţa dizolvându-se de pe ochi.

Sfinţia Sa Abatele John-Paul Rohare Baptiste îşi lăsa lacheii să-l împingă în linişte prin uriaşul dispozitiv secret de sub Insula South Bass, şi simţea cum amintirile i se întorceau tiptil, una câte una. Prindeau viteză cu cât pătrundea mai adânc, cu fiecare nou nivel, cu fiecare nou şir de pereţi de ciment, cu fiecare nouă lustră palidă care pâlpâia şi se aprindea când detecta mişcare.

Până când, într-un final, îşi aminti totul – de parcă s-ar fi întâmplat doar ieri.

Sosise acolo, pe insulă, cu cinci ani în urmă: furios şi scârbit. Era sub nivelul lui, credea. Un om cu experienţa lui – cu trecutul lui – trimis să ţină sub supraveghere o mână de rataţi.

Sergent John P. Miller, stătea scris pe formularul de trimitere în misiune. Ofiţer de legătură NATO.

Ar fi trebuit să scrie „dădaca mă-sii”.

Însă dispozitivul fusese o surpriză plăcută. Ascuns sub monument, sub presupusele cripte ale victimelor din bătălia de la lacul Erie – de fapt pline ochi cu generatoare şi cabluri de alimentare de la panourile solare –, cu liftul scârţâitor sau pe scări abrupte. Mereu se auzea pic-pic-picul condensului.

O, atât de emoţionat. O, atât de impresionant. Aproape reuşea să compenseze dezonoarea care i se făcuse.

Aici şi acum, în prezent, asistenţii îl împingeau pe lângă uşi însemnate cu LAB#1, LAB#2, LAB#3…

Nu-i plăcea să folosească scaunul – lăsa o impresie greşită –, dar fusese un drum istovitor din oraş şi nu mai era la fel de sprinten ca de obicei. Avea patruzeci şi nouă de ani. Arăta de aproximativ şaptezeci.

Asta însemna să duci anafilaxia pe picioare. Dureri

constante.

Asta însemna să duci SIDA pe picioare şi să iei nenumărate pastile administrate de doctori ai Clerului care s-ar fi văzut cu testiculele rupte şi vârâte în gură dacă suflau o vorba cuiva.

Asta însemna să faci trei injecţii cu anticoagulant zilnic şi cu soluţii antihistaminice de trei ori pe săptămână.

Asta însemna Virusul AB care-i rodea celulele sangvine în fiecare secundă, zădărnicit doar de comuniunea cu divinitatea.

Asta însemna să duci o viaţă de restricţii.

Locul acesta fusese buncăr nuclear la un moment dat. Aşa îi spuseseră superiorii. Obiectiv guvernamental de grad doi sau trei, alternativă la încăperile prezidenţiale de sub Washington şi New York. Un loc sigur din care să conduci o ţară iradiată. Un loc comod unde un guvern decimat să bea apă curată şi să ţină discursuri publice liniştitoare.

Întreaga structură fusese transformată la repezeală conform cerinţelor unei echipe ONU. Dormitoarele şi depozitele de arme fuseseră golite şi zile la rând fuseseră aduse aparate stranii. Proiectul Pandora, aşa îl numiseră. O încercare la nivel internaţional de oprire a virusului în primele lui faze de dezvoltare.

Cu voce tare, pe când scaunul cu rotile înainta scârţâind pe rampă în jos spre al treilea nivel subteran, bolborosi:

— Când tot răul iese la lumină, mai este totuşi... un licăr... de speranţă...

Cutia Pandorei.

Asistentul lui şef probabil că îl auzise. Un bărbat efeminat pe nume Marcus, bun doar la împins scaunul şi la pupat în fund, îi aruncă lui John-Paul o privire îngrijorată şi se lăsă pe vine pentru a i se adresa pe un ton neintenţionat condescendent. John-Paul aproba ignoranţa şi ineficienţa. Soldaţii erau în regulă; cardinalii şi unităţile lor slujeau un scop, însă nu te puteai încrede în ei. Erau prea încântaţi de ideile lor. Prea concentraţi.

— Sfinţia Voastră? întrebă tânărul cu blândeţe. Aţi spus ceva?

— Mm? Nu, nu... răspunse el şi închise ochii, lăsându-se absorbit din nou de amintiri, bucurându-se de îngrijorarea de pe faţa tânărului. Totul e bine, Marcus.

Îşi amintea că se întrebase pe atunci de ce trimiseseră

echipa aici. *De ce nu la un laborator universitar din New York? De ce nu în mod oficial?*

Şi atunci începuseră revoltele. Ascultaseră ştirile zi de zi înainte de a începe lucrul, strânşi toţi în sala comună. Revolte şi acţiuni ale poliţiei şi greve sindicale, şi închideri în lanţ de ambasade.

Apoi războiul diplomatic.

Apoi zvonurile despre schimbările în DEFCON [1]. — DEFCON – Defense Readiness Condition, indică starea de alertă a armatei SUA, de la DEFCON 5 pentru condiţii normale până la DEFCON 1, starea de alertă maximă. —

Apoi impasurile şi alarmele false şi discuţiile înflăcărate izvorâte din teama reală de Armaghedon, şi cât ai zice peşte toată lumea trăia într-un film apocaliptic prost, iar sergentul John P. Miller începu să fie de-a dreptul recunoscător pentru că superiorii îl trimiseseră adânc sub pământ.

Chiar şi atunci era plictisit de moarte. Progresele înregistrate de echipa sa erau atât de lente!

Nu – corecţie: progresele înregistrate de echipă erau inexistente. Doar că le lua o veşnicie să înţeleagă cât sunt de neputincioşi.

Lumea de afară se dusese naibii, fără speranţă de întoarcere, iar înăuntru... înăuntru se auzeau clinchet de eprubete şi bâzâit de microscoape şi oameni contrariaţi în halate albe făceau însemnări dezlânate. Mulţi aveau familii. Mulţi păreau bolnavi.

Scaunul cu rotile trecea pe lângă alte şi alte camere; acum făceau circuitul celui de-al cincilea nivel. COMUNICAŢII, RESURSE – scria pe uşi –, ARHIVĂ, STUDIO, TEHNIC...

Locul era enorm. Îşi amintea că gândise şi asta, *cu atâţia ani în urmă. Mult prea mare pentru o echipă de cercetare. Se instalaseră în colţuri mici şi îşi văzuseră de treabă şi, neavând altceva de făcut decât să completeze rapoarte a căror concluzie era „PROGRES ZERO”, începuse să hoinărească, să exploreze, să scormonească zonele întunecate.*

Un centru de comandă abandonat, cu monitoare inerte şi pupitre de comandă deconectate.

O centrală de purificare a apei.

O duzină de depozite însemnate cu NEALTERABIL. Toate goale.

Şi centrul de comunicaţii. Şi cabina de emisie.

Şi studioul prezidenţial de adresare către naţiune. Pereţi acoperiţi cu pluş roşu şi albastru. Drapele elegante. Camere TV acoperite cu huse de plastic şi de cauciuc.

Asta era. Asta îl făcuse să revină aici, acum. Străfulgerarea din trecut – dosarele acelea găsite la Secretariatul General pe care i le arătase Cardinalul Cy chiar în timp ce doctorii îşi frământau mâinile în faţa craniului său înjunghiat – îi amintise de locul acesta, de resursele lui, de camerele de filmare şi de aparatura de emisie şi de măsurile de siguranţă.

Şi în vreme ce convoiul se îndepărta de sediul ONU cucerit – pierduţi, fără viitor, disperaţi – dosarul acela mototolit vechi de atâţia ani fusese ca un mesaj divin. Un semn. În clipa aceea neasemuită ştiuse, clar şi fără preget, unde să îşi mute Clerul pentru a fi în siguranţă.

Era perfect. O insulă cu propria ei pistă de aterizare. Uşor de apărat. Un sediu perfect sigur pentru mai-marii sectei. Spaţiu de cazare suficient pentru soldaţi şi adepţi. Vaste săli sub pământ unde se putea întreprinde orice în taină şi tăcere. Aeroporturi la o aruncătură de băţ în Cleveland, Toledo, Detroit…

Şi studioul. Mai bine nu se putea.

La jumătatea holului principal al celui de-al cincilea nivel subpământean aştepta un preot înveşmântat ciudat. Purta nu sutană, ci salopetă – pătată cu ulei şi cu buzunarele îngreunate de unelte –, dar în semn de respect faţă de afilierea sa spirituală îmbrăcămintea era de un gri deschis cu un cerc stacojiu pe piept, şi acelaşi desen îl avea tatuat în jurul ochiului stâng.

Marcus flutură mâna spre el şi încuviinţă din cap în chip de prezentare.

— Inginerul-şef Maclusky, Sfinţia Voastră.

— Mm. Da? Da?

Omul făcu o plecăciune care exprima în acelaşi timp respect, pioşenie şi groază nemărginită. John-Paul îşi opri un zâmbet afectat.

— Studioul e în perfectă stare de funcţionare, Sfinţia Voastră. Camerele de filmat funcţionează perfect. Surprinzător, sincer să fiu, dar pe de altă parte au construit căcatul ăsta ca să dureze şi presupun că nu putem fi surpr…

Omul se opri. Căscă imediat ochii, dându-şi seama ce spusese.

— Ăă… Iertaţi-mi cuvintele vulgare, Sfinţia Voastră, n-nu e…

— Zi mai departe, copile.

— P-păi, ăă.

— Camerele de filmat.

— Da, da, păi… poate că nu sunt atât de avansate cum ne-am obişnuit, dar…

— Asta nu contează. Putem găsi unele noi mai târziu. Atâta vreme cât putem transmite.

— Da, da. O nouă plecăciune mică, crispată. Antena trebuie puţin reglată – dar nu e o problemă. Va fi funcţională când spuneţi.

— Bine. Foarte bine. O oră.

Omul căscă iar ochii.

În mod evident nu îşi închipuise că expresia „când spuneţi” putea însemna „imediat”.

— O or…! D-dar…

— E o problemă cu asta?

— D-dar… ăă, nu. Nu, Sfinţia Voastră, nu. Bănuiam doar că vreţi să aşteptaţi ziua de duminică. D-de unde va şti lumea că emitem?

John-Paul îl învrednici pe om cu o privire care-i dădea de înţeles că bănuielile lui nu fac nici cât o ceapă degerată, apoi zâmbi subţire, prietenesc.

Îi plăcea să descumpănească oamenii.

— Aha, făcu el. Lumea nu este prima mea grijă, copilul meu. Membrii Celulelor trebuie să ştie că ne-am mutat. Londra, Paris, Moscova, Beijing… Toate aceste mini-biserici care ne trimit benevol Neofiţi Divini la LaGuardia. Ce vor face, mă întreb, când vor ajunge acolo?

Omul îngrozit clătină din cap. Lăcrima.

— Nu, nu. Avem nevoie de un mesaj de asigurare. Doar să… îi anunţăm unde suntem. Încotro să vină. O emisie permanentă. În buclă. Trag nădejde că poţi face asta!

— P-păi, da, aş spune că asta es…

— Bine. O oră, atunci. Sunt încredinţat că pe atunci mă voi simţi mai în puteri.

Scaunul cu rotile plecă mai departe scârţâind, lăsându-l pe

tehnician în urmă. John-Paul fredona în barbă.

La capătul altui coridor, după câteva colţuri drepte, se afla o ultimă uşă. Era însemnată cu AREST. Zâmbetul i se ofili. Ajunsese.

Acolo începuse totul. Era logic, bănuia. Un buncăr nuclear în care încăpeau zeci de personalităţi şi familiile lor, aruncaţi la grămadă pe o perioadă lungă de timp. Era inevitabil, probabil, ca atmosfera să se încingă. Să aibă loc scăpări. Deci era o măsură inteligentă de precauţie să pregăteşti un loc în care scandalagiii să se răcorească. Unde să-i fereşti de pericole.

Un alt asistent deschise uşa cu un aer enervant de natural şi John-Paul simţi fiori reci în tot corpul. Oare ei nu ştiau? Oare ei nu înţelegeau? Acolo.

Acolo începuse.

Cu cinci ani în urmă, acolo se întâmplase.

Cercetările. Pătrunderea virusului. Primele simptome. Descoperirea direcţiei – imunitatea celor cu grupa sangvină O-negativ, antigenele revelându-şi secretele – şi transmisia către ONU pentru a da vestea. Apoi cei mai norocoşi izolându-se, speriaţi de furia celor aflaţi pe moarte. Locul trebuia să fie ermetic. Cum pătrunsese boala? Cine era de vină?

*Preţ de scurt timp, locul devenise… iadu*l pe pământ.

Erau spaţii goale în amintirile sale. Ceva aducând puţin cu nebunia pusese stăpânire pe buncăr pentru o vreme. Dar acolo, în camera aceea, el îl lăsase pe Dumnezeu să-i atingă sângele, şi îşi lăsase amintirile să se autodevoreze, şi lăsase neprihănirea să-i cureţe sufletul păcătos; şi apoi n-a mai fost nimic… absolut nimic… până când a ieşit împleticit din ceaţă şi a păşit pe străzile din New York, îmbrăţişându-şi destinul.

Era o senzaţie ciudată; reîntoarcere.

Îl împinseră în cămăruţa aceea stearpă, păşiră oficial în lături şi-l lăsară să vadă.

Prizonierii.

Zâmbi. Zâmbi cu un licăr infect de voioşie la vederea acelor tâmpiţi, a acelor arhi-diavoli, despuiaţi de haine şi umiliţi, bătuţi şi capturaţi. Se uită ţintă cu un rânjet arogant la organele lor genitale expuse şi la vânătăile care le împodobeau trupurile. Pufni şi zâmbi şi chicoti în barbă. Era plin de sine şi trufaş şi făţarnic, şi cel mai bine era… că nu-i păsa de asta.

— Lăsaţi-ne, le spuse ajutoarelor. Aşteptaţi afară. Să-l

caute cineva pe Cardinalul Cy. Cred că va vrea să asiste.

Preoţii ştiau că nu era bine să se împotrivească, aşa că plecară deodată, un grup de falduri gri şi albe. John-Paul îl strigă pe Marcus când acesta ajunse în prag.

— D-da, Sfinţia Voastră?

— Pregăteşte aparatele, Marcus. Întoarce-te degrabă.

— C... camerele?

— Nu, Marcus. Celelalte *aparate.*

— O... O, d-da. Desigur.

Tânărul înghiţi în sec.

— Unde aţi vrea să... ăă...

*— Aici, Marcus. Chiar aici. Voi... intra în comu*niune... cu D*omnul înainte să emitem. Voi înfăptui miracolul, cred. Oamenii trebuie să vadă că toate sunt aşa cum au fost rânduite.*

— Am înţeles, Sfinţia Voastră.

— Ocupă-te de asta.

— D-da, ăă... întârzie el, mutându-şi stânjenit greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Ce mai este?

— Ăă... comuniunea. Vreţi să aduc un... un neofit?

John-Paul se uită la el un moment sau două, apoi zâmbi larg.

— Nu, răspunse el. Nu, Marcus. Prietenii mei aici de faţă sunt tot ce am nevoie.

Şi le zâmbi prizonierilor, iar Marcus o şterse grăbit pe uşa care se trânti puternic în urma lui.

Şi atunci rămaseră trei.

Sfinţia Sa Abatele John-Paul Rohare Baptiste se întoarse cu faţa la cei doi nenorociţi învineţiţi care-i provocaseră atâtea neplăceri şi spuse:

— Binecuvântaţi sunt copiii.

— Ce-ai spus? m-am răstit.

El zâmbi.

Fundul, ţin să se consemneze, continua să mă doară.

Camera de arest era un cub anost cu o celulă prevăzută cu gratii care ocupa cei trei pereţi fără uşă. În loc să ne arunce, pe mine şi pe Nate, în celulă – o, nu, asta ne-ar fi permis un confort prea mare, cum ar fi să *stăm naibii jos* –, Cy şi malacii lui ne încătuşaseră cu mâinile la spate de gratii, apoi se delectaseră să ne despoaie de haine şi să ne acopere din cap

până în picioare cu o pudră antiseptică urât mirositoare. Drept urmare, stăteam acolo goi puşcă, puţind ca două scrumbii putrede, neputând nici să ne întoarcem, nici să şedem şi nici să stăm pe vine fără să ne dislocăm umerii, iar acum aveam în faţă un spectator neverosimil în persoana unei jigodii bătrâne trântite într-un scaun cu rotile, cu o pălărie uriaşă pe cap.

Pe primul loc în topul personal al momentelor incredibile tocmai ajunsese o scenă nouă.

— Copiii, repetă el cu un licăr în ochii umezi. Binecuvântaţi, binecuvântaţi, binecuvântaţi. Mm. Da.

Tresări şi chicoti.

Am schimbat în tăcere o privire cu Nate. Orice duşmănie nerostită ar fi existat între noi, situaţia asta o ştersese. Am întors privirea la mumia aceea şi mi-am ales cuvintele cu grijă.

— Tu, am rostit, eşti bolnav la cap.

Nate gemu încet. Pentru a cincea oară făcu o încercare de-a ajunge cu piciorul la geanta roşie de pe podea, aceea pe care o ţinuse permanent cu el de la raidul asupra Secretariatului General încoace. Cy o aşezase atent lângă hainele noastre, cu un rânjet vesel, având grijă să fie *puţin* mai departe de locul în care putea Nate să ajungă.

Uitându-mă în lumina aceea la tovarăşul meu dezbrăcat de hainele sale haioase, vedeam înţepăturile de ac, venele secătuite, vânătăile care îi împodobeau tot corpul. Transpira. Intra iar în sevraj.

John-Paul Rohare Baptiste nici nu se uita la el. Şedea chiar în faţa mea şi tresărea ciudat pe un ritm neauzit. Avea ochi, cum se spune, doar pentru mine.

— Au spus că profeţii sunt nebuni, zise el încet, de parcă ar fi vorbit cu sine însuşi. Au spus că apostolii sunt descreieraţi.

Am clătinat din cap şi mi-am ferit privirea, mai mult *dezamăgit* decât altceva. Atâta durere, atâta vărsare de sânge, atâta *luptă*: totul din pricina unui cimpanzeu incontinent într-un scaun cu rotile scârţâitor.

— Ştiau ei ce ştiau, am spus.

Primul şoc era fragilitatea lui. La televizor, în timpul emisiunilor acelora sâcâitoare, părea bătrân, sigur că da. Părea bătrân şi calm şi poate puţin ramolit, ca un bătrânel prietenos care s-a bucurat din plin de o viaţă aventuroasă şi încă puţin pe deasupra. Părea genul de boşorog care adoarme la jumătatea

telenovelei lui preferate, dar care începe să strige şi să facă pe nebunul atunci când se aduce vorba de „Războiul acela”.

Părea, cu alte cuvinte, un bătrân care mai avea încă mult de trăit.

În carne şi oase, în camera aceea rece de arest, sub tuburi cu neon care pâlpâiau *puţin* prea repede ca să observi, era un zombie machiat în grabă dintr-un film studenţesc de categorie B. Piele atât de subţire încât i se vedeau venele, palme atât de zbârcite încât arătau ca două mâini de schelet scufundate în plastic topit. Avea ochii atât de afundaţi în cap încât orbitele semănau cu nişte conuri vulcanice, gata să scuipe la suprafaţă puroi şi urdori.

Frumoasă imagine.

Văzut atât de aproape, în lumina aceea, fără avantajul machiajului, *nu era bătrân*. Era *bolnav.*

Îmi aminteam fotografia pe care o văzusem în clădirea Secretariatului General. Sergentul de Stat Major NATO, şezând cu o expresie de seriozitate tăcută, uitându-se drept la obiectiv. Patruzeci, patruzeci şi cinci de ani, aranjat, sobru.

Omul din faţa mea nu îmbătrânise. Ce se schimbase la el nu avea legătură cu bătrâneţea. Era mai simplu de atât.

Pur şi simplu… se *ofilise.*

Observă că-l studiam.

— Domnul a avut grijă de mine, zise el de parcă mi-ar fi putut citi gândurile. Duse mâna în jos şi scoase un tub lung din plastic dintr-un buzunar lateral al scaunului. Domnul mi-a arătat Calea.

— Domnul s-a căcat în creierul tău, i-am spus.

Al doilea şoc era zâmbetul lui.

Nu era prietenesc. Nu era pur. Nu era expresia fericită a seninătăţii extreme care radia în lumina reflectoarelor din studio în fiecare duminică în timpul transmisiunilor săptămânale. Era incontestabil:

Al naibii de malefic.

— Domnul mi-a dat viaţă peste moarte. A curăţit lumea aruncând asupra ei molimă şi foc, şi i-a şters de pe faţa pământului pe cei care-i purtau semnul, şi eu singur – singurul cu sânge necurat – am fost cruţat de mâna lui. Domnul s-a îndurat de mine, englezule, iar în ceasul meu cel mai de cumpănă – când arhi-Satana [*Trimitere, prin opoziţie, la Marele*

Arhitect al Universului care este Dumnezeu conform ideologiei francmasonice] mi-a bătut la uşă – m-a ajutat să nu cad în ispită.

— Arhi-Satana?

— Arhi-Satana.

— Ăsta aş fi eu?

El zâmbi din nou. Zâmbi şi dincolo de discursul evlavios, dincolo de vorbele lui mirosind a pucioasă, cred că am intuit…

(da, sunt *sigur* de asta)

… prezenţa unui om raţional. Un om raţional care ştia adevărul.

Un om raţional care nu era totuşi atât de dus cu pluta.

Ci doar un mincinos desăvârşit.

— Ce se întâmplă cu copiii? am întrebat brusc epuizat. Mă durea tot corpul. Mă durea capul. Nimic nu era schimbat. Nu mai putea să-mi *pese* de absolut nimic din toate astea. De călătoria mea, de ţelurile pe care le adoptasem pe traseu ca un orfelinat ambulant, de toată nerozia asta incomensurabilă care devenise misiunea mea de doi bani.

Nu cumva să laşi garda jos, soldat!

Antrenament. Serviciul Secret de Informaţii. MI6. Sergenţi de instrucţie urlând din toţi bojocii, distrugând judecata normală, alimentând adâncurile sufletului fiecărui răcan în parte cu rezerve de ură, cu energie animalică, vârându-le în străfundul minţii ferocitatea lupului care pândeşte în întuneric.

— Copiii? zise John-Paul. O! O, da. O, înţeleg…

Nu cumva să laşi garda jos, soldat!

Bla, bla, futu-i blablaul mă-sii.

Nu-i problema ta, spusese Bella şi eu o credeam.

— Asta e, nu-i aşa? râse pe înfundate omul şi scaunul cu rotile scârţâi. Potrivi cu grijă un obturator pe tubul de cauciuc şi îşi trase mâneca în sus. O canulă de plastic era înfiptă adânc în vena de la îndoitura cotului. De asta ai făcut totul. De asta ai venit să pui mâna pe mine.

Părea mulţumit de sine.

M-am încruntat.

— Poftim?

— Un băieţel, aşa-i? Sau o fetiţă? Hmm? Ţi-am… Ţi-am *furat* cumva un odor? Vreo târfuliţă blonduţă, ei? Vreun ţânc murdar care se scobea în nas?

Ai bătut atâta drum, aşa-i, englezule? Ai bătut atâta amar de drum ca să-ţi iei înapoi plodul?

Încet, strâmbând din buze, potrivi tubul pe capătul canulei şi împinse.

— Crezi că tu eşti primul, aşa-i? Primul tătic îmbufnat care vine să-şi recupereze plodul?

Înţelegeam modul în care îi funcţiona creierul. Era logic, bănuiesc. Avea noimă. Era aceeaşi minciună pe care le-o spusesem prădătorilor din Central Park; aceeaşi idee a pierderii dureroase împrumutată de la Bella şi Malice şi de la toţi ceilalţi care se predaseră sau îşi părăsiseră sau îşi *cedaseră* propriii copii.

Era cel mai raţional motiv pentru ca cineva – cineva ca mine – să facă tot ceea ce făcusem.

Să calce peste mormane de cadavre. Să traverseze oceane. Să se ia în coarne cu măreaţa Biserică.

Era atât de greşit, încât era nostim.

— Nu, am spus. Eu nu am copii. N-am avut niciodată.

Sprâncenele bătrânului se uniră. Încetă să mai meşterească la tubul de cauciuc, îl lăsă să-i atârne moale în mâini.

— Atunci... dar... Atunci, de ce? De *ce* ai venit după mine?

Am râs şi recunosc că trebuie să sunat ca un nebun. Şi pentru mine imbecilitatea era prea greu de suportat. Aroganţa. Târâtoarea aia bătrână şi scofâlcită, bucata aia de piele uscată.

Credea că bătusem atâta drum pentru el. Credea că treaba asta dintre mine şi el era ceva *personal.*

— Nu după tine am venit, am spus printre râsetele care deveneau mai apăsate şi mai grele cu fiecare respiraţie, până când ochii mi se înceţoşară de lacrimi şi abia mai puteam să văd. Scârbă bătrână şi neghioabă, nu după tine am venit.

Am spus:

Ascultă.

Numele ei era Jasmine Tomas.

Era... era mai frumoasă ca o lună nouă care se reflectă într-o mare perfect calmă. Era atât de frumoasă, încât scoteam tot timpul pe gură dulcegării de astea de film vechi şi nu mă simţeam câtuşi de puţin ruşinat. Avea pielea şi părul de culoarea cafelei – prima ca aceea cu frişcă, al doilea ca aceea fără – şi rotunjimi perfecte. Când râdea, râdea prea tare şi

oamenii întorceau privirea, dar întotdeauna zâmbeau, pentru că râsul ei era într-un fel... contagios. Se molipseau toţi imediat.

Aveam păreri diferite în aproape orice privinţă, dar asta într-un fel straniu. Ca şi când am fi gândit la fel, dar ne plăcea să nu fim de acord asupra detaliilor. Ha. Culoarea hârtiei de ambalaj. Muzica nouă. Preţiozitatea artei. Nu puteam începe o discuţie fără să ne contrăm. Era minunat.

Ne iubeam atât de tare, încât asta mă speria de moarte.

Atunci un asistent intră cu paşi târşâiţi în cameră, fără niciun zgomot. Nu spuse nimic. Împingea înaintea lui o măsuţă medicală pe care se afla un aparat mic de oţel cu panou frontal de sticlă şi multe tuburi care atârnau sub el. L-am ignorat. Am continuat să vorbesc.

Cu o săptămână înainte ca Jasmine Tomas să se mute cu mine, mi-a spus să arunc toate fotografiile pe care i le făcusem. Şase ani de fotografii. A spus... a spus că după ce vom locui împreună toate pozele trebuie să fie cu amândoi sau cu niciunul.

Spunea des genul ăsta de lucruri.

Pe Jasmine Tomas o puteai confunda uşor cu o fiinţă romantică. Te puteai lăsa uşor păcălit de ce spunea, de gesturile pe care le făcea. Şi, tocmai când credeai că ai dibuit-o, se întorcea cu o sută optzeci de grade, sau spunea o glumă scârboasă, sau se întorcea de la serviciu şi povestea despre scalpele şi infecţii. Odată i-am pregătit o tocană. Adică, futu-i mama ei de treabă... slujba mea era să călătoresc peste mări şi ţări şi să ucid în stânga şi-n dreapta. Nu să gătesc. Totuşi, a ieşit destul de bună, să ştii. Brânză, praz, tot ce vrei.

Aşa că am luat capacul de pe oală când a venit – purta rochia violet cu albastru şi cerceii pe care i-i făcusem cadou de ziua ei – şi o, Doamne, cât o doream, şi totul era de-a dreptul perfect*, şi primul lucru pe care l-a spus a fost:*

Arată exact ca un picior cangrenat pe dinăuntru.

Şi apoi a râs prea tare, ca o apucată, şi am râs şi eu. Nu m-am putut abţine.

Asistentul luă capătul tubului pe care John-Paul şi-l potrivise la braţ. Îl introduse expert într-o duză din lateralul aparatului de oţel şi se întoarse către mine. Îmi evită privirea.

Mă durea fundul. Vorbeam fără oprire.

Scoase un ac dintr-un ambalaj de plastic şi se apropie de mine.

Când am întâlnit-o prima oară pe Jasmine Tomas, ţin să amintesc, ţinea lecţii despre pericolele biologice unui grup de labagii cu exces de testosteron. Făcea parte din antrenament. Făcea parte dintr-o echipă guvernamentală de cercetare, nu ştiu bine care – oricum, avea după nume mai multe litere decât un episod din Păpuşile Muppets – şi fusese trimisă cu însărcinare specială la MOD pentru a sta în faţa unei săli întregi de cretini care majoritatea timpului se holbau la sânii ei în loc să studieze prezentările pe care le adusese. Aşadar... câţiva dintre cretinii aceia l-au provocat pe alt cretin să pună o întrebare stânjenitoare despre pericolul contractării de boli venerice în timpul misiunilor în teren, iar ea a fost pe fază. I-a spus că-i va examina zonele afectate după curs, atâta vreme cât promite că n-o va mânji cu puroi, apoi a continuat să vorbească ignorând râsetele.

Eu eram cretinul în cauză. M-am dus să-mi cer scuze după curs. A reacţionat bine.

O săptămână mai târziu am luat cina împreună, apoi am băut cafea, apoi am avut parte de cea mai bună partidă de sex din viaţa mea.

Trei ani mai târziu eu continuam să omor oameni în numele „Guvernului Majestăţii Sale Divine", doar că acum aşteptam cu nerăbdare weekendul, ca orice om normal plictisit de serviciul lui.

Jasmine Tomas era *weekendul meu.*

Canula era în braţul meu, undeva. Conectată la tubul care era conectat la aparat. Nu puteam să văd în spate.

Fundul continua să mă doară.

Asistentul apăsă un comutator cu un zâmbet cucernic adresat stăpânului său, apoi se întoarse cu spatele la mine, butonând aparatul.

Iar tubul – o, în morţii mă-sii, în sfârşit înţelegeam – tubul care ducea de la mine la aparat şi apoi la John-Paul se umplu cu sânge ca un termometru lung; mercur roşu urcând cu viteză.

Îmi simţeam braţul cald şi rece în acelaşi timp. O senzaţie de furnicătură. Înţepături mici care se întindeau în tot corpul. Şi o, Doamne, futu-i Paştele mă-sii, am priceput, am priceput, nenorocit scofâlcit ce eşti, şi mi s-a făcut rău şi m-am simţit slăbit şi gata să leşin, dar am continuat să vorbesc, pentru că doar atât puteam să fac.

Am spus:

Ascultă.

N-am fost niciodată croit, înţelegi, pentru a fi romantic. Nu ştiam bine cum se procedează, presupun. Dar nici ea nu era, aşa că ne potriveam ca două picături de apă. Ne certam şi ne împungeam şi ne linguşeam şi mergeam mai departe aşa aiurea cum poate părea. Niciodată fericiţi mult timp, dar nici trişti vreodată mult timp. Ducă-se dracului „ca-n poveşti”. Ducă-se dracului „perfecţiunea întruchipată”. Ne iubeam în felul nostru şi asta ne ajungea.

Aşa că ea s-a hotărât să se mute cu mine. I-am făcut propunerea, ea a acceptat-o. Ideea e că era lucra toată ziua, iar eu eram... plecat din ţară. Călătorii de afaceri. Abonat la zborurile cu avionul, bla-bla. Aşa că ne-am făcut socoteală că vom fi mai mult împreună dacă împărţim acelaşi domiciliu. Dacă suntem sub acelaşi acoperiş. Nu mai era nevoie să ne programăm întâlnirile de fiecare dată.

Apoi au început îmbolnăvirile. Ţi-aduci aminte? Chiar la începutul începutului, când era doar... ceva nou. Nimic îngrijorător. Am fost trimis în Orient să... Ei bine, nu contează unde şi de ce. M-am întors şi Jasmine Tomas trebuia să se mute la mine săptămâna aceea, şi n-am primit decât un SMS afurisit în care îmi spunea că trebuie să amânăm.

Fusese trimisă în altă parte. Nu putea spune unde. Nu putea spune de ce.

Aşa că am aşteptat.

Şi lumea s-a prăbuşit în jurul meu.

John-Paul mă privea intens.

În timp ce sângele ieşea din mine şi intra în el ca într-un ţânţar lacom, aducându-i culoare şi căldură în obrajii smochiniţi, nu făcea decât să mă privească intens şi să asculte. Din când în când gemea ca un bărbat în focul pasiunii şi mă îngreţoşa să mă gândesc la el îndesat până la rădăcină în cineva, grohăind ca un porc.

Mă îngreţoşa în multe feluri.

Lumea pâlpâia în jurul meu. Nimic nu avea nuanţa potrivită. Din fiecare colţ se scurgeau valuri de cenuşiu şi mă ustura pe interiorul braţelor. Ochii mi se mişcau nesiguri în orbite. Fundul mă durea.

Mi-am mişcat degetele la spate, convins acum că

asistentul era prea ocupat cu aparatul pentru a se întoarce spre mine. Am lucrat cu toată viteza şi concentrarea de care eram în stare, în vreme ce lipsa de sânge mă prăbuşea către uitare.

Am continuat să vorbesc. Am continuat îndârjit să vorbesc.

Asta era tot ce puteam face ca să mă ţin la suprafaţă. Ca să rămân treaz. Ca să rămân în viaţă.

Am spus:

Am făcut nişte săpături. Am tras nişte sfori la SIS; am aflat cu ce scop fusese trimisă. Chiar şi unde fusese trimisă.

Mandat ONU. Asta-i tot ce am aflat. Trimisă spre o destinaţie secretă ca parte dintr-o echipă internaţională de cercetare. Cu misiunea de-a găsi leac pentru Virusul AB.

„Proiectul Pandora”, aşa era denumit.

John-Paul ridică privirea.

Şi gemu încet.

Degetele mele se mişcau la spate.

Fundul nu mă mai durea.

Sângele îmi curgea pe mâini.

Am spus:

Ascultă.

Toţi au murit.

Jasmine Tomas, care iubea ca în filmele vechi... N-am mai primit nicio veste de la ea. Asta vreme de cinci ani.

Oamenii mureau şi zăceau pe străzi, ambulanţele goneau de colo-colo, lumea şi-a scos maţele pe cur şi-a rămas acolo ca Elvis aşezat pe tron, murind puţin câte puţin.

M-am întors la Vauxhall Cross. I-am studiat dosarul. Grupa sangvină AB+.

Ca şi moartă.

John-Paul nu mai asculta. Sau cel puţin nu lăsa să se vadă asta.

Flutura din pleoape şi buzele i se răsuciră într-un zâmbet, şi am văzut cum îşi recăpăta puterile, cum sângele meu îl readucea la viaţă, transformându-l iar în omul din fotografie, omul de la televizor, sfântul calm şi iubitor.

Intra în comuniune cu Dumnezeu prin intermediul sângelui meu.

Grupa O, Rh negativ. Bun de transfuzat oricui, mai mult sau mai puţin. Nu tocmai bun pentru el, nu tocmai recomandat.

Risc de şoc anafilactic dacă transfuzia se realiza prea repede, şi totuşi, şi totuşi…

Degetele mele se răsuceau.

Corpul meu secătuia. Mintea începea să mi se înceţoşeze.

Ceva scoase un clic uşor în spatele meu.

Am spus:

Vreme de cinci ani nu am existat.

Eram doar… în viaţă.

Şi atunci, într-o zi, aparatele din camera de comunicaţii SIS au prins viaţă, şi parola corectă a fost introdusă, şi monitoarele s-au aprins, şi într-un flux de schimb de informaţii un singur cuvânt se repeta:

„PANDORA.”

Şi o voce a spus:

„Eşti… Eşti acolo?”

Şansele erau aproape nule. Poate era o coincidenţă. Poate era o întâmplare.

Trebuia să fie moartă. Ştiam asta.

Dar…

Dar ascultă la mine, lipitoare *nenorocită. Ascultă la mine, pentru că tu eşti încă în viaţă deşi ar trebui să fii mort, aşa că nimic în lumea asta mare – mă auzi? – nimic, nimeni, nicio reptilă bătrână sau vreo adunătură de nerozi psihotici nu mă va împiedica să aflu.*

Aşa că iată-mă aici.

Şi John-Paul Rohare Baptiste zâmbi de parcă l-ar fi ajuns sensul cuvintelor mele, şi ochii nu îi mai erau afundaţi în orbite, şi buzele îi erau roşii, şi spuse:

— Mm, da. Da. Iată-te. Şi… hah… Şi poate că totuşi nu eşti arhi-Satana. Poate că n-ai venit să pui mâna pe mine, eh? Poate că ţi-am stat doar în cale? Asta e, cred. Dar nu contează, pricepi? Nu. Nu, nu contează. Pentru că uite, eşti aici, şi aici vei muri.

Şi eu am zâmbit înfruntându-mi slăbiciunea. Înfruntându-mi ameţeala. Înfruntându-mi vâjâitul din urechi.

— Nu va fi la fel de perfect ca un copil, îşi spuse el sieşi cu ochii închişi, vrăjit. Copiii înseamnă perfecţiune. Comuniunea este… perfecţiunea întruchipată. Da. Mm.

Deschise ochii.

Se uită ţintă la mine.

— Dar îmi vei ajunge. Pentru astăzi. E şi logic. După câte probleme mi-ai făcut, domnule. E logic să faci o donare.

Am zâmbit şi am lăsat cătuşele să pice la picioarele mele, şi acul pe care îl avusesem înfipt în fund căzu cristalin din încuietoare – încuietoarea pe care mă ajutase să o deschid – pe podea.

Şi John-Paul Rohare Baptiste deschidea gura să se împotrivească, să strige după ajutor, să ţipe ca un copilaş îngrozit, însă asta nu l-ar fi ajutat cu nimic, pentru că pumnul meu deja luase contact cu faţa lui şi dinţii îi erau sfărâmaţi, şi eu mă mişcam deja în faţă şi-l loveam cu capul pe asistent, spărgându-i nasul, şi acesta se prăbuşea imediat fără un scâncet, iar eu mă întorceam înapoi spre nemernicul acela bătrân cu pumnul gol şi plin de sânge, şi de data aceasta nu mă opream până când era întins la podea, tăcut, zăcând în propriu-i sânge.

Ba nu, corecţie:

Zăcând în sângele *meu*.

Şi atunci mi-am smuls tuburile din braţ şi mi-am vomitat tot stomacul.

Capitolul 20

Când Cy dădu buzna înăuntru cincisprezece minute mai târziu, lucrurile stăteau puţin altfel.

Pentru început, eu nu mai eram despuiat.

— M-aţi chemat, Sfin…? începu el.

Şi se opri.

Am încercat să-mi imaginez cum vedea el lucrurile în acel moment de gheaţă când am încremenit toţi şi ne-am săgetat cu privirea. Dar nu-l cunoşteam şi puteam doar bănui ce *făcea* creierul lui în astfel de momente.

Oare se fixase asupra sângelui? Categoric, era destul în jur: bălţi mari vâscoase, deja coagulate, acolo unde mâinile nesigure ale lui Nate încercaseră să împungă artera asistentului inconştient cu tubul de transfuzie. Până la urmă, a treia încercare fusese cu noroc.

Sau poate că ochii lui Cy, ascunşi în spatele acelor ochelari prosteşti, se duseseră direct la Stăpânul său? Marele Abate John-Paul, răşchirat pe podea cu dinţii sparţi, scâncind în vreme ce-şi revenea încet în simţiri.

După ce-l eliberasem pe Nate, în timp ce se împleticea în picioare şi se tânguia şi tuşea, bătrânul narcoman îmi spusese că-mi trebuie sânge – repede. Am zis că vreau să-l iau de la Abate – să iau înapoi ce-mi furase. Aşa mi se părea corect.

Dar nu, nu şi nu. Cu ochii nefocalizaţi, Nate clătinase din cap, trepidând de sevraj, spunându-mă că nu. Bătrânul avea altă grupă de sânge.

— Ţ-aminteşti… ţ-aminteşti emisiunea teve? îngăimă el. Ţ-aminteşti de aglutinare? Cheaguri. Grupa greşită. O singură cale.

Aşa că schimbase tuburile şi-mi dăduse sânge în schimb de la asistentul cel tânăr. Mi-ar fi părut rău, dar nu aveam energie pentru asta. Şi mă durea în cot.

Aşa că John-Paul încă zăcea unde-l lăsasem, se mişca încet, se foia în sânge. Oare asta văzuse Cy când păşise înăuntru?

Sau pe mine? Poate că asta era. Fascinaţie imediată. *Nenorocitul* ăla de englez care făcuse praf aeroportul, care îi

lichidase oamenii, care îl păcălise în New York, care aproape îl executase după Piua, care condusese armata ce-i alungase gaşca din bază, care îl distrăsese în timp ce o piele roşie veritabilă se furişa în spatele lui şi îl înjunghia în ţeastă, şi care îl snopise în bătaie pe bătrânul scofâlcit pe care el îl venera.

Presupun că nu-l puteam învinovăţi fiindcă era puţintel cu capsa pusă.

Oare la asta se concentrase atunci când intrase valvârtej? Asupra mea, stând în mijlocul camerei, arătând şi simţindu-mă ca şi când aş fi murit, dorindu-mi doar să trag genunchii la piept şi să dorm un an întreg, să-mi las corpul să se adapteze.

Nu.

Cum era de aşteptat, zevzecul scoase arma la mine din clipa în care apăru – mai repede decât am putut să văd eu, dar nu era prea convins. Nu avea să tragă.

Nu. Când păşi în cameră, Cy se uita de fapt la asta:

Geanta lui Nate.

— A! făcu el. Hm.

— U-ucide… ucide-i… mormăi Abatele de pe podea, îndoit de mijloc. Uite ce… au făcut…

— Da, Sfinţia Voastră, spuse Cy pe o voce plată, fără a se uita măcar în jos. Ieşiţi acum, domnule. Mă ocup eu de asta.

Şi astfel Abatele John-Paul Rohare Baptiste, conducătorul spiritual al Bisericii Apostolice a Zorilor Redescoperiţi, întoarse spatele arhi-Satanei şi plecă târându-se în mâini şi genunchi, lăsând în urma lui o dâră de sânge. Uşa se închise după el.

Şi atunci am rămas doar eu, Nate şi Cy. Şi o armă.

Şi Bella spunând:

Nu-i problema ta.

— Ei bine, zise Cardinalul.

Nate era distrus. Transpira cu găleata. Efortul de-a sta agăţat acolo de zăbrelele celulei, apoi de-a gândi limpede atât cât să îmi facă transfuzie de la asistentul pirpiriu trebuie să-l fi secătuit de puteri. Abia se ţinea în picioare, iar pe faţă avea un machiaj de muci şi lacrimi şi vomă. Mă întrebam cât trecuse de la ultima lui doză. Cu siguranţă dinainte de bătălia de la pod. Mă întrebam totuşi ce soi de drog de doi bani îşi injectase.

— Cioroiu’ pare sfârşit, zise Cy rânjind.

Nate se clătină pe picioare.

— Te… tre’ numa’… numa’…

Clipi, încercând să se concentreze.

— Medicamentu' meu.

Se întâmplară multe deodată.

Nate se aruncă spre geanta roşie cu braţele întinse, hârâind din străfundul fiinţei lui. Cy se mişcă mai repede, schimbând direcţia armei pentru a-l face să se oprească. Nate avu prezenţa de spirit să rămână pe loc.

Iar eu am profitat de ocazie.

M-am năpustit.

Cu pumnii ridicaţi. *Imposibil* să se întoarcă şi să tra…

(*futu-i, da' rapid e*)

Ţeava pistolului îmi era lipită de frunte. Cy zâmbea.

— Acum, zise el. Dă-te numai în spate. Dă-te în spate.

Nu m-am clintit.

— Englezoiule. Englezoiule, tu m-auzi?

Mi-am mişcat falca în gol.

— Te aud.

— Dă-te în spate. Sau cioroiu' o mierleşte.

— Nu eu?

— Naa. Nu tu. Tu nu de glonţ o să pieri. Numa' dacă nu-mi dai de ales.

Nu m-am mişcat. Nu-mi păsa.

N-are decât să-i facă felul lui Nate.

(Dar…)

Fără „dar".

(Dar mi-a salvat via…)

Fără scuze. Cunoşti regulile.

Nu rămâne dator cuiva cu nimic*.*

Nu cumva să laşi garda jos, soldat!

(Nu, să trăiţi etc. etc.)

N-are decât să tragă.

N-are decât să încerce.

Cum mişcă arma, al meu e.

Cy spuse:

— Să nu spui. Că nu te-am avertizat.

Şi-apoi Nate era la podea, şi detunătura armei plutea în aer, la fel şi mirosul de praf de puşcă şi şocul momentului, şi pistolul era înapoi la fruntea mea – cald, pârlindu-mi pielea – înainte să mă înclin măcar în faţă.

Prea rapid ca să-l văd.

Tipul ăsta, am conchis, *nu e om.*

Nate strigă. Piciorul lui era un dezastru. Oase ieşeau în unghiuri frânte dintr-un tenis roşu sfârtecat, sângele ţâşnea şi-n aer se ridica miros de pânză arsă.

— În spate, repetă Cy, tot cu rânjetul pe buze. În spate. Sau urmează. Faţa lui.

M-am dat în spate. Strigătele lui Nate se transformară în gemete, apoi se pierdură în scâncete. Cy ţinu arma îndreptată spre mine şi păşi în lateral pe după balta tot mai mare de pe jos. Se lăsă pe vine lângă geanta aceea grea. Ţeava pistolului nu se clinti un milimetru. Mânerul pumnalului îi ieşea din cap ca un mădular de cauciuc şi eu mi-am muşcat limba ca să nu spun vreo glumă proastă.

— N-am avut timp, zise el, surâzând ca o pisică Cheshire, să-mi iau porţia cu mine. La Secretariat. La naiba, englezoiule… De-ai fi văzut câte erau. Aduse din toate părţile. Colecţionarii le colectează. Prădătorii le dau la schimb. Aveam chiar şi o echipă de cercetători. Le fabr*icau. Ti*puri noi. Le amestecau ca nişte arti*şti, în* muma lor.

— Droguri? am spus. Cuvântul părea… naiv*.*

— Cea mai bună monedă. Se linse pe buze şi scotoci în geantă, fără a se uita măcar. Cu excepţia lui Dumnezeu. He-he. Cu excepţia copiilor.

Scoase o seringă sigilată. Smulse cu dinţii capacul de plastic al acului şi-l scuipă.

Pistolul rămase nemişcat.

— Le-am folosit cum trebuie. Le-am distribuit. O parte Klanurilor, o parte peste ocean. Ca să ştie cine-i şeful. Pricepi? Răsplată pentru băieţii buni. Dulciuri pentru masele de ignoranţi. He-he. Mană cerească. Ţinut întotdeauna ce era mai bun pentru noi.

Începea să mă enerveze sintaxa lui idioată.

— Asta până când masele de ignoranţi s-au revoltat şi v-au făcut curul arşice, vrei să spui?

— Mnu, zise el clătinând din cap. Până să ni le fure cioroiu' ăsta.

Îl lovi pe Nate în piciorul distrus, stârnind o nouă rundă de strigăte agonice.

Apoi duse seringa la gât, continuând să se uite drept la mine, înfipse acul şi apăsă pistonul. Se încordă din tot corpul şi

muşchii îi ieşiră în relief.

— Ce este? am întrebat cu o fascinaţie morbidă în timp ce urmăream cum lichidul dispărea în el.

El îşi dezveli dinţii.

Şuieră ca un boiler sub presiune.

Apoi gemu.

După aceea smulse acul cu un chicot feciorelnic şi azvârli seringa în lături, lăsând-o să se spargă pe podea.

— Cine dracu ştie? zise pe o voce dintr-o dată calmă, mişcându-se cu o fluiditate stranie. Se îndreptă de spate şi îşi scoase ochelarii, ignorând firicelul de sânge de la gât. Am renunţat să citesc etichete cu ani în urmă.

Avea ochii aproape roşii. Atât de injectaţi încât erau bulbucaţi, cu capilarele umflate, cu pupilele dilatate înghiţind irişii negri aflaţi în mijlocul acelui stacojiu nebunesc, înflăcărat.

Îmi trebui un moment sau două ca să-mi găsesc vocea.

— Mă bucur să văd că nu au efecte secundare, amice.

El chicoti şi făcu cu ochiul. Părea dureros.

— Şi acum… zise el, mişcându-se încet. Îţi aminteşti de Secretariatul General? Îţi aminteşti înainte să vină indianul ăla borât?

— Ce-i cu asta?

El rânji. Şi atunci, cu grijă, permiţându-mi să văd ce face pas cu pas, vârî pistolul într-un toc de sub robă şi îşi pocni degetele.

— Să… reluăm. Hm. Să reluăm de unde ne-am întrerupt?

Primul atac a fost aproape prea rapid pentru a-l vedea. Poate că eram încă ameţit.

Poate că eram doar lent.

Nu avea importanţă, la drept vorbind. Ştiam că va fanda înainte să facă vreo mişcare şi eram pregătit atunci când el se aplecă spre stânga-dreapta-stânga – confuz şi de efect – după care lovi cu piciorul spre tibiile mele.

Făcea pe viteazul, dar juca murdar. Încerca să-mi rupă gleznele, arogantul mă-sii; asta sau să mă împingă în spate, să mă ţină în defensivă, să mă prindă lângă zid.

Cea mai bună formă de apărare este…

Am păşit în faţă, pătrunzând pe sub garda lui. Am profitat de forţa avântului aplicând un croşeu dreapta şi m-am lăsat într-un genunchi – lăsându-i pumnii să lovească inutil deasupra

capului meu. Am deschis palma stângă şi am împins-o înainte cu un rictus uşor.

Nu se poate descrie ce se întâmplă când loveşti pe cineva cât poţi de tare în boaşe. E ceva… e ceva între un scrâşnet şi un plescăit. E ca tare-şi-moale laolaltă şi-ţi vine greu s-o faci fără să te crispezi din compasiune.

Ce am făcut eu însă a fost să înşfac.

Adevăr: e posibil să omori un bărbat în felul ăsta.

Trebuie să fi stat aşa o secundă sau două. Senzaţia aceea de calm după un potop de pumni şi picioare prea iuţi pentru a le riposta într-un fel inteligent. Pur şi simplu *reacţionezi.* Pur şi simplu *te laşi dus de val.*

Am aşteptat să se facă ghem.

Şi am aşteptat.

Şi am ridicat privirea.

El clipi din ochi, apoi râse.

După care pumnul lui lovi cu încetinitorul şi obrazul meu se transformă în lumină albă, şi m-am trezit pe spate, şi lumea revenea bucată cu bucată.

El păşi în spate şi îşi scutură braţele, ca un atlet care se încălzeşte. De parcă n-ar fi avut o pată mare de sânge pe robă în jurul vintrelor.

— Runda a doua, chicoti el cu toţi muşchii în trepidaţii. Când eşti pregătit, englezoiule.

Futu-i.

M-am ridicat cu băgare de seamă, exagerându-mi ameţeala. Jucând-o ca un actor. M-am clătinat pe picioare, făcându-i semn să se apropie cu bravada nesigură unui amator. Încercam să dau dovadă de *isteţime…* Era mai iute şi mai puternic şi mai rău, dar dacă era la fel de tăntălău pe cum arăta *poate* reuşeam…

Acum.

Se năpusti asupra mea din nou. Aşteptându-se să fie uşor; un cot azvârlit spre obrazul meu din întoarcere, un picior trasând jos arcul de cerc. Am apucat cotul în ambele mâini şi am răsucit, lăsând ca propria greutate să-l dezechilibreze, aplecându-mă o dată cu el aşa încât svingul se consumă fără efect. I-am *cărat* de-a dreptul pumni, l-am izbit cu încheieturile degetelor în obraji şi buze, ştiind că asta nu ajuta la nimic dar savurând totuşi fiecare lovitură. Când ateriză la pământ, m-am

aşezat cu braţele pe pieptul lui, făcându-i plămânii să se golească de aer şi simţindu-i coastele cum pârâie, apoi trântindu-i ambii pumni în stomac.

Tare.

Încercam să-i provoc tâmpitului o hemoragie internă. Să-l privez de oxigen. Aplicam loviturile temeinic, conştiincios. Nu o încăierare, ci o amputare, nu o bătaie, ci o nenorocită de *disecţie*. Tuşi sânge şi încercă să se ridice, trăgând avid aer, dar eu i-am spart nasul cu zâmbetul pe buze şi am continuat să-l lovesc, călare pe el; l-am frăgezit până ce-mi simţeam degetele rupte şi braţele mă dureau de la încheietură la umăr.

Utilizare inteligentă a forţei.

Da.

Da, *jigodie* împuţită.

Violenţă controlată.

Trosc!

Trosc!

Pentru Rick. Pentru Malice şi ceilalţi. Pentru Bella, *căcat* cu ochi.

Da.

Pentru Jasmine.

L-am făcut bucăţi, puţin câte puţin, şi niciun neurochirurg n-a fost *vreodată* la fel de precis ca mine în acele glorioase momente de vio…

Plac!

Pumnii mei se opriră.

Cy zâmbi, arătându-şi dinţii mânjiţi cu salivă însângerată, mă apucă de mâini în plin avânt de parcă ar fi prins două mingi de tenis, apoi se ridică în şezut dintr-o singură mişcare continuă şi-mi arse una peste puntea nasului. Ceva plesni.

Adevăr: E posibil să omori oameni şi în felul *ăsta*.

Am căzut pe spate. Un pumn aplicat în ochi mă ajută la asta. Ceva cald ţâşni în toate părţile de pe buzele şi bărbia mea.

Şi am zăcut acolo gâfâind în timp ce el se trase de sub mine şi se săltă în picioare fără a părea că-l doare ceva, scuipând sângele din gură şi curăţându-şi nările pe rând, suflând din ele un amestec de muci şi sânge. Roti capul ca şi când ar fi dormit într-o poziţie incomodă; sări pe loc o dată sau de două ori, apoi îmi adresă un zâmbet larg, luminos.

— Să-i dăm drumu’, spuse.

Futu-i.

Îmi luă mult timp să mă culeg de pe jos. Fiecare centimetru un munte. Fiecare mişcare o consolare a înfrângerii.

Nu puteam să câştig. *Arătarea* aceea nici măcar nu mai era fiinţă umană. Cu venele pline de drogurile iadului, nimic n-ar fi avut efect. Luptă inteligentă. Precizie şi agilitate. Ducă-se. Ducă-se dracului toate.

Văzusem oameni care luaseră PEP. Văzusem oameni luând-o rău pe arătură după ce luaseră nenorocirea aia de Yaba, metamfetamină cu cafeină. Douăzeci de gloanţe, organe importante distruse. Nu conta. Îi ia corpului mai mult să-şi dea seama că e mort decât îţi ia să-l ucizi pe cel care te ucide.

Cy era şi mai şi.

Cy încasa lovitura şi apoi zâmbea mieros. Nu se pripea. Nu căuta să-mi facă felul înainte să înceapă să simtă durerea. El pur şi simplu…

Savura clipa.

Deci ce s-a întâmplat a fost că m-a părăsit mintea.

Pregătirea de luptă fremăta undeva în adânc, se întindea ca un calmar uriaş ce se desprinde din întuneric. O reprimasem prea mult timp. O lăsasem să se dezvolte în beznă.

Puse stăpânire pe mine şi izgoni toate lucrurile nesemnificative, toate acele inutile extremităţi cognitive. Mă acutiza chiar în timp ce mă abrutiza.

Instructorii de la SIS ar fi fost mândri.

Bravo, soldăţel. Bravo, ucigaş mic. Bravo, roboţel.

Lupul ieşi din umbră, şi ochii lui luminau în semiîntuneric, şi eu am încetat să mai gândesc. M-am lăsat cotropit de instincte.

Nu cumva să laşi garda jos, soldat!

Nu, să trăiţi etc. etc.

Şi de data asta când se năpusti asupra mea eu deja îl loveam, iar când încercă să riposteze eu îi înfigeam genunchiul în pântece, iar când mârâi şi se roti şi lovi cu piciorul eu l-am *lăsat*, şi am savurat durerea de la şold deoarece asta însemna că eram *aproape*, şi *înfometat*, şi l-am pocnit atât de tare în ureche, încât mi-a plesnit pielea la încheietura degetelor.

M-am aruncat peste el la pământ.

I-am trântit o gheată în bărbie.

I-am scos ochiul cu degetul.

L-am apucat de maxilar când a deschis gura şi am tras în jos atât de tare, încât ceva a pornit şi s-a rupt.

L-am înşfăcat de gât şi am strâns pumnul până i-a plesnit pielea şi fuioarele muşchilor de dedesubt mi se mişcau în palmă.

Pumni lovindu-mă grămadă peste faţă.

De parcă-mi păsa.

Şi mi-am încleştat degetele pe jugulara lui – însângerată şi alunecoasă şi scrâşnitoare – şi am *strâns.*

Ochiul îi ieşi din orbită şi sângeră. El gâlgâi.

Şi atunci m-am trezit cu pistolul în faţă.

Lupul bătu în retragere.

Buzele lui Cy se contorsionară într-un fel de zâmbet.

Am suspinat.

— Ai spus fără gloanţe. Nu pentru mine.

— M… are-n… *cot… m-ai*… con… strâns…

Degetul i se încordă pe trăgaci.

Şi atunci, cu colţul ochiului, am văzut o mână neagră întinzându-se de nicăieri, apucând mânerul ca un falus care ieşea din ţeasta lui Cy şi *trăgându-l*.

Scoase un sunet ca un dop de şampanie.

Muri zbătându-se şi din craniu i se scurse ceva păstos, iar Nate – tremurând pe podea cu cuţitul în mână, cu piciorul încă împroşcând sânge – rânji cu tot şiragul lui de dinţi albi şi spuse:

— Mi… Mi-eşti dator vândut.

Era ciudat.

Să fi bătut atâta drum pentru un *poate*…

Să fi luptat şi ucis şi spintecat… la naiba, cale de jumătate din lumea asta nenorocită, încurajat de o transmisie radio precară şi de ideea improbabilă că cineva care ar *trebui* să fie mort nu e*st*e mort.

Să fi făcut pe dracu-n patru, să fi *crăpat* toţi boii care-mi stăteau în cale, deoarece:

Dacă John-Paul a reuşit, poate a reuşit şi Jasmine…

Ajunsesem departe. Urmărind la fiecare pas vocea din capul meu, ascultându-i ordinele. Îmi spusese să nu las garda jos şi eu n-o lăsasem. Îmi spusese să aflu tot şi eu aflasem. Îmi spusese să nu las nimic necercetat şi eu cercetasem. Cu toate că mă adusese într-o stare de rahat, făcusem naibii ce mi se spusese.

Aşa-i?

Mă durea capul şi lumea se învârtea în jurul meu. Am chicotit.

Vocea, vocea. Asta era. La urmă, când a venit timpul să aflu nişte lucruri, să închei conturile, vocea mi-a spus să nu-mi pierd concentrarea, să duc treaba la capăt. Mi-a spus:

Nu-i problema ta.

Mă întrebam dacă făcusem ceea ce trebuia când luasem seringa din geanta lui Nate. Făcea ca lumea să fie... diferită.

Am chicotit din nou.

Stăteam în faţa unei camere de la al cincilea nivel subpământean al buncărului ONU de pe Insula South Bass şi tremuram, încercând să mă concentrez. Undeva, lucrurile erau în plină desfăşurare. Oameni care alergau, voci ridicate, zgomot de paşi şi arme. În clipa de faţă, nimeni nu-mi acorda multă atenţie, ceea ce era o reconfortantă schimbare de situaţie. Mai devreme, când ieşeam împleticit din camera de arest cu ochii înlăcrimaţi şi capul învârtindu-mi-se, doi paznici avuseseră noroc şi observaseră petele roşii de pe roba pe care o purtam. O furasem de la asistentul căzut la podea, al cărui sânge îmi curgea acum prin vene. Cine ştie de ce, mi se părea elegantă. Ca şi când... indiferent dacă petele de sânge proveneau de la el sau de la mine, tot dracul ăla era.

Ha-ha.

Oare asta trebuia să fie nostim?

(Cei doi paznici care observaseră sângele nu erau de această părere. Am încercat să le explic cât de răbdător am putut – nici nu m-am încurcat tare –, dar ei continuau să-mi spună că sunt drogat şi să mă întrebe cine naiba sunt şi să mă înghiontească cu degetele. În scurt timp, n-a mai fost distractiv. Îmi place să cred că i-am lăsat – aproape – în viaţă, deşi sincer să fiu nu pot spune că am fost blând cu ei.)

Ideea era că aveam libertate de mişcare. Iar acum stăteam în faţa unei uşi de la cel mai de jos nivel al complexului, şi mă uitam nedumerit la plăcuţa de identificare.

COMUNICAŢII

De acolo pornise. Transmisiunea. Cuvântul PANDORA. Vocea. De acolo îl trimisese ea. Aproape că simţeam asta în

gustul aerului. Aproape că puteam întinde mâna şi s-o culeg din aer, aproape îmi aminteam toate senzaţiile vinovate pe care mi le răpise trecerea timpului. Mirosul părului ei. Înclinarea nasului ei. Nuanţa exactă a ochilor ei.

Mi le aminteam pe toate. Mai mult sau mai puţin. Însă amintirile sunt ca regretele, dăinuie şi te bântuie, însă *evoluează* în timp. Îşi pierd vârsta. Se idealizează.

Mă întrebam într-un fel hazliu-abstract dacă măcar o voi recunoaşte când o voi revedea. Apoi creierul îmi reaminti că era moartă – *trebuia* să fie. Era de cinci ani.

Idiotule, spunea.

Atâta drum pentru nimic.

Fără să-mi dau măcar seama pusesem mâna pe clanţă şi acum o apăsam. Şi la asta se reducea de fapt totul. În camera aceea urma să aflu. Fusese acolo? Într-adevăr ea îmi trimisese mesajul?

Mă simţeam ca un pelerin care nu se aşteptase nicio clipă să *ajungă* la locul lui sfânt.

Mi-am relaxat mâna pe clanţă şi am făcut un pas în spate. Aerul era plin de lumină. Halucinaţiile îmi întorceau creierul cu susul în jos; stranii inversări sinestezice făceau să confund sunetele cu gusturile, tonurile muzicale cu senzaţiile fizice, emoţiile cu culorile.

Mirosurile cu lumina.

În camera de arest, seringa pe care o luasem din geanta lui Nate era inscripţionată cu MIROS.

Mi-am amintit o perioadă ce părea îndepărtată în timp, şi o urmărire pe străzile oraşului, şi un om uriaş în roşu injectând alt om cu... Ei bine. Cu ceva care-i luase puţin din umanitate. Care îi ascuţise simţurile. Mi-am amintit că la momentul respectiv fusesem extrem de impresionat.

Iar acum uite-mă aici. Un lup în adevăratul sens al cuvântului.

Şi m-am întors cu spatele la Camera de Comunicaţii cu nasul în aer şi am pornit pe urmele unei dâre de lumină-duhnitoare instabile ca lumina unui tub cu neon, şi poate că asta *nu* făcea parte din misiunea mea, şi poate că nimănui altcuiva nu-i păsa în afară de *mie*...

... dar unele lucruri e musai să fie duse la capăt, fie că e treaba ta să faci asta, fie că nu.

Jasmine putea să aştepte.
Doar aşteptase deja cinci ani.
L-am găsit pe John-Paul Rohare Baptiste într-o cameră drapată în catifea roşie şi albastră, cu steaguri întinse în spatele lui. Ţara pe care acestea o reprezentau era moartă.
Fusese uşor să dau de urma lui, străbătând tuneluri şi coridoare sinuoase, cu lumini pâlpâind înaintea şi în spatele meu, adulmecând aerul.
Purta mirosul meu.
Sângele meu îi fremăta în vene.
Când am păşit repede înăuntru, pe o uşă pe care stătea scris:

STUDIO

el vorbea:
— … aşa… aşa că lansez acest mesaj în… în buclă…
Se clătina nesigur pe picioare. Desfigurat – curăţat de urmele de sânge, dar evident învineţit –, cu ochii saşii. Se ţinea în picioare sprijinindu-se de stativul unei camere TV vechi, uitându-se drept în obiectiv. Becul roşu era aprins.
— … am… am întâmpinat nişte probleme. Se… se vede pe faţa mea, bănuiesc. Dar… a-aleluia! Am triumfat, fiii şi fiicele mele. Dreptatea lui Dumnezeu a… a biruit. Am fost supuşi la grele încercări şi *am învins…* ispita neştiinţei. Am supravieţuit marelui nostru Exod şi… făcând asta am găsit Tărâmul Făgăduinţei noastre. Copiii mei… am fost găsiţi demni de glorie.
Nu era nimeni în spatele camerei. Nimeni în spatele panoului de sticlă, în cabina de control din lateral. Se făcuseră toţi nevăzuţi. Asta de când venisem eu să-mi prezint salutările.
Camera fusese extrem de bine izolată fonic. John-Paul nici nu observase.
Nu-l asculta nimeni. Nimeni în afară de mine – şi de restul lumii.
Ce mai rămăsese din ea.
— Vă transmit acest mesaj pentru a vă spune să nu intraţi în panică. Ne-am mutat, după cum a fost porunca Domnului. Dar misiunea noastră rămâne de neclintit. Am clădit un viitor mai luminos. Am deschis ochii copiilor! *Amin*. Mm. *A-min.*

Îşi dădu ochii peste cap şi îi închise; intra în comuniune cu divinitatea. Faţa lui scofâlcită se strâmbă într-un zâmbet perfect.

— Aşa… aşa că vă spun tuturor: continuaţi să-mi trimiteţi arhitecţii viitorului. Continuaţi să-mi aduceţi fiii şi fiicele voastre. Aduceţi-i la Cleveland, şi la Toledo, iar noi le vom dezvălui paradisul pe care îl clădim aici.

Îi vom adopta şi-i vom ajuta să crească şi… ş-şi… ah…

Vocea i se întrerupse. Flutură din pleoape.

Am împins acul de argint puţin mai tare în pielea fragilă a gâtului său. Nici nu mă auzise când mă apropiasem de el. Nu ştiuse că eram în spatele lui, stând la pândă ca un liliac uriaş, până când bucăţica aceea de metal nu-l înţepase în gât. Acul pe care mi-l dăduse Rick. Îngropat în propria-mi carne.

John-Paul gâlgâi.

Becul roşu continua să ardă.

— Ci… cine… cine-i acolo? spuse el, neîndrăznind să se mişte.

— Sunt Duhul Sfânt, am spus. Misterioase sunt căile mele.

— T-tu! Ai… ai comite acest păcat în faţa Lumii? Ţi-ţi-ai arăta răul din tine?

M-am aplecat până aproape de urechea lui, cu simţurile ascuţite de drog, simţind gustul fricii lui. *Savurând-o.*

— Îl arăt dacă-l arăţi *şi tu*, am spus.

— Ce… ce vrei să… sp…?

— Copiii, Abate. Erai pe cale să ne vorbeşti despre copii. Despre cum îi „ajutaţi să crească”. La asta ai rămas. Ce-ar fi… să ne vorb*eşti des*pre asta?

— D-dar… Dar eu…

— Ei, ei. Lumea te priveşte, Sfinţia Ta. Am apăsat acul mai tare. Să nu ne împiedicăm în amănunte.

Aşa că le spuse.

Le spuse cum supravieţuise. Se poticni şi plânse şi-i curseră mucii în timp ce vorbi, şi înfăşură totul într-o aură de sfinţenie. Nu conta. Impresia pe care o lăsa era tot aceea a unui om disperat care încearcă să facă din rahat bici.

Nu era vorba de crimă, spunea, era Atingerea lui Dumnezeu. Era sânge, era divinitatea însăşi.

Ascultaţi: poate că oamenii sunt puţin miopi când vine vorba de miracole. Şi da, poate că simţul practic al fiinţei umane

are în mijloc o gaură în care ideea divinităţii şi-a făcut culcuş şi stă la cald. Poate că enervanta credulitate a omenirii nu te poate lăsa rece, dar vă spun un lucru:

Nu poţi întinde mult coarda.

Cred că mesajul a fost recepţionat.

Cred că ce auzeau ei, acolo, afară, adunaţi în jurul televizoarelor săptămâni la rând în vreme ce mesajul se relua la infinit, *nu* era un profet divin care propovăduieşte speranţa şi puritatea…

Cred că auzeau un monstru mizerabil care explica pe îndelete şi politicos cum furase sângele a o mie de copilaşi, cum convinsese o lume întreagă de perfecţiunea sa, cum adunase acoliţii în jurul lui pentru a-l sluji, totul doar pentru a-l feri de virusul care îl lăsa fără zile.

Le spuse că nu există „semne”. Nici îngeri care îşi revarsă bunătatea peste pământ. Nimic. Doar oameni cu o anumită grupă de sânge. Întregi grupuri etnice, cu trăsături genetice pe care el nici nu le înţelegea şi de care nici nu-i păsa, dar care nu aveau nicio legătură cu mânia divină.

Le spuse că virusul era doar atât: un virus. Predictibil. Biologic. Ucidea anumiţi oameni şi pe alţii îi lăsa în viaţă. Pe cei cu O-negativ. Amerindienii. Est-asiaticii. Aborigenii australieni. Le spuse că ştia asta deoarece se aflase alături de grupul care făcuse descoperirea. Văzuseră ce ucidea virusul şi ce cruţa, şi eşuaseră lamentabil în găsirea unui mijloc de a-l opri. Se ascunseseră acolo jos, în buncăr, până când virusul ajunsese *şi* la ei, şi a urmat o perioadă de haos şi… şi lucruri pe care nu şi le amintea, după care…

După care el a renăscut drept John-Paul cel Sfânt.

Furând sânge pentru a astâmpăra virusul. Transfuzii complete cu O-negativ pentru a înlocui seva cu care Molima se hrănea zi de zi. Injecţii cu plasmă de la irochezii captivi, pentru a-şi clădi pe dinăuntru acea armură genetică pe care aceştia o deţineau.

Le spuse *totul*. Apoi vocea lui tăcu şi faţa îi căzu, şi le spuse apoi că pruncii erau mai buni decât adulţii.

Mai puri, spuse el.

Mai perfecţi. Ca şi cum ai bea sângele unui înger.

Mai frumoşi.

Şi…

Şi când erau slăbiţi din pricina lipsei de sânge, spuse el, când Lumina lui Dumnezeu era în ei…

Copiii nu spuneau „nu” *nici unui* lucru…

Continuă în felul acesta, iar când termină l-am mângâiat pe cap ca pentru a-i spune că s-a descurcat bine, am împins acul de argint în jugulara lui aşa încât sângele s-a scurs din el ca aerul dintr-un balon, iar când a căzut la pământ l-am călcat pe cap şi a făcut un sunet ca de cărăbuş stropşit sub talpă.

Şi am auzit coruri de îngeri cântând, şi am văzut raze puternice de lumină, şi am simţit privirea blândă a divinităţii care mă asigura că am procedat bine. Dar, sigur că da, halucinam la greu, aşa că am ignorat spectacolul acela prostesc şi mi-am spus că, într-un fel sau altul, am făcut ca lumea să fie un loc puţin mai bun.

„Arhitecţi ai zilei de mâine”, spusese John-Paul.

Hm.

Uneori arhitecţii trebuie să dărâme înainte să poată clădi.

Capitolul 21

Cum era de aşteptat, izbucniseră revoltele. Lucrurile se mişcau prea repede acum, se precipitau spre un hău întunecat înainte ca cineva să se poată pregăti măcar de cădere. Mă întrebam de ce. Mă întrebam ce se petrecea. Mă întrebam de ce nu putea să-mi pese deloc.

Mirosuri diferite se împleteau şi se despărţeau în aerul din buncăr; o hartă tridimensională în încăperile halucinogene din mintea mea care documenta teama şi panica şi confuzia. Oameni în robe alergau pe coridoare, urcau în grabă scări încurcate şi stăteau la rând câte cinci în faţa lifturilor cavernoase. De undeva de sus, departe, de la primul sau al doilea nivel subpământean, se auzeau strigăte. Toţi păreau că mă ignoră.

Drogul mă făcea să chicotesc. Sau poate asta simţeam, pur şi simplu. Nu ştiu.

Cu simţurile ascuţite la maximum – întregul meu corp *fremăta* într-un ritm intern, de parcă un fluture de fier dădea din aripi în pieptul meu – totul era greu de îndurat. Zgomotele şi mirosurile şi imaginile. În cele din urmă, am încetat să mai fiu atent, m-am întors şi pur şi simplu… am p*lecat.*

M-am trezit, într-un târziu, iarăşi în faţa camerei de comunicaţii şi m-am prăbuşit la podea de cealaltă parte a coridorului. Doar uitându-mă în gol. Lăsându-mi mintea să hoinărească.

Să fi fost ea aici odată?

Să fi… să fi murit?

Unde erau cadavrele?

Am petrecut un timp culegându-mi bucăţi de creier şi fragmente de os de pe ghete.

Drogul mă afecta într-un fel ciudat. Nu doar că-mi scurtcircuita simţurile şi îmi supraîncărca creierul, dar îmi şi iscodea părţi din minte, făcea ceva subtil şi neplăcut. Ceva care, într-un fel, avea legătură cu lupul. Ceva care îmi penetra straturile superioare – acele inutile pojghiţe de civilizaţie şi raţiune – şi se culcuşea *mai jos*, în „Creierul Bătrân”, între crâmpeiele de neîncredere şi paranoia din subconştient.

Ceva mă *rodea*. Ceva ce mă rodea de mult, mult timp… Ceva ce băgasem de seamă şi trecusem cu vederea, sau ignorasem fără grijă. Ceva care se străduise să-mi reţină atenţia, amorf şi tăcut; începând să pună lucrurile cap la cap clipă de clipă, pentru a-mi transmite un mesaj complet.

Pentru a îmi arăta ceva.

Avea legătură cu Bella, cred. Cu ceva ce spusese ea.

Nu contează. Nu-i proble…

Nu, nu asta. *Asta* se rezolvase acum. *Făcusem* să fie problema mea. Pentru ea şi Rick, şi pentru echipajul de pe *Inferno*, şi pentru prădători şi cetăţeni şi klanişti nechibzuiţi şi pentru *toată lumea*, făcusem să fie problema mea. Un veritabil mic erou. Dar nu asta era.

Mă furnica creierul.

Ce altceva?

Ce altceva spusese după ce ne regulaserăm în pubul de lângă Heathrow, pe când stăteam întinşi pe jos şi eu îmi treceam degetele prin părul ei gândindu-mă la altcineva? La Jasmine a mea. Gândindu-mă la Jasmine şi simţindu-mă vinovat şi murdar şi meschin, şi neascultând măcar ce spunea sărmana fată, sărmana Bella.

Mai încolo pe coridor un Corist grăbit şontâcăia spre mine, cu gluga pe cap, cu o geantă roşie aruncată peste umăr, sprijinindu-se într-o măsuţă chirurgicală. Ştiam că este Nate fără să întorc privirea. Drogul îl făcea să miroasă a sudoare şi teamă şi chimicale.

Şi a vinovăţie.

Cum?

— T-tu eşti? zise el. Ce faci? Tre’ să ieşim de aici.

M-am uitat în gol la uşa camerei de comunicaţii. Oare acum eram pregătit pentru asta?

Instinctul îmi spunea că ăsta trebuia să fie *ultimul* lucru pe care îl făceam. Că trebuia să fie ultimul mister rezolvat. Că mai întâi trebuia să rezolv toate celelalte lucruri.

Fii atent, băiete.

Nu lăsa să-ţi scape ceva.

Află tot. Cercetează tot.

— Mă gândeam doar, am spus.

— Da? Păi… păi, gândeşte din mers*, bătrâne.* A luat-o totu’ *razna.*

Se aplecă în faţă şi flutură agitat din mână spre ceilalţi malaci, cu faţa îngropată în faldurile robei. Nu l-am întrebat de unde o avea.

— Ei spun… ei spun că Abatele-i mort*. Şt*ii ceva de asta?

Am ridicat din umeri.

— Ei spun că-s bărci pe lac. Merg de colo-colo. Spun că un elicopter a fost doborât. Spun că-s… Hau… Howdenoh…

— Irochezii? am rostit aproape dezinteresat.

— Da! Cum naiba au reuşit *asta?*

Am ridicat iar din umeri. *Bravo lor*. Nu putea să fi fost dificil, bănuiam. Era imposibil să invadeze insula, însă era uşor să supravegheze pe ascuns lacul. Să se furişeze, să arunce în aer un camion sau două, să doboare elicopterul de la distanţă. Nu era mare scofală dacă erau destui oameni.

M-am întrebat câţi supravieţuiseră luptei de la pod. Câţi scăpaseră fiindcă Cy şi tăntălăii lui fuseseră ocupaţi să ne prindă pe mine şi Nate.

M-am întrebat dacă nu cumva Tadodaho plănuise asta de la bun început.

Cine să ştie?

Cui să-i pese?

Mi-am imaginat copilul lui Malice gâgâind pe malul opus, ascultând sunetul exploziilor.

Mie îmi păsa.

Ce enervant!

Nate încercă să mă ridice în picioare. L-am împins în lături.

— Haide! răbufni el cu ochii ieşiţi din orbite. A-acum e *momentul!* Poate… poate reuşim să scăpăm nevăzuţi. Hă? Cu tot haosul ăsta, înţelegi? E *specialitatea ta!* Cu asta te *ocupi,* prietene! Tre'… tre' să ne purtăm de grijă reciproc!

I-am tradus vorbele în gând. Era aproape jalnic.

Trebuie să îmi porţi de grijă! Ţi-am salvat viaţa! Protejează-mă! Protejează-mă!

Trase iar de mine, uitându-se de-a lungul coridorului.

— Nici nu mă *gândesc* ca Nathaniel C. Waterstone să moară azi aici…

Şi asta era.

M-am uitat ţintă la el. Se opintea să se dezbrace de robă, să-şi scoată peticul din buzunar pentru a-şi acoperi tatuajul, bolborosind în barbă.

— Nate? am spus.
— Hă?
— Ce… De la ce vine iniţiala „C”?
El se opri cu roba în jurul gâtului şi mă privi prostit, de parcă eram nebun.
— Poftim?
— Iniţiala „C”.
— Ce naiba vre… Îşi dădu ochii peste cap şi clătină din cap, de parcă s-ar fi hotărât să-mi facă pe plac ca să mă convingă să plec mai repede cu el. Vine de la Cassius. De ce vrei să ştii asta?
— Cum ar fi… Cassius Clay?
— Eroul lui tata. De la el s-a inspirat.
Piesele se îmbinară.
Trebuia să fi înţeles înainte.
Gata cu misterele. Gata cu scuzele.
Şi în cele din urmă vocea firavă a Bellei în mintea mea, repetând iar şi iar *nu-i problema ta, nu-i problema ta*, vocea aceea primi un răspuns din partea lupului ai cărui ochi sticleau în beznă.
Problemă rezolvată, spuse acesta.
— Nate.
— Hă?
— Trebuie să stăm de vorbă, Nate.
— La naiba, prietene – nu poate să *aştepte?* Tre’ să…
— Ţi-aminteşti când ţi-am spus că eşti un parazit?
Bărbatul tăcu, apoi încuviinţă şi flutură din mână a nepăsare.
— Da. Da, mi-amintesc. Las-o baltă, prietene. Era un… moment tensionat. Nu-i nevoie de scu…
— Nu voiam să mă scuz, Nate.
— C… ce? O!
— Aveam dreptate. Asta *eşti.* Eşti *într-adevăr* un parazit.
Vocea mea era rece. N-o puteam schimba pentru nimic în lume. Eram pe pilot automat.
Nu-i problema ta, spuse Bella. Am făcut-o cu blândeţe să tacă şi am ridicat ochii spre Nate.
Gura lui forma cuvinte, încerca să găsească ceva de spus. Clericii urlau în apropiere.
— U-uite. Morţii mă-sii! Eu… Ascultă, ai ceva de spus,

bine. Bi-n*e. Spu*ne după ce scăpăm de aici, hă? Altfel murim amândoi cât ai…

Am scos pistolul lui Cy. El căscă ochii. Părea furios.

— Ce… ce *dracu',* bătrâne? Ţi-ai ieşit naibii din *minţi?* Ţi-am salvat *viaţa,* englezoiule! Ţi-am salvat viaţa de… nu ştiu *câte ori!* Fir-ar să fie, am fost împuşcat în picior, bătrâne. Nu îndrepta aia spre mi…

— Nate.

— Nu îndre…

— *Nate*. Ascultă.

El ascultă.

— Te pricepi la favoruri, Nate. Te pricepi să găseşti oameni care să-ţi poarte de grijă.

— Ei, stai aş…

— Nu. Taci din gură. Am armat pistolul. A sunat ca un genunchi care pocneşte. Mi-ai spus că, în anii optzeci, ai fost în Anglia, aşa-i? Că ai fost dus acolo de iubita aia a ta? Că ai dus o viaţă de lord, bla-bla. O partidă profitabilă. Bun.

— Uite, asta nu-i…

— Apoi i-ai tras-o prietenei ei şi ai dat-o în bară.

El suspină. Coborî privirea în pământ.

— Ai hoinărit pe străzi. Te-ai agăţat de oameni. Da? Ai făcut minimul necesar să te faci *folositor*. Ţi s-a purtat *de grijă.*

Refuza să mă privească în ochi.

— La fel ca mai târziu. Ai spus-o cu gura ta. Au apărut Clericii, ţi-au oferit o slujbă. Toate bune şi frumoase, noi cu drag muncim. Şi cui să-i pese dacă slujba implica transportarea unor copii pentru a fi secătuiţi de sânge? Hă? Cui să-i pese? Tu pur şi simplu te prefăceai că nu *ştii*.

Expresia din ochii lui îmi spunea că *ştiuse.*

— O, şi mai era şi heroina. Ai uitat să pomeneşti de asta. Mi-ai spus că te-ai lăsat de ea în Londra. Şi poate că ai şi făcut-o. Pentru o vreme. Probabil că a apărut o ocazie prea bună, nu? Când jigodiile alea în sutane au apărut aducând cu ei atâta heroină numai bună de băgat în vene? Efort minim, recompensă maximă. O viaţă uşoară.

— Uite. Nu… nu e aşa…

— La fel a fost şi când am apărut *eu*. La naiba, Nate, nu te uita aşa la mine. Ştiu bine. Ai văzut un englez dus cu pluta, înflăcărat nevoie mare – cui să-i pese din ce cauză? – şi ţi-ai dat

seama că el poate să aibă grijă să n-o *mierleşti*, el poate să te ducă înapoi la sursă, şi că tu în schimb nu trebuie decât să-l cârpăceşti la nevoie sau să aştepţi să dea ortul popii.

— Nu mă lua cu asta, şuieră el cu furie nedisimulată în voce. Nu te comporta ca şi când m-aş fi folosit de tine. Şi tu ai făcut la fel! I-ai minţit pe toţi prădătorii ăia. Aveai un ţel, la fel ca mine, şi te-ai folosit de nenorociţii ăia ca să ţi-l atingi.

— Asta-i adevărat, Nate. Mulţumesc pentru asta. Am zâmbit, simţind un junghi rece de furie în stomac. Nici eu nu sunt mai breaz.

El încuviinţă. De parcă ar fi marcat un *punct*.

— Şi atunci?

— Numai că, Nate, ideea e… Responsabilităţi.

— Poftim?

— Cu toţii avem. Nu ne ajută întotdeauna, dar ele există. Crezi că pe mine mă durea undeva dacă John-Paul trăia sau murea? Nu avea nicio legătură cu mine. Doar că s-a amestecat în treaba asta. Dar îţi spun ceva, Nate: am *terminat-o*. Prea mulţi oameni au murit pe parcurs ca să nu fie aşa. Miza e prea mare.

— La subiect, englezoiule.

— La subiect. Am deschis gura. Am suspinat adânc. Am văzut faţa Bellei. Numele subiectului, Nate, era Shayla.

I se opri respiraţia.

Ridică ochii.

— C-cum… cum ai…

— Avea, cât? un an? când ai dat bir cu fugiţii. La naiba, ai lăsat chiar şi un bilet… „Nu pot face faţă responsabilităţii", a spus Bella. Rar moment de sinceritate, Nate.

— Tu… o cunoşti pe B-bella…?

— Te-ai agăţat *şi de ea*, aşa-i? O tânără frumoasă ca o zână, dintr-o familie bogată. Vreau să zic… tu îşi duceai traiul pe străzi, nu aveai un acoperiş deasupra capului, şi ai întâlnit fetişcana asta credulă. Ce ocazie!…

— T-tu… să taci naibii din gură…

— Ai făcut-o să te iubească, aşa-i? Te-ai folosit de banii ei. Ai convins-o să se apuce de droguri şi încă în stil mare. Apoi, când dezavantajele au fost mai multe decât avantajele, când a apărut şi un copil în peisaj, ţi-ai luat picioarele la spinare. Direct în braţele Coriştilor, care aşteptau cu slujba aceea. Direct în

State. Am nimerit-o?

Acum mă săgeta cu privirea. Se gândea dacă să fugă sau să-mi tragă un pumn.

— Malice se întreba întruna, am spus, de ce te uitai neîncetat la copilul ei. Sentimentul de vinovăţie, am dreptate?

Pistolul era greu în mâna mea. Am suspinat.

— Bella m-a ajutat să vin aici, am zis pe o voce mai încordată decât mă aşteptam. Aveam un nod în gât care urca şi tot urca. Acum e moartă.

— De cât timp ştii cine sunt? întrebă Nate pe un ton jos.

— Cred… M-am încruntat, scrutându-mi gândurile. Cred că de la început. Heh! Poate că totuşi *sunt* ca tine, Nate. Poate am ignorat asta pentru că-mi erai de folos. Şi doar acum, stând aici, am înţeles totul.

„Claystone”, aşa îţi spunea Bella. Nathaniel Cassius „Clay” Waterstone. Ce mică e lumea!

— Ce mică e lumea! îngână el, aproape şoptit. Apoi: Cum e… Cum e fetiţa?

Am strâns din dinţi.

— Tocmai asta e, Nate. La asta mă refeream cu responsabilităţile. Vezi tu, fetiţa aceea, micuţa Shayla… a împlinit cinci ani anul trecut.

Nate făcu ochii mari. Ştia ce urmează.

— I-au violat mămica şi pe ea au târât-o, plângând, la un aeroport de la ieşirea din Londra.

— O… O, Doamne…

— Au urcat-o într-un avion împreună cu alţi doisprezece copii, toţi plângând, şi i-au trimis la un aeroport mic de căcat la ieşirea din New York.

El gemu şi îl lăsară genunchii.

— Şi n-o să ghiceşti niciodată cine îi aştepta acolo, cu o vorbă bună şi un costum prostesc, pentru a-i duce să se întâlnească cu un bătrânel simpatic.

— … nu nu nu nu nu…

— Bella mi-a spus… Bella mi-a spus că asta nu era problema mea. Mă întreb dacă ştia că tu vei aştepta acolo, la celălalt capăt.

Din ochi îi curgeau şiroaie de lacrimi care cădeau grele pe pardoseala coridorului.

— Mă întreb dacă ştia că voi *face* să fie problema mea?

El depărtă buzele.
— Stai, te rog! Doar…
Şi l-am împuşcat în cap, în mijlocul tatuajului din jurul ochiului, şi am urmărit fumul cum s-a ridicat din gaură, încolăcindu-se în aer.
Apoi am păşit în camera de comunicaţii cu mintea limpede.
Jurnalul ei era acolo.
Malacii mutaseră totul într-o parte. Bucăţi de dărâmături vechi, dosare şi însemnări şi foi volante. Destule hârtii cât să ai ce citi luni întregi. Împinseseră totul deoparte şi se apucaseră să pregătească locul pentru John-Paul. La televizorul de deasupra panoului de comandă bătrânul sfrijit murea, în mijlocul spovedaniei, iar şi iar. În buclă.
Jurnalul ei era acolo.
Fusese cât pe-aci să nu-l văd. Aproape l-am confundat cu un carneţel de însemnări, alte rezultate de laborator anoste ce trebuiau comunicate către New York.
Eu îi cumpărasem jurnalul acela. Era un… era un lucru banal. O idee de Crăciun. Într-un an. Ne făcuserăm cadou carneţele, să ne notăm toate gândurile, toate mişcările, tot ce vedeam şi spuneam… iar la sfârşitul anului urma să facem schimb.
Acum pare aiurea. Doar nu aveam voie să notez nici jumătate din lucrurile pe care le făceam.
Dar al ei… Al ei era întotdeauna plin. Doldora de însemnări.
Aproape îmi explodă inima. Scrisul *ei* de mână. Litere mici şi îngrijite, despărţite între ele, pe coloane ordonate. Pagină după pagină. Pixuri diferite, culori diferite. Data în partea de sus şi mereu acelaşi început:
Scumpul meu.
Mi se înceţoşară ochii.
Fusese acolo. Fusese acolo odată, dar acum cât timp?
Dintr-o dată, degetele nu mă mai ascultau. Paginile se lipeau între ele, hârtia se rupea. Am frunzărit, înfruntând lacrimile şi tremurul mâinilor, până la ultimele pagini, clipind pe rând la fiecare dată.
Spre sfârşit începuse să folosească o pagină pe săptămână.

Apoi una pe lună.

Rămânea fără spaţiu pe măsură ce coperta din spate se apropia. N-am citit niciun cuvânt, mi-am lăsat doar ochii să sară de la o dată la alta, neînţelegând, frunzărind mai departe, tot mai departe.

Ultimele două însemnări erau la distanţă de şase luni.

Ultima...

Oh...

... ultima era de acum trei luni.

Eram pe podea atunci. Nu înţelegeam. Lumini în faţa ochilor.

Panourile scoteau sunete seci şi luminile pâlpâiau pe console. Mi se învârtea capul.

Camera aceea. De acolo mă contactase ea. De acolo pornise semnalul.

De acolo începuse călătoria mea.

Şi cea mai mare dintre revelaţii, cea pe care o implicau toate celelalte, dar care cumva luase prea mult să se arate; cea care le făcea pe toate să pară neimportante şi care mă făcea să stau ghemuit pe jos, cu faţa în palme, scrâşnind din dinţi, sufocat de suspine seci.

E în viaţă.

O, Doamne.

E în viaţă.

La nivelul solului, Clericii m-au ignorat. Îmbrăcat în robă eram o siluetă ca oricare alta, iar ei aveau şi aşa destule probleme pe cap.

Urlau şi jeleau moartea stăpânului lor.

Vânau luptători irochezi, în vreme ce feribotul lor ruginit era sabotat – se scufunda încet pe lac – şi bubuituri îndepărtate cutremurau insula.

Unii, mult prea optimişti, trăgeau la întâmplare în canoele şi bărcile cu vâsle abia vizibile prin fum care se strecurau printre petele de mizerii incendiate. Ceilalţi pur şi simplu şedeau, priveau, aşteptau. Cu toţii văzuseră transmisiunea. Cu toţii ştiau.

Se terminase.

În scurt timp aveam să înot spre irochezii din bărci. Împingând în lături gunoaie aprinse şi evitând porţiunile cu apă fierbinte. Poate că Tadodaho mă aştepta. Poate că urma să

primesc îngrijiri medicale şi hrană şi mulţumiri pentru ajutorul oferit.

Sau poate că nu. Cui îi păsa?

Luasem jurnalul şi hârtiile legate bine într-un teanc mare. Trecusem pe lângă Clerici care se răsteau şi soldaţi care ţipau, şi lăsasem lumea să se învârtă în jurul meu.

E în viaţă.

Soarele apunea. Prin Smogul Activ răzbătea de departe un fascicul înceţoşat de lumină artificială. La lumina acestuia am citit ultimele pagini ale vieţii iubitei mele.

Caută-mă, scria pe ultima pagină. *Vino şi caută-mă, iubirea mea.*

Focurile de pe lacul Erie ardeau în preajma mea şi cerul se umplea de fum şi ceaţă, iar eu am frunzărit paginile şi am aflat…

Da. Asta e.

… am aflat destinaţia. Am aflat unde să o caut.

Şi am zâmbit.

Nu cumva să laşi garda jos, soldat!

Nu, să trăiţi.